FATMA ŞAMATA

17 NUMARA

MATEM

"MESELE EN BAŞINDAN BERİ KATİL OLMAK DEĞİLDİ, İNTİKAM UĞRUNA NELER YAPABİLECEĞİMİZDİ."

Önceleri sıradan bir üniversite öğrencisi olan Defne, karanlık geçmişinden getirdikleri yüzünden artık 17 Numara'dır. Sır perdesinin aralanmasıyla, aslında doğru bildiği her şeyin korkunç ve kanlı bir piyesten ibaret olduğunu öğrenir. Rüyalarında gördüğü küçük kızın kim olduğunu hatırladığında, bedel ödemenin zamanı gelmiştir.

Kardeşinin katilini arayan Asır, artık kimden intikam alacağını biliyordur ve intikam yeminlerinin en büyüğünü etmiştir: cana karşı can...

Asır ve Defne'nin katliamla başlayan hikâyeleri, kan dolu bir piyesle devam etmiş ve intikam ateşiyle yanıp kül olmuştur. Herşey yandığında geriye yalnızca kararan kalplerindeki intikam kalmıştır.

İntikam uğruna alınan canlar, yakılan hatıralar, sönen umutlar ve veda edilen güzel duygular... Artık bu bir yok oluş hikâyesidir ve sahnenin sahibi bu kez yalnızca Defne Karaca değildir. Asır çoktan kendi sahnesini kurmuş, perdeyi aralamıştır.

@artemisimilenyum

FATMA ŞAMATA

17 NUMARA

MATEM

Kitap kurdu
Kitap Kurdu

zm

Duzenleme
Ny.Ozlem

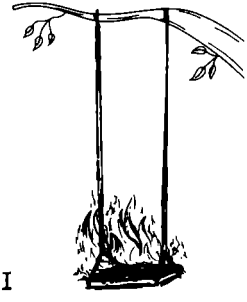

UYARI

Bu hikâye, akıl hastası bir kızın geçmişte işlediği ama hatırlamadığı bir cinayet sebebiyle geleceğini kaybetmesinin, dünyada hep iyiliklerin ve güzelliklerin olmadığının, kötü olmanın bazen kendiliğinden gerçekleşmesinin bazen de bilinçli bir seçim olmasının hikâyesidir.

Bu kitap, okuyuculara doğru olanı gösterme amacıyla yazılmamış; insanın karanlık yönlerini, karanlık bir bakış açısıyla yansıtma amacı gütmüştür. Bu yüzdendir ki mantığa aykırı kararlar, cinayetler, intikam hırsı, hastalıklı bir aşk ve nefret çemberi etrafında dönerek yok olan bir sürü hayat görmekteyiz. Karakterlerin akıl hastası olması, gerçekleştirdikleri eylemlerinin sorumluluklarının bilincinde olmadığını açıkça göstermiştir. Dolayısıyla örnek teşkil edecek ögeler barındırmaz, hassas olabilecek konular ve tetikleyici unsurlar içerir. Bunun bilincinde olarak okuyun.

Gerçek sevgi zarar vermez. Karakterlerin sığındığı bahanelere lütfen siz sığınmayın.

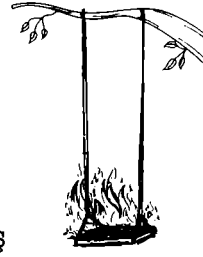

GİRİŞ

9 yıl önce...

"Biliyorsun işte, yıldızlar ölü insanların ruhlarından yaratılıyor. Ölüyor ve toza dönüşüyoruz. Ardından toprağın altından yükselen tozumuz gökyüzüne uçup parlak bir yıldıza dönüşüyor. Böylece ölsek bile gökyüzünden sevdiklerimizi izleyebiliyoruz."

"Bunu sana kim anlattı?"

"Ağabeyim," diye yanıtladı beni, Işık. "Gerçi benimle alay etmeye bayılır. Kandırmış da olabilir."

"Kandırdı bence." Omuzlarımı silkip bacaklarımı salıncakta ileri geri sallamaya başladım. "Yalan uydurmak çok kolay. İnsanları kandırmak çok daha kolay. Kandırmış işte seni."

"İnsanları kandırmak kolay mı?" diye soran Işık, sırtını ağacın gövdesine yaslayıp kafasını bana çevirdi. "Kolay tabii. Sana aslında kanatlarım olduğunu ama senin onları göremediğini söylesem bana inanırsın."

"İnanmam, aptal mıyım ben?"

"Ağabeyinin yıldız yalanına inanınca buna da inanırsın sandım." Sesli bir iç çekip gözlerimi gökyüzüne çevirdim. Bulutlar bugün her zamankinden daha güzel görünüyordu. Şekilleri daha iyi seçebiliyordum. "Sanırım ağabeyin benden daha iyi yalancı ama eminim onu geçebilirim."

"Geçemezsin." Işık'ın sesi yazın başından beri ilk kez bu kadar sert çıktı. "Ağabeyimi hiçbir konuda geçemezsin. O, mükemmel ve harika biri."

Sallanmayı bırakıp ayaklarımı toprağa sürttüm ve salıncağı durdurdum. Işık'a doğru dönüp, "Niye böyle bir şey söyledin şimdi?" diye sorduğumda omuzlarını silkti. "Sanırım onu özledim."

"Onu özleyince benim kalbimi mi kıracaksın?"

"Kalbini kırmak istemedim. Sadece ağabeyimden ilk kez bu kadar ayrı kaldım. Biz hep birlikteydik. Bu yaz ilk kez İzmir'de kalıp arkadaşlarıyla vakit geçirmek istedi. Sanırım insanlar büyüyünce kardeşlerini daha az seviyorlar. Onlarla daha az vakit geçirmek istiyorlar."

"Ben kardeşimi asıl şimdi sevmiyorum," derken kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Sürekli ağlıyor ve annem hep onunla ilgilenmek zorunda kalıyor. Neyse ki babam var."

"Kötü bir ablasın, Defne," diyerek ağacın dibindeki otları koparmaya başladı. "Ağabeyim benimle ilgili böyle düşünse ona çok kırılırdım."

"Öğrenmezsen, kırılmazsın." Onun yanına oturup otları çekiştirmeye başladım. "Onur da benim böyle düşündüğümü öğrenemeyecek."

Işık bana ters bir bakış attı. "İnsanlara düşüncelerini söylemezsen onlara yalan söylemiş olursun. Oyuncu mu olacaksın?"

Güldüm. "Oyuncu olacağım."

"Sahneye mi çıkmak istiyorsun?" diye sorarken kaşlarını merakla kaldırdı. "Olmadığın biri gibi mi davranacaksın yani? Bunu yapabilecek misin?"

"Yapacağım." Kafamı sallarken gülüşüm büyüdü. "En güzel oyunları ben oynayacağım. En güzel sahnelerde rol alacağım. Öyle iyi olacağım ki insanlar gerçek düşüncelerimi ve hislerimi asla çözemeyecekler. Ne zaman oyun oynadığımı ne zaman oynamadığımı bilemeyecekler."

"Ben de polis olacağım ama papatya tacı takanlardan."

Ona gülerken, "Papatya tacı mı?" diye alay ettim. "Polisler papatya tacı takmazlar. Masalda mı yaşıyoruz?"

"Belki yaşıyoruzdur."

"Eğer bu bir masal olsaydı ve sen taç takan bir polis olsaydın, asla ölmezdin."

"Masallarda insanlar ölmez mi?"

"Hayır, iyi insanlar ölmez. Masallarda iyiler hep kazanır, bilmiyor musun?"

"Sence ben iyi bir insan mıyım?"

"İyisin tabii." Uzanıp onun yanağına bir öpücük bıraktım. "Sen benim en iyi dostumsun. Keşke yaz hiç bitmese. Yaz bitince sen İzmir'e gideceksin. Bir daha birbirimizi göremeyebiliriz."

"Unutur musun beni?"

"Asla unutmam." Uzanıp ona sıkıca sarıldım. "İnsan sevdiğini unutur mu ki?"

"Ben unuturum," dediğinde garip bir his kalbimi sarıp bana kötü hissettirdi. "Benim en yakın arkadaşım ağabeyim. Hep kavga da etsek, bazen ondan nefret de etsem her şeyim o benim. Annem ve babam bana yalnızca aile bağlarının gerçek

olduğunu, diğer her şeyin gelip geçici olduğunu anlattı. Bu, gelip geçici bir arkadaşlık, Defne."

Yavaşça geri çekilip Işık'ın gamzeleriyle süslediği yüzüne baktım. Yanakları güneşten al al olmuştu ve dudakları sanki kalp şeklindeydi. Annesi saçlarını balıksırtı örmüştü.

"Bana da babam, ölüler her daim yaşayanların aklında kalır, dedi. Ölen birini asla unutamazmışız. Yaşayanlar unutulur, ölenler hatıralarımızda kalıcı bir ize dönüşürmüş."

"Hiç, birinin öldüğünü görmedim." Omuzlarını silkti. "Belki de yalan söylüyorsundur. Yine beni kandırıyorsundur. Ölsem unutursun beni. Unutmam diyorsun ama inanmıyorum sana."

"Oyun oynayalım mı?" diye sorduğumda kaşlarını kaldırıp dudaklarını aşağı doğru büzdü. "Ne oyunu?"

"Bir sahne kuralım. Sen polis ol, ben de oyuncu. Deneyelim."

"Neyi deneyeceğiz?"

"Sen beni vurmuş gibi yapacaksın, ben de ölmüş gibi yapacağım."

"Ölmüş gibi mi?" derken kaşlarını çattı. "Onu nasıl yapacaksın? Ben hiç ölü birini görmedim, ölmedim de."

"Yaparım." Ayağa kalkıp ona elimi uzattım. Işık bir an tereddüt etse bile sonrasında elimi tuttu ve onu yukarı çekmeme izin verdi. Ayağa kalktığında evi gösterdim. "Sen sahneyi kur, ben kostüm giyeceğim."

"Peki ben?" derken elleriyle üstündeki tozpembe elbiseyi gösterdi. "Bu şekilde mi oynayacağım?"

"Bu güzel." Eve doğru döndüm. "Ben sana ekipman getireceğim."

Koşarak eve girdim ve annemle babamın odasına çıktım. Annem, Onur'la birlikte denizdeydi ama babam odasında

uyuyordu. Odanın kapısını sessizce açıp aralıktan içeri sızdım. Babam sırtüstü yatmış, çok derin uyuyordu.

Kapının arkasına baktığımda babamın işe giderken giydiği kıyafetlerinden bazılarını gördüm. Silah kemeri de üzerindeki silahla birlikte buradaydı. Uzanıp silahı aldım ve babam fark etmeden, geldiğim gibi sessizce odadan çıktım.

Ben gelene kadar Işık eve uğramış olmalıydı çünkü kafasında papatyadan tacı vardı. Bunu birlikte yapmıştık ve papatyalar kuruyalı çok olmuştu. Yine de Işık, tacı çok seviyordu çünkü papatyaların ölünce daha güzel kokmaya başladıklarını söylemişti.

"Üstünü değiştirmemişsin," diyen Işık'a kafamı sallayarak hemen önünde durdum. "İstemedim."

"Ee, ne getirdin?" Arkama sakladığım silahı çıkarıp ona gösterdiğimde korkarak geri çekildi. "Babanın silahını mı aldın?"

"Evet, çok iyi değil mi?"

"Tehlikelidir o, bence yerine geri götür. Baban öğrenirse çok kızar."

"Babam bana kızmaz ki." Silahı ona uzattım. "Hadi al, sen kullanacaksın. Ne de olsa polis sensin."

"Seni bununla mı öldüreceğim?"

"Öldürmüş gibi yapacaksın, evet."

"Ya bir kaza çıkarsa?"

"Çıkmaz. Hem silah boş, korkma."

Silahın boş olduğunu söylediğimde Işık rahatladı. Sonra birlikte sahneyi kurduk. Çoğunu kafamızda canlandırdık ama. Ben suç işleyen ve polisten kaçan bir oyuncuydum, Işık da beni kovalayan polis. Işık beni yakalamak için vurmuş gibi yaptı,

ben de yere düşüp ölmüş gibi yaptım. Birlikte çok eğlendik. Sonunda yorulup bahçenin ortasına yattık ve konuşup gülmeye başladık.

"Ağabeyim gelecek," dedi Işık, bir anda. "Üç gün sonra burada olacak. Ondan, gelmeden önce alması için bir şeyler istedim ve bana hepsini alacağını söyledi. Bir sürü hediyeyle gelecek."

"Öyle mi?" derken yattığım yerde doğrulup ona baktım. "Hep birlikte mi olacaksınız?"

Kafasını sallayarak bunu onayladı. "Neredeyse bütün yaz seninleydim, yazın geri kalanını ağabeyimle geçireceğim. Belki tanıştırırım sizi."

"İstemez."

"Neden öyle söyledin?"

"Sevmedim ağabeyini."

Işık da yattığı yerde doğruldu. "Neden sevmedin? Onu tanımıyorsun bile."

"Seni benden alacak. O geldiğinde beni unutacaksın."

"Ben yalan söylemem, Defne." Yerden destek alıp ayağa kalktı. "Unutacağım, herkes unutur. Sen de unutursun. Hiç unutmam deme şimdi, unutacaksın."

"Ölseydin unutmazdım ama."

"Ölmeyeceğim ama." Bahçe kapısına doğru ilerlemeye başladı. "Gidiyorum ben, annemler gelmeden evde dağıttığım yerleri biraz toplamam gerek."

"Dur." Ayağa kalkıp ona yaklaştım. "Gitmeden bir kez daha oynayalım."

Işık durup bana döndü. "Ne oynayacağız?"

"Bu sefer polis ben olayım."

"Ben mi öleceğim?"

Kafamı sallayarak onu onayladım. "Hadi, öldüren olmak nasıl bir şeymiş, merak ettim."

Geri dönüp ağacın dibine bıraktığımız silahı aldım ve ona yaklaştım. Silahı kaldırıp ona doğrulttum. Babam bana silahın nasıl kullanıldığını bir keresinde göstermişti. Birlikte uzak ve ıssız bir yerde boş cam şişeleri vurmaya çalışmıştık.

"Ben nasıl ölünür bilmiyorum ki? Sen nasıl yaptın?"

"Çok basit, uyuyormuş gibi."

Işık tamamen bana doğru dönüp tam karşımda durdu. Aramızda en fazla bir metrelik bir mesafe vardı.

"Seni kırdım mı, Defne?" diye sordu bana. "Sana değer veriyorum, seni gerçekten seviyorum. Bu yaz en iyi arkadaşım oldun. Keşke seni unutmamamın ve senin beni unutmamanın bir yolu olsaydı. Ama bu kaçınılmaz. Bir gün istemesek de unutacağız."

Bir his, sanki bir dokunuş beni dürtükledi. Parmağım silahın emniyetine kaydı ve onu indirdim. Kulaklarıma bir uğultu doldu ve sanki beni içine hapsetti.

"Ya bir yolu varsa?" diye sorduğumda, Işık omuzlarını kaldırıp indirdi. "Bir yolu olmadığını biliyorsun. Beni kandırma, inanmam sana."

"İnanmaz mısın bana?"

"İnanmam sana." Gülümsediğinde gamzeleri belirdi. "Yalan söylemeye bayılıyorsun. Mutlaka kandırırsın beni."

"Seni unutmayacağımı söylersem, bana inanmaz mısın yani?"

Kafasını iki yana salladı. "İnanmam."

"Ya söz verirsem?"

"Yalancılar söz vermezler, bu da kandırmanın bir yoludur."

"Ama ya söz verir ve seni unutmayacağımı söylersem?"

"Denesene," derken ellerini iki yana açıp bekledi. "Hadi, inandır beni."

"Seni unutmayacağıma söz veriyorum, Işık."

Işık bana inanmaz bir şekilde güldüğünde içimde bir hiddet yükselerek her yanıma yayıldı ve tetiğin üzerindeki parmağım harekete geçti. Tetiğe bastığımda şiddetli bir patlama sesi önce kulaklarıma doldu, ardından patlamanın sebebi olan mermi, Işık'ın göğsünü delip kalbini parçaladı.

Işık'ın aldığı nefes yarıda kaldı ve gülümsemesi solup gamzesi kaybolurken sırtüstü zemine yığıldı. Pembe elbisesinin kalbinin üzerinde kalan kısmı kırmızıya boyandı.

Göz kapaklarım yarıya kadar inerken silahı indirdim ve başımı hafifçe yana eğip Işık'ın cansız bedenine baktım. Ardından ona yaklaştım, hâlâ kafasında olan solmuş papatyadan tacını aldım ve kafama taktım.

"Seni unutmayacağıma söz veriyorum, Işık," diye tekrar ettim ama bu kez Işık beni duyamadı. Olsun, duyamasın. Duymasına gerek yoktu. Ne de olsa ölmüştü ve ölüler her daim yaşayanların aklında kalırdı. Sözümü tutacaktım, onu asla unutmayacaktım.

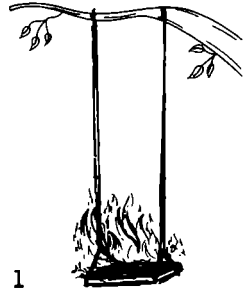

BÖLÜM 1

Fotoğrafı gördüğümde, yıllar önce Işık Karahanlı'yı öldürdüğüm an ve kendimi inandırmaya çalıştığım sebepler bir bir zihnimde canlandı. Onu öldürmek için bütün cümlelerinin altında bir neden aramış, açığını yakalamaya çalışmıştım. Sonra da doğru yerden süzülmüş, onu öldürmüştüm.

Bunu bana ne yaptırmıştı? Hangi his, hangi öfke ya da hangi kin? Parmağımı tetiğe bastıran hangi vahşi dürtüydü? Bunu uzun zamandır, farkında olmadan planlıyor muydum yoksa? Doğru ânı mı bekliyordum kendimce? Bahanelerimi sağlamlaştırmaya mı çalışıyordum?

Tek bildiğim, bunun korkunç bir hatıra olduğuydu. Korkunç ve şu âna dek yaşadıklarımı her zerresine kadar hak ettiğimi kanıtlayan bir hatıra. Ben Asır'ın bana yaşattıklarını hak etmiştim. Onun kardeşinin canını yoktan yere almış, bir de özlü bir söz eder gibi onu unutmayacağıma söz verip sözümü de tutmamıştım. Ben gerçekten bu dünyadaki en iğrenç insandım. En yakın arkadaşını öldüren ve ona verdiği sözü tutmayan, sevmediğimi söylediğim ağabeyine âşık olan ve kardeşinin katiline âşık olmasına neden olan canavarın tekiydim.

Dolu gözleri bir hışımla üzerime dönen Asır yutkunmayı denedi ama yutkunamadı. Dehşeti eğer elimle göstermem gerekseydi, Asır'ın şu anki hâlini gösterirdim. Hayal kırıklığı bir bedene sahip olmak isteseydi, bu, Asır'ın bedeni olurdu.

"Defne, kes sesini!" diye haykıran Ali'nin sert uyarısı karşısında tepkisiz kaldım. Şu an yalnızca Asır'la konuşmak, ona en azından kendimi anlatmaya çalışmak istiyordum. Bir noktada beni anlamasını, denemesini... İşte yine kandırıyordum kendimi. Asır'ın beni anlamak için bir sebebi yoktu çünkü anlaşılacak bir tarafım yoktu.

"İsteyerek yapmadım," dedim tiz çıkan hüzün dolu sesimle. O anda Işık'ın bir cümlesi zihnimde yankılandı. *Yalan söylemeye bayılıyorsun, mutlaka kandırırsın beni.*

Asır'ın elinde sıkıca tuttuğu silah parke zemine gürültüyle düştü. Babamın boğazındaki eli gevşerken kendini kaybetmiş gibi görünüyordu. Ne düşündüğünü ne hissettiğini bilmiyordum ama korkunç hissettiğini tahmin edebiliyordum.

"Kızım yapma!" diye ikaz etti babam ve yanıma gelmeye çalıştı. Ege onu kolundan tutarak yerinde kalmaya zorladı. "Ben yaptım." Kolunu kurtarmayı denedi ama beceremedi. "Her şeyi ben yaptım. Kardeşini ben gömdüm papatya bahçesine."

Sen yapmadın, baba, ben yaptım. Sen sadece her zamanki gibi beni korudun, kolladın.

Dudaklarımda acı dolu bir gülümseme peyda oldu. Gülümseme histerik bir hâle dönüşene dek sakindim. Aslında bunun bir gülümseme olmaması gerekiyordu. İçimden gelen hıçkıra hıçkıra ağlamaktı ama yapamıyordum.

"O benim en yakın arkadaşımdı," diye itiraf ettim en sonunda. Asır'a hiçbir zaman Işık'ı, canından çok sevdiği kız kardeşini tanıdığımı söylememiş, o bahsettiğinde bir yabancıyı dinliyormuş gibi davranmıştım. Oysaki küçük kız, Işık Karahanlı, o yaz benim dünyadaki en sevdiğim insan olmuştu. Onu o kadar çok sevmiştim ki o anlarda babamı bile bu kadar

sevmediğimi düşünmüştüm. İnsan bu kadar çok sevdiği birini neden öldürürdü?

Asır bana doğru birkaç adım atarken uyuşmuş bir hâldeydi. Kendini aptal yerine konmuş gibi hissediyor olmalıydı. Kardeşinin katili hemen yanındayken bunu görememiş, hissedememişti. Aksine, kardeşinin katiline âşık olmuştu.

"Neyi yapmadın?" diye sordu, kelimelerin üstüne basa basa sertçe. Gözyaşlarım hangi noktada akmaya başlamıştı, bilmiyorum ama içime titrek bir nefes çekerken ancak hıçkırıklarımı işitebilmiştim. Ona nasıl anlatacaktım? Kardeşini canice, nedensizce öldürdüğümü ona nasıl söyleyecektim?

"Ölüler her daim yaşayanların aklında kalır," dediğimde Asır olduğu yere çakıldı kaldı. "Ölürse her zaman aklımda kalacaktı. Onu kaybetmekten, onun beni unutmasından ve onu unutmaktan korktum. Ölürse unutmayacaktım. Ona söz verdim, unutmayacağımı söyledim." Hıçkırıklarım çığlıklara dönüştü. "Sözümü tutmadım."

Babam silahın sesini duyduktan sonra bir hışımla bahçeye çıkmış ve yaptığımı görmüştü. İlk işi Işık'ın ölüp ölmediğini kontrol etmekti. Öldüğünü anlayınca yanıma gelmiş, beni sakinleştirmek istemişti. Beni kendinden bile sakin bir hâlde bulunca ise korkmuştu. Bunu neden yaptığımı sorduğunda ona benzer cevapları vermiştim. Sanırım o noktada babam karanlık bir zihnim olduğumu anlamıştı.

Bir anlığına zihnim kararmıştı. Sanırım o zaman da baygınlık geçirmiş ve yaptıklarımı o noktada unutmuştum. Uyandığımda annem ve babam Işık'ı bahçeye gömmüş ve papatyaları almışlardı. Onlar papatyaları ekerken yardım etmek istediğimde annemin neden izin vermeyip bana kızdığını şimdi anlayabiliyordum. Papatyaların benim için olduğunu sanıyordum ama aslında Işık içindi. Onu saklamak için.

"Unuttum," diye fısıldadım. "Işık'ı öldürdüğümü, bir canavar olduğumu unuttum. Böyle biri olduğumu, kız kardeşini

öldürdüğümü bilmiyordum." Canım öyle çok yanıyordu ki bunu hak ettiğimi bilmek beni paramparça ediyordu. "Ben kendimden nefret ediyorum." Yanan gözlerimi kapatıp sıktım. "Cezamı çekmeye hazırım." İçli nefeslerim birbirini takip etti. "O, ben onu unuttuğumda bile benim rüyalarımdaydı. Ben pes ettiğimde bana uyanmamı söyleyen oydu. Unutacağını söyleyip unutmayan oydu." Üzüntüden öleceğimi sandım. "Çok üzgünüm. Keşke... Keşke ben ölseydim. Çok pişmanım, Asır. Lütfen inan bana. Kandırmıyorum... Yemin ediyorum seni de kandırmıyorum."

Gözlerimi hafifçe araladığımda Asır'la aramda kısacık bir mesafe olduğunu gördüm. İster istemez bir adım geri çıktım ve o, hemen bir adımı kapattı. Küçük bir kız çocuğu gibi korktum, geri geri kaçtım ondan. Asır beni yakaladı ve bir adım daha atmama izin vermedi. Elini bir pençe gibi boğazıma sarıp bedenimi ardımdaki duvara sertçe çarptı. Boynumu sıkıp nefesimi kesti.

Ona kızamıyordum. Neden bana zarar veriyorsun, neden canımı yakıyorsun diyemiyordum. Elimden gelen tek şey, o beni öldürene kadar acı acı ağlamaktı.

"Kardeşimi sen mi öldürdün?" diye haykırdı. "Seni unutmasın diye zevk ala ala mı öldürdün?"

Zoraki nefeslerimin arasından, "Bunu neden yaptığımı bilmiyorum," diyebildiğimde, Asır gözlerimin içine bambaşka bir hisle baktı. Bir yabancıya, düşmanına bakar gibi baktı. Hiç sevmemiş ve sevmeyecek gibi.

Asır nefesimi kesti. Can havliyle, bunu istemesem de ellerimi sarıp onun elini tuttum. Onu itmedim, ondan kurtulmaya çalışmadım ama kurtulmaya çalışır gibi tuttum elini. Konuşabilseydim *öldür beni*, derdim. *En büyük hakkın, öldür. Kana karşılık kan. Kısasa kısas. Öldür ve bitir bu işkenceyi.* Çünkü aslında ölüm değil, yaşam yakar insanın canını. Daha fazlasına dayanamazdım. Öldürmeliydi beni.

"Artık sen bir ölüsün, 17 Numara."

Asır'ın nefret dolu bu cümlesi, duyduğum son şey oldu. Kafamın içindeki zonklama dağılıp sessizlikle bütün bir hâl aldı. Sessizliği karanlık takip etti ve hisler bir bir kalbimden çekildi, yok oldu.

Babamı düşündüm o anda. Asır beni boğarken attığı korku dolu nidalar, bana ulaşmak için verdiği çaba zihnimde bir noktada benimleydi. Asır'ın öfkeyle babamı öldürmesinden, babamın zaten dokuz yıl boyunca benim yerime hapis yatmış suçsuz bir adam olmasına rağmen bir de benim yüzümden ölecek olmasından korktum.

Her şeye rağmen en çok da Asır için korktum. Ona değişimi arzulatmıştım, bana inanmıştı ve aslında bir canavar olmasının nedeni olduğumu öğrenmişti. O hâlde artık değişimi arzulamazdı. Çünkü ona *herkes ölmeyi hak etmez*, diyen kadın, aslında ona bunu düşündüren vahşetin mimarıydı.

O bile, derdi. *Herkesi geçtim, o bile katilse ve bir kötüyse, o hâlde herkes gerçekten kötü ve ölmeyi hak ediyor*, derdi. Ona nasıl *haksızsın* diyebilirdim? Bir kız çocuğu bile katil olabiliyorsa, o hâlde burada başından beri haksız olan da bendim. Bunu bilmek beni parçalara ayırdı, tuzla buz etti ama kimse de elini uzatıp parçalarımı toplamadı. Çünkü bunu artık hak ediyordum.

"Defne, uyan artık. Burada kalamazsın, biliyorsun bunu. Gitmek zorundasın."

Göz kapaklarım titreşerek aralandı. Gökyüzünü parlatan güneş tepemizdeydi ve yaz ayında gibi görünüyorduk. Kuşlar tepemizde uçuyordu ve bir uçurtma onlara eşlik ediyordu. Tozpembe bir uçurtma.

"Gitmek zorundasın, hadi."

Uzandığım çimlerin üzerinde doğrulup gözlerimi sesin geldiği tarafa, salıncağa doğru çevirdim. Işık, salıncakta sallanırken bana sesleniyordu. Yüzünde tatlı bir gülümseme vardı. Bu bana, aslında hiçbir şeyden haberi yokmuş gibi hissettirmişti.

"Özür dilerim," diye fısıldadığımda ayaklarını yere sürterek salıncağı durdurdu ve bana doğru koştu. Ardından elimden tutup beni ayağa kaldırdı, salıncağa doğru çekiştirdi. Beni kalktığı salıncağa oturttu ve arkama geçip beni sallamaya başladı. Eski günlerdeki gibi hissetmeyi denedim. Onunla çocuk olmayı istedim.

"Sözünü tuttun, beni hatırladın."

Bir elimi öne uzattım ve parmaklarımın arasında kalan güneşe tek gözümü kapatarak baktım. O kadar parlak ve göz önündeydi ki aslında bu inanılmazdı.

"Seni unutmayacağıma söz vermiştim." Elimi gökyüzünden çekip salıncağın kalın ipini tuttum. "Sözümü tutmadım, yalancılık yaptım. Beni bunun için affedebilecek misin?"

Salıncağı itmeyi kestiğinde ayaklarımı yere sürtüp durdurdum. Ona baktığımda arkamdan çekilip papatya bahçesine ilerlediğini gördüm. Salıncaktan kalkıp peşinden gittim ve hemen yanında durdum.

"Papatyalardan nefret ediyorum," dedi ve kafasını kaldırıp bana baktı. "Onları artık sevmiyorum."

Dizlerimin üzerine çöktüğümde artık bana tepeden bakan oydu. Ellerimi kollarına sardım ve ona gülümsedim. "Merak etme, bunu halledeceğim. Seni kurtaracağım buradan, ağabeyine teslim edeceğim. Seni olman gereken yere götürecek. Artık boş mezarını ziyaret etmek zorunda kalmayacak."

Işık bunun üzerine bana kocaman sarıldığında kendimi biraz da olsa iyi hissettim ve iyi hissettiğim için de kendimden daha çok nefret ettim.

"Beni unutmayın, olur mu?" dediğinde geri çekilip onun gamzesiyle süslediği çehresine baktım. "Seni bir daha asla unutmayacağız."

"Şimdi oldu," derken kollarımın arasından geri çekildi ve bahçenin kapısını gösterdi. "Hadi, şimdi gitmek zorundasın. Uyanmalı ve sözünü tutmalısın."

Ayağa kalktım ve bahçe kapısına doğru yürüdüm. Bahçe kapısını açıp çıkmadan önce son kez Işık'a baktım. Pembe elbisesinin içindeydi ama papatya tacı kafasında değildi.

"Geri geleceğim," dedim güven veren bir sesle. "Çok yakında geri geleceğim ve birlikte papatyadan taç yapacağız. Belki o zaman affedersin beni."

"Belki."

Dünya kendi ekseninde döner, bense ölümden dönerim.

Bir süre göz kapaklarımı aralamayı denedim ama yapamadım. Kaşlarım usul usul çatıldı, üst dudağım gerilerek hareket etti ama göz kapaklarım bir türlü aralanmadı.

Lavanta esansının dağılarak tatlı bir koku yarattığı sıcak bir yerdeydim. Cama çarpan yağmur damlalarının sesi, ağaçların hışırtısı dışarıdan boğuk bir şekilde yükseliyordu. Bunun dışında bir yanma sesi ve ağır duman, bütün bu seslere ve kokuya eşlik ediyordu. Lavanta kokusuna karışan sigara dumanı, fark ettiğim ilk anda nefesimi kesti. Birkaç saniye sonra ise nefesimi daha fazla tutamayıp hafifçe bir öksürükle göz kapaklarımı aralamayı başardım.

Odanın içine dolan sigara dumanı, göz kapaklarımı araladığım ilk anda gözlerimi yaktı. Ahşap tavan ve duvarları görünce

bir kulübede olduğunu sandım ama burası çok daha büyük bir yerdi. Gözlerimi yuvalarında çevirip etrafıma bakmaya çalıştım. Nerede ve ne durumda olduğumu anlamayı denedim. O zaman buranın bir oda büyüklüğünde, sadece tek penceresi olan yaşanabilecek bir kulübe olduğunu gördüm. Hemen ardındansa o pencerenin önündeki masanın üzerindeki küllüğü, içindeki hâlâ yanmakta olan yarım sigarayı. Bakışlarımı biraz sağa çevirdiğimde sırtı bana dönük bir şekilde sandalyede oturan Asır'ı görünce, ister istemez yerimde kıpırdandım ve uzandığım yatak gıcırdadı. Sigaraya uzanmak için elini kaldıran Asır'ın parmakları havada asılı kaldı, kaskatı kesildi.

Sırtımdan aşağı soğuk terler boşanırken kendimi tetikte olmaya zorladım. Onun yanında nefes almaya bile çekindiğimi fark ettim. Sanki nefes aldığım için bana kızacaktı ve kendimi savunabileceğim hiçbir tarafım yoktu.

Asır, havada kalan elini bir süre sonra yavaşça sigarasına uzattı ve onu parmaklarının arasına alıp dudaklarına yerleştirdi. İçine derin bir nefes çekip kafasını hafifçe geriye yatırdı ve dumanı odanın içine üfledi.

Zoraki derin bir nefes alarak yüzümü buruşturmamak için kendimi çok zor tuttum. Sonra yattığım yerde usulca doğruldum. Yatak daha çok gıcırdadı ve dışarıdan yükselen yağmurun sesini bastırdı. Sırtımı duvara yasladım.

Sessizliğin beni onun nefret dolu cümlelerinden daha az rahatsız edeceğini anladığımda, "Neden öldürmedin?" diye sordum. Sesim tiz, çatlak ve kısık çıkmıştı. Ancak o zaman boğazımdaki keskin sızıyı hissedebildim. Elimi uzatıp boğazıma dokundum. Bir süre önce Asır neredeyse beni boğarak öldürecekti.

Asır bana bir cevap vermek yerine sigarasından bir nefes daha çekti ve dumanını aynı şekilde odanın içine üfledi. Sigarası bitene kadar buna devam etti. Ardından yeni bir sigara yaktığında sertçe yutkunup gözlerimi odanın içine çevirdim.

Kapının ardında iki tane yağmurluk asılıydı. Biri siyah, diğeri beyazdı. Siyah olan ıslak görünüyordu ama beyaz kuruydu. Üstünde oturduğum demir başlıklı yatak, pencerenin önündeki tahta masa ve Asır'ın sandalyesi dışında içeride pek bir şey yoktu. Zaten daha fazlasının sığacağı kadar da büyük bir yer değildi.

Masanın üstündeki su şişesini ve bardağı gördüğümde boğazımın ne kadar da çok yandığını hatırladım. Nefes almak zorlu bir hâl almıştı, dudaklarım kupkuruydu. Sigara dumanı da ayrıca zorluk yaratıyordu. Keşke bir bardak su içebilseydim. Ama eminim, Asır bana bir bardak su dahi vermezdi.

"Seni ben yarattım." Asır'ın aniden kurduğu bu cümle karşısında durup kaşlarımı çattım. Ne demeye çalıştığını bir anlığına anlayamadım. "Bunu söylediğinde anlamalıydım aslında." Bir nefesi andıran kısık bir kahkaha attı. "Gözüm aşkından kör olmasaydı, görebilirdim de."

İkinci cinayetimi işledikten sonra kan içinde Asır'ın yanına geldiğimde kurduğum cümleler, birçok gerçeği içinde saklıyordu. Biraz düşünselerdi, yazdığım senaryo o anda üstüme çökebilirdi. Beni öyle masum görmüşler, buna öylesine ihtimal vermemişlerdi ki, senaryomu kimse fark etmemişti.

"17 Numara'nın vasat bir gösteri olduğunu söylemenden, Defne Karaca'yla övünmenden... Bütün bunlardan aslında özünün karanlık olduğunu anlamalıydım. Karanlıktan doğduğunu, benim gibi karanlığı seçmediğini görmeliydim, 17 Numara."

İkinci cinayetim için çıktığım sahne, oynadığım piyes, gerçek kimliğimi öylece ortaya sermişti. Her zaman ormandan kan kokusunun geldiğini sanır ve bunun midemi bulandırdığını düşünürdüm. O gün, o belirsiz karanlığa büründüğümde kokuyu yine aldığımı ama bundan memnun olduğumu düşündüğümü hatırlıyordum.

Nefret ettiğim, kaçtığım, kınadığım ne varsa onlardan hoşlanan bir karakteri oynamak için sahneye çıkan biriydi o günkü kişi. Tam zıddımdı, benden farklıydı, tam anlamıyla ürkütücü

bir karanlığı vardı. 17 Numara olmaktan nefret edip bunu küçük gören bir narsistti.

"Bana artık *17 Numara*, deme," dediğimde Asır'ın kısık ama tehlikeli kahkahası, içinde bulunduğumuz küçük kulübeye doldu. "Artık kim olduğunun bir önemi yok, bunu fark edemedin mi?" Sigarasından bir nefes çekti ve dumanını üfleyerek dağıttı. "Kendini ölmüş sayabilirsin çünkü sana ne yaşamak için sebep ne de bir beden bırakacağım."

"Biliyorum," derken sesim ne zayıftı ne de korkak. "Bunu hak ediyorum ve yaşamak da istemiyorum. Ne yapacaksan yap, bitir bu işkenceyi." Ve uyarır bir tonda ekledim: "Sadece bana."

Asır, sigarasını kül tablasına basarak sandalyesini usulca itti ve ayağa kalktı. Geniş omuzları hafifçe öne doğru çökmüştü ve bunu bilerek yaptığını sanmıyordum. Sanki o omuzlara binen yükleri artık kaldıramıyordu ve taşımak da istemiyordu.

Asır, bana doğru döndüğünde aralanmış gözleri gözlerimle kesişti ve o anda içime derin bir ürperti yayıldı. Her daim keşkelerimizi gözlerinde taşıyan Asır, artık bizimle ilgili rüya görmüyordu. Ve bu kez yalan değildi, kandırmıyordu beni. Babama, hatta bütün dünyaya beslediği katıksız nefreti artık sadece bana karşı besliyordu. Gözlerindeki keşkeler silinmiş, yerini öldürücü bir nefret almıştı.

"Ölmek için bana yalvaracaksın."

Nefret ve kin bazen abartılarak kullanılan kelimeler olabiliyordu. Bizim durumumuzda ise bu kelimeler artık hafif kalıyordu. Düşmanına beslediğin nefret ve kinden daha büyük bir his ya da bunu anlatabilecek daha güçlü bir kelime var mıydı, bilmiyordum ama bunlar bizim için artık yetersizdi. Her zaman en çok nefret edenin ben olacağımı sanıyordum. Şimdi ise nefret etmeye hakkım bile yoktu. Zaten nefret edemiyordum ondan. Haklıydı da benden nefret etmekten. Roller değişmişti.

Sırt kısmından tutup önüne çektiği sandalyesine ters bir şekilde oturdu. Dirseklerini sandalyenin sırt kısmına yasladı, bacaklarını iki yanından dizlerini kırarak uzattı.

"Anlat," dedi sertçe. "Bana o gün ne olduğunu en ince ayrıntısına kadar anlat. Işık'ımı nasıl öldürdüğünü, bunu hangi bahanelerle yaptığını anlat." Durup sertçe yutkundu. "Canı çok yandı mı?" Sesi öncekilere nazaran tiz ve kısık çıkmıştı. Düşüncesi bile onu yıpratmaya yetiyordu. "Bir ihtimal... Bunu babanı benden korumak için uydurduğunu söyle."

"Babamı korumak için uydurmadım," dediğimde göz kapakları titreşerek kapandı ve derin bir nefesi burnundan alırken sakin kalmayı denedi. Bir anlığına bu ihtimale tutunmuştu ama ona tutunacak dal bırakmamıştım.

Çenesini sıktı. Göz kapaklarını yarıya kadar araladı. "Anlat."

Sol gözümden süzülen tek damla yaşı hissettim ve bu yaşı elimin tersiyle çarçabuk sildim. Bu, onun bakışlarını biraz kaldırmasına neden olmuştu ama ifadesinde bir değişiklik olmadı.

"Artık bizim için her şey karanlık, değil mi?"

"Senin de bir aydınlığın yokmuş," dedi tükürür gibi bir sesle. "Eğer olsaydı, ikimiz için bir umut olabilirdi."

"Umudumuzu öldürdüğüm için özür dilerim."

Bir nefes kadar sessiz bir şekilde güldü. "Hiç yokmuş ki ölsün." Başını omzuna doğru hafifçe yatırdı. "Biz yalandan umut etmişiz. Yalandan keşke demiş, yalandan rüya görmüşüz."

"Kandırmışım bizi, değil mi?"

"Kandırmışsın bizi."

Sesimi temizlemek ister gibi hafifçe öksürürken bakışlarımı kaçırdım. Asır'ın yüzünde bana karşı tiksinti dolu bir ifade belirmesinden ve bunu görmekten korkmuştum aslında.

"Işık..." Kuruyan boğazım acımasına rağmen sertçe yutkundum ama bu, çatlayan sesimi engellemedi. "O yaz birbirimizin en yakın arkadaşları olmuştuk. Onu her şeyden, herkesten çok seviyordum. O ise..." Dönüp Asır'a baktım. "Seni seviyordu."

Asır'ın kaşları hafifçe kalktı. "En çok sana değer veriyordu ve o..." Devam etmek o kadar zordu ki, kendi cümlelerimde boğulmak istiyordum. "Bana unutmakla ilgili birkaç şey söyledi. Sen geldiğinde ve yollarımız ayrıldığında beni tamamen unutacağını söyledi. Beni unutmasını istemedim."

"Işık'ımı beni senden daha fazla sevdiği için mi öldürdün?"

Kafamı çevirip gözlerimi kapattım ve sıktım. "Çok garipti, anlayamadım. Bir anda kendimi seni kıskanırken buldum. Sonra Işık'ın beni unutmasından korktum. Onu hiçbir zaman unutmayacağımı söylediğimde bana inanmadı. Ben yalan söylemeyi seviyormuşum, ondan inanmıyormuş bana. Kendimi ona inandırmak istedim. Onu hep hatırlamak istedim."

"Işık'ımı sana yalancı dediği için mi öldürdün?"

Sıktığım gözlerimi hafifçe gevşettiğimde göz pınarlarımda biriken bütün yaşlar usul usul aktı. "Ona insanların ölünce toza dönüşüp gökyüzünde yıldız olduklarını söylemişsin. Babam da bana, ölülerin her daim yaşayanların hatıralarında kaldığını ama yaşayan birini unutmanın çok kolay olduğunu söylemişti. Onu kendime inandırmak istedim. Söz verecek ve onu asla unutmayacaktım. Çünkü gökyüzündeki yıldızlara baktığımda onun oradan beni izlediğini bilecektim. Işık'ını, unutmamak için öldürdüm." Sertçe yutkunup Asır'a baktım. "Babamın silahıyla kalbinden vurdum. Hemen öldü."

Asır, nefesini titrek bir şekilde dışarıya bıraktı. Bir an sakin kalabileceğini düşündüm ama sandalyeden kalkıp bir hışımla üzerime geldi. Belinden çıkardığı silahın namlusunu kalbime dayadığında yanıldığımı anladım. Eli çenemi kavradı ve yüzümü kaldırdı. Tek dizini yatağa bastırarak üstüme doğru eğildi.

"Kalbinden vursam seni, hemen ölecek misin?"

"Umarım," diye fısıldadığımda çenesini sıktı. "Olmaz." Silahın namlusunu kaydırıp boğazıma dayadı. "Canın yanmalı." Silahı biraz daha kaldırdı ve şakağıma bastırdı. "Durmam için bana yalvarmalısın."

"Canımı yeterince yakmadın mı zaten?" diye sordum gerçek bir merakla. "Canımı çok yaktığın için vazgeçmedin mi benden?" Şakağıma bastırdığı silaha rağmen ona korku dolu gözlerle bakamadım. "Hemen bitirsen olmaz mı?"

"Sana merhamet etmemi mi istiyorsun?" Bunu bir an için kafasında tartti. "Acısız bir ölümü hak ettiğini mi düşünüyorsun?" Beni alaya alır gibi güldü ama bu, gerçek bir gülüşten tamamen uzaktı. Acısını gizlemeye çalışıyordu. "Olmaz."

Önce silahın namlusunu çekti, ardından çenemi bıraktı ve yataktan kalktı. Sonra geriye doğru birkaç adım atıp masaya döndü. Sigara paketinden yeni bir sigara çıkarıp onu dudaklarının arasına yerleştirdi. Sigarayı yakıp içine bir nefes çektikten sonra omuzlarını hafifçe öne doğru eğip yan bir şekilde durdu. Gözlerini çevirip beni izledi.

"Biz de birlikte papatyadan taç yaptık," diye itiraf ettiğimde Asır'ın dudaklarının arasına götürmek için kaldırdığı sigarayı tutan eli havada asılı kaldı. "Ölmeden önce kafasında o taç vardı. Ölünce aldım tacını, ben taktım. Sonra unuttum tacını, yanımda eve götürmedim bile. Her şeyi unuttuğum gibi onu da unuttum. İstemedim bunu. Korktuğum şeyi neden isteyeyim ki? Ama engel olamadım."

Asır sigarasını söndürmeden bana yaklaştı ve yatakta yanıma oturup sırtını duvara yasladı. Sigarasını içerken sessiz kaldığında daha fazlasını anlatmamı istediğini düşündüm.

Ona baktım bir süre. Sigarayı nasıl sessizce, sakin kalıp içtiğini izledim. Pencereden dışarı, yağan yağmurun esiri olmuş ormanı izlerken yoğunlaşan gözlerini takip ettim. Uzun kirpiklerinin yandan nasıl da güzel kıvrıldığını gözlemledim. Alnına dökülen dağınık saçlarına uzanıp dokunmak istedim ama yapamadım.

"Aynı ikinci cinayetimi işledikten sonra sana ellerim kanlı bir hâlde gelince bir süre sonra kendimden geçmem gibi. Kendimden geçtikten sonra her şey siliniyor. Sanırım zihnimde karanlık

bir nokta var ve bazı şeyler onu tetikliyor. O andan sonrasını yöneren ben değilim, o karanlık. Sanki bir sahnedeyim, başrol benim ve bir noktada perde kapanıyor. Oyun bitince de oynadığımı unutuyorum."

"İkinci cinayet," derken yüzünü bana doğru çevirdi ve kolu, koluma değdi. Bunu bilinçli yapıp yapmadığını bilmiyordum ama hissedince geri de çekmemişti. "Kimi öldürdün?"

"Hâlâ öğrenemedin mi?"

"Önceliğim değildi."

"Benim olan bende kalacak," dedikten sonra dudaklarımı sıkıca birbirine bastırıp omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Ona söylediğim son şey bu oldu. Can'ın gözlerinin içine baktım, *benim olan bende kalacak* dedim ve onu öldürdüm."

Asır'ın kaşları gerilerek havalandığında kafamı çevirip gözlerimi ondan kaçırdım. Midem bulanıyordu ama bu kez bulantının sebebi dış bir etken değildi. Midemi kendim bulandırıyordum. Kendimden öyle çok nefret ediyordum ki bu katıksız nefret midemi bulandırıp kusma isteği yaratıyordu.

Sevgisine karşılık bulamadığı için sevdiklerini öldüren Akın'a manyak derdim, ondan midem bulanırdı. Şimdi bakınca asıl manyağın kim olduğu apaçık ortadaydı. Asıl kendini aydınlıkta sanıp karanlıkta fink atan bendim. En başından beri söylenen sekizinci katil değil, birinci katildim.

İnsanın en büyük imtihanı sevdikleridir, derdi babam. İnsan sevdikleri için ölümü de göze alırdı, öldürmeyi de. Bense sevdiklerimi öldürmeyi göze almıştım.

Beni seven babam, benim için katil damgası yemeyi göze almıştı. Annem benim için yıllarca susmuş, yalnız kalmıştı. İkisi de bir katili, hastalıklı bir zihni canları pahasına korumuşlardı.

Şimdi anlıyordum annemin neden yalnız ve bencil olduğunu. Benden korkuyordu. Benim birilerini daha öldürmemden korkuyordu. Bana karşı her zaman temkinliydi. Hatta üniversiteyi başka bir şehirde okumamdan başta çok korkmuştu ama

sanırım sonra bir daha aynı şeyi yapmayacağıma kendini inandırmıştı. Belki de sadece Onur'u ve kendisini benden korumak istemişti. Bu çok daha yıkıcı bir ihtimaldi ama onları anlıyordum.

"Can'ın cesedi nerede, Defne?" diye sordu Asır. "Ona ne yaptın?"

"Ne yapacaksın?" diye sordum yalandan gülerken. "Beni kurtaracak mısın?"

"Seni ancak sana daha fazla acı çektirebilmek için kurtarırım."

Kaşlarım yay gibi gerilirken, "O hâlde söylemeyeceğim," dedim. "Bırak da yakalasınlar bizi. Önce Can'ın cesedini bulsunlar, sonra izimizi takip etsinler. İkimiz de cezamızı çekelim."

"Kendinle beraber beni de bitireceksin yani?"

"Bitireceğim."

Dilini dişlerinin üzerinde gezdirirken gözlerimin içine öfkeyle baktı. Onun öfkesine karşılık ifadesiz bir yüz takındım. Daha fazla öfkelenebilirdi. Öfkelenirse belki beni hemen öldürürdü. Biterdi bu işkence.

"Onu unutmayacağıma söz vermiştim," dedim, ifadesiz bir sesle. "Işık'ına onu unutmayacağıma söz verdim ama unuttum. Onu boş yere, hastalıklı bir zihinle, acımadan, en ufak bir duygu belirtisi göstermeden öldürdüm."

Asır'ın boğazından acı dolu bir haykırış yükseldi ve eli öfkeyle boğazıma sarıldı. Öyle çok sıktı ki boğazımı, bu kez bana, bayıltmaktan çok daha fazlasını yapacağını düşündüm. Onun karanlığı benim karanlığımdan merhametliydi. Onun kalbi benim kalbimden daha temizdi. Katil çetesinin kurulmasına, kötülüğün içlerinde yer edinmesine neden olan bendim. Onlarca insan belki onların ellerinde ölmüştü ama o elleri ben yönetmiştim. İçimdeki karanlık, senaryo yaratmayı seven bir canavardı. Bütün senaryoların asıl kurucusu oydu. Dağılmamı ve ona direnmemi önleyen düşünceler bunlardan ibaretti.

"Seni affedemiyorum!"

"Affetme," diye zoraki bir şekilde fısıldadığımda bunun son darbe olduğunu düşünmüştüm ama öyle olmadı. Asır beni bir kez daha yanıltı. Bir anda boğazımı sertçe bıraktı ve bir hışımla benden uzaklaştı. Kendini kulübeden dışarı kaçarcasına attı. Benden olabildiğince uzaklaşmayı tercih etti.

O gidince can havliyle nefes alıp acı içinde öksürmeye başladım. Acı öksürüklerimi gözyaşlarım takip etti. Asır gidince içimde kendime karşı beslediğim öfke beni çileden çıkardı. Yataktan fırlayıp elime ne geliyorsa dağıtmaya başladım. Asır'ın izmarit dolu kül tablasını tahta duvara fırlatıp parçalara ayırdım. Küller etrafa saçıldı. Masayı tutup devirdim, sandalyeyi üstünde parçaladım. Yataktaki örtüleri her yana saçtım.

Ortalıkta dağıtacak bir şey kalmayınca bir anlığına durup bekledim, ne yapabileceğimi düşündüm. Boşluk, göğüs kafesimin tam ortasına yerleşti ve karanlık bir his bu boşluğu doldurdu. Üstüme üstüme gelen ahşap duvarlar bana tabut olacaktı. Sıkışacak ve karanlığa gömülecektim. Sonsuza dek ruhum burada can çekişecekti.

Nefes nefese kendimi tahta kulübeden dışarı attım. Her zaman kaçtığım ormanın bir benzerine doğru şuursuzca koşarken ayaklarımda sadece pembe çoraplar vardı. Şiddetli yağmur ilk dakikada her yanımı ıslatmıştı. Soğuğun yakıcı hissi ise hemen ardından beni sarıp sarmaladı.

"Beni bırakma," dedim hıçkırıklarımın arasından Asır'a. "Beni yalnız bırakma." Beni duyup duymadığını, ona gidip gitmediğimi bilmeden koşuyordum. Islak toprağa bata çıka, bir bataklıkta hissederek, ağaçlar tarafından esir alınmış gibi korkunç bir hisle. "Kurtarma ama bırakma da." Bir kız çocuğu gibi ağladım. "Sevme ama nefret de etme."

En sonunda, bir noktada dizlerimin üzerine sertçe düştüm. Karanlık ve ıslak ormanın içinde tamamen yalnız kaldım. Kaçmak istedim ama kalkacak gücü kendimde bulamadım.

"Şimdi anladım," dedim hıçkırıklarımın arasından. "Kimden kaçtığımı şimdi anladım." Parmaklarımı gözlerime bastırdım. "İçimdeki canavardan kaçıyormuşum."

Çığlığım bu kez içimdeki canavarın yükselmek için çırpınan sesini bastırmak için gür bir şekilde ormanda yankılandı. Çığlığımı ise şiddetle gürleyen gökyüzü bastırdı.

Bir süre sonra -zaman algımı yitirdiğim için ne kadar süre bilmiyorum- garip bir sakinlik kalbimi kapladı. O andan sonra ancak ayağa kalkabildim ve ormanın içinde yürümeye başladım. Nereye gittiğimi bilmeden, ne istediğimi bilmeden yürüdüm.

Ağzımaysa bir şarkı dolandı ve ben ormanın içinde, gürleyen gökyüzünün ve şiddetli yağmurun altında durmadan o şarkıyı söyledim.

*"Bir sahne var aklımda, oyuncular sanki biziz, mutsuzuz ikimiziz..."**

Hıçkırıklarımla kesilen şarkı sözlerine yine de ara vermedim.

*"Kimi aşklar hiç bitmezmiş, bizimkisi bitenlerden, sevmeye yeteneksiziz. İki yabancı, birlikte ama yalnız, iki yabancı..."***

Yolumu kaybettiğimi, karanlık ormanın hemen ilerisinde gördüğüm parlak sarı ışıktan anladım. Ormanı aşıp asfalt yola çıkmam sadece birkaç dakika sürdü. Issız yolda yanan tek bir lamba, bütün karanlığı delip geçiyordu.

Ardıma dönüp karanlık ormana baktım. Asır burada bir yerde olmalıydı. Belki başta beni kulübede göremediği için kaçtığımı düşünebilirdi ama sonra mutlaka bulurdu. Nefretle ya da sevgiyle, her zaman bir şekilde bulurdu.

Geri dönüp asfalt yolun ortasına doğru ilerledim. Islak zemine bakarken toprak kokusunun burnuma dolduğunu ve bana iyi geldiğini hissettim. Bu iyi hissi de hak etmediğimi düşününce yolun tam ortasına uzandım. Ellerimi iki yana doğru

---

* Teoman'a ait "İki Yabancı" şarkısının sözleri.

** Teoman'a ait "İki Yabancı" şarkısının sözleri.

açtım. Yağmur damlaları yüzüme sertçe düşerken gözlerimi az da olsa aralık tutmayı denedim.

Gökyüzünde tek bir yıldız bile gözükmüyordu. Karanlık bulutlar hepsini gizlemişti. O hâlde yağmur yağdığında yıldız olup bizi izleyen sevdiklerimiz bunu yapamıyorlardı. Işık şu an beni göremiyordu.

Sol tarafımdan tatlı, tanıdık bir kahkaha yükselince kafamı çevirip asfaltta yan tarafıma baktım. Işık hemen yanımda uzanıyordu ve yüzünü ıslatan yağmur damlalarına gülüyordu.

Sertçe yutkunup, "Bu bir rüya değil." dediğimde gülerek kafasını iki yana salladı ve sonra bana baktı. *"Değil."*

Yağan yağmurun gözyaşlarımı saklamasını ümit ederek ona gülümsedim. "Artık aklımı kaybettiğim kesinleşti o zaman."

"O zaten kesindi." Benimle alay eder gibi bir hâli vardı. *"Sadece sen farkında değildin."* Keyifle kıkırdadı. *"Ama merak etme, bir daha unutmayacaksın."*

"Keşke Asır da görebilse seni," diye mırıldandım. "Güldüğünü, zihnimde mutlu olabildiğini görebilse. Belki o zaman acısı biraz diner. Bitmez ama belki biraz diner."

Işık'ın dudakları düz bir çizgi hâlini aldı. Sonra dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı ve omuzlarını kaldırıp indirdi. *"Bir gün o da görebilir."*

"Nasıl?" diye sorduğumda tatlı kahverengi gözlerini kırpıştırarak kirpiklerindeki damlaları itti. Sonra uzanıp asfalta dökülen ıslak sarı saçlarımın uçlarına dokundu. *"Ölmek istiyorsun, neden?"*

"Çünkü..." Sertçe yutkunup gözlerimi ondan kaçırdım. Gökyüzüne, üstüme düşen yağmur damlalarının yarattığı muazzam manzaraya baktım. Toprak kokusunu içime çektim. "Bunu hak ettim. Ağabeyinin sevgisini haksız çıkardım. Beni öldürecek, bunu istiyor ama bir yanı ona engel oluyor. Farkında değil ama o hâlâ umut ediyor. Hâlâ rüya görüyor."

"Hani kimi öldürürsen öldür, bunun onun için bir önemi yoktu. Hani bunu birlikte aşacaktınız? O, sözlerini tutar."

"Konu sen olduğunda bir canavara dönüşebilen adamdan bunu beklemek anlamsız. Bütün sözlerini tutamazmış demek ki. Konu en sevdiği olunca, sözlerini de yakıp yıkarmış."

"Seni de seviyor."

"Benden nefret de ediyor."

"Sevgisi daha çok."

"Nefret her zaman sevgiden daha güçlü bir duygudur."

Nefret, içinde kini ve bütün şiddeti barındırırken sevgi, saldırmaktan daha zor olan koruma içgüdüsünü doğuruyor. Bu yüzden Asır'ın nefreti, sevgiden çok daha güçlü. Hak ettiğim gibi.

Işık'a baktığımda yüzüne yansıyan beyaz ışığı gördüm. Sonra ışığın aslında üstünde uzandığımız yolu aydınlattığını fark ettim. Bir araba farı olduğunu ise, tekerlerin ıslak zeminde kayarken çıkardığı sesten anladım.

Bir araba üzerimize, *hayır,* üzerime doğru geliyordu ve beni ezmek üzereydi. Beni ezip öldürecekti.

Işık'ın gözleri kocaman açıldı. *"Öleceksin."*

Ona gülümsedim. "Papatya bahçesinde görüşürüz."

"Hayır!" diye çığlık atarak koluma uzandı ve beni yerden kaldırmaya çalıştı. Ona karşılık vermedim. Bunu burada, bu anda bitirme arzum o kadar fazlaydı ki korku dahi hissetmedim.

Ölümün kıyısında geçen onca zaman ölümü istemeyen ben, şimdi ölmek istiyordum. İçimdeki karanlığa daha fazla fırsat vermek, bir sahne daha kurması için zaman yaratmak istemiyordum. Karanlığım her türlü ölümüm olacaktı. En azından karanlığım başkalarının ölümü olmadan, daha fazla acı çekmeden bitmeliydi bu işkence.

Bu kez 17 Numara devri değil, Defne Karaca devri kapanmalıydı.

BÖLÜM 2

Önce toza sonra sevdiklerini gökyüzünden izleyen bir yıldıza dönüşmeyi gerçekten istiyordum. Sorun, bunu istemeyen birilerinin olmasıydı.

Araba beni ezmeden hemen önce asfalt yolda ani bir frenle durduğunda nefesimi bıkkın bir şekilde dışarıya bıraktım. Arabanın kapısının açılıp kapanma sesi duyuldu, ardından gözümü alan farın önüne biri geçti.

Her zaman, gerçekten bir umut olmadığında bile umut eden ben, umudun bir araba farıyla belirdiği anda umuttan nefret ettim. Umut edilmesinden, benim adıma umut beslenmesinden iğrendim. Tıpkı, katil olduğumu bilmeden önce katillerden iğrendiğim gibi.

"Asfaltta ölümü beklemek tam da sana göre bir hareket."

Yanı başımda beliren Ali elini bana uzanıp bir kahraman gibi gülümsediğinde, ona hiçbir duygu hissetmeden baktım. Yüzüm ifadesizdi. Ne öfke ne de sevinç hissettim. Hiçbir şey hissetmedim.

Karanlık tarafım insancıl yanlarımı mı çalmıştı benden? Güçleniyor muydu? Bir gün tamamen irademi ele geçirip

kendine binlerce sahne mi kuracaktı? Asır'ın katliam yapması gibi, o da sahneler kurarak mı alacaktı sevdiklerinin canını?

Sevdiklerinin canını...

Asır hiç değilse bir duygu beslemediği insanların canını alıyordu. Peki, ya ben? İnsan öldürmek korkunçtu, iğrençti, hastalıklı bir şeydi ama ya sevdiklerini öldürmek?

Elimi Ali'nin bana tutmam için uzattığı eline uzatmak yerine boğazıma sardım. Düşüncelerim bile böylesine boğucuyken istesem bile hayatta kalamazdım ki.

Ben kendimle, doğrularla cebelleşirken Ali uzanıp kolumu tuttu ve bana sormadan beni yerden kaldırdı. Silkinip geri çekilerek ondan uzaklaştım.

"Seni kurtarmaya doyamayan ben miyim yoksa benim kurtarmalarıma doyamayan sen misin?"

"Kurtarılmak istemiyorum." Bir adım daha geri çıkıp ellerimi bu kez kollarıma sardım. "Git buradan. Asır yanlış anlamadan git."

Gözlerimi ardıma, sonsuzluğa uzanır gibi uzanan yola çevirdim. Işık orada değildi, gitmişti ve zeminde yattığım yer kuruyken, yan tarafım Işık hiç orada var olmamış gibi ıslaktı. Sadece benim varlığım somuttu, Işık hiçlik gibiydi.

Nasıl o kadar gerçek görünebiliyordu? Zihnim nasıl gerçekle hayali ayırt edemezdi? Gerçek olmadığını bilmeme rağmen nasıl o görüntünün gerçekliğinde boğulabilirdim?

Soru işaretleri zihnimin her yanını sarmıştı. Bu soruların cevapları varsa bile bunları bilen ben değildim. Belki de ortaya çıkmak için doğru ânı bekleyen karanlık tarafım biliyordu.

Ali, "Yok," dediğinde, gözlerimi asfalt yoldan ona çevirdim. Bana doğru büyük bir adım atarak yaklaştı. "Sen istemesen de kurtarırım ben seni. Olayım bu. Unuttun mu?"

"Her şeyi hatırlıyorum." Sesim öyle zayıf çıkıyordu ki beni duyup duyamadığından emin bile değildim. "Öyle ki,

kurtarılmayı hak etmediğimi bile biliyorum. Kötüler kurtarılmayı hak etmez."

"Kötüleri kurtarmayı görev edinen biri mi söylüyor bütün bunları?" Ali uzanıp elimden tuttu ve beni arabaya doğru çekiştirmeye çalıştı. "Benimle geleceksin, seni babana götüreceğim. Sonra tedavi olacaksın ve bütün bunları unutacaksın." Yolcu tarafındaki kapının hemen önünde durup kapıyı açtı ve beni kendine çekti. Olduğu yerde durduğu için onun bedenine çarpmaktan son anda kurtulabilmiştim. Boşta olan elini omzuma sardı ve gözlerimin içine baktı. "Senin gözünde en kötü olabilirim ama inan bana, bu dünyada senin iyiliğin kadar istediğim bir şey olmadı. Katil olman, Asır'ın kardeşini öldürmüş olman umurumda bile değil. Birlikte düzelteceğiz her şeyi."

Beni arabanın içine doğru çektiğinde, ayaklarımı sıkıca yere basarak var gücümle geri çekildim. "İstemiyorum!" O beni çektikçe ben ondan uzaklaşabilmek için çabalıyordum. "Kısasa kısas, Ali. Olması gereken bu. Acıya acı. Bırak Asır onu canavara dönüştüren kadının canını alsın ve bitsin bu işkence."

"Bırakamam!" diye haykırdı öfkeyle. "Sensiz kalamam." Beni çekmeye çalışmak yerine o bana yaklaştı. Hemen dibimde durduğunda neredeyse burun buruna kalmıştık. "Canım pahasına koruyacak ve iyileştireceğim seni. Çünkü aşk bu, Defne. Asır'ın nefreti değil, benim hissettiklerim aşk."

"Mesele aşk değil, intikam." Sesim artık bir çığlıktan farksızdı. "Ancak benim canımı alırsa duracak, anlamıyor musun? Kaçarsam ondan, gidersem eğer nefreti soğumayacak. Belki sevdiklerime zarar verecek, belki yine tanımadığı insanların canını alacak. Bir şekilde can yakmaya devam edecek ama eğer kardeşinin katilini öldürürse her şey biter."

"O hâlde onu öldürürüm." Bir anda beni bıraktı. Sesi ürkütücü derecede kısıldı ve nefretle harmanlandı. "Eğer seni öldürmesi gerekiyorsa ben onu öldürürüm. Şu an gözü sadece seni

görüyor, sana olan nefretini. Ansızın alırım canını, ruhu bile duymaz."

"Yapamazsın."

"Yaparım," diye tehlikeli bir sesle cevap verdi Ali. "Eğer hayatta olması demek, intikam almak için seni öldürmekse yaparım. Senin için önce Asır'ı, sonra bütün katilleri öldürürüm. İnan bana, birine bile acımam."

Ali'nin gözlerinin içine bakarken bir an bile korku, yalan göremedim. Her cümlesinde ciddiydi. Beni kurtarmak pahasına her şeyi yapabilirdi.

Beni gerçekten bu kadar seviyor muydu? Bir katili, yalancıyı, akıl hastasını, ona asla şefkat beslemeyeni, içinde kendisine karşı sevgiyle alakalı en ufak duygu olmayanı... Gerçekten seviyor muydu?

Aşk her zaman böyle en imkânsız olan mıydı?

"Sevme beni," diye fısıldadım güçsüz sesimle. "Sevme beni, Ali." Onun gözlerinin içine yalvarırcasına bakıyordum. "Beni sevmen sana sadece zarar verir, sevme. Beni sevdiğin için yapma bütün bunları. Daha fazla kötü olma. Dur."

Ali'nin dudaklarında zayıf ama içten bir gülümseme belirdi. "Şimdiye kadar beni kötü biri yapan, aldığım emirlerdi. Seni sevdiğim için kötü olmak, bana iyi hissettiriyor. Senin için, seninle, sen istemesen bile her türlü kötülüğü göze alırım."

"Ben bütün bunlara değmem, anlamıyor musun?"

"Benim için her şeye değersin, sarışın." Dudaklarını birbirine bastırıp derin bir nefesi burnundan sesli bir şekilde içine çekti. "Hadi, söylediklerimde ciddiydim. Gidelim buradan yoksa sana benden nefret etmen için bir neden daha vermem gerekecek."

Ali'nin benzer nedenlerle uçurumda yaptığı katliamı hatırlayınca nefesim kesildi. Asır'ın en savunmasız ânında olduğunu söylerken de yanılmıyordu, doğruydu. Yıkılmak için an kolluyor, bir şeylere tutunmak için çabalıyordu ama başaramıyordu.

"Tamam." Sertçe yutkunurken kafamı salladım. "Seninle geleceğim. Yeter ki ona dokunma."

Bu bir fedakârlık mıydı, en doğru karar mıydı, bilmiyordum. Tek bildiğim, bu kararla bir felaketi önleyebileceğimdi. Belki çok daha büyük bir felaket doğacaktı, bilmiyorum ama doğan felaket, Asır'ın canını almayacaktı. Ondan önce ölmesi gereken biri varsa o bendim. Asır ölmeden önce benim öldüğümü gözleriyle görmeliydi. Yoksa ölse bile ruhu acı çekmeye devam edecekmiş gibi garip bir his içerisindeydim.

Ali, aldığı cevapla gülümsedi ve uzanıp alnıma bir öpücük bıraktı. "Annen ve baban senin için her şeyi hazırlıyor. Her şey yoluna girecek. Unutacaksın."

Unutacaksın...

Unutmak iyileşmek demek miydi? Ben unutunca iyileşmiş mi olacaktım? Peki ya unutunca, iyileşince her şey düzelecek miydi? Belki benim için düzelecekti ama Asır için her şey daha da kötü bir hâl alacaktı.

Unutursam, bir şekilde zihnim yine o anları benden saklarsa ve iyi hissedersem? Suçlu hissetmezdim, ölmek istemezdim, Asır'ın karanlığını yenen o kadın olurdum. İyilik hakkında zırvalayan ama ruhu kan içinde olan kadın...

Bunu istemiyordum. Asır gözlerimin içine kardeşinin katili olduğumu bilerek acı içinde bakarken ona nedenini bilmez bir hâlde, boş ya da suçlayıcı gözlerle bakmak istemiyordum. Onu acısıyla baş başa bırakmayı bu kez istemiyordum.

Ali'ye sadece bakmakla yetindim ve sonra arabaya binmek için harekete geçtim. O da arabanın etrafından dolanıp sürücü koltuğuna oturmak için kapısını açtı ama binmeden önce benim binmemi bekledi.

Yapabilir miydim bunu? İntikam hırsıyla yanıp tutuşan Asır'ı arkamda bırakabilir miydim? Bu onu daha çok öfkelendirmez miydi? Gerçekten daha büyük felaketlere yol açmaz mıydı?

"Hadi, Defne..."

Kapıya doğru kararsız bir adım attığımda ensemde soğuk metalin dokunuşunu hissettim. Ali'yle o anda göz göze geldim. Korkuyla büyüyen gözleri ardıma doğru kaydı.

Bu hisse aşinaydım. Çoğu kez silahın soğuk metali bedenimde birçok noktaya dokunmuş ve beni korkutmuştu. Şu an ise en ufak bir korku hissetmiyordum. Aksine, bu kez bu âni yaşamak istiyordum.

"Hata ettim."

Asır'ın, hayal kırıklığıyla güçsüz ama öfkeyle gücünü toparlayan sesi hemen ardımdan yükseldi. İsterse fısıldasın, mırıldansın ya da şiddetli yağmur yüzünden zoraki duyayım ama yine de onu anlarmışım gibi geliyordu. Konuşsun ya da konuşmasın, sadece hissettirsin.

Ona dönmek istediğimde, "Sakın kıpırdama!" diye öfkeyle haykırdı. "Yüzünü görmek istemiyorum."

Bunun üzerine Ali silahını çıkarıp Asır'ı hedef aldı. "Defne'den uzaklaş yoksa canını alırım!"

Şiddetli yağmur, bulunduğumuz yolun ikiye ayırdığı ormanın her yanını sarmıştı. Gök gürlüyor, şimşek çaktığında gökyüzü göz alıcı bir ışıkla parlıyordu. Sanki sadece silahlarını can almak için çeken iki katil değil, dünya da kızgındı. Kızgın değil, kendine kırgın olan tek kişi bendim.

Daha önce biri bana bu hâle geleceğimizi söylese inanmazdım. Asır'ın *herkesi öldürürüm ama seni öldüremem*, diye haykırdığı zamanların aksine silahını benim canımı almak için çektiği, Ali'ninse beni ondan korumak için silahının namlusunu Asır'a doğrulttuğu bu an bir kâbusa benziyordu ama maalesef bir kâbusun içinde değildik.

İnsan, onu öldürmek isteyen bir insanı sever miydi? Buna içten içe güldüm. İnsan asla sevmesi gerekeni sevmezdi zaten. Hayatlarımız birer bataklıktı ve boğulmadan önce çekebildiğimiz kadar insanı kendi bataklığımıza çekiyorduk. Sadece kendimizi değil, yanımızda olan insanları da boğuyorduk.

Kendi bataklığıma önce Asır'ı çekmiştim, şimdi de Ali'yi çekiyordum. Beni korumak uğruna bataklığımda boğulacaktı. Bataklığım ceset doluydu.

"Yaşamak istemediğini söylerken yalan söylüyordun." Asır, Ali'nin ona doğrulttuğu silahı umursamadan direkt bana ithafen konuştu. "Hak ettiğini söylerken beni kandırıyordun. Kardeşimi kandırdığın gibi kandırdın beni."

"Kandırmadım," dedim çarçabuk ama bu, onun silahın namlusunu daha sert bastırmasına neden oldu. "Sesini de duymak istemiyorum. Sakın kendini aklamaya çalışma. Artık kanmam sana, hislerine..." Devam etmeden önce bir an bekledi ve "Hislerime," diye ekledi.

Sesimi duymak istemiyor, yüzümü görmek istemiyor, hislerime kanmak istemiyor, hislerine kanmak istemiyordu. Benimle ilgili istediği tek şey, intikamdı.

"Başlatma hislerine!" diye öfkeyle araya girdi Ali. "O silahını indir yoksa alnının çatını delip geberteceğim seni! Geç bile kaldım. Seni o uçurumun kenarında öldürmeliydim. Yarım bırakmamalıydım işimi."

Asır, histerik bir kahkaha attığında irkildim. "Benim de geç kaldığım şeyler var ve daha fazla geç kalmamaya an itibarıyla karar verdim."

Asır sesimi duymak istemese bile, "Durun!" dedim. "Başlamadan bitsin bu işkence." Ali'ye baktım. "Git Ali, bizi yalnız bırak. Bu ikimizin arasında. Boşuna canını tehlikeye atma."

"Seni almadan hiçbir yere gitmiyorum," diye yanıtladı beni ve Asır'a, "Anlamadın mı hâlâ?" diye haykırdı Ali. "O hasta, isteyerek öldürmedi kardeşini. Buna engel olabilse engel olurdu. Sana bile şefkat göstermiş, seni bile sevmiş bir kadın bunu nasıl isteyerek yapsın?"

"Benden kaçıyordu. Üstelik seninle ve isteyerek!"

"Ben zorladım. Seni öldüreceğimi söyledim. Onu mecbur bıraktım."

"Aa, demek beni öldüreceksin." Asır gülüyordu ve o ne zaman gülse işin sonunda birileri ölürdü. "O hâlde önce seni öldürmem gerekecek. 17 Numara'nın göreceği son yüz, benim yüzüm olacak."

Sesimi duymak istemediğinde konuştuğum gibi, yüzümü görmek istemese bile ona doğru döndüm. Göz göze geldiğimiz anda öyle bir afalladı ki neredeyse elinde sıkıca tuttuğu silahı düşürecekti. Birkaç saniye nefes bile almadan gözlerime baktı ve sonra derin bir nefesi zoraki bir şekilde dışarıya bıraktıktan sonra sertçe yutkundu. Ardından, gevşeyen elinden kayıp düşecekmiş gibi duran silahı sıkıca tuttu ve bu kez alnımın çatını hedef aldı. Duygu dolu gözlerinden, yüzüne yansıyan hislerinden o anda sıyrıldı. Nefret saçan gözler ve sadece yalancı bir kahkahayla süslenecek gibi duran mimiksiz ifadesiyle bakmayı sürdürdü.

"Önce beni sevmeyi bırak." Sadece bir cümleyle ona öyle sert bir darbe vurmuştum ki titrek bir nefes dudaklarının arasından kaçarken buna engel olamadı. "Gerçekten ellerinde ölmemi, ölmeden önce sana ölmek için yalvaracak kadar canımı yakmayı istiyorsan, sevme beni. Gözlerindeki şu umut ışığını sil. Kardeşinin canını kendime sunduğum birkaç bahaneyle, kurduğum bir sahnede hiç düşünmeden aldım. O öldüğünde tek damla gözyaşı dökmedim. Kardeşini de seni kandırdığım gibi kandırdım."

Bütün bu kışkırtıcı, mide bulandıran cümleleri bu iş hemen burada bitsin diye kurdum. Yalnızca bana zarar versin, benden nefret etsin istiyordum. Ali'yi ya da bir başkasını hedef almasın, benim yüzümden başkaları zarar görmesin, bu bitmek bilmeyen bir işkenceye dönüşeceğine birkaç kışkırtıcı cümleyle hemen bitsin istiyordum.

Katıksız bir nefret Asır'ı tümüyle esir alırken, "Sözlerimi tutacağım," dedi, tehlikeli derecede kısık bir sesle. "Seni öldürmem için bana yalvaracaksın, 17 Numara."

Alnımın çatına dayalı olan silahı aniden sola, Ali'ye doğru çevirdi ve bir saniye bile düşünmeden tetiğe bastı. Yuvasından fırlayan mermi kulağımın dibinden geçerken bir arı vızıltısını andıran ses sağ kulağıma doldu. Ali'nin dudaklarının arasından çıkan kesik inlemeyle birlikte olduğum yerde sendeledim. Korkuyla irileşen gözlerimi hızla Ali'ye çevirmemle onun yere devrilmesi bir olmuştu. Asır'ı hedef alan silahı ise kayıp gürültülü bir şekilde ıslak asfalt zemine düştü.

Bir nefesi bırakır gibi, "Ali..." dedim korkuyla. Korktuğum başıma gelmişti. Benim yüzümden bir başkası... Beni korumaya çalışan biri zarar görmüştü. Yine...

Aramızdaki araba yüzünden Ali'nin neresinden vurulduğuna dair en ufak bir fikrim yoktu. Onu göremiyordum ve bu, endişelerimi gittikçe katlıyordu. Hayati bir bölgeden mi vurulmuştu yoksa sadece sıyırıp geçmiş miydi? Asır insaflı davranmış mıydı?

Bilinmezlik bana o anda karmakarışık hissettirdi. Ali'nin yanına gitmeye kalktığımda Asır kolumdan yakalayıp bana engel oldu. Öyle çok öfkelendim ki ona, alev alan mavilerimi gamzesiyle süslenen, kahkahanın eşiğinde gibi duran kıvrılmış dudaklarına çevirdiğim anda sertçe göğsünden ittim.

"Bunu nasıl yaparsın!" Öfkemden zevk alır gibi kıkırdadığında ellerimi göğsüne bir kez daha bastırıp onu daha sert ittim. Bir adım geri sendeledi. "Bir daha benim dışımda kimseyi öldürmezsin sanmıştım. Buna kendimi inandırmıştım."

Onu bir kere daha itmek istediğimde göğsüne bastırdığım elimi yakaladı ve beni kendine çekti. Yüzlerimiz arasında birkaç santimden daha fazla mesafe kalmadığında, "Ben de sana inanmıştım," diye resmen hırladı. Silahını kaldırıp namlusunu çenemin altına bastırdı. "Bunu sen istedin. En başından beri asla..."

Lafını tamamlamasına izin vermeden önce silahı tutup boğazımdan çektim, ardından onu sertçe iterek kendimden

uzaklaştırdım. Ne ondan ne de silahından korkuyordum. Öldürücü hislerle bastırdığı silahı öylece itmem, en ufak bir korku hissetmememem ve bütün bu tehlikeler yokmuş gibi davranmam onu şaşırtmış gibi bir an kaşlarını çattı ve tepkime şaşırdı.

"En başından beri birbirimizi asla sevmemeliydik, haklısın."

Silahını yeniden kaldırıp kendi kafasına bastırdığında bir an nefes alamadım. Neyse ki hemen ardından silahı hafifçe aşağı yukarı hareket ettirerek düşüncesiz bir herif gibi gülerken kafasını silahla kaşır gibi yaptı.

"Hadi kurtar onu." Sesi inanılması güç bir şekilde nefretten arınmış, eğlenceli bir tonda çıktı. "Bakalım elinden en fazla ne geliyor, 17 Numara."

Benimle oyun oynamak istiyordu. Eskisi gibi birbirimize en itici, en nefret dolu şekilde davranmamızı ve bu şekilde eğlenmeyi istiyordu. Pekâlâ, öyle olsun.

Ona karşı kalbimin en derinlerine kadar suçlu hissetmeme rağmen o anda nefretle şekil alan ifademe engel olamadım. Kaşlarım çatılırken gözlerim irileşti. Dudaklarım düz bir çizgi hâlini aldığında öfkeyle burnumdan soludum. Buna karşılık Asır eğlenir gibi başını omzuna yatırdı ve beni keyifle baştan aşağı süzdü. Dudaklarımı sıkıca birbirine bastırıp öfkemi dizginleyerek birkaç adım geri çıktım ve ona arkamı döndüm.

Öfkeleniyordum ama öfkemden korkar bir hâldeydim. Öfkemin mi yoksa başka güçlü hislerimin mi karanlığımı tetiklediğini bilmiyordum. Asır'ın beni tetiklemesini ve bir anlığına irademi kaybedip kendime geldiğimde onun kellesini elimde tutuyor olmayı istemiyordum.

Arabanın etrafından dolanıp Ali'nin yerde sırtüstü uzanan bedeninin yanına çöktüm. Bilincini kaybetmiş değildi, gözlerini açık tutmaya çalışıyordu ama hızla yağan yağmur ona yardımcı olmuyordu. Güçlükle hareket ettirdiği eli, yere düşen silahına uzanmaya çalışıyordu.

"Sana git dediğimde gitmeliydin!"

Ona kızmadan duramadım. Ben bile kendim için çabalamıyorken onun benim için çabalıyor oluşu ona karşı nefret dışında iyi hisler beslememe neden oluyordu ve ben bunu istemiyordum.

Ali, söylediğime gülümser gibi olduğunda nefesimi sesli bir şekilde dışarıya bırakarak neresinden vurulduğunu anlamaya çalıştım. Omzuyla göğsü arasında bir yerden vurulmuştu. Mermi nereye saplanmıştı, bilmiyordum.

Elimi yarasının üstüne bastırarak diğer elimi ceketinin cebine uzattım. Telefonunu bulabilirsem onun için yardım çağırabilirdim. Yardım almadan onu kurtarmam mümkün değildi. Asır'ın da benimle birlikte Ali'yi hastaneye bırakmayacağını düşünürsek, birilerinin buraya gelmesi gerekiyordu.

Ali'nin nefesleri sık ve hırıltılı bir hâl almaya başlayınca, "Sakin ol," dedim oldukça sakin bir sesle. "Bugün ölmene izin vermem. Benim yüzümden, beni korurken ölmeyeceksin."

Telefonun ekranını açtığımda şifre istedi. "Şifren ne?"

İnlemelerinin arasından yüzünü buruşturarak, "180295." dediğinde bir an durup ona baktım. Bu benim doğum tarihimdi. Ben onun ne zaman doğduğunu bile bilmezken, o...

Gözlerimi kapatıp sıktım ve sesli bir nefesi hızlıca bırakarak gördüklerimi reddedercesine başımı iki yana salladım. Ben Asır'ın bataklığında boğulurken Ali benim bataklığımda boğuluyordu.

Rehbere girip Barış'ı ya da Anıl'ı bulmaya çalıştım. Onlar bana yardım ederdi. Ali'yi alıp Kader'e götürebilirlerdi ve Kader, Ali'nin yarasına müdahale ederdi. Ben de burada Asır'la mücadeleme devam ederdim. Ambulansı da arayabilirdim ama Asır'ın buna yeltenmeme izin vermeyeceğini adım kadar iyi biliyordum.

Anıl farklı şekilde kayıtlı olmalıydı ki rehberde kayarken önce Barış'ı buldum. Aramayı başlatıp ses gelene kadar

gözlerimi neredeyse hareket etmeyecek hâle gelen Ali'ye diktim. Göz kapakları artık hareket etmiyordu ve nefesleri oldukça yavaştı.

Halledebilirdim, onu kurtarabilirdim. Onun beni kurtarmak için sarf ettiği onca çabanın en azından ufak bir kısmını onun için verebilirim.

"Kimi arıyorsun?" diye alaycı bir sesle soran Asır'a bakmadan gözlerimi devirdim. "Söyle bana, yardım edecek mi, söyleyeyim."

Yağmur yavaşlayınca ancak elimin altındaki sıcak kanı hissedebildim. Çok fazla kan vardı ve eğer zamanında müdahale edilemezse Ali uyanamayabilirdi.

Sessizliğim canını sıkmış olacak ki, "Bana cevap ver, 17 Numara," diye söylendi Asır. "Böyle eğlenceli olmuyor. Eskisi gibi çığlık at, ağla, bağır, çağır. Böyle sessiz sakin halletmeye çalışma ya da düşüncelerini kendine saklama." Kıkırdadı. "Benimle paylaş."

Ona yine bir cevap vermedim. Bu sırada telefonun yanıtlanmadan kapanacağını düşünüyordum ki telefonun ucundan Barış'ın, "Efendim?" diyen düz sesi duyuldu. "Asır, Defne'yi nereye götürdü, bilmiyorum. Arama artık."

"Benim," derken nedenini anlayamadığım bir şekilde titreyen sesime mani olamadım. "Defne." Belki yorgunluktan belki susuzluktan belki de fazla çığlık atmış olmaktan, emin değilim ama sesim güçlü değil, çatallanmış bir şekilde zayıf çıkıyordu. "Yardımına ihtiyacım var."

Garip, boğucu bir sessizlik telefonun diğer ucuna hâkim olduğunda buradaki tüyler ürperten sessizliği bozan, Asır'ın alaycı kıkırdaması olmuştu. Sanki bir sahnedeydim ve komik bir piyes dönüyordu. Asır da bu kez bu piyesten keyif alan seyirciydi.

Uzun sessizliğini sonunda bozan Barış, "Defne, ben sana yardım edemem," diye yanıtladı benim en içten isteğimi. "Katil sensin ve artık bizden biri değilsin." Boğazını temizledi ve

bir saniyeden daha az bir süre tereddüt eder gibi duraksadıktan sonra devam etti: "Aslında hiç bizden biri olmamışsın. Buna karar verdik."

Nefesim boğazımda düğümlenirken nabzım, endişe ve kırgın hislerimin bir göstergesi olarak hızlandı. Bir an duyduklarımı kafamda oturtamadım ve sessiz kalıp öylece Ali'nin donuk çehresine baktım. Elim sıcak kanıyla ıslanmaya devam ediyordu ama sanki yüzüne dokunsam dinen yağmurdan sonra buz kesen teni bana ölümü hissettirecekti.

"Ama Ali ölüyor." Sesimi duyup duyamadığından emin değildim. "Yardım etmezseniz ölecek."

Önce Işık'ın, ardından Can'ın ölümü zihnimde birer şimşek gibi çaktı. Ali'nin elime bulanan kanını değil, onların elime bulanan kanlarını hissettiğimi sandım. Oysaki ben Işık'ı öldürdükten sonra ona değil, sadece tacına dokunmuştum.

Ağır nefeslerim boğazımı yakıp canımı acıtacak cinsten sık bir hâl alırken kendimi toparlamayı denedim. Bulduğum en küçük boşluktan böyle kolay içeri düşersem ölmeden önce kaybederdim kendimi.

"Cem'i öldürdü, bunu hak ediyor." Ali konusunda inanılmaz derecede umursamaz olan Barış'ı dinlemek, bir yabancıyla konuşuyormuşum gibi hissettirdi. "Eminim Asır bunu da düşünmüştür. Bırak ölsün, başımıza daha fazla bela olmasın. Sen kendi canının derdine düş." Sıkıntılı bir iç çekti. "Bundan sonra yaralarını saramam, üzgünüm."

Henüz Barış'ın söylediklerini hazmedememişken telefonunun ucundan Akın'ın irite edici kasıntı sesi yükseldi. "O gün beni değil, Ali'yi öldürmeyi seçmeliydin, 17 Numara. Eğer aptalca kararlar almasaydın, şu an belki de sana yardım ediyor olurdum ama şansını kaçırdın." İntikamcı bir kahkahayı cümlelerinin arasına sıkıştırdı. "17 Numara, artık bizden olduğunun değil, düşman olduğunun ifadesi."

Parmaklarımın arasındaki telefonu kıracakmış gibi öfkeyle sıkarken, "Aksine, o gün seni alnının çatından vurmalıydım, manyak herif. Öldüğünden emin olmalıydım, tanınmaz bir hâle gelene dek şarjörü suratına boşaltmalıydım. Şanslı bir piç olduğun için bir daha karşıma çıkana kadar manyak gibi gülebilirsin ama bir dahaki sefere öldüğünden emin olacağım!" diye haykırdım.

Bir anda kendimi kaybetmiştim. Öyle ki eğer Akın burada olsaydı, onu elimden kimse alamazdı. Ona karşı beslediğim katıksız nefretimi hiçbir güç soğutamazdı.

"*Manyak* diyene bak. Benden bir farkın yok, 17 Numara. Sen de sevdiklerinin canını alıyorsun. Ben hiç değilse küçük bir kız çocuğunun canını, beni unutmasın diye almadım!"

Öyle olmadığını ona haykırmak isterdim. Bu kadar basit olmadığını, birçok nedenimin olduğunu söylemek isterdim ama yoktu.

Cevapsız kalırken haykırmak için hazırda bekleyen aralanmış dudaklarımı sıkıca birbirine bastırdım. Akın, ona bir cevap veremeyeceğimi anladığında kazanmış gibi keyifle gülerek telefonu suratıma kapattı. Çenemi sıkıca kapatmış olsam bile o andan sonra başlayan titreme, uzuvlarıma yayılıp ellerime ve dizlerime ulaştı.

"Yapmayın," diye fısıldadım kimsenin beni duyamayacağını bile bile. "Bunu yapmayın. Ben..." Kiminle neyi konuştuğumu, neden bunları söylediğimi bilmiyordum. Tıpkı ne hissettiğimi bilmediğim gibi. Kaybolmuş ve çaresiz hissediyordum sanırım ama bu kadarla sınırlı değildi. "Ben böyle yapmamıştım."

Yüzümü yukarı çevirip karanlık, yıldızların benden kaçar gibi gözler önünden çekildiği gökyüzüne baktım. *Benimle kal, Işık. Lütfen sen benimle kal.*

Gözlerimi gökyüzünden alıp hafifçe sola çevirdiğimde Asır'ın da benim gibi gökyüzüne baktığını gördüm. Ona baktığımı fark edince gözlerini gözlerime çevirdi ve dudaklarına o

tanıdık gülümsemesini yerleştirdi. Arabaya yaslanmış, bacaklarını öne doğru uzatmıştı. Ben çaresiz hissettikçe bu durumdan daha fazla zevk alıyor, gamzesi daha da belirginleşiyordu. Doğrudan gözlerimi hedef alan gözlerini o kadar az kırpıyordu ki bu âni göz kırparak bile kaçırmak istemediğini düşündüm.

"Ambulansı arıyorum," dedim gözlerinin içine baka baka. "Onu gelip aldıklarında burada olmayacağız."

Gözlerini şüpheyle kıstı. "Bunu yapamayacağını biliyorsun, 17 Numara. Bence zamanını böyle denemelerle harcama."

Gözlerimi ondan alıp rehberde başka birilerini bulmayı ümit edercesine ekranı kaydırdım. Kimin dost, kimin düşman olduğunu bilmiyordum. Ali'nin bir dostu olduğunu da sanmıyordum. Safi düşman ediniyordu ve ne yazık ki benim de pek dostumun kaldığını sanmıyordum.

"Kimse ne Ali için ne de senin için gelecek, 17 Numara. En az Ali kadar yalnızsın, anla artık. Her şeyi son âna kadar diretme huyun hayranlık verici mi aptallık mı, artık bilemiyorum. O artık olması gerektiği gibi bir ölü. Son nefeslerini verene kadar burada beklemeyeceğiz. Cesedini bulurlar, hadi toparlan."

Ekranı kaydırmayı bırakıp son aramalara girdiğimde Barış'tan hemen önceki aramada yazan ismin tanıdık olduğunu gördüm.

Haluk Karaca.

Ali en son babamla konuşmuştu. Ben öylece Asır'ın canımı almasını beklerken onlar birlik olup beni Asır'dan kurtarmaya çalışıyordu. Ali öldüğünde, babam yalnız başına çabalamaya devam edecekti çünkü biliyordum, benim için her şeyi göze alırdı. Benim yerime ceza çekecek ve gerçek ortaya çıktığında benim yerime ölmek isteyecek kadar seviyordu beni, katil kızını.

Her şeyi, katil olmayı bile bir şekilde kaldırabilirmişim gibi geliyordu ama babamın benim için hayatını mahvetmiş olduğunu kaldıramayacakmışım gibi hissediyordum.

Parmağım babamın adının hemen üstündeydi. Ekrana hafifçe dokunsam aramayı başlatabilirdim ve sonra... Babam ne olursa olsun buraya gelirdi. Önce benim, sonra Ali için.

"Dokuz yıl boyunca kardeşimin katili sandığım adamı arayacaksın demek." Asır'ın neredeyse kulağımın dibinden gelen sesiyle hafifçe irkildim ama dönüp ona bakmadım. "Eski polis Haluk Karaca'yı, babanı."

Babam buraya gelirse onu da Ali gibi hiç acımadan vuracağını, hatta öldüreceğini biliyordum. Beni ondan korumak isteyen herkesi, özellikle de yıllar boyu kin beslediği adamı sadece göz kırptığı için bile öldürebilirdi.

Bunu fark ettiğimde başımı hafifçe omzuma yatırdım ve gözlerimi yuvalarında sağa, hemen dibimdeki Asır'ın yoğun kahvelerine çevirdim. Yanıma eğildiğinden onunla göz teması kurmak için kafamı kaldırmam gerekmemişti.

"Ona zarar vermeyeceksin," dedim tehlikeli derecede kısılan sesimle. "Hiçbir zaman ve hiçbir koşulda babama dokunmayacaksın." Asır'ın bakışları, sivrileşen bakışlarım karşısında benzer bir hâl aldı. "Eğer babama dokunacak olursan ve hâlâ nefes alıyorsam yemin ederim öldürmekten çok daha fazlasını yaparım sana."

Beni taklit eder gibi başını omzuna yatırırken kışkırtıcı bir tebessüm dudaklarına yayıldı. Gamzesi bile belirmedi ama bu, gamzesinin devleşerek belirdiği gülümsemelerinden çok daha tehlikeli geldi gözüme.

"En fazla ne yapabilirsin ki?" diye tehlikeli derecede kısılan sesiyle beni taklit etmeye devam etti. Ardından aramızdaki mesafe yeterince kısa değilmiş gibi yüzünü yaklaştırdı ve dudakları kulak hizama gelince durdu. "Uğruna ölmeyi göze alacak kadar âşık olduğum kadın, canımdan çok sevdiğim kardeşimin

katiliymiş. Canımı daha fazla yakabileceğini mi sanıyorsun, 17 Numara?"

Uzanıp, Ali'nin yarasına bastırdığım elimi tuttu ve çekti. Elimdeki kan onun eline bulaşınca yüzünde beliren tiksinti dolu ifadeyle Ali'ye kısa bir bakış attı. Beni çekip kaldırmak istediğinde elimi kurtarıp ona engel oldum.

"Onun için yardım çağırmadan seninle hiçbir yere gelmiyorum." Sesimi kontrollü tutmaya çalıştım. "Beni korumaya çalışırken ölmeyecek, anladın mı?"

Her hâlinden gaddarlık yayılıyordu. Soğuk bakışları, söylediklerimden sonra düz bir çizgi hâlini alan dudakları ve ağır ağır aldığı nefesiyle bir sonraki hamlesi tahmin edilemez bir adamdı.

"Ara babanı o hâlde." Çenesi gerildi. "Ara ve buraya gelmesini, sana yardım etmesini söyle. Sana hiçbir şey için söz vermiyorum, 17 Numara. Yapabileceklerimi göze alabiliyorsan, yeterince cesaretin varsa çağır babanı." Bir kaşını imayla kaldırdı. "Sadece bir şansın olacak."

Babam buraya yalnız başına gelmezdi. Artık arandığım için beni polislerden koruması, yalan söylemesi gerekmiyordu. Bu yüzden yanında mutlaka polis ve Ali için ambulans olurdu. Asır da bunu biliyordu ve Ali'yi o zamana kadar burada yalnız başına bırakmaya çok hevesliydi.

Asır, bunu göze alamayacağımı düşünerek dudaklarına bir gülümseme yaydı ve telefonu elimden almak için uzandı. Telefonu geri çekerek onu yanıltttım. Onun kaşları şaşkınlıkla havalanırken babamı aradım.

Beni birçok kez zor duruma düşürse de Ali kurtarılmayı hak ediyordu. Doğduğundan beri yalnızdı. Kimsesi olmadığı için kötü bir adamın maşası hâline gelmişti. Ölürken de yalnız olmasını istemiyordum. En azından yalnız kalmaması için çabalayabilirdim. Benim için benden bile çok çabalayan bu adam için bir şans yaratabilirdim.

İyi biri değildim. Hatta korkunç biriydim. Kötülük, damarlarımda akan kan gibi benimle iç içeydi. Onu kendimden söküp atamazdım belki ama ufak da olsa insanların hayatına iyi yanımla dokunmayı deneyebilirdim.

Babam aramayı yanıtlayınca Asır'la bir an göze göze geldik. O an ne düşündü, bilmiyorum ama dehşete kapılmış gibi görünüyordu. Sanki işler hiç de istediği gibi gitmiyordu.

Babam endişeli sesiyle, "Ali?" dedi sorarcasına ve ekledi: "Defne'yi buldun mu? İyi mi kızım?"

Nefesimi yavaşça dışarıya bıraktıktan sonra sertçe yutkunarak sesimi temizlemeye çalıştım. Korkuyordum aslında. Tek bir cümlenin birçok şeyi tetikleyebileceğini artık çok iyi biliyordum.

"Baba, ben Defne," derken gözlerimi çoktan Asır'ın dehşet içinde açılan gözlerinden kaçırmıştım. "Sana ihtiyacım var."

Bir şeylerin devrildiğini işitince babamın endişeyle ayağa fırladığını düşündüm. "Defne?" Az önce endişeli olan sesi şimdi korku doluydu. "Ali seni buldu demek. Senin için çok endişelendik, kızım." Babam beni görmese bile gülümsedim. Ne olursa olsun ne kadar kötü olursam olayım benim için sonsuz bir sevgi beslediğini hissedebiliyordum. Sanki onu kalbinden bıçaklasam yine de beni sevmeye devam ederdi. Sevginin sonsuz olabileceğini hiç düşünmezdim ama babam bana bunu kanıtlayan yegâne insandı. "O adam sana zarar vermedi, değil mi Defne?"

Asır'a baktığımda bana pis pis sırıttığını gördüm. Bu da demek oluyordu ki babamın sesi dışarıdan duyuluyordu ve onun korkusu Asır'a haz veriyordu.

"Bana zarar vermedi, vermeyecek." Asır'ın gözlerinin içine bakarak kurduğum bu cümle karşısında Asır, karnını tutarak gülmeye başladı. Neyse ki sessiz gülüyordu çünkü aksi hâlde, babamı kendime inandıramazdım. "Benim için korkma, artık endişe etme." Babamın artık benim yüzümden korkmasını,

tetikte olmasını istemiyordum. "Sana bir konum göndereceğim. Ali sana göndereceğim konumda ve yaralı. Senden başka kimseden yardım isteyemezdim, özür dilerim. Ona yardım edebilir misin?"

Asır şeytani gülümsemesini sakınmadan beni izlerken eli saçındaydı ve umursamaz bir tavırla parmaklarını saçlarının arasında gezdiriyordu. Bu kadar umursamaz görünmesi normal değildi. Babam buraya gelene kadar beklemeyi ve ona zarar vermeyi mi düşünüyordu? Belki de Ali'yi kurtarmama izin vermeyecek, doğrudan öldürecekti. Sağı solu belli olmayan bir manyaktı. Ne yapacağını kestiremiyordum. Her şey şans işiydi.

"O adam Ali'yi öldürmeye mi kalktı?" Babamın hareket ettiğini, kapının açılıp kapandığını işittim. "Ali'yi öldürmeye çalışan adam sana zarar vermeyecek mi? Nerede o, yanında mı? Uzaklaşabilir misin? Kaçabilir misin o adamdan?"

Asır burnunu kırıştırarak gözlerini gökyüzüne çevirdi ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Dudakları düz bir çizgi hâlini aldığında onun tadını kaçıranın ne olduğunu merak ettim. Oysaki insanların umut etmesi ona zevk verirdi çünkü önünde sonunda o umudu ellerinden zorla söküp alacağından emindi.

"Beni düşünme, iyi olacağım." Bana *öyle mi dersin* gibi bir bakış atan Asır'dan kaçırdım gözlerimi. Ali'nin beti benzi atmış yüzüne bakarken büyük bir nefes bıraktım. "Ali'yi kurtar, onun iyi olduğundan emin ol. Bundan sonrası Asır'la benim aramda."

"Ali'nin yanında kal, Defne." Babamın sert, otoriter sesi karşısında bir an duraksadım. "Kendini tehlikeye atmayacaksın. Her şey düzelecek, birlikte düzelteceğiz. Annen hazırlıkları yapıyor, iyileşmen için her şeyi ayarlıyoruz. Şimdi kendini suçlu hissediyor olabilirsin ama bu hissi unutacaksın. Gerekirse her şeyi unutacak ve baştan başlayacaksın. İster on iki ister yirmi iki yaşında ol, yine de seni karanlıkta yalnız başına bırakmayacağız. Karanlıkla baş edemezsen onu hep birlikte unuturuz."

"Artık kimse karanlığımda boğulmasın, baba," diye fısıldarken gözlerimin doluşuna engel olamadım. "Sizi seviyorum. Karanlıkta ya da aydınlıkta, iki hâlimle de sizi gerçekten seviyorum. Sana söylemedim ama seni çok özledim. Her zaman kahramanım olarak kalacaksın, baba."

Veda edercesine kurduğum cümleler karşısında babamın sakin kalmayacağını, beni ikna etmek için elinden geleni yapacağını biliyordum. Bu yüzden onu dinlemeyi ve boş yere çabalamasını istemedim. Hiçbir şey beni Asır'in gazabından kurtaramazdı. Asır Karahanlı kan akıtmadan durmayacaktı. İntikam için yaşayan biri üç beş günlük sevgi uğruna intikamından vazgeçmezdi.

Aramayı sonlandırdığımda gözlerim dolu doluydu. Bu yüzden ekranı tam olarak göremedim. Elimin tersiyle dolu gözlerimi silip çarçabuk babama konum gönderdim. Asır her an telefonu elimden alabilir ve bütün çabamı boşa çıkarabilirdi.

Babamla konuşmayı bitirdikten sonra sessizlik bulunduğumuz yola ağır ağır dağıldı. Asır'ın ağır nefesleri, işitebildiğim tek şeydi. Ali'nin nefesleri oldukça sessiz ve yavaştı. Ben ise ağlamamak için nefeslerimi tutmuş bir hâldeydim.

Ali'nin kanına bulanmış elimi kaldırıp kanın bana ne hissettirdiğini anlamaya çalıştım. Hâlâ korkunç, mide bulandıran ve kaçmak istediğim bir histi. Ellerimi yıkamak, çarçabuk bu mide bulandıran histen kurtulmak istiyordum.

Karanlık yanım kandan hoşlanıyordu. Can'ı silahla öldürmüş olmama rağmen ellerim, üstüm kan içindeydi çünkü ona dokunmuştum. Onu öldürmüş olmaktan, o hâlinden zevk almıştım. Kanına bulanmak o anda istediğim bir şeydi.

Başımı çaresiz bir şekilde önüme eğip bekledim. Kötü hissettiğim çok an olmuştu ama hiç bu kadar kötü ve suçlu hissetmemiştim. Suçlu hissetmek, ölmek üzere olmaktan daha kötü bir hismiş meğer.

Kötü yanımı bir yara gibi kesip atmak istiyordum. Belki çok kan kaybederdim, canım çok yanardı ama ondan kurtulurdum. İzi kalırdı yalnızca.

Asır'ın sessizliği tüyler ürperten bir hâl alınca kafamı kaldırıp ona baktım. Hâlâ olduğu yerdeydi ve doğrudan yüzüme, gözlerimin içine bakıyordu. Gözlerini kırpmıyor ve artık nefes almıyor gibi görünüyordu.

Parçalayacağı umutları hayal edip gülen adama ne olmuştu, onu bu hâle tam olarak ne getirmişti, bilmiyordum ama her an, ani bir hareketle boğazımı deşecekmiş gibi görünüyordu. Babamla konuştuklarımı, onun söylediklerini düşündüm ama tam olarak neyin Asır'ı bu hâle getirdiğini çözemedim.

Yüzündeki sert ifadeyi bozmadan bana doğru birkaç adım attı ve uzanıp kolumu tuttu. Beni yukarıya çekip Ali'den uzaklaştırdığında ona engel olmaya çalışmadım. Burada beklemek, uzaklaşmaktan daha tehlikeliydi. Hem Ali'nin hem de babamın ölümüne sebep olmak istemiyordum. Asır'ın yanında yalnızca ben olursam, yalnızca ben tehlikede olurdum ve bu, istediğim tek şeydi.

Asır beni önüne katıp ormana soktu. Kolumu bırakmıyor, hızlı adımlarına eşlik etmem için beni zorluyordu. Bir şey gözünü döndürmüş gibiydi ama bunu artık sorgulamayacaktım. Asır'ın gözünü her an her şey döndürebilirdi. Hisleri tetikte bekleyen bir adamdı.

Karanlık ve engebeli ormanda, heybetli ağaçların arasından hızlıca geçiyorduk. Asır usta manevralarla beni ağaçlara çarpmaktan, takılıp düşmekten kurtarıyordu. Sanki bu ormanı ezbere biliyordu.

"Unutmak," diyen Asır'ın kin dolu sesi kulaklarıma dolunca sertçe yutkundum. "Nasıl bir his, 17 Numara?"

"Bir şeyi unutunca ne hissettiğini de unutuyorsun."

"Diyelim ki beni öldürdün." Sesi, buna ihtimal bile vermiyormuş gibiydi. "Önce benim için beslediğin hisleri mi unutuyorsun yoksa varlığımı mı?"

Ona bir cevap vermek yerine dudaklarımı sıkıca birbirine bastırıp sessizliğimi korudum. Kafasının içinde ne dönüyordu, neyi anlamak istiyordu, tam olarak bilmiyordum ama kuracağım hiçbir cümle ona yardımcı olmayacaktı.

Benim yaşadığım şeyin net bir tanımı yoktu. Hissettiğim tek şey karanlıktı ve karanlık öyle kolay açıklanabilen bir şey değildi.

"Unutunca iyileşiyor musun?" diye sordu bu kez. "Hayatına öylece devam edebiliyor musun? Öldürsen beni..." Bir an durdu ve beni kendine çevirdi. Biraz olsun karanlığa alışan gözlerim onun varlığını az çok seçebildi ama ifadesini göremedim. Muhtemelen o da benim yüzümün nasıl bir şekil aldığını göremiyordu. "Unutur musun? Unutup hayatına kaldığın yerden devam edebilir misin? Hiçbir şey olmamış gibi gülebilir misin?"

"Muhtemelen."

Asır burnundan öfkeyle aldığı nefesi seslice bıraktı. Nefesi yüzüme çarptığında, öfkelenme ihtimaline karşı tetikte bekledim. Silahını çıkarıp alnımın çatına dayayabilirdi. Yanında bıçak varsa belki de boğazımı kesmeye kalkardı.

"Unutmak öyle kolay mı?" Gür sesi ormanda yankılandı. "Onca acıyı yaşatıp öylece nasıl unutabilirsin? Ben her şeyi hatırlarken, iliklerime kadar acı içinde kıvranırken sen nasıl öylece her şeyi unutabilirsin?"

"Bunu isteyerek yapmıyorum."

"O hâlde çabala!" diye haykırdığında öfkesi yüzüme çarptı. Geriye doğru ürkek bir adım atacak gibi oldum ama ayaklarımı sıkıca yere basmayı başarabildim. "Unutmak için değil, hatırlamak için çabala. Nasıl çıkış yolun her şeyi unutmak olabilir? Her şeyi unutursan acımla baş başa kalırım. Her şey başa sarar ama senin için değil, yalnızca benim için."

"Unutmak istemiyorum." Sesim çaresiz bir fısıltıdan fazla çıkmamıştı. "Ben içimdeki karanlığı yenmek ve cezamı çekmek istiyorum. İçimdeki bu vahşi şeyle yaşamak istediğimi mi sanıyorsun?"

"O vahşi şey sensin ve sen benim kardeşimi öldürdün!" Beni yeniden yürümeye zorladı. Bu kez çok daha hızlıydı ve kolumu daha sıkı tutuyordu. "Cezasını çekmek isteyen biri kaçmaya çalışmaz, 17 Numara. Sana arkamı döndüğüm ilk anda kaçtın. Yakalanınca, cezanı çekmek istediğini söylemen hiçbir şey ifade etmiyor."

"İnanmak istediğine inanıyorsun." Sanki onunla konuşmak, kendimi inandırmaya çalışmak boşa bir çabaydı. Beni anlamak, gerçekten dinlemek istemiyordu bile. Sadece sorularının cevaplarını almak istiyordu ama cevaplar onu tatmin etmediği için anlamaya çalışmak yerine öfkeleniyordu. "Bana ne yapacaksan yap, bitir bu işkenceyi. İstersen işkence et, nefretin soğuyana kadar durma ama artık bitir. En azından beni biraz olsun sevdiysen bitmesine izin ver."

"Bitmesini bu kadar çok istiyorsun demek." Yolumuzda bir ağaç vardı. Asır beni sağ tarafa doğru çekmek yerine kolumu orada bıraktı. Ben ağacın sol tarafından geçerken o sağ tarafından geçti. Yollarımız yeniden kesiştiğinde bu kez kolumu tutmadı ve beni yürümeye zorlamadı. "Ben de bitmesini istiyorum, 17 Numara."

"Nasıl?" diye sorarken temkinliydim. Asır'ın bu kadar belirsiz olması beni onunla ilgili korkutan tek şeydi. Belirsizliği katliama, canımı yakacak bir cinayete ya da uğruna canımı vermek isteyeceğim bir kayba dönüşebilirdi.

"Göreceğiz." Sesi ürkütücü bir tona kayarken kafasını bana doğru çevirip karanlığın içinde parlayan gözlerini gözlerime dikti. "Bana güven."

Sadece üç kelimeyle bile beni korkutmayı başarmıştı. Yine de ona korkumu belli etmedim. Çünkü o da biliyordu ki ben korkuyu kendim için hissetmiyordum.

Ormanda ilerlerken bir an kafamı çevirip arkaya baktım. Geldiğimiz yol görünmeyecek kadar karanlıktı. Ali'den çok uzaklaşmıştık. Şimdi nasıldı, kurtulacak mıydı, bilmiyordum ama ister istemez onu geride bıraktığım için endişe hissediyordum. Belki de asla ona ne olduğunu öğrenemeyecektim.

"Ali için endişelenmen ne hoş." Yine bir ağacın iki yanından geçtik. Orman o kadar sessizdi ki en ufak bir uğultu bile yoktu. Bu da her şeyi daha ürkütücü kılıyordu. Sessizlik her zaman sesten daha korkunç geliyordu. "Kahramanın olmaya o kadar hevesliydi ki, seni elde etme uğruna çakma bir kahraman gibi ölecek olması beni eğlendiriyor. Gerçi senin gözünde gerçek bir kahraman olabilir." Kendi kendine güldü. "Trajikomik."

"Benim tek kahramanım, babam." Ayaklarım o kadar çok üşümüştü ki bacaklarım bu yüzden ağrımaya bile başlamıştı. Yürümek gittikçe zahmetli bir hâl alıyordu. "Ali kötü biri olabilir ama artık kötüleri yargılamaktan vazgeçtim. En azından bazılarının nedenleri var ya da bir şekilde kötülüğe yönlendirilmişler. Benim gibi değiller... Değilsin."

"Tabii." Asır bir anda durup ellerini iki yana açtı. "Varlığıyla seni hayata bağlayan kız kardeşini, karanlık bir zihinle doğan kızın teki sebepsiz yere öldürünce ve kimse sana bu konuda yardım etmediğinde kötü olmaya hak kazanıyorsun." Ses tonu, kurduğu cümle ağırlaştıkça yükselmiş ve sert bir darbeye dönüşmüştü. "Söylesene..." Aramızdaki mesafeyi kapatıp bir nefes kadar yakınımda durdu. "Aynı şeyi yaşasaydın ne yapardın?"

Sertçe yutkunup kafamı hafifçe çevirdim ve gözlerimi ondan kaçırdım. Doğrusu, düşünmek dahi istemiyordum. Önceden olsa asla onun yaptıklarını yapmayacağımı haykırır, zeytinyağ gibi üste çıkardım ama artık yapamıyordum. Karanlığımla yıllar sonra yeniden tanışana dekti benim büyük cümlelerim.

"*Ne yapardın*? diye sordum." Asır, çenemden tutup yüzümü kendine çevirdi. "Bana, yerimde olsaydın ne yapacağını söyle. Beni anlamaya çalış. Bana, beni anladığını hissettir. Şu mavilerin bana boş boş, ölümünü bekler gibi bakmasın."

"Gerçeği mi istiyorsun?"

"Gerçeği istiyorum."

"Seni öldürürdüm." Çenemdeki elini tutup çektim ve boğazıma sardım. "Öldür hadi. Aldın cevabını, bitir bu işkenceyi. Yerinde olsaydım seni öldüreceğimi söylüyorum, öldürsene!" Onun yerine ben sıktım boğazımdaki elini. "Alsana canımı, kısasa kısas yapsana! Neyi bekliyorsun! Anlamıyorum işte seni, anlamayacağım. Gerçeği öğrenmeden önce bana yaptıklarını, katliamlarını anlamayacağım! Benim yüzümden masum insanların canını zevkle almayı bırak, kendine canavarlar yaratmanı anlamayacağım. Belki en büyük canavar benim, belki seni ben yarattım ama tek sorumlu ben değilim. Anıl mutlu olmayı hak ediyordu. Barış annesini affetmeyi hak ediyordu. Cem yaşamayı hak ediyordu!" Boğazımı sıkamadığında önce elini çektim, ardından onu göğsünden sertçe ittim. "Seni ben yarattım ama canavar olmayı kendin seçtin. Seçim şansın vardı! Benim aksime senin hep seçim şansın vardı!" Yüzümü buruştururken kafamı iki yana öfkeyle salladım. "Ve hâlâ bir seçim şansın var. Kahretsin ki ben tek seçim şansımı, seni kurtarmayı denemekle kaybettim."

Asır'ın nefretle yoğrulan yargılayıcı bakışlarını karanlıkta dahi olsa görmek istemedim. Bana bir cevap bile vermesini beklemeden ormanın geri kalanını geçmek için bir hışımla yolumuza döndüm. Onu orada bırakıp birkaç saat önce korkak bir kız çocuğu gibi ağlayarak geçtiğim ormanı bu kez çaresiz bir öfkeyle geçtim.

Korkunç hissediyordum. Tamam, korkunç hissettiğim çok zaman olmuştu ama hiç bu kadar ağır hissetmemiştim. Her seferinde daha da kötüsü olamaz diyordum ama nasıl oluyor da

daha da kötüsü olabiliyordu? Hayatın bir durağı yok muydu? Ben bir durakta inip nefeslenemez miydim? Acı çekmeyi bir an olsun bırakamayacak mıydım? Sadece ölünce mi geçecekti bu acı? Son bir kez kendi seçimimle istediğim durakta inip zamanın benim akışıma göre aktığını hissedebilseydim keşke. Zamanın akışına yetişmeye çalışırken o kadar çok yere düşüyordum ki dizlerim parçalanmaktan kan içinde kalmıştı.

Hiçbir şeyi hak etmediğimi biliyordum ama keşke hak edebilseydim.

Nasıl olduysa yolumu ve kulübeyi buldum. Pembe çoraplarımla çıktığım kulübenin açık kapısından içeri girmek yerine önündeki ahşap oturağa oturdum.

Her yanım buz kesmişti çünkü ıslaktım. Hava da gittikçe soğuyor ve katlanılmaz bir hâl alıyordu. Yine de evin içine girmek istemiyordum. Hapsedilmiş hissetmek, üşümekten çok daha kötüydü. Ölene dek üşüyebilirdim ama hapsedilmek istemiyordum.

"Yıldızlar işte orada." Yanı başımdan yükselen Işık'ın sesiyle gözlerimi kapatıp derin bir nefesi yavaşça bıraktım. İşte yine buradaydı, benimleydi. *"Hadi benim için en güzelini seç, Defne."*

Titreyen dudaklarımı sıkıca birbirine bastırırken kafamı sola, ondan uzağa çevirdim. Hayalî varlığı bana nasıl bu kadar gerçekçi hissettirebiliyordu? Gerçekle hayali nasıl ayırt edemezdim?

"Bence şu köşedeki, büyük ve parlak olan. Kutup Yıldızı!"

Ona bir cevap vermeyi ya da gözlerimi açıp bakmayı reddettim. Yokmuş gibi davranırsam belki zihnim doğru yolu bulurdu ve beni kandırmayı bırakırdı. Işık Karahanlı burada değildi ve bana destek olmuyordu.

"Sanırım onun için başka planların var." Sesi bu kez isyan eder gibiydi. *"Her şey benimle başladı ama onunla bitecek diye mi?"*

"Ne?" Dayanamayıp onunla konuşmam yetmezmiş gibi kafamı çevirip gözlerimi de açmıştım. Kırpıştırdığı gözleri dev gibi açılmıştı. Yine aynı görünüyordu. "Neden bahsediyorsun?"

"Cevabı biliyorsun."

Kaşlarımı çatarken neden bahsettiğini anlamaya çalıştım. Acaba hâlâ bir şeyleri unutuyor muydum? Unuttuğum bir şeyden mi bahsediyordu?

Can'dan sonra kimseyi öldürmemiştim, hayır. Ortada unutmam için bir sebep yoktu. Ayrıca her şeyi artık hatırlıyordum. Ancak karanlık tarafım ortaya çıkıp şeytanlık peşinde koşarsa ve birilerini öldürürse belki her şeyi yeniden unutabilirdim.

Yapar mıydı?

Tetiklenmesi için ortada bir sebep var mıydı?

"O seni kontrol edebiliyor ama sen onu kontrol edemiyorsun. Demek karanlığın aydınlığından daha baskın."

Işık'ın söylediklerine itiraz etmek için hazırlanmıştım ki Asır ormandan çıkıp, "Demek öyle?" diye bir giriş yaptı ve gözlerimi kırptığım anda Işık yok oldu. Işık'ın silinen varlığının yerini Asır aldı. Asır yanıma oturduğunda hâlâ Işık'ın az önce söylediklerini hazmetmeye çalışıyordum. Belki aydınlığımı bir şekilde baskın kılabilirsem karanlığımı kontrol edebilirdim. Sorun, karanlığımın beni tanıyor olması ama benim onu tanımıyor olmamdı.

"Benden kaçmayı bırak artık. Her anlamda."

Kulübedeki ışık dışarıyı da aydınlatıyordu. Bu yüzden artık yüzünü çok net görebiliyordum. Keşke günler boyu burada oturup onun yüzüne bakabilme şansım olabilseydi. Burası benim durağım ve o da nefeslerim olurdu. Sessizce anlardık birbirimizi. Burası bize iyi gelirdi.

"Durağımı arıyordum." Gözleri ilgiyle büyüdü. "Buldum."

Nasıl oldu, bilmiyorum ama sanki beni anladı. Hiçbir şey söylemeden sadece beni izledi. Ben de bütün umutsuzluğuma

rağmen çareyi onun gözlerinde aradım. Yine çaresiz kaldım ama onun gözlerinde soluklanmak iyi hissettirdi.

Yağmur yeniden yağmaya başladığında göz temasını ilk kesen Asır oldu. Gözlerini gökyüzüne çevirip kısa bir bakış attı ve ardından nefesini sesli bir şekilde dışarıya bırakıp ayağa kalktı.

"Üstünü değiştir."

Ona bir cevap vermedim, o da bir cevap vermemi beklemedi. Kulübeye girdiğinde yalnız başıma kaldım. Bir süre sonra Asır içeri girmek istemediğimi anlamış olacak ki kendisi dışarı çıktı. Elinde battaniye ve bir çift bot vardı. Botları ayak ucuma bırakıp battaniyeyi de omuzlarımın üstüne bıraktı.

"Kendini toplamak için birkaç saatin var," dedikten sonra kulübeye geri girdi. O gittikten sonra başımı eğip önce botlara sonra da ayaklarıma baktım. Çamur içindeydim. Şu an bir duş almak için nelerimi vermezdim ama bu lanet yerde bir duş olduğunu sanmıyordum.

Pembe çoraplarımı çıkarıp onları göz hizama kaldırdım. Sanırım bunlar giydiğim son pembe çoraplardı. Asır'ın botun içine sıkıştırdığı çoraplar siyahtı.

Önce çorapları, sonra da botları giydim. Ayaklarım biraz olsun ısınırken battaniyeye sıkıca sarıldım ve gözlerimi ormandan yukarı, gökyüzüne diktim. Keşke ölene dek burada böyle kalabilmenin bir yolu olsaydı. Bu durakta günlerce, haftalarca ve hatta yıllarca soluklanabilirdim ama kimse buna izin vermezdi.

BÖLÜM 3

"Ben, Işık. Işık Karahanlı. Karşıdaki ev bizim yazlığımız. Bu yazın tamamını ailemle, burada geçireceğiz."

"Defne Karaca." Uzanıp, Işık'ın bana uzattığı elini tuttum ve sıktım. "Biz de yazı burada geçireceğiz. Bu sizin ilk gelişiniz mi?"

"Hayır aslında." Işık'la ellerimizi ayırdık. "Her yaz geliyoruz. Sizin?"

"Bizim de ilk değil." Gözlerimi kısarken gülümsedim. "Nasıl daha önce tanışmadık?"

Işık bana gülümserken omuzlarını kaldırıp yavaşça indirdi. "Önceleri hep ağabeyim de gelirdi ama bu kez gelmedi. Ağabeyim yanımdayken hiç yalnız hissetmemiş, arkadaş aramamıştım kendime. Sanırım o yüzden hiç tanışmadık."

"Benim burada çok arkadaşım var ama anlaşabildiğimizi pek söyleyemem. Bu yüzden ben de pek sokağa çıkmıyorum, genelde denizde oluyoruz ya da bahçede oyalanıyorum."

"Öyle mi?" Işık bahçeye doğru bir bakış attı. Bahçe kapısının önündeydik. "Salıncağın da var."

"Küçüklükten kalma. Sallanmak ister misin?"

Işık hevesle başını salladığında, kenara çekilip içeri girmesi için bekledim. Işık içeri girince bahçe kapısını kapatıp peşinden salıncağa gittim.

"Ben de hep salıncak istedim ama ağabeyim hep dalga geçti. O yüzden bir türlü babamdan salıncak yapmasını isteyemedim."

Işık salıncağa oturduğunda onun arkasına geçtim ve sallanması için salıncağı itmeye başladım.

"İstersen burada sallanabilirsin. Kardeşim olmasaydı, muhtemelen salıncağı gelecek yıl kaldırırdık. Artık kaldırmamıza gerek yok."

"Kardeşin mi var?" Işık buna çok sevinmiş gibiydi. "Ben de hep kardeş istedim. Bana abla diyen bir kardeşim olsa keşke."

"Bütün ilgi onun oluyor," dedim memnuniyetsiz bir şekilde. "Kardeşim doğduğundan beri annem benimle ilgilenmiyor. İnan bana, berbat bir şey."

"Öyle deme. Bence insanın kardeşinin olması çok güzel bir şey. Düşünsene, hayatında ne kadar kavga edersen et asla ayrılamayacağın biri var."

"Öyle mi oluyor?"

"Evet." Işık güldü. "Ağabeyimle çok kavga ederiz, kızarız birbirimize ama hep barışırız. Arkadaşlarımla kavga ettiğimde bir daha barışmadıklarım oluyor. Hiç kaybetmeyeceğin tek kişi, kardeşin."

"Harika bir şey gibi görünüyor."

Işık bir anda ayaklarını yere sürterek salıncağı durdurdu. "Papatyalar." Salıncaktan kalkıp koşarak çitin kenarındaki

papatyaların yanına eğildi. Papatyalardan birini koparıp bana doğru tuttu. "Papatya tacı yapalım mı? Ben çok severim."

"Orada o kadar papatya yok ki."

"Olsun." Bir papatya daha kopardı. "Bence bütün bahçede ararsak yeterince papatya bulabiliriz."

Onun yanına eğilip papatya toplamasına yardım etmeye başladım. Papatyalar onu çok mutlu etmişti. "Papatyaları çok mu seversin?"

"Bana kendimi prenses gibi hissettirir." Neşeyle kıkırdadı. "Küçükken prenses olmak isterdim. Papatya gördüğüm her yerde taç yapmaya çalışır, yapabilirsem tacı kafamdan uzun süre çıkarmazdım. En son yaptığım tacı ağabeyim gıcıklığına aldı ama bak, burada bir tane daha yapabiliriz."

Işık'ın tatlı sevincini izlerken dudaklarımın kenarları usulca kıvrıldı. Öyle saf bir mutluluktu ki sanki adı gibi ışık saçıyordu. Ben kendimi bu kadar ışıkta hissetmiyordum ama o, ışığın ta kendisiydi.

"Bence bu yaz birbirimizin en iyi arkadaşı olacağız, Işık."

Işık, topladığı papatyaları kaldırıp benim elimdeki tek papatyaya doğru uzattı. "Unutulmaz bir yaz olacak, Defne."

Unutulmaz bir yaz olacak, evet.

İrkilerek uyandım. Gözlerimi açar açmaz başımdaki ağrı yüzümü buruşturmama neden oldu. Başımın ağrıdığı yetmezmiş gibi boynum da kaskatı kesilmişti ve boynumu hareket ettirmeye çalıştıkça acıdan inliyordum.

Parmaklarımı burun kemerime bastırıp derin bir nefesi yavaşça burnumdan çekerken gözlerimi kapatıp sıktım. Zaman ve mekân algımı tam anlamıyla yitirmiştim. Bulunduğum zemin

sallanıyor gibiydi ama bundan emin olamayacak kadar hâlsiz hissediyordum.

"Ye şunu." Üstüme bir şey atıldığını hissettim ama gözlerimi açıp ne olduğuna bakamadım. "Şu suyu da iç, toparlan."

Asır'ın sol tarafımdan yükselen sesini bile boğuk duyuyordum. Ona bir cevap vermek ya da söylediklerini yapmak yerine, öne doğru eğdiğim başımdaki nefes kesen zonklamayı kontrol altına almaya çalıştım. Bunun boşa bir çaba olduğunu bilmeme rağmen o anda kendimi kontrol edemedim.

"Defne." Asır'ın hiç de yüksek olmayan sesi bile beni rahatsız ediyordu. "Dinle beni ve toparlan."

"Toparlanamıyorum," diye fısıldadım. "Çok kötü..." Parmaklarımı gözlerime bastırıp ışıktan korunmaya çalıştım. En ufak ışık bile beni rahatsız ediyordu. "Ağrı kesiciye ihtiyacım var."

Ani bir sarsılma ve tekerlerin sürtünme sesiyle arabada olduğumuzu anladım. Asır beni ne ara arabaya bindirmişti ve ne zamandan beri yol alıyorduk, bilmiyordum. Önemli de değildi. Sadece nereye gittiğimizi merak ediyordum.

Kapının açılıp kapandığını işittim. Soğuk hava bir anlığına içeri doldu ve ardından kayboldu. Birkaç saniye sonra da benim tarafımdaki kapı açıldı. Soğuk hava içeri akın ettiğinde daha rahat nefes alabildiğimi fark ettim.

Asır elime uzandı ve parmaklarımı gözlerimden çekmeye çalıştı. Her ne kadar istemesem de ona engel olamadım. Gün ışığından saklanabilecekmişim gibi başımı sağa çevirdim. Asır, yeniden gözlerimin üzerine kapatmak için kaldırdığım elimi havada yakaladı.

"Vampir gibi davranma." Elimi bir yere bastırdığında parmaklarımı kıvırdım ve bir kumaş parçasını avucumda hissettim. Kendimi zorlayarak göz kapaklarımı hafifçe araladım. O zaman bir şeyleri anlayabildim. Asır'ın siyah tişörtünü sıkıca

kavramıştım. Asır hemen dibimde durmuş, bana kapağını açtığı su şişesini uzatıyordu.

"İç," diye mırıldandı. "İlaç istiyorsan önce dediklerimi yapmalısın."

Gözlerimi iyice açıp başımı hafifçe kaldırdığımda yüzüne bakabildim. Göz altlarındaki morlukları görünce uyumadığını düşündüm. Oldukça yorgun görünüyordu ama benden berbat hissetmediği kesindi. Dağınık saçlarının bir kısmı alnına dökülmüştü. Gözlerinin içinde en ufak bir ışıltı yoktu.

Suyu almak için elimi kaldırdım. Su şişesini kavradım ama Asır onu bırakınca maalesef tutamadım. Asır şişeyi havada kapmasaydı, üstüm başım sırılsıklam olacaktı.

Asır sesli bir iç çekerek şişeyi bana yeniden uzatmak yerine içmem için dudaklarıma uzattı. İsteksiz görünse de o anda gurur yapabilecek durumda değildim. Bu yüzden Asır'ın yardımıyla suyu içtim.

Sadece birkaç yudum su bile bana o anda yaşamaya devam edebilecekmişim gibi hissettirebildi.

"Her zaman fazlasıyla dayanıklı oldun." Asır önümden uzanarak, kapağını kapattığı şişeyi içeri koydu. Ardından kucağıma bıraktığı kruvasanı ve yeşil elmayı aldı. "Ölümden döne döne dayanıklılığın zirveye ulaştı sanıyordum ama belli ki hepsi senin kandırmacanmış. Dayandığın falan yokmuş." Kruvasanı paketinden çıkarıp ağzıma doğru uzattı.

Ona dik dik baktım. "Dayanıklılığımın fiziksel bir şey olduğunu mu sandın?"

Omuzlarını silkerken dudaklarını aşağı doğru büktü. "Başka ne olacaktı?"

"Hayatta kalmak istediğim için dayandım." Kaşlarını ilgiyle kaldırınca devam ettim: "Kurtulmak ve kurtarmak için dayandım. Geri dönmek istediğim bir hayatım, hayallerim olduğu için dayandım. Kardeşim için dayandım." Asır bunun üzerine başını hafifçe yana eğdiğinde bakışları karanlık bir hâl almıştı.

Yine de devam ettim: "Bana dayanma gücü veren o kadar çok şey vardı ki, ayağım kopmuş olsa yine de koşmaya devam edebilirdim. Şimdi..." Sertçe yutkunurken başımı iki yana salladım. "Bana dayanma gücü veren hiçbir şey kalmadı."

"Unutursan düzelir, değil mi?"

"Düzelir."

Güldü. "Unutursan hayal kurmaya devam edebilirsin. Unuttuğun için kimse seni suçlayamaz da. Kendine başka bir şehirde başka bir hayat kurabilirsin. Akıl hastası derler, ceza bile çekmezsin. Haftada birkaç kez kontrole gidersin, ne için olduğunu bile bilmezsin ve her şey düzelir. Ailen ve yaşarsa Ali senin için her şeyi yoluna koyar."

"Ne saçmalıyorsun?"

"İsterdin, değil mi?" diye sordu gerçek bir merakla. "Her şeyi unutmayı, baştan başlamayı çok isterdin."

"Kim istemezdi?" diye sordum ben de. "Sen olsan bir canavar olduğunu bile bile yaşamak, sürekli acı çekmek mi isterdin yoksa her şeyi unutmak mı? Yaşadıklarını, acını unutma şansın olsaydı, sen unutmak istemez miydin? Acı çekmek yerine mutlu olmayı seçmez miydin?"

"Gerçek bir mutluluk olmazdı."

"Aptal ama mutlu olurdun!" diye bağırdım. "Ne zaman öleceğim, birileri benim yüzümden zarar görecek mi, asla kontrol edemediğim karanlığım ansızın ortaya çıkıp sevdiklerimin canını alacak mı diye düşünürken daha da delirmezdim. Sen ansızın gelip canımı alsan bile son anlarımda sadece bunu neden yaptığını düşünürdüm ama o kadar. Tek acım fiziksel olurdu. Keşke her şeyi unutsam. Keşke unutsam da bu işkence bir şekilde hafiflese."

Suçluydum, bir canavardım ama işte, benim de bir keşkem vardı. Masum Defne'nin birçok keşkesi varken, canavar Defne'nin tek bir keşkesi olabilirdi. Sadece, hak etmesem bile acılarım bir an olsun, bu unutarak bile olsa, dinsin isterdim.

Asır bir şey söylemek yerine gözlerini üzerime dikip sessizliğini korumayı tercih ettiğinde zoraki de olsa kruvasanı yedim. Hâlâ kruvasan sevmiyordum ama artık sevdiğim şeyleri yapma seçeneğim olmadığından bunu sorun etmedim. Kruvasan bitince de yine hâlâ çok sevmememe rağmen yeşil elmayı yedim. Açlıkta her şeyin tadı lokum gibi geliyordu.

Elmanın çöpünü Asır'a uzattığımda bana ters bir bakış atıp çöpü elimden aldı ve omzunun üstünden, arkasında kalan ormanlık alana attı. Sonra elini cebine atıp güçlü bir ağrı kesici çıkardı. İlacı doğrudan aralanmış dudaklarımdan içeri ittiğinde bir an dizine tekme geçirecek gibi oldum ama bu aralar sakin kalmak konusunda kararlı olduğumdan olsa gerek, bir şey yapmak yerine hemen ardından uzattığı suyu içtim.

Asır'la en son benzer bir pozisyonda olduğumuzda onun kulağının arkasına yoldan topladığım papatyaları sıkıştırmıştım. O anda ne kadar şaşırdığını hatırlayınca nasıl bir aptallık yaptığımı idrak edebildim. Papatyalar ona yalnızca Işık'ı hatırlatıyordu. O da bana Işık'a götürdüğü papatyalardan birkaç tane aşırıp getirmişti. Eminim bu anları hatırladığında benden çok daha fazla nefret ediyordu.

Asır, sessizliğini koruyarak geri çekildi ve kapıyı kapattı. Arabanın önünden dolanıp sürücü koltuğuna geçti. Kendi kapısını sertçe kapattı.

Yola koyulduğumuzda başımı cama yaslayıp Asır gibi sessizliğimi korumayı seçtim. Bir süre sonra Asır bir şarkı açtı. Şarkının girişini duyduğum anda derin bir nefesi içime çekip bakışlarımı camdan dışarıya kilitledim. Asır şarkıya eşlik etmeye başlayana dek bunun planlı bir şey olmadığına kendimi neredeyse inandıracaktım.

"Bir sahne var aklımda. Oyuncular sanki biziz. Mutsuzuz ikimiziz. Kimi aşklar hiç bitmezmiş. Bizimkisi bitenlerden. Sevmeye yeteneksiziz. İki yabancı. Birlikte ama yalnız. İki yabancı..."

Ormanda, karanlıkla cebelleşirken kendi kendime söylediğim şarkının birkaç nakaratını ondan duymak bile beni çileden çıkarmaya yetti. Uzanıp şarkıyı kapattım.

Asır'ın dudaklarında şeytani bir sırıtış belirdi. Sinirimden keyif alıyor ve bunu saklama gereğinde dahi bulunmuyordu. En azından şarkıdan kurtulduğumu düşündüğüm sırada Asır, şarkı çalmasa bile sözlerini söylemeye devam etti. Bana inat yapar gibi.

"Benim de sahneler aklımda. Seninkilerden farklı ama. Artık kendini kandırma. Yoktur üstüne senin. Güzeli çirkin yapmakta. Suçuysa dünyaya atmakta. Neyin bildin ki değerini? Benimkini bileceksin."

Sadece söylemiyor, bana inat yapsa bile şarkıyı yaşıyordu. Eğer bir şansım olsaydı, ölene dek bu şarkıyı Teoman'dan değil, Asır'dan dinlemek isterdim. Farkında değildi ama normal bir yaşam için çok hoş normallikleri vardı. Çok güzel şarkı söylüyordu ve bunu, inadına yaparken bile çok güzel yapıyordu.

Onunla ilgili çok kötü düşüncelerim ve hislerim olmasına rağmen nasıl oluyordu da küçücük bir güzelliğinden harika hisler çıkarabiliyordum?

"Sus," diye mırıldandım, hislerimi de susturmaya çalışırken. "Kes sesini, Asır. Yapma, söyleme."

Kıkırdayarak, "Sesin çok güzelmiş," dedi keyifle. "Şan dersi mi aldın yoksa bu da içindeki katil gibi doğuştan gelen bir özelliğin mi?"

"Hatırlayamadım," dedim yalandan, eğlencesine eşlik etmek için. "Sanırım unuttum." Ona dik dik baktım. "Bilirsin, hafızam ara ara silik."

Asır'ın sahte eğlencesi son bulurken dudaklarındaki şeytani gülümseme anında silindi. Öfkeyle gaza abandığında araba hızlandı ve kemerimi kontrol etme ihtiyacı hissettim. Ölümden korkmuyor olsam bile bir araba kazasından daha sağ çıkıp onun acısını çekme niyetinde değildim.

"Ben neyi bilirim, biliyor musun 17 Numara?" Şarkı söylerken harika bir tona kayan sesi şimdi sert ve ölümcüldü. "Seni!" Gaza daha da çok yüklendi. Sanki tekerler zeminde değil, havada dönüyordu. Geçtiğimiz yol da boş olduğu için hızını arttırmaktan hiç çekinmiyordu. "Korkmadığını sanıyorsun ama ödün kopuyor. Sen hep ölümden korktun, son anına kadar da korkmaya devam edeceksin. Ben canavarım, beni sen yarattın ve inan bana, bu yaratılışı bir daha asla unutmaman için en iyi performansını sergileyeceğin sahneyi kuracağım sana."

"Nutuk için teşekkürler," diye mırıldanarak gözlerimi ondan alıp camdan dışarıya çevirdim. Baş ağrım epey hafiflemişti, fena hissetmiyordum. Sabahın ilk saatlerindeydik ve şehir bu saatlerde epey ıssızdı. Asır'ın seçtiği yollarsa daha da ıssız. Tabelaları takip etmeyi akıl etmediğim için ne tarafa gittiğimizden tam olarak emin olamasam da İstanbul'dan çok uzak olmadığımızı düşünüyordum.

"Nereye gidiyoruz?"

Asır'ın bana ölümcül bir bakış fırlattığını hissetsem de dönüp ona bakmadım. Benimle kavga etmeye hazır bir hâldeydi ama ben onunla laf dalaşına girecek durumda değildim. Hiçbir konuşma bize farklı bir son sunmayacaktı.

"Cehenneme."

"Çiçeklerimi de al."

"Ne?"

"*Çiçeklerimi de al*, diyorum." Gözlerimi ona çevirdiğimde kısık gözlerle anlamaz bir şekilde bana baktığını gördüm. "Yaktığın çiçeklerimi de al. Biraz da orada yansınlar."

Hatırlamış olacak ki kaşlarını hafifçe kaldırırken önüne döndü. "Kül oldu onlar."

"Küllerini al o hâlde," diye direttim, istemeden titreyen sesimle. "Belki yeni cehennemimizde küllerinden doğarlar."

"Umutlarını başka bir evrene sakla, yeni cehennemimizde hiç umut olmayacak. Ne çiçeklerin küllerinden doğacak ne de keşkelerin kabul olacak."

O bana bakmasa da ona baktığımı fark etmese de ben ona uzun uzun baktım. Benim aydınlığımla umut etmiş, biriktirdiği umutlarını karanlığımda kaybetmişti. Onun her şeyini elinden alıyordum. İsteyerek ya da istemeyerek. Bir şekilde başarıyordum bunu.

"Ben de seni böyle izledim," dedi, gözlerini yoldan ayırmadan. "Ormanda, asfaltta yatarken ve yıldızlara uzanırken... Kendi kendine konuşurken gördüm seni."

"O zaman her şeyi duydun."

Kafasını iki yana sallarken, "Uzaktaydım," dedi. "Kendi kendine delirmen için seni ormandan izliyordum. Sonra telefonum çaldı, birkaç dakikalığına uzaklaştım. Geri geldiğimde Ali'yle gidiyordun."

Işık'la... Daha doğrusu Işık sandığım boşlukla konuştuklarımı duymamıştı. Ona ne söylediğimi bilmiyordu. Tek bildiği, daha doğrusu inandığı, kaçmak istediğimdi.

Kaçmak ve unutmak istediğimi sanıyordu. Gerçekten isteseydim bütün bunları yapamayacağımı mı sanıyordu? Ondan kaçabilirdim, unutabilirdim. İsteseydim çoktan unutmuştum onu ama istemiyordum. İsteseydim onu şuracıkta bile öldürebilirdim. Ondan kurtulmak için o kadar fazla seçeneğim olmasına rağmen ben hiçbirini tercih etmiyordum ama o, bunu görmüyordu. Beni yanında kendi zoruyla tuttuğunu sanıyordu. Zapt edilemeyeceğimi artık o kadar iyi biliyordum ki bütün bunlar Asır için yalnızca bir yanılgıydı.

Asır'ı öldürüp, ona onu unutmayacağımı söyleyerek her şeyi unutabilirdim. Bu beni kurtarırdı, değil mi?

Düşüncelerim yüzünden gözlerimi kapatıp yüzümü buruşturdum ve kendime kızdım. İğrenç bir düşünceydi bu.

Korkunçtu. Onca yaşanmışlığa rağmen bir düşünce dahi olsa bunu nasıl aklıma getirebilirdim?

Bir katildim, üstelik tanımadığım insanların katili de değildim. En yakın arkadaşımı küçükken öldürmüştüm. Yetmemiş, eski sevgilimi öldürmüştüm. Asır benim bu vahşiliğim yüzünden kardeşini kaybetmişti. Korkunç bir adama dönüşmüştü. Her ne kadar böyle ileri gitmesinin tek suçlusu ben olmasam da her şeyin başı bendim. Şimdi sadece bir düşünce bile olsa Asır'ı öldürüp her şeyi unutmayı aklımdan geçirmemeliydim.

Kısa bir süre sonra araba ani bir frenle durdu. Kemerim takılı olmasaydı, ön cama yapışmış olacağım için Asır'a ters bir bakış atmadan duramadım. Sanki tek dileği sonsuza dek beni gıcık etmekti.

Asır hiçbir şey söylemeden arabadan indiğinde ben onun kadar aceleci davranmadım. Bulunduğumuz yere uzun uzun bakarak nerede olduğumuzu çözmeye çalıştım.

Uzun, geniş bir sokaktaydık. Sokağın iki yanında da bahçeli, iki katlı evler vardı. Evlerin çoğu birbirine benziyordu ve aralarındaki mesafe epey genişti. Sokakta in cin top oynuyordu. Sabah olduğu için değil, yazlık olduğu için.

Asır, kapımı açıp beklentiyle suratıma bakınca sessizce arabadan indim. Bacaklarım tutulmuştu ve yürüyecek dermanım neredeyse kalmamıştı. Yine de Asır'ın yanından geçip arabanın önüne yürüdüm. Sokağa bir de dışarıdan baktım.

Burası yaz aylarında cıvıl cıvıl olan ama kış aylarında ıssız, hayatsız bir yerdi. Yazın çocuklar sokağa dökülür, oyunlar oynarlardı. Arkadaşları olmayan çocuklar ise evlerinin bahçesinde kalır, salıncakta sallanırdı. Bazıları ise salıncakta sallandığı arkadaşı papatyaların altına gömülürken öylece izlerdi.

Tanıdık ürperti her yanımı sarınca nefesim kesildi. Burada Asır ve benden başka kimse yoktu ama sanki sokak canlıydı. Çocuklar sokaktaydı, eğlenceli oyunlarını oynuyorlardı

ve birkaç metre uzaklarında cinayet işlenirken kahkahalarıyla bütün karanlığı bastırıyorlardı.

Sendelediğimde Asır kolumdan yakalayarak beni tuttu. "Hatırladın mı?" diye sordu. "Burayı, geçmişini hatırladın mı?"

Sertçe yutkunup dişlerimi sıktım. Ona cevap vermek istemiyordum. Hiçbir şey... Buradan hemen gitmek dışında başka hiçbir şey istemiyordum.

"Şu ev..." Asır, sol tarafta kalan bir evi gösterdi. "Onu hatırladın mı?"

Gözlerimi eve çevirdiğimde boğulduğumu sandım. Gerçeklerle, geçmişle. Orası Işık'ın, yani Asırların eviydi. Işık, koşarak ön kapıdan çıkar ve bizim evimize doğru koşarken annesine seslendirdi. *"Anne, ben Defnelere gidiyorum!"*

"Birçok yazı Işık'la burada geçirdik. Sadece bir kere gelmedim ve sen avını kollayan bir yırtıcı gibi ilk fırsatta onu benden aldın."

Ona bir cevap vermemi beklemeden kolumdan çekti. Sağımızda kalan evin kapısının önünde durduğumuzda tam olarak nerede olduğumuzu idrak edebildim. Asır kapıyı açarken elimi beyaz kapının üstüne bastırdım.

Burası bizim yazlığımızdı. Dokuz yıldır gelmediğimiz yazlığımız. Işık'la tanıştığım, arkadaş olduğum ve onu öldürdüğüm...

Asır kapıyı açıp benden önce içeri girdiğinde öylece kalakaldım. Belki bu evin kapısı dokuz yıldır açılmamıştı ama sanki dokuz yıl önceki o tanıdık koku burnuma dolmuştu. Sanki hâlâ içerideydik, küçüktük ve yaşıyorduk. Sanki Işık hâlâ buradaydı, küçüktü... Küçüktük.

Geriye doğru korkakça bir adım attığımda Asır bunu fark etti ve bana uzandı. Kolumdan yakaladığı gibi beni karanlığımın doğduğu evin içine soktu, kapıyı üstüme kapattı.

Kolumu ondan kurtarıp sırtımı kapıya bastırdım. İçeride olmak istemiyordum. Buradan çıkmak... Buradan kaçmak

istiyordum. Karanlık buradaydı, karanlık buradayken hep benimleydi. Burada doğmuştu, hissediyordum.

Asır, başını omzuna doğru yatırdı ve göz kapaklarını yarıya kadar indirdi. "Ne oldu, 17 Numara?"

"İstemiyorum," dedim korkuyla. "Burada olmak istemiyorum."

Asır'ın ifadesi bile değişmeden kapının kulpuna uzandım ve kapıyı açtım. Kendimi dışarı atmak üzereydim ki Asır belimden yakalayıp beni yeniden içeri çekti. Kapıyı öyle sert kapattı ki kulaklarım gürültüyle çınladı.

"Ben istiyorum," diyerek beni içeri doğru çekmeye başladı. Ona direnmek istedim ama ayaklarımı yerden kestiğinde bu artık imkânsız bir hâl almıştı.

"Asır lütfen." Ellerimi belimdeki ellerine sarıp ondan kurtulmaya çalıştım. "Her şeyi yap ama beni burada olmaya zorlama. Lütfen, lütfen, lütfen..." Sesim hıçkırıklara dönüştü. "Korkuyorum."

Salona girdiğimizde üstü beyaz çarşaflarla kaplı eşyalar bizi karşıladı. Her şey bıraktığımız gibiydi. Annemle üstünü örttüğümüz eşyalar yerli yerinde duruyordu. Alelacele çıkarken tek yapabildiğimiz buydu. Diğer her şeyi geride bırakmıştık.

"Kardeşim de burada olmaktan korkmuş mudur, 17 Numara?"

O andan itibaren Asır'a bir daha asla ulaşamayacağımı anladım. Bana hiçbir iyi niyet göstermeyecekti. Daha kötü... Her şey daha da kötü olacaktı. Burası gerçek bir cehennemdi ve evet, çiçekler çoktan bir daha doğmamak üzere kül olmuştu.

Asır bahçe kapısını açtı ve ben daha ne olduğunu anlayamadan beni bıraktı. Bacaklarımın üzerinde duramadım ve dizlerimin üzerine yığıldım.

Bahçe kapısının eşiğindeydim ve önümde yıllar önce koşup oynadığım, hayaller kurduğum ve katil olduğum bahçe

uzanıyordu. O günlerin aksine her şey soluktu ve bunun yaz aylarında olmamamızla hiçbir alakası yoktu.

Asır, "Seni sallamamı ister misin, 17 Numara?" diye sorduğunda sesi takip ettim ve onu salıncağın hemen yanında buldum. Salıncağın eskimiş ipini tutuyor ve gözlerimin içine delici bir şekilde bakıyordu. "Seni sallayabilirim."

Asır salıncağı sallamaya başladığında içimdeki ürperti dağlanıp büyüdü ve bahçenin her yanına sindi. O, salıncağı salladıkça anılar bir bir gözümün önünde belirdi. Işık'ın en son o salıncakta sallandığı anla, Asır'ın şu an boş salıncağı salladığı an iç içe geçti. Sanki şimdi Işık buradaydı ve Asır onu sallıyordu.

Gözlerim tamamen bilinçsiz bir şekilde sola, bir zamanlar papatyalarla dolu olan köşeye kaydı. Papatyaların öldüğü alan, şimdi bahçenin bir parçası hâline gelmişti. Doğa, izleri kapatmıştı.

"Orası mı?" Asır'ın sorusu karşısında irkilerek ona döndüm. Vücudunu eksiden papatyalarla dolu olan tarafa çevirmişti. Ona dehşet içinde baktığımı görünce bir cevap beklemeden oraya yöneldi. Asır yaklaştıkça ben daraldım, nefessiz kaldım.

Bahçeye hiç girmek istemiyordum. Salıncağa da papatya bahçesine de bir adım fazla yaklaşmaktan delicesine korkuyordum ama Asır'ın göz göre göre o noktaya ayak basmasına izin veremezdim.

"Dur!" diye çığlık çığlığa seslendim ve dizlerimin üzerinden kalktım. Bahçeye çıkıp koşarak Asır'a yetiştim ve onu kolundan yakalayıp geri çektim. Neredeyse üstüne basıyordu. "Daha fazla ilerleme, Asır. Dur!"

Asır durdu ve ifadeden yoksun çehresini bana çevirdi. "Kardeşimi buraya mı gömdünüz?"

Öyle sert afalladım ki elimi kolundan çekerken geriye doğru birkaç savsak adım attım. Dolu gözlerim bahçenin içinde bir gezintiye çıktı ve acımasız anılar o anda üstüme atladı.

Burada olmamalıydım. Bu bahçeye bir daha geri dönmemeliydim. Ölmeliydim ama dönmemeliydim.

Asır vücudunu tamamen bana doğru çevirdi ve üzerime doğru bir adım attı. Bakışları sert ve acımasızdı. "Kardeşim nerede?"

Asır üstüme gelmeye başladığında korku bütün bedenime dolup taştı. Geriye doğru şuursuzca adımlarken tamamen kendimi kaybetmiş durumdaydım. Sırtımı çarpana dek bu bir kaçışın başlangıcıydı. Yine kaçacak, Defne Karacalığımı yapacaktım ama yapamadım.

İrkilerek öne doğru adımladığımda her şey birbirine girdi. Kendi ayağıma takılıp düşecekken Asır kolumdan yakalayarak beni tuttu. Ondan kaçmak istedim ama o anda kaçmaya çalışırken neye çarptığımı anlama arzumu bastıramadım. Kafamı çevirip arkama baktığımda beni tanıdık bir manzara karşıladı.

Akın, Anıl, Barış, Koray ve Ege... Hepsi buradaydı ve bana bir avmışım gibi bakıyorlardı.

Asır kulağıma eğildi ve fısıldadı: "Mezarına papatyalar ekeceğiz, 17 Numara."

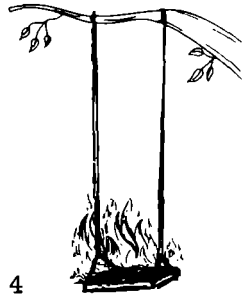

BÖLÜM 4

Asır Karahanlı, bana karşı sergilediği en ufak merhameti de o anda kaybetti. Düşmemem için kolumdan tuttuğu gibi düşmem için de yere itti. Dizlerimin üstüne düştüğümde dudaklarımın arasından acı dolu bir inleme firar etti. Acım ise katillere zevk verdi. Başıma üşüşen katillerin altısı da acım için keyiflenerek tepemde güldüler.

Ne yaralarımı saran Barış ne de yalnızlığıma dost olan Anıl... Hiçbiri bana merhamet etmeyecekti. Herkes tarafını seçmişti ve yalnız kalan bendim.

Kararan bakışlarımı doğrudan karşıya, Işık'ı öldürdüğüm noktaya diktim. Katillerin bilmediği şey, buranın benim inim olduğuydu. Birileri cehennemi gerçek anlamda tadacaktı ve bunu tadan sadece ben olmayacaktım.

"Şimdiden çok eğlenceli," diyen Akın'ın kışkırtıcı sesiyle bütün korkum kinime yenildi. "Yıllardır bu ânı bekliyordum ama bu kadar iyi başlayacağını hayal dahi edemezdim."

Akın'ın en büyük hayali, ölümümdü ve bu, ona resmen bir hediye olmuştu. Ellerimde ölmeyi hak ediyordu. Kanlı ellerimde, kanı son damlasına kadar akarak ölmeyi...

Koray, daha sessiz ve düz bir şekilde, "Hepimiz için değil," diye mırıldandığında gözlerime inen karanlık perde kalktı sanki. Şaşkınlıkla kafamı kaldırıp Koray'a baktım. Eğlenmiyordu.

Koray her zaman en umursamaz ve ruhsuz olan olmuştu. Ne acımla ne de iyi olmamla ilgilenirdi. Bana hayatı zindan etmek dışında benimle pek bir derdi yoktu. Şimdiyse hayatı zindan etmeyi başkalarına bırakmış gibi görünüyordu.

Titreyen bacaklarıma rağmen sağlam bir duruş sergileyerek ayağa kalktım. Geriye doğru iki adım atıp hepsini tek bir karede görmeye çalıştım.

Akın'ın dudaklarındaki şeytani gülümsemeyi, Koray'ın doğrudan gözlerimin içine bakarken gizlediği düşüncelerini, Barış ve Anıl'ın kaçırdığı gözlerini, Ege'nin her his gerektiren durumda silahlarını sildiğini gördüm. En çok da, gördüğüm bu manzaraya gamzeleri derinleşecek kadar gülen Asır'ı... Belki hepsi farklı şeyler düşünüyor ve farklı hissediyorlardı ama bugün olacaklardan hepsi sorumlu olacaktı. İşte, katillerim.

"Bu bir katliam," diye fısıldadım Asır'ın gözlerinin içine öfkeyle bakarken. "Bu, bütün yaşadıklarımızın katliamı olacak."

Asır, kollarını iki yana açarken, "Katliama bayılırım!" diye sevinçle yükseldi. O anda ona uzanmak, elimi göğüs kafesinden içeri sokmak ve bir kalbi olup olmadığını kontrol etmek istedim.

Her şeye, nefretime ve öfkeme rağmen bütün bunları hak ettiğimi bilmek bütün vahşi dürtülerimi bastırıyordu.

Asır'a bakarken biri beni arkamdan ittiğinde ne olduğunu anlayamadan ileriye doğru savruldum. Ayaklarımı sıkıca toprak zemine bastırıp dengemi sağlamak için kollarımı kaldırdım. Yere düşmeme ramak kalmasına rağmen ayakta sapasağlam durmayı başardım.

Bunu kimin yaptığını anlamak için kafamı çevirdiğimde şeytani sırıtışını suratından eksik etmeyen Akın'ı bana el

sallarken buldum. Suçlu olduğunu kabul ediyor ve bundan kaçınmıyordu.

"Niye yaptın bunu?" Dişlerimin arasından, öfkeyle sertleşen sesimle sorduğum soru karşısında Akın omuzlarını silkti. "Harekete geçmen için ufak bir uyarıydı ama uyarma şeklimi beğenmediysen, senin için özel bir şey bulabilirim. Mesela..." Elini ceketinin iç cebine atıp bir çakı çıkardı. Çakıyı açıp başını omzuna yatırdı. "Kanını akıtabilirim ve inanılmaz gelecek ama kimse bana engel olmaz."

Vücudumu ona doğru çevirirken onu taklit eder gibi başımı omzuma yatırdım. "Sence birinin sana engel olmasına ihtiyacım var mı, Akın?" Akın'a doğru bir adım attığımda bakışları, ona attığım adıma kaydı ve çehresi şüpheyle gerildi. "Seni öldürmek istememe yalnızca masumiyetim engel oluyordu. Şimdi o yok." Güldüm. "Hiç olmamış."

Akın'ın dudaklarındaki şeytani gülümseme silinirken, gözleri şüpheyle Asır'a kaydı. Bu beni eğlendirdi. Ona doğru bir adım daha atarken omzuma yatırdığım başımı kaldırıp göz kapaklarımı yarıya kadar indirdim.

"Saklambaç oynuyorduk, Akın." Aramızda yalnızca bir adımlık mesafe kalınca durdum. "Yarım kaldı."

Akın birkaç adım gerileyip sertçe yutkunduğunda keyifle sırıttım. İkimiz de birbirimize herhangi bir hamle yapamadan Asır kolumdan tutup beni çekti ve eğlenceyi başlamadan bitirdi.

"Dilin değil, ellerin çalışsın, 17 Numara." Beni hepsinden uzak, papatya bahçesine yakın yere doğru bırakıp. "Mezarı kaz."

"Ne?" Arkaya korkuyla bir bakış attım ve başımı iki yana sallamaya başladım. "Hayır, yapamam."

"Sana yapar mısın yapamaz mısın diye sormadım!" Üstüme doğru yürüdü. "*Mezarı kaz*, dedim!"

"Yapmazsam ne olur?" diye sordum gerçek bir merakla. "Öldürür müsün beni?"

"Seni değil." Bir adım daha yaklaştığında aramızda atılacak başka adım kalmadı. "Babanı öldürürüm."

Asır'ın bana bu ihtimali dayatmasına tahammülüm kalmamıştı. Fevri davranmak istedim. Suratına tokat... Hatta tokat da değil, yumruk geçirmek istiyordum. Sadece tek bir cümleyle bile canımı o kadar çok yakabiliyordu ki, en azından ona fiziksel bir acı vermek istedim ama nafileydi. Hiçbir fiziksel acı Asır'ı devirmeyecekti. Hatta artık ruhsal acılar da onu devirmezdi. Kotasını doldurmuştu Asır Karahanlı. Hem acının hem de acımasızlığın.

"Sadece ben!" diye bağırdım öfkeyle. "Sadece benden alacaksın intikamını. Sadece bana zarar vereceksin. Sadece beni öldüreceksin!"

Asır'ın dudakları düz bir çizgi hâlini aldı, bakışları da farksızdı. Tepkisizliği tepkilerinden daha çok korkutan tek insandı.

"Söylediğimi yap."

"Yerinde olsaydım nasıl davranacağımı çok merak ediyorsun ya hani." Öfkeyle burnumdan soludum. "Yerinde olsaydım kardeşimin mezarına dokunmana izin vermezdim."

Asır, dişlerinin arasından sertçe, "Burası onun mezarı değil," dedi. "Onu buraya nasıl gömdüyseniz öyle geri çıkaracaksın, 17 Numara. Tırnaklarınla kazacaksın."

"Farkında bile değildim."

"İçindeki katil gayet farkındaydı ama."

"O burada değil."

"İnan bana, benim için hiç fark etmiyor." Üstüme yürüdü. "Başla!"

"Yapamam, anlamıyor musun?" Kafamı hızla iki yana salladım. "Burada olmak bile nefeslerimi kesiyor. Öylece o toprağa dokunamam. Ona yaklaşamam. Yapamam, Asır!"

Asır bir an bana dehşet içinde baktı ve sonra, "Senin de kardeşin var," dedi, yeni idrak etmiş gibi şaşkınlıkla. "Benim gibi senin de bir kardeşin var."

"Bunun Onur'la hiçbir ilgisi yok. O hiçbir şey bilmiyor. Ne katil olduğumu ne de bana yaşattıklarını biliyor. O sadece bir çocuk."

Asır bir an durdu, kaşlarını çattı ve sesli bir nefesi yavaşça bırakırken çaresiz bir tınıyla, "Benim kardeşim de bir çocuktu," dedi. "O da sadece bir çocuktu. Masum, papatyadan taç yapıp kendini prenses ilan eden bir çocuk."

"Anlamadığın..." Sesimin titremesine engel olamamıştım. "O zamanlar benim de bir çocuk olduğum."

Çok kısa bir an bana merhamet edeceğini sandım. Acılarımı gördüğünü, hissettiğini ve bana yardım edeceğini düşündüm. Yanıldım. Zaten Asır her zaman beni yanıltmayı seçen bir adam olmuştu.

"Ne çocuk olman ne de hasta bir zihnin olması kardeşimin acı içinde öldüğü ve yıllarca onu benden sakladığınız gerçeğini değiştiriyor."

"Hatırlasaydım söylerdim."

"Belki de." Omzunu silkerken dudaklarını aşağı doğru büktü. "Belki de söylemezdin. Belki de hatırladın da söylemedin. Hatta belki de..." Gözlerini şüpheyle kıstı. "Hiç unutmadın. Belki de gerçekten dediğin kadar iyi oyuncusun ve kandırıyorsun beni. Kardeşimi kandırdığın gibi."

Beni asla anlamak istemeyecekti. Her zaman kendine en güçlü bahaneleri sunacak ve beni bu bahanelerle suçlayacaktı. Bir daha asla onun değişimi arzulayan kalbine ulaşamayacaktım.

Çaresiz kaldım. Bu dünyada korktuğum tek şey aileme zarar gelmesiydi. Asır'ın benim canımı yakmak için ailemi hedef almasından deli gibi korkuyordum. Bu yüzden isteğine boyun eğmek zorunda kaldım. Ne kadar diretirsem direteyim pes etmeyecekti.

Dudaklarımı sıkıca birbirine bastırıp arkama döndüm ve Işık'ın gömülü olduğu, papatyaların eskiden muazzam

göründüğü alana baktım. Toprak, diğer alanlara göre ölü görünüyordu. Sanki bir şeyi kusmak istiyordu ve bunu yaparken de üstündeki bütün canlıları, papatyalardan çimenlere kadar her şeyi yok etmişti.

Dizlerimin üzerine çöküp elimi toprağa uzattım ama dokunamadım. Elim havada asılı kaldı. Birkaç nefesi yavaşça alıp bıraktım, cesaretimi toplamaya çalıştım ama tamamen başarısız bir denemeydi.

Son bir umut kafamı çevirip Asır'a baktım. Hemen ardımdaydı ve gözlerini üzerime kilitlemişti. Çehresinde en ufak bir ifade yoktu ve bu, bana duygularını bastırmaya çalıştığını düşündürmüştü.

Son kalan umudum, Asır'ın bastırdığı derin duygularında tükendi. Önüme döndüm ve gözlerimi kapatıp elimi toprağa bastım. Toprağa dokunur dokunmaz boğazıma koca bir yumru oturdu. Ağlayacağımı, ölü toprağı gözyaşlarımla ıslatacağımı sandım ama daha fazla zayıflık belirtisi göstermemek adına kendimi kastım, tek damla gözyaşı dökmedim.

Yapabilirdim. Bunca zaman neleri yapmıştım, bunu da yapabilirdim.

Toprağı kazmaya başladım. Her yanımı inanılmaz bir ürperti kaplamıştı ve kalbim bu ürpertiyle küt küt çarpıyordu. Şimdi, yıllar önce öldürdüğüm arkadaşımın gözlerimin önünde üstüne papatyalar ekilen mezarını kazıyordum ama birkaç gün önce onu hatırlamıyordum bile. Belki de Işık burada bile değildi. Belki de babam ve annem her ihtimali göze almışlardı ve onu sonradan başka bir yere gömmüşlerdi. Belki de onu yok etmişlerdi, bilmiyordum. Bildiklerim burasıyla sınırlıydı.

Küçük kız çocukları salıncakta sallanır, arkadaşlarıyla oynarlardı. Ben ise salıncakta sallanır, arkadaşımı acımasızca öldürürdüm. Evet, ben hiçbir zaman o normal kız çocuklarından biri olamadım ama olmayı da hak etmedim. Ben bunu istemedim. Işık'ı öldürmeyi değil, onunla oyunlar oynamayı

istediğimi sanıyordum. Ben kendini bile kandıran, ruhu doğuştan oyuncu olan vahşinin tekiydim.

Bu ölü toprağın altından gerçekten Işık'ın cesedi çıkarsa... Bunun düşüncesi bile öyle korkunçtu ki yumruklarımı sıkıp ellerimi ropraktan çektim. Dudaklarımı sıkıca birbirine bastırıp kaşlarımı kendime beslediğim derin öfkeyle çattım.

Bu benim eserimdi. Yaşadıklarım ve yaşanacaklar ânı ânına yazılan senaryonun cümleleriydi. Perdenin bir kez daha açılmaması, piyesin başlamaması için çabalıyordum ama çabamın hiçbir işe yaramayacağını en derinden, kalbimden hissediyordum.

Akın, "Devam et!" dedi, uyarır bir tonda. "Oyalanma!"

Başımı hafifçe çevirip sağ tarafımda kalan Akın'a ters bir bakış attım. Her bir kelimesi karanlık dürtülerimi harekete geçiren bir çeşit tetikleyici gibiydi. Her baktığımda kafamın içinde dönen onlarca sahnede Akın beni öldürmek için gözünü karartıyordu. Durmadan canımı yakıyor, özürler diliyor ve tekrar canımı yakıyordu. Akın benden ya da Asır'dan korkmuyordu. Akın'ın tek korktuğu, ona ormanda saklambaç oynamayı teklif eden diğer yanımdı.

Gözlerimi yavaşça üzerinden çekip elime baktım. Yumruğumu açıp tırnaklarımın geldiği hâli gördüm. Tırnaklarımın aralarına toprak dolmuştu ve işim bittiğinde kırık, kanlı tırnaklar görüyor olacaktım. Aynı aylar önce Akın'ın benim için tırnaklarıyla mezar kazdığında olduğu gibi. O zaman onun o kan ve pislik içinde kalmış elinden tutup büyük büyük konuşmuştum ve şimdi öldürdüğüm küçük kızın mezarını ellerimle kazıyordum.

Ellerime bakarken birinin sol tarafımda belirdiğini hissettim. Kafamı çevirip soluma baktığımda Anıl'ın hemen yanıma dizlerinin üzerine çöktüğünü ve mezarı kazmaya başladığını gördüm. Bana bakmıyor, hiç mimik yapmıyordu ama işte buradaydı. Yanımda, benimle ve her zamanki gibi gülümsemese bile bana yardım eli uzatıyordu.

Yüzüme bakmasa bile en içten duygularımla gülümsedim. İhtiyacım olduğunda sol yanımda beliren Anıl'ı hak etmiyordum. Değişimi herkesten çok arzulayan, benim aksime içinde gerçek bir katili taşımayan Anıl çok daha iyi bir hayatı hak ediyordu. Onu canavarlaştıran ellerin sahibi olduğum için kendimden ölene dek nefret edecektim.

Sağ yanımda da birinin belirdiğini hissettiğimde kafamı o tarafa çevirdim. Barış, gömleğinin kollarını sıyırıp dizlerinin üzerine çöktü ve bana uzun bir bakış attı. Uzun ve anlamlı bir bakış.

Buradayım, yanındayım ve sana verdiğim sözü tutuyorum.

Her zaman buradayım, demişti Barış ve Anıl da bunu onaylamıştı. Evet, her zaman burada, yanımdaydılar ve ben biliyordum ki eğer onlar da diğerleri gibi olsaydı, ben çoktan ölmüştüm.

Onlara sessizce, "Teşekkür ederim," dediğimde ikisi de dönüp bana bakmadılar, sessiz kaldılar ama biliyordum ki içten içe bana cevap vermek, en azından gülümseyebilmek istiyorlardı.

Onlardan aldığım destekle yeniden toprağa dokundum ve ellerimin ne hâle geleceğini umursamadan kaldığım yerden kazmaya devam ettim. Tırnaklarımın arasına giren minik taşların canımı yaktığı noktada bile en ufak bir acı belirtisi göstermedim. Çünkü yalnız değildim, bu acıyı yalnız başıma çekmiyordum. Dayanabilirdim. Bu yakıcı ve yıkıcı hisle başa çıkabilirdim.

"Barış!" Asır'ın uyarıcı tonda yükselen sesiyle duraksadım ve Barış'a baktım. Ne benim gibi durmuştu ne de kafasını kaldırıp Asır'a bakma zahmetinde bulunmuştu.

Asır, Barış'tan bir tepki alamayınca bu kez, "Anıl!" dedi daha sert bir şekilde. Dönüp Anıl'a baktığımda onun da Barış'tan farklı olmadığını gördüm. Asır'ı duymazdan geliyorlardı ve bu, onlar için çok büyük bir başkaldırıydı. Üstün üstü. Altlar her

zaman üstlerinin sözünü dinlerdi. Onlar her zaman Asır'ın sözünü dinlerdi ama şimdi onun sözünü duymazdan geliyorlardı.

Kafamı çevirip bu kez Asır'a baktım. Anıl ve Barış'a seslense bile gözleri doğrudan benim üzerimdeydi ve yüzünde en ufak bir mimik yoktu.

Gözlerimin içine bakarken, "Bunu tek başına yapacak," diye sertçe, dişlerini sıkarak konuştuğunda ona diklenmeyi çok istedim ama yapmadım. Barış ve Anıl'a ayak uydurdum. Önüme dönüp toprağı kazmaya devam ettim.

Ben Asır'dan korkmuyordum ve artık bu konuda yalnız olmadığımı bilmek bana ufacık da olsa iyi hissettirmişti.

"Durun!" Asır'ın ses tonu gittikçe daha tehlikeli bir hâl alıyordu. "Ona yardım etmeyin!" Dostlarının onun değil, benim yanımda durması onu daima en derinden yaralayacaktı çünkü Asır Karahanlı kabul etmese bile katil dostlarına fazlasıyla değer veriyordu. "Beni dinlemezseniz sizin için hiç iyi olmayacak!"

Göz ucuyla bakıp Anıl'ın toprağı eşeleyen ellerinin durduğunu gördüğümde duraksadım ve ona baktım. Asır'a dönüp bakmamıştı, bana bakıyordu ve öyle umutsuz, mutsuz görünüyordu ki inanamadım. Anıl her zaman gözlerinde umut gördüğüm o neşeli adamdı. Sanki yalnızca Asır'ın ve kendimin değil, benimle birlikte umut eden Anıl'ın da umutlarını çalmıştım.

Anıl, "Ona yardım etmiyorum," dediğinde aptal olsaydım buna kanardım ve Asır da keşke aptal bir adam olsaydı da buna kansaydı. "Hava aydınlandı. Kış bile olsa burada yaşayan insanlar var. Acele etmemiz gerek yoksa yakalanacağız. Yakalanıp işleri batırmak istiyorsanız orası ayrı ama ben hemen buradan defolup gitmek istiyorum."

Anıl haklıydı ve bu iyi bir kandırmacaydı. Yine de Anıl'ın amacının bu olmadığını buradaki herkes benim kadar iyi biliyordu. Anıl ne kadar çabalarsa çabalasın sadece duruşuyla bile bana yardım etmek istediğini belli ediyordu.

Akın, "Asır'ı aptal yerine koyma!" diye bağırarak bir anda Anıl'a yaklaştı ve onu kolundan tutup geri çekti. Ayağa kalkan Anıl, kendisini benden uzaklaştırmaya çalışan Akın'ı sertçe iterek ondan kurtuldu.

Anıl kendini kurtarınca Akın, Barış'a yöneldi. Barış'ı kolundan tutmaya kalktığında ise çok farklı bir tepkiyle karşılaştı. Henüz Barış'a dokunamadan Barış ayağa kalkıp ona doğru döndü ve çatık kaşlarının altındaki öfkeyle kısılan gözlerini Akın'a dikti.

Akın bunun üzerine nefesini seslice dışarıya bırakmakla yetindi. Barış'ın duruşu ve bakışı onu geri adım atmaya zorladı.

Akın, Anıl ve Barış'tan tam olarak istediğini alamayınca parmağını bana doğru sallayıp, "Ona yardım etmeyeceksiniz," dedi. "Asır, onun bunu tek başına yapacağını söyledi. Bu eziyeti tek başına çekecek. Yerinize geri dönün."

Barış ve Anıl, Akın'ı dinlemedi. Yeniden iki yanımda dizlerinin üzerine çöktüler ve bana yardım etmeye kaldıkları yerden devam ettiler. Göz ucuyla önce Akın'a, sonra da büyük bir beklentiyle baktığı Asır'a baktım. Asır dudaklarını aralayıp tek kelime etmedi, Akın'a istediğini vermedi.

Sessizlik, çocukluğumun geçtiği ve elimi en yakın arkadaşımın kanına buladığım yazlık evimizin bahçesine çöktü. Herkes sessizliğe ayak uydurdu, belki de bazılarımız ayak uydurmak zorunda kaldı. Anıl, Barış ve ben hiç durmadan Işık'ın gömülü olduğunu düşündüğümüz toprağı tırnaklarımızla kazarken benim ufak inlemelerim zamanla sessizliği dağıtmaya başladı.

Tam da düşündüğüm gibi tırnaklarım kırılırken tırnak etlerim de kanamaya başlamıştı. Bunlar canımı yakmıyordu ama buraya gelirken nefes alacak mecali bile zor bulmuşken şimdi nefessiz kalmıştım. Bir süre sonra yorgunluktan ellerim tutmaz hâle geldi. Önce tenimin buz kestiğini sonra da soğuk terler akıttığımı hissettim. Titremeye başlayan ellerimi toprağa basmıştım ve bir şekilde düzelmesini bekliyordum.

Biri omzumdan tuttu. Başta bunu yapanın Akın olduğunu sanıp hiddetle doldum ama yanılmıştım. Koray omzumdan tutup beni sırtüstü yere yatırdı ve bana tepeden bakarken yüzünü buruşturdu. Sonra bir anda yüzüme su attı. Buna öyle hazırlıksız yakalanmıştım ki su yüzüme çarparken kaskatı kesildim.

"Nefes al, aptal."

Sertçe yutkundum ve gözlerimi kapatıp sıktım. Ne zaman başım dönmeye başlamıştı ya da ne zaman dengem bu denli şaşmıştı, bilmiyorum ama bir saniyeliğine ne yaptığımı bile unutmuştum.

"Böyle olmaz." Gözlerimi açtığımda Koray'ın kafasını Asır'ın tarafına doğru çevirdiğini gördüm. "Gücü kalmadı, daha fazla kazamaz. Ne kadar derin olduğunu bilmiyoruz."

Koray bile bana merhamet ediyorsa yansın bu dünya.

Bir kıkırdama sesi duyduğumda kafamı sağa doğru çevirip kimin güldüğünü görmeye çalıştım. Akın'ı keyfi yerinde, olduğum durumdan eğlenir bir hâlde gördüğümde ona karşı içimde biriken öfke bir ışık gibi parladı. Ona bu zevki yaşatmayacaktım. Ben acı çekiyorsam, ben huzursuzsam, ben ölmek üzereysem o da bunları yaşamalı, hissetmeliydi.

Toprak zemine elimi bastırıp zoraki bir şekilde doğruldum ve ayağa kalktım. Etrafımda olup bitenle, yapmam gerekenle şu an için ilgilenmiyordum. Tek ilgilendiğim Akın'dı.

Elimin tersiyle yüzümdeki su damlacıklarını silerken Akın'a doğru yürümeye başladım. Bluzum su içinde kalmıştı, nefes nefeseydim ve adım atacak mecali bile kendimde zor buluyordum. Elimin tersi de pis olduğu için yüzümdeki damlacıkları silerken yüzümü kirlettiğimden de emindim ama nasıl göründüğüm umurumda bile değildi.

"Eğleniyor musun?" diye sordum Akın'a. Sesim zayıf çıkmasına rağmen Akın'a karşı her zaman olduğu gibi sert ve yargılayıcıydı. "Bu sana sahnede oynanan komik bir oyun gibi mi geliyor?"

Akın, omzunu salıncağın bağlı olduğu ağaca yaslarken dudaklarını aşağı doğru büktü. "Sen eğlenmiyor musun, 17 Numara?"

"Eğleneceğim."

Akın'ın bir adım uzağında durdum ve kafamı aşağı yukarı yavaşça sallarken tişörtünün yakasından yakalayıp onu bir hışımla kendime doğru çektim. Bu hamleyi beklemediği için ilk anda nefesi kesildi ve elleri korkuyla tişörtünü tutan elime sarındı.

"Kimse seni sevmiyor." O henüz kendini toparlayamadan kulağına eğilip fısıldadığım bu cümle karşısında kaskatı kesildi. "Hiç kimse, Asır da dâhil, buradaki kimse seni sevmiyor, Akın."

Akın, tişörtünü sıkıca tutan ellerimden kurtulmak yerine irileşen gözlerini gözlerime dikti ve nefes almayı bıraktı. Ona acımadım, kışkırtıcı cümleler kurmaya devam ettim.

"Hepimiz katiliz, iğrenciz ama sen bizim için bile en iğrenç olansın. Bir kadın olarak rahatlıkla söyleyebilirim ki kimse seni o çok istediğin güzel duygularla sevmeyecek. Kimse seni bu iğrenç suratınla, kanlı ellerinle kabullenmeyecek. Kimse, kanlı ellerime rağmen ben bile, asla ama asla seni sevmeyeceğim. Bunu ne kadar çok istediğini biliyorum ve işte bu, beni çok eğlendiriyor."

Daha da ileri gitmeye karar verdim. Akın'ın gözleri nefretle ama daha çok delilikle kararırken dudaklarıma onun sınırlarını zorlayacak gülümsememi yerleştirdim.

"Bir gün biri gelecek ve senden o masum kızın intikamını alacak. Biri gelecek ve sana sevgi dilenip istediğini alamayınca elini kanına buladığın insanların bedelini ödetecek. Biri gelecek ve o kişi de seni sevmeyecek. Eylül..."

Eylül'ün adını ağzıma aldığım anda Akın'ın sınırları çatladı ve elini boğazıma sarmaya kalktı. "Onun adını ağzına alma!"

"Bu koridorda kalmayacaksın." Nefesini dizginlemeye çalışsa da korkusunu gizleyemiyordu. Bir şey onu korkutmuştu ama ne olduğunu henüz çözememiştim. "Diğer koridordaki odalardan birini senin için hazırlıyoruz. Bu sırada odana dönmeni ve ben gelene kadar beklemeni istiyorum. Odandan çıkma, Aleyna'nın yanına gitme."

"Aleyna'ya bir şey oldu," dedim korkuyla. "İki haftadır onu görmüyorum. Ona bir şey oldu, değil mi? Öldü mü?" Hemşireyi kollarından tuttum. "Öldürdü mü kendini?" Sesim bir çığlıktan farksızdı. "İyiydi. İyiye gidiyordu. Öldürdü mü kendini, bir şey söyle!"

"Defne, dur." Hemşire kollarını benden kurtardı. "Aleyna iyi, endişelenme. Senden sadece odana dönmeni ve beni beklemeni istiyorum. Lütfen zorluk çıkarma."

"Tabii." Sesim dümdüzdü. "Odama dönüyorum." Geriye doğru adımladım. "Seni odamda bekliyorum." Birkaç adım daha geriledim. "Acele et, olur mu?"

"Olur," derken gülümsedi. "Birkaç dakika içinde yanında olacağım. Hadi, aşağı in."

Başımı hafifçe sallamakla yetindim. Hemen ardından Aleyna'nın olduğu koridora kısa bir bakış atıp arkamı döndüm. Merdivene ilerledim ve basamakları inmeye başladım. Basamakları inip alt katta gözden kaybolmadan önce merdivenin başına doğru kısa, kaçamak bir bakış attım. Hemşire gittiğimden emin olmak için orada bekliyordu. Ben duvarın kenarından dönünce koşar adım Doktor Leyla'nın odasına ilerledi.

Basamakları geri çıktım. Aleyna'nın odasının olduğu koridora hızla daldım. Hemşire gelip beni geri çıkarmadan önce Aleyna'nın sağ salim bir şekilde odada olup olmadığını görmeliydim.

Koşar adım Aleyna'nın odasının önüne geldim. Nefes nefese bir hâlde camın ardına baktım. Aleyna işte oradaydı. Sırtı bana

Bana zarar vermesine izin vermedim. Dizimi bacak arasına sertçe geçirdiğimde bana dokunamadı bile. İnleyerek dizlerinin üstüne düştüğünde çoktan yakasını bırakmıştım.

"Eylül'ün adını sen mi ağzına alacaksın!" diye bağırdım. "Onun katili sensin."

Büyük bir kargaşa çıkacağını hissetmeme rağmen geri adım atmadım. Öfke, Akın'ı tam anlamıyla ele geçirince acısını da unuttu. Akın yeterince öfkelendiğinde kalbinden bıçaklansa bile bunu hissetmeyecek kadar akıl sağlığını yitirmiş bir adamdı.

Akın dizlerinin üzerinden kalkıp bana saldırmaya kalktığı anda Koray bir hışımla aramıza girdi ve Akın'ın boğazıma uzanan elini havada yakaladı. Koray, Akın'ı sertçe iterek benden uzaklaştırırken biri de beni belimden yakaladı ve geri çekmeye çalıştı. Akın durmadı, Koray'ın onu iterek açtığı mesafeyi hızla aşıp saçlarımdan yakalamaya kalktığında bu kez Barış önümüze geçti ve Akın'ı yakaladı.

"Bırak!"

Akın'ın gür sesi kulaklarıma dolduğunda tam anlamıyla eğlendiğimi hissedip onun yüzüne güldüm. Bu onu daha da kışkırttı ama geri adım atmaya niyetim yoktu.

"Akın, dur!" Barış, Akın'ı benden en uzak köşeye itmeye çalışırken ona bağırdı. "Defne'ye dokunmayacaksın!"

Akın kudurmuş bir köpekten farksızdı. Birazdan öfkeden ağzı köpürebilirdi, o denli öfkelenmiş ve kendinden geçmişti.

Anıl'ın belime sıkıca dolayıp geriye çekmeye çalıştığı kolundan kurtularak Akın'a doğru birkaç cesur adım attım. Bu onu sanki daha da sinirlendirdi.

"Duydun mu Akın, bana dokunmayacaksın. Beni öldüren sen olmayacaksın. Evet, belki ölmeyi hak ediyorum ama bunu sen yapamayacaksın!"

Bu gerçek, Akın'a birkaç sert tokat gibi gelmiş olacak ki buna katlanamadı. O öfkeyle Koray ve Barış'ı aşmayı başardı

ama ben yerimden bir milim dahi kıpırdama gereği hissetmedim. Koray ve Barış'ı mucizevi bir şekilde aşsa bile bu kez Anıl önüne bir duvar gibi dikildi.

"Senin Defne'ye dokunmaya hakkın yok."

Bürün bu olanları bir anlığına durup düşündüğümde çok garip hissettim. Koray, Anıl ve Barış'ın bana karşı takındıkları bu korumacı tavır beni bir grubun parçası gibi hissettirdi. Üstün üstü kuralının bu denli sert yıkıldığına ilk kez şahit oluyordum.

Onları birer canavara dönüştüren elleri oynatan ipleri tuttuğumu bilmelerine rağmen beni koruyorlar, bana yardım ediyorlardı. Bir saniyeliğine Koray'la göz göze geldim. Koray beni koruyor ve bana yardım ediyordu.

Barış ve Koray, Akın'ı kollarından tutmuş, geri çekmeye çalışırken Anıl önümde bir kalkan gibi dikiliyordu.

Akın, dişlerinin arasından, "Ben öldüreceğim seni!" dedi. "Kimseye bırakmayacağım, ben alacağım canını. Beynini dağıtacağım. Canını, yakmadan almayacağım!"

Suratına kahkaha patlattım. "Son nefesini verirken de böyle güleceğim, Akın."

Asır gelip aramıza girene kadar gerçekten eğleniyordum. Bunca zaman beni korkutan, kıstıran ve canımdan bezdiren Akın'ı sonunda korkusuz bir şekilde kışkırtıyor olmak her şeye rağmen güçlü hissettirebilmişti.

Asır, dümdüz bir sesle, "Akın kes şunu," dedi ve elindeki kürekleri toprağın üstüne attı. "İşimize bakalım." Bana kısa bir bakış atıp kürekleri gösterdi. "Bununla kazmaya devam et."

Burada Akın'la birbirimizi öldürsek bile Asır'ın umurunda olmayacağını, şu anda tek umurunda olan şeyin Işık olduğunu anladım.

Akın'ın yüzüne göz ucuyla bile bakmadı. Bana yaklaştı, kolumdan tuttu ve yerime geri götürdü. Bu sırada Asır'ın

görmezden geldiği Akın, onu zapt etmeye çalışan ellerden kurtulup öfkeyle bahçeden çıktı.

Eve giren Akın'ın ardından şiddetle kırılan, parçalanan eşyaların sesleri duyuldu. Akın, yazları çocukluğumun geçtiği evdeki anılarımı hiç düşünmeden yok ediyordu.

Eve doğru ilerlemeye kalktığımda Asır önüme geçti ve öylece dikildi. Hiçbir şey söylemeden sadece gözlerimin içine bakarak burada kalmamı, işime devam etmemi söyledi.

"Anılarıma zarar veriyor," diye fısıldadığımda, "Anılarına çok değer veriyor olsaydın Işık'ı unutmazdın," dedi.

Kırgın bir bakışın ışıltısının gözlerimden bir hışımla geçtiğini hissettim. Konuyu hızlıca değiştirmek, kendime yaptığım bir iyilikten fazlası değildi. "Bu kadar sese insanların polis çağırmaması imkânsız. Yakalanacaksınız."

"Henüz değil." Kaşlarını kaldırıp gözleriyle arkamda kalan mezarı gösterdi. "Devam et."

Ben Akın'ı kolayca çıldırtabiliyordum, Asır ise beni çıldırtmak için özel bir çaba harcamadan bile çıldırtmayı başarabiliyordu. Çoğu zaman suratını yumruklamak istiyordum ve şu an, o anlardan birindeydim.

Bunu bitirmenin tek yolunun mezarı kazmak olduğunu anlayınca nefesimi sesli bir şekilde dışarıya bırakıp arkama döndüm ve mezarın önünde dizlerimin üstüne çöktüm. Asır'ın getirdiği küreklerden birini elime alıp toprağa sapladığım anda bir şeyler bana çok tanıdık geldi. Durup küreğe uzun uzun baktım.

Asır'ın getirdiği bu kazma ve küreği yıllar önce annem ve babam Işık'ı buraya gömmek için kullanmıştı.

Kafamı kaldırıp Asır'a baktım. Gözlerini irice açmıştı ve nefes dahi almıyor gibi görünüyordu. Yine de ne bir şey söylüyor ne de bir şey yapıyordu.

Asır. bu kazma ve küreğin yıllar önce annem ve babamın kullandığı malzemeler olduğunu anlamış mıydı yoksa farkında olmadan mı dokunmuştu onlara?

Kanla dolan parçalanmış ellerimle kazmayı sıkıca tutarken önüme döndüm ve toprağı kazmaya başladım. Bunu Asır'a söylemeyecektim. Daha fazla canının yanmasına gerek yoktu. Bunu kafasında devleştireceğini ve korkunç bir şeye dönüştüreceğini biliyordum.

Akın'a olan öfkem hırsımı besledi ve mezarı kazarken kendimi daha güçlü hissettim. Anıl ve Barış bana yardım etmeye devam etti. Üçümüz birlikte mezarı kazarken zamanın akışını bir noktadan sonra takip edemedim. Belki saniyeler belki de dakikalar olmuştu. Bir süre sonra küreğimin metal ucu sert bir şeye çarpınca duraksadım ve boş bakan gözlerimi küreğin çarptığı noktaya diktim. Beyaz bir şey görüp eğildim ve ne gördüğümü anlayabilmek için toprağı elimle kazdım. Toprağı kazmamla birlikte dokunduğum şeyin bir kafatası olduğunu görmem bir oldu.

Hayal ve gerçeklik birbirine girdi. Kafatasındaki gözlerin olması gereken yerlerdeki boşluklar bir anda kahverengi gözlerle doldu. Kafatasının etrafını çevreleyen kahverengi toprağı Işık'ın ışıl ışıl parlayan kahverengi saçları gibi gördüm.

Bu durum birkaç saniye sürdü. Gerçeğin farkına varınca kafatasına dokunan parmağımdan bütün uzuvlarıma korkunç bir titreme yayıldı ve dudaklarımın arasından kaçan korku dolu çığlıkla birlikte kendimi geriye doğru attım.

Anıl ve Barış durumu fark edip küreklerini bıraktılar ve ayağa kalkıp mezardan uzaklaştılar. Korkumu yenemedim ve ayağa kalkıp geri çekildim. Ardıma döndüğüm gibi Asır'ın göğsüne çarptım.

Kafamı kaldırır kaldırmaz Asır'ın yorgun ama dikkatli bakışlarıyla karşı karşıya kaldım. Bana sorarcasına, sorunun cevabını bile bile yine de merakla bakıyordu.

"Ben..." Kafamı korkuyla iki yana sallamaya başladım. Bu korku, daha önce hissettiğim hiçbir korkuya benzemiyordu. "Ben daha fazla dokunamam."

Asır bana bir şey söylemedi ama sadece gözlerime bakarak cehennemi bu dünyada yaşadığını bana gösterdi. Bana dokunmadan yanımdan geçti ve usulca arkamda kalan mezara ilerledi. Dönüp ona bakmakta zorlandım. Sadece ona bakarak bile hissettiklerinin birazını hissetmenin düşüncesi beni yıprattı, olduğum yerde yok etti.

Şimdiye kadar hissetmediğim büyüklükte bir suçluluk duygusunun içine hapsoldum. Öyle ki bu duygu beni birkaç dakika içinde öylece öldürebilirdi.

Asır bir an durdu, mezarın başında omuzları öne çökmüş bir hâlde bekledi. Başını öne eğdiğinde dudaklarının arasından kaçan birkaç hıçkırık, bahçedeki tek ses hâline geldi.

Asır'ın ağladığını duyduğumda dayanamadım. Hıçkırıklarım onun hıçkırıklarına karıştı. Göğsümden, kalbimin içinden bir şeyler kopup gidiyordu ve bu, canımı çok yakıyordu.

Asır dizlerinin üstüne çöktü demek isterdim ama hayır, Asır dizlerinin üstüne düştü. Hıçkıra hıçkıra ağlarken ellerini mezarın içine uzattı ve benim dokunamayıp kaçtığım şeye hiç düşünmeden dokundu. Kalan toprağı elleriyle kazıp kardeşinden geri kalanları... Onun iskeletini çıkarmaya çalıştı.

Ellerimi dudaklarımın üstüne bastırıp hıçkırıklarımı ardında tutmaya çalıştım. Ağlamayı, Asır'ın acısını paylaşmayı hak etmiyordum. Işık benim arkadaşımdı, onu özlüyordum ve şahit olduğum bu manzara canımı çok yakıyordu ama ben canımın yanmasını dahi hak etmiyordum.

Asır, kardeşinden geri kalanlara dokunup gözyaşlarını mezarına akıtırken gözlerimi ondan kaçırdım ve ellerime baktım. Az önce Işık'a dokunan ellerime... Ve dayanamayıp ellerimi üstüme silmeye başladım.

Ona en son dokunduğumda kanlı canlı karşımda duruyordu. Ona öldüğünde dokunmamıştım ve böyle kalmasını istiyordum. Ona dokunduğum son anın, kalbi hâlâ atarken olarak kalmasını istiyordum.

Hak etmiyordum ama istiyordum.

Asır ceketini çıkardı ve Işık'tan geri kalanları parça parça ceketinin üstüne koymaya başladı. Hemen ardından ceketi kundaktaki bir bebeğe sarılır gibi göğsüne bastırdı ve ayağa kalktı. Yüzüme bile bakmadan koşar adım bahçe kapısına ilerledi. Bahçe kapısından çıkıp gözden kayboldu.

Asır gidince ellerimi dudaklarımın üstünden çekip hıçkırıklarımı serbest bıraktım. Gözyaşlarım sicim sicim yanaklarıma akıyordu. Zangır zangır titriyordum ve duygularımın kontrolünü kaybetmiş bir hâldeydim.

Çığlık atmak, kalbimi bu denli yoran acıyı dağıtmak istiyordum ama yapamıyordum. Dizlerimin üzerine düşecek kadar güçsüz hissetsem de öne, bahçe kapısına doğru adımlamaktan alamadım kendimi.

Anıl, Koray ve Barış'ın gitmemem gerektiğini anlatan ikazlarına rağmen durmadım ve bahçe kapısından koşarak çıktım. Yıllar önce Işık'ı çağırmak için koşturduğum evin kapısına bu kez Asır için koştum. Işık'ın içeri girmem için aralık bıraktığı kapıdan bu kez Asır açık bıraktığı için girdim. Işık'ın odasına çıkan merdivenleri şimdi Asır'a ulaşmak için çıktım.

Adımlarım ezbereydi. Kendimi bir anda Işık'ın odasının önünde buldum. Asır'ın içeride olup olmadığını bilmeden orada öylece dururken kalbim inanılmaz derecede hızlı çarpmaya başladı.

Korkuyla etrafıma bakındım. Burada yalnızdım. Burada yalnız kalamazdım.

Koridorun sonundan gelen sesle Asır'ın orada olduğunu anlayıp o tarafa ilerledim. Ses banyodan geliyordu, Asır içeridedeydi ve kusuyordu.

Açık kapının kenarından içeri baktım. Asır klozetin önünde, dizlerinin üstüne çökmüş bir hâldeydi ve içinde ne var ne yok çıkarıyordu. Kusarken ağlamaya, acıyla inlemeye devam ediyordu.

Asır'ı bu hâlde gördüğüme inanamıyordum.

Bir an durdu ve nefes nefese, "Işık..." dedi yalvarırcasına. "Işık yardım et." Elinin tekini kalbine bastırdı ve ıslak gözlerini kapatıp sıktı. "Işık, bana da yardım et."

Benden nefret etse de bu hâlde olmasının sebebi ben olsam da ona yardım etmek istedim. Işık'ın ona uzatamayacağı yardım elini onun yerine Asır'a, ağabeyine uzatmak istedim.

Duvarın kenarından çıkıp içeri girmek için hareket ettiğim anda biri arkadan uzandı ve elini ağzımın üstüne kapattı. Nefesim kesildi. Beni tutup geriye çekmeye başladı. Beni Asır'dan uzaklaştırdı, ona yardım etmeme izin vermedi.

Asır'ı orada, o acıyla baş başa bırakmamak için çırpındım. Yardım çığlıklarına ben de sessiz kalmak istemedim ama bana izin vermediler. Önce Asırların yazlık evinden zorla çıkarıldım, ardından kendi evimin bahçesine itilerek bırakıldım.

Asır'ı bir canavara dönüştüren şeyin, acısıyla baş başa bırakılması olduğunun farkındaydım. En çok da bu yüzden onun yanında olmak istiyordum ama Akın önümdeki en büyük engeldi.

"Bırak," dedim, hıçkırıklarımın arasından zoraki bir şekilde ve onu iterek önümden çekilmesi için çabaladım. "Akın bırak, onun yanında olmam lazım. Çok acı çekiyor, Akın. Lütfen..."

"Bırakmam." Akın omuzlarıma ellerini sertçe bastırdı ve beni arkaya doğru itti. Öyle sert itmişti ki ayaklarım toprak zeminde kaydı. Önce havada, hemen ardından da sırtım yere sertçe çarparken buldum kendimi. Kafamı da sertçe toprak zemine çarpmıştım ve bu beni tam anlamıyla sarsmıştı. "Asır'ı bu hâle getiren sensin, Defne. Bir de o, senin yarattığın acıyı

kusarken hiçbir şey yapmamış gibi yanında olup gözyaşlarını mı sileceksin?"

Sol elimi sağ yanıma, zemine bastırdım ve bedenimi hafifçe çevirip kendimi ayağa kalkmaya zorladım. Başımı kaldırdım, çevirdim ve gözlerim ister istemez Işık'ın mezarına kaydı. Boş mezarına. Aslında mezarı olmayan, yıllar önce üzerine ailem tarafından papatyalar ekilen bahçenin kenarına. Henüz papatyalar ekilirken varlığını unuttuğum arkadaşımın yıllardır gömülü olduğu yere.

"Ben..."

Sertçe yutkunurken yüzüm acıyla şekil aldı ve gözlerim kısıldı. Başımı iki yana sallarken kendimi savunmanın bir yolunu bulmaya çalıştım ama hayır, hiçbir yolu yoktu. Asır'ın acısını paylaşmayı, acısını yaratan kişi olarak hak etmiyordum. O da istemezdi zaten. Akın ilk kez haklıydı.

"Ben ne, Defne?" Akın kolumdan tutup beni yukarı çekti ve öfkeyle sarsmaya başladı. "Ben ne ha?" İki kolumu da öyle çok sıkıyordu ki kaskatı kesilmiştim. "Aylarca bize birer katil olduğumuzu binlerce iğrenç cümleyle haykırdın durdun. Dik başlılık yaptın, elimiz kanlı olduğu için bizden kaçtın. Oysaki bizden daha beterdin." Akın, gözlerini kocaman açmış, suratıma öfkeyle haykırıyordu. "İğrenç olanın sen olduğunu kabul et. Başından beri bana kurduğun cümleleri asıl hak edenin sen olduğunu kabul et."

Akın'ın öfke sorunlarıyla, içsel çatışmalarıyla uğraşacak durumda değildim. O her zamanki ısrarcı tavrını takınmıştı ve benden bir şey almaya çalışıyordu. Her zaman bana kendini sevdirmeye çalışan Akın şimdi de ona onca sefer kurduğum kışkırtıcı cümlelerin öcünü almaya çalışıyordu. Sanki en iğrenç olanın ben olduğumu kabul edersem rahatlayacaktı. Bütün içsel çatışmaları bitecekti.

Ona bu iyiliği yapmayacaktım.

Akın'ın suratına tükürdüm. "Bütün sözlerimin arkasındayım, şerefsiz!"

Akın, gözlerini kapatıp sıkarken burnundan soludu. Bense onun bu hâlinden faydalanıp ayağımı dizine geçirdim ve o iki büklüm olurken ellerinden kurtuldum. Hemen ondan birkaç adım uzaklaşarak aramızı açtım.

"Rahat bırak beni, bizi. Senin saplantılı düşüncelerinle uğraşacak zamanım yok benim."

"Benden hiçbir farkın yok, 17 Numara!" diye haykırırken ayağa kalktı Akın. "İkimiz de sevdiklerimizin canını alıyoruz. İstersen bütün aynaları kır." Akın aramızdaki mesafeyi kapatıp tam karşımda durdu ama bu kez bana dokunmadı. "İkimizden biri ölene dek birbirimizin yansıması olarak kalacağız. İkimiz de birbirimize baktığımızda kendi günahlarımızı hatırlayacağız. İkimiz de sevip de öldürdüklerimizi birbirimizin gözlerinde göreceğiz."

Kafamı iki yana sallarken çaresiz bir şekilde gözlerimi Anıl'a çevirdim ve ondan destek bekledim. Akın'ın haklı olmadığını, onun yansıması olacak kadar iğrenç olmadığımı söylemesini diledim.

Anıl bıraktığım yerdeydi ve öylece yere bakıyordu. Benimle bir an bile, ona baktığımı hissetmiş olsa bile göz teması kurmadı. Gözlerimi Barış'a çevirdim. Onun da Anıl'dan aşağı kalır yanı yoktu. Gözleri, Işık'ı çıkardığımız boş mezardaydı.

Anıl ve Barış'tan umut dilenmeme rağmen Koray'ın bakışlarını üzerimde hissettim ve dönüp ona baktım. Yüzünde onda daha önce hiç görmediğim garip bir ifade vardı. Sonunda bir şeyleri gerçek anlamda umursadığını ve bunun onun canını yaktığını düşündüm. Ve sanki... Sanki canını yakan şey tam karşısındaydı. Bendim.

Asır'ın acısını onlar da benim gibi hissetmişlerdi ve bu yüzden her biri bana kızgındı. Sadece Akın tepkisini açık açık ortaya serecek ve canımı yakabilecek kadar cesurdu. Ya da deli.

"Ben böyle olsun istemezdim," diye fısıldadım onlara. "Keşke zamanı geri alabilsem ve Işık yerine ben girsem o mezara. Ama yapamıyorum."

Anıl, gözlerini yerden kaldırıp bana baktı. "Artık Asır'ı kimse durduramaz, Defne."

"Hiçbir şey ona geri adım attırmaz," diyerek Anıl'ı destekledi Barış. O an anladım. Bu çaresizlik, bu acı yalnızca Asır için değildi. Benim için de üzülüyorlardı. Asır'ın ellerinde ölmek üzere olduğum için... Ellerinden hiçbir şey gelmeyeceği için...

Boğazıma oturan koca yumruyu bastırdım ve dişlerimi sıktım. Başım dönüyordu, kendimi bıraksam göz pınarlarımda biriken yaşlar boşalacaktı. Bakışlarımsa çaresiz ve odaksızdı.

"Bitsin," diye fısıldadım pes etmiş bir şekilde. Buraya gelirken umudum yoktu aslında. Yine de kendimi bir şeyler için çabalarken bulmuştum ve çaba, bir çeşit umut demekti. "Lütfen bitsin artık." Sesim öyle kısıktı ki duyup duyamadıklarından emin değildim. Öyle ki hızla çarpan kalbimin sesini duyup söylediklerimi duyamıyor olabilirlerdi. "Kısasa kısas. Alsın canımı ve bir anlığına bile olsa mutlu hissetsin. Benim işkencem de biter böylelikle. Herkes istediğini alır."

Anıl ve Barış bakışlarını benden kaçırdılar. Sanki gerçekleri duymak, görmek istemiyorlardı. Koray ise doğrudan gözlerimin içine bakarak hislerimi benimle paylaşmayı tercih etti.

Dizlerimin üzerine çökmek, üstümüze doğan güneşe doğru yüzümü kaldırmak ve Asır'ın, kardeşinin canına karşılık canımı alacağı ânı beklemek istiyordum. Her zaman çabalayan Defne Karaca şimdi pes etmek için hazırlanıyordu. Aylar önceki Defne için bu çok gülünç bir manzara olurdu çünkü o, bunun bir şaka olduğunu zannederdi. *Üzgünüm, yaşı yirmi bir ve gerçekleri henüz görememiş olan Defne. Üzgünüm, senin için pes etmenin gülünç bir şey olduğunu bilmeme rağmen pes etmek zorundayım.*

Akın silahını boğazıma dayadı. "Asır zahmet etmesin."

Gözlerimi çevirip solumda kalan Akın'a kısa bir bakış attım. *Hayır, Akın'a karşı asla pes etmeyeceğim.*

"Bu, Asır'la benim aramda, Akın. Artık bırak."

Akın, kaypakça gülümseyerek dişlerini gösterdi. "Bu seni kendi ellerimle öldürmek için son şansımken mi?" Kafasını iki yana sallarken kıkırdadı. "Asla."

İçimde beklenmedik bir hiddet yükselerek bahçenin her yanına sindi. O kadar kuvvetli bir histi ki gözüm tam anlamıyla karardı. Akın henüz ne olduğunu anlayamadan yere eğildim ve ayak ucumdaki küreği aldım. Küreği Akın'ın boğazıma uzattığı silaha doğru savurduğumda silah, bahçenin bir ucuna savruldu. Elleri boşta kalan Akın'ın yalnızca dehşetle büyüyen gözlerinden savunmasız hissettiğini anladım. Ona kendini savunacak bir şey bulması için zaman vermedim. Küreği geriye doğru çekip var gücümle kafasına doğru savurdum.

Eğer yanımda birini götüreceksem bu kesinlikle Akın olmalıydı.

Akın kendini son anda geriye doğru atarak onun kafasına sertçe çarpacak kürekten kurtuldu. Dakikalar önce o beni sırtüstü yere düşürmüştü, şimdi o benden kaçarken sırtüstü yere düşmüştü.

Kendimi hiç olmadığım kadar güçlü ve kararlı hissediyordum ve sanırım bunun sebebini biliyordum. Hislerim karanlık yanımı besliyordu ve bu güç ondan geliyordu. Kötülükten. Kan akıtma hevesimden.

Bunu fark edince bir an duraksadım ve Akın'ın ayaklarının ucunda bekledim. Kendimde olup olmadığımı anlamak için gözlerimi kapatıp sıktım ve düşüncelerimin ne kadar sivrileştiğini anlamaya çalıştım.

Akın bana fırsat vermedi. Bana çelme taktı ve beni sırtüstü yere düşürdü. Elimdeki küreği kaptığı gibi de boğazıma dayadı. Henüz son bir nefes alamadan nefesimi kesti.

Ölüm korkutucu değildi. Beni öldüren kişinin Akın olması benim için gurur kırıcı olurdu.

Elimi sağ tarafa doğru uzattım ve yerdeki küreğin sapını kavradım. Küreği Akın'ın kafasının sol tarafına geçirdim. Akın'ın gözleri yuvalarında döndü, sağa doğru yalpalanarak yığıldı.

Derin bir nefesi seslice içime çekerken doğruldum ve parmaklarımı boğazıma sardım. Neredeyse kürekle kafamı koparacaktı akıl hastası.

Bütün gücüm çekilmiş olmasına rağmen hırsıma yenik düştüm. Konu intikam olmasaydı, olduğum yere çöküp saatlerce ağlayacağımı ve yorulduğumu haykıracağımı biliyordum ama konu intikamdı. Akın'dı. Ve bu son rövanştı.

Ayağa kalktım ve gevşemek için hazırda bekleyen ellerimi sıkıp küreği sıkıca kavradım. Kafası kanayan ve gözlerini açık tutmakta zorlanan Akın'ın başına geçtim ve ona tepeden baktım.

"Ben en azından farkında olmadan öldürüyorum sevdiklerimi ama sen?" Akın'ın karnına oturdum ve küreği onun gözünün içine baka baka kaldırdım. "Sen her şeyin farkındasın, Akın ve bu, bizi birbirimizin yansıması olmaktan ayıran en büyük fark."

Küreği Akın'ın boğazına dayadım. Akın can havliyle ellerini küreğe sardı ve itmeye çalıştı. O itmeye çalıştıkça ben bastırdım ve onun can çekişirken şekilden şekle giren suratını dikkatle izledim.

"Nasıl?" Akın can çekişirken suratına güldüm. "Oradan manzara nasıl, Akın?"

İçime derin bir tatmin hissinin yayıldığını hissettim. Akın, canını kurtarmak için küreğe sıkıca sardığı ellerle defalarca canımı almaya çalışmıştı. Bu ellerle canımı yakmış, boğazımdaki geçmek bilmeyen bıçak izini bana ölene dek hatıra diye bırakmıştı.

Akın, son bir çare gözlerini Koraylara doğru çevirdi ve onlara yalvarır gibi baktı. Onlardan yardım istedi. Kafamı çevirip Koray, Anıl ve Barış'a baktım. Hiçbiri Akın'a yardım etmeye çalışmıyordu. Hatta Anıl ve Barış bunu tamamen görmezden gelmiş durumdaydılar. Koray ise bizi izliyor ama bana engel olmaya çalışmıyordu.

Histerik bir şekilde gülerek Akın'ın kızaran suratına baktım. "İkimiz de sevilmiyoruz, ha?" Bayılmak, belki de ölmek üzereydi. Kafasından aldığı darbe onu zayıf düşürmüştü. Birazdan baygınlık geçirecekti ve sonra ben onu kolayca öldürebilecektim. "Seni ben öldürürsem buna çok üzülürsün, değil mi Akın?"

Akın, dudaklarını oynattı ve bir şey söylemeye çalıştı. Ona doğru eğildim. "Ne dedin? Duyamadım."

Kelimeler değil, acı dolu inlemeler doldu kulağıma. Çektiğim onca acının üzerine Akın'ın acı dolu inlemeleri bana o kadar çok zevk vermişti ki onu öldürmek o kadar da korkunç bir şey gibi gelmedi gözüme. Bir kere daha katil olabilirdim ve bu sefer hak eden birini öldürmüş olurdum. Dünya bir pislikten kurtulurdu. Ama bunlar benim hastalıklı düşüncelerimdi.

Biri belimden kavradı ve beni bir çuval gibi Akın'ın üstünden çekip kaldırdı. Küreği Akın'ın boğazına daha fazla bastıramadığımda öfkeyle suratına fırlattım. Son anda kenara kayarak yüzünün tam ortasına gelecek kürekten kurtuldu.

"Bırak!" diye haykırdım beni kimin tuttuğunu bilmeden. "Bırak beni, bırak! Benden önce ölmesi gerek. Son bir kez ellerimi kana bulayacağım. Son bir kez dünyanın iyiliği için katil olacağım, bırak!"

Akın'ın son nefesini verdiğini, gözlerindeki ışığın söndüğünü, ruhunun bedenini terk ettiğini hissetmeyi her şeyden çok istiyordum. Gözümü kan bürümüştü. Her hücremle onun ölümünü arzuluyordum.

Akın'dan uzağa bırakıldığımda ona yeniden saldırmak için harekete geçmem birkaç saniyeden kısa sürdü. Asır kolumdan yakalayıp önüme geçtiğinde beni tutanın o olduğunu anlayabildim. Onun yüzüne bakana kadar Akın'a saldırmakta ısrarcıydım ama sonra aniden durdum. Öfkeyle bağırmak için aralanan dudaklarımı birbirine bastırdım ve bütün cümlelerimi yuttum.

Öylece önümde dikilen, kolumu her an bırakacakmış gibi tutan Asır'ın gözleri kıpkırmızıydı ve şişmişti. Yüzü ve dudakları kireç gibi bembeyaz kesilmişti. Nefes aldığından emin değildim. Emin olduğum tek şey, bunca zaman duygularını saklamak için onca çaba sarf eden Asır'ın bütün duygularını tek bakışıyla görebiliyor olduğumdu. Acısı gözlerine, mimiklerine ve hatta vücuduna bile sinmişti. Her zamanki dik duruşlu Asır yoktu karşımda.

Suçluluk duygusu tarafından yeniden yenildim. Saldırgan tavrımdan eser kalmadı. Asır'ın acısı karşısında iki büklüm olmuş gibi hissettim.

"Şimdi sana yapacağım şeyi asla unutamayacaksın, 17 Numara."

"Ne?" Bir an durup anlayamadığım için kaşlarımı çattım. "Ne yapacaksın bana?"

En fazla canımı alırdı, değil mi? Ama bunun, unutup unutmamakla bir ilgisi yoktu. O zaman başka bir şeyden bahsediyordu.

"Sana bir teklifim var."

Asır'ın her zaman güçlü çıkan sesi çatlamıştı ama bu durum, cümlelerinin yarattığı hissiyatı ufacık bile kırmamıştı. Her bir kelimesi kalbimi küt küt attıracak kadar korkutuyordu beni.

Kolumu Asır'dan kurtarıp birkaç adım gerilemeye başladım. Asır her zaman tehlikeli bir enerji yayardı ama şu anki, tehlikeden çok daha fazlasıydı. Asır, yıllardır çektiği acının intikamını benden almak üzereydi. Hissediyordum.

"Bugün biri ölecek ve bunu yine sen seçeceksin." Aramıza koyduğum birkaç adımı usulca geçti ve omuzlarını gerip duruşunu dikleştirirken derin bir nefesi burnundan yavaşça bıraktı. "Öncekinden farklı olarak gerçekten biri ölecek." Sesi buz gibi soğuk, tüyler ürperten cinsten gericiydi. "Oyun yok."

Titrek bir nefesi aralanmış dudaklarımın arasından yavaşça bırakırken gözlerimi ondan kaçırdım ve diğerlerine baktım. Anıl ve Barış zaten başından beri yaşananları görmemek için başlarını eğmiş, gözlerini kaçırmış bir hâldeydiler ama bu kez Koray da onlar gibiydi. Koray'ın bile görmek istemeyeceği ne yapacaktı bana?

Akın'a baktım. Can çekiştiği yerden kalkmıştı. Nefeslerini düzene sokmaya çalışırken kızaran boğazını tutuyor ve arada öksürüyordu. Yine de yüzümde beliren tiksinti dolu ifade karşısında gülümsedi ve bu beni asıl korkutan şey oldu. Akın'dan değil, Akın'ı bu hâldeyken bile bana güldürecek olan Asır'ın planından...

Gözlerimi yeniden Asır'a çevirdiğimde çikolata kahvesi gözlerinin öfkeyle değil, intikam hırsıyla karardığını gördüm. Ardından Asır'ın benim canımı en iyi nereden yakabileceğini düşündüm ve ilk anda buldum. Nutkum tutuldu. Etrafımıza huzursuz edici mutlak bir sessizlik hâkimiyet kurdu. Kalp atışlarımı zonklayan bir tonda duymaya, hissetmeye başladım.

Asır, beni yıkacak cümlesini kurmadan önce mavilerime uzun uzun baktı ve ağırlaşan sessizliği bozacak hamleyi yapmak için hazırlandı. Ağzını açtığında söylediği sözcükler kadar bu dünyada canımı yakabilecek başka bir şey yoktu ve Asır bunun farkındaydı.

"Kardeşin mi yoksa sen mi?" Ayağımın altındaki zemin sanki beni yıkmak ister gibi titremeye başladı. Belki de dünya dönüyor ve beni bir uçtan diğer uca savurmaya çalışıyordu. "Bu gece kim ölecek, 17 Numara?"

Asır önümden çekilip yanıma geçtiğinde arkasında kalan manzara, gözlerimin önüne serildi. Bahçe kapısından içeri giren Ege'nin kolundan sıkıca tuttuğu, şakağına silahını bastırdığı çocuk benim kardeşimdi. Onur buradaydı ve Asır gerçek bir kısasa kısasın peşindeydi. Onun kardeşine karşılık benim kardeşimin canı.

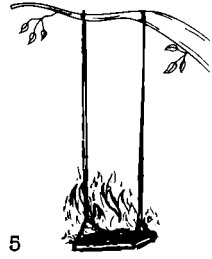

BÖLÜM 5

"İşte, küçük kardeşim Onur."

Kollarından tutup yataktan kaldırdığım kardeşimi zorla bahçeye çıkarmış, Işık'ın yanına getirmiştim. Onur onu uyandırdığım için ağlıyordu. Ama sorun değildi, onu Işık'la tanıştırmak istiyordum.

Işık, Onur'u belinden tutup kollarımdan kurtardı ve kucağına aldı. Onur, Işık'ın kucağına geçer geçmez ağlamayı kesti ve Işık'ın onun yüzüne saçtığı gülümsemelere karşılık vermeye başladı.

"Demek Onur sensin." Işık, Onur'u sağa sola sallayarak ağlamaması için hareket ettiriyordu. "Çok küçükmüşsün, Onur."

Işık bana dönüp, "Sana benziyor. İkiniz de sarışın ve mavi gözlüsünüz," dediğinde saçlarımın uçlarına dokunup kafamı salladım. "Babama benziyoruz."

"Ağabeyim ve ben de anneme benziyoruz daha çok. Babamın gözleri de mavi ama ona çekmemişiz."

Kaşlarımı merakla kaldırdım. "Ağabeyinin de saçları ve gözleri seninki gibi kahverengi mi?"

"Evet, onun da yanağında gamzesi var hatta." Işık gülerek yanağındaki ufak gamzeyi göstermeye çalıştı. "Ama ağabeyimin gamzeleri çok derin, direkt göze çarpıyor. Benimki biraz zorlama."

"Gamzeli bir ağabey." Salıncağa doğru yürüyüp iplerini arkadan tuttum. Işık da gelip kucağında Onur'la birlikte salıncağa oturdu. Onları yavaş yavaş sallamaya başladım. "Ağabeyler kardeşlerini koruyan tiplermiş, doğru mu?"

"Evet, ağabeyim yalnız kaldığımızda çok sinir bozucu olsa da aşırı korumacı bir tiptir. Hatta burada olsaydı, beni Onur'dan bile kıskanırdı." Işık keyifle güldü. "Bir gün bir erkekle birlikte olacağım düşüncesi bile onu delirtiyor. O da kendince beni erkek cinsinden uzak tutmaya yemin etmiş gibi davranıyor. Oysaki daha on bir yaşındayım, elini tuttuğum tek erkek..." Onur'un tuttuğu elini kaldırdı. "Küçük Onurcuğun eli."

"Sanırım ben de korumacıyım." Onları sallamayı bırakıp yanlarına geçtim ve Işık'ın kolları arasında mutlu görünen Onur'un saçlarını okşadım. "Bir kardeşim olmasını hiç istememiştim ama şimdi Onur'un zarar görmesini asla istemem. Onu canım pahasına korurum."

"Onur büyüyünce bence onu daha çok seveceksin. Şimdi ailenin sevgisini paylaşmak canını sıkıyor olabilir ama büyüyünce bu sana normal gelecek. Çünkü sadece ailelerimiz tarafından değil, arkadaşlarımız ve hayatımıza giren diğer insanlar tarafından da seviliyor olacağız."

"Annemin sevgisini alabilir." Onur'un yanaklarını sıkarken burnumu kırıştırdım. "Babamın sevgisini bana bıraksın yeter."

Onur bana gülümserken mavi gözleri kısıldı ve çok tatlı göründü. Bir gün büyüyecek, boyu boyumu geçecekti ve belki de bana büyüklük taslayacaktı. Yani abla dayağı yiyecekti.

Marketten gelen babam elinde poşetlerle bahçe kapısından içeri girince Onur'u bırakıp babamın yanına koştum. Ne kadar büyürsem büyüyeyim hep eve gelen babama koşmak ve ona olabildiğince sarılmak istiyordum.

"Baba!"

Babam elindeki poşetleri yere bırakıp bana sıkıca sarıldı. Ardından göz hizama yaklaşabilmek için tek dizinin üzerine eğildi ve yüzüme gelen birkaç tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı.

"Gün ışığım." Babam saçlarımın arasına bir öpücük bıraktı. "Kardeşine iyi bakıyor musun?"

Hâlâ salıncakta oturan Işık ve kucağındaki Onur'a göz ucuyla bakarak kafamı salladım. "Onu Işık'la tanıştırdım. Birbirlerini çok sevdiler."

"Onur çok tatlı bir çocuk, onu herkes sever." Babam beni bırakıp Onur'a doğru ilerlemeye başladığında koşup elinden tuttum ve onu durdurdum. Kafamı kaldırıp babamın bana merakla bakan yüzüne baktım. "Benden çok mu?"

"Efendim?"

"Onur'u benden çok mu seviyorsun, baba?"

Babam eğilip yanağımdan öptü. "İkinizi de eşit seviyorum, kızım."

Sonra babam beni bıraktı ve Onur'un yanına gitti. Onu Işık'tan aldı, sevdi ve öptü. Onur'la birlikte eve giren babamın arkasından bakakaldım bir süre.

"Hey." Işık kolumdan tutup beni sarstı. "Kıskanma. Bence baban ikinizi de eşit seviyor."

"Ailen." Dönüp Işık'a baktım. "Ağabeyinle seni eşit mi seviyor?"

"Ben doğduktan sonra annemle babamın ağabeyime olan sevgileri hiç azalmamış. Ağabeyim öyle anlatıyor."

"Ağabeyin iyi birine benziyor."

"Ağabeyim benim kahramanım. Kahramanlar daima iyi olurlar. Bazen gıcık olsalar da."

Işık'la buna gülmeye başladık. Bu gülümsemeler neşeli bir müzikle açılacak perdenin, güzel bir dansla süslenecek oyunun başlangıcını andırıyordu. Her şey tozpembeydi ve her şey karanlığa gömülecekti. Karanlık içimizdeydi. Hayır. Karanlık içimdeydi ve bu, hayatımda gördüğüm en güzel sahneye benziyordu.

Her acı bir kan damlası, her kan damlası bir kesik ve her kesik ölüm için insana gönderilen süslü ama kara bir davetiyeydi.

Hislerdi insanı yaralayan ama insanlardı o hisleri yaratan canavarlar.

Canavarlar kurardı sahneleri ve açardı perdeleri ama onlar da yenilirdi. Süslü ama kara davetiyeler onlara da gönderilirdi.

En kara, en acı, en kanlı davetiyeler ise insanın sevdiklerine ait olanlardı.

Ruhumun saklandığı odanın kapısının altından yüzlerce kara davetiye aynı anda atılmaya başladığında anladım kısasa kısasın aslında ne demek olduğunu. Kısasa kısas, yaptığın kötülüğün ve hissettirdiğin acının bire bir aynısını yaşamaktı.

İnsan darağacına kendi ayaklarıyla çıkardı, silahın namlusuna alnını bastırır ve gözlerini kapardı, uçurumun dibinde sırtını boşluğa bırakırdı ama insan bunu sevdiklerinin yapmasını istemezdi. İnsan sevdiklerini namlunun ucunda görmek istemezdi.

Dudaklarımın arasından kaçan acı dolu feryat, ruhumun kara davetiyeleri açıp kanlı ibareleri okuduğunun işaretiydi.

Kanlı, anlaşılmaz ibareler şimdi gözümün önünde sergilenen ölüm piyesine dönüşmüştü.

Yardım çığlıkları. Sağa sola... Bulunduğumuz bölgenin bütün sokaklarında her yana koşup yardım çığlıkları atmak istiyordum. *Sesimi duyan var mı? Bir enkazın altında değilim ama ölmek üzereyim. Sesimi duyan var mı?*

Korkudan tir tir titreyen Onur'un elleri plastik kelepçeyle önüne bağlıydı. Gözleri mavi bir kumaşla kapatılmıştı. Öyle çok ağlamıştı ki mavi kumaş ıslanmıştı. Nefes alırken dudakları titriyor, yeterince güçlü nefes alamıyordu.

"Onur..." Sesim bir fısıltıdan fazla çıkmamıştı. Zayıf adımlarımı kardeşime doğru atarken içimde beklenmedik bir güç ortaya çıktı ve her yanımı sardı. Bütün yorgunluğum, benliğimi saran acım yok oldu. "Kardeşim."

Ege'nin elindeki silahın namlusu Onur'un şakağını hedef alsa da her an bana dönecekmiş gibi görünüyordu ama bunu umursamadım. Kollarımı büyük bir özlemle ama en çok da korkuyla Onur'a sardım. Hıçkırık dolu ağlamamı o andan sonra dudaklarımın ardında tutamadım. Gözyaşlarım buz kesmiş yanaklarımdan kayıp giderken, hıçkırıklarım nefeslerimi keserek dudaklarımın arasından kaçıyordu.

"Onur, canım..." Saçlarını okşadım kardeşimin. "Ben buradayım. Ablan burada. Korkma sakın, ağlama. Yalnız değilsin, asla yalnız bırakmayacağım seni."

Ankara'da, annemle birlikte evimizde olması gerekiyordu Onur'un. Benden uzakta ve güvende. Acılarının çoğundan habersiz bir şekilde mutlu kalmalıydı. Benim başıma her şey gelebilirdi ama o, kitaplarını açmalı, dersini çalışmalı ve ders çalışmaktan nefret etmeliydi. Tek ve en büyük sorunu ders çalışmak olmalıydı. Dünyayı kanlı ellerden, karanlık düşüncelerden ve hastalıklı kişiliklerden uzak, küçük sorunların gözünde devleştiği bir yer sanmalıydı.

"Abla?" Büyük bir heyecanla, umutla bana abla dediğinde görmese bile ona gülümsedim. "Abla, sen misin? Defne? Abla, kurtar beni. Bana bunu neden yapıyorlar, bilmiyorum, abla. Lütfen yardım et."

Hıçkırıklarımı dudaklarımın ardında tutmaya çalıştım. Hafifçe geri çekilerek hızlıca gözyaşlarımı sildim ve dudaklarıma yalancı bir gülümsemeyi hızlıca yerleştirdim. Derin bir nefesi içime çekip titrek bir şekilde yavaşça dışarıya bırakırken elimi Onur'un gözlerini kapatan mavi kumaşa uzattım. Kumaşı indirip dünyanın en güzel mavilerini, kardeşimin gözlerini açtım.

"Benim, ablanım." Uzanıp Onur'un gözyaşlarını silmeye başladım. Beni gördüğünde umutla gülümsedi, korkusu biraz olsun azaldı. "Korkma, sana hiçbir şey olmayacak. Bütün bunlar benim suçum, özür dilerim. Senden her şey için çok özür dilerim, Onur."

Sesim sonlara doğru tiz bir hâl aldı ama dayandım. Tek bir damla daha gözyaşı dökmedim ya da hıçkırmadım. Korkumu kalbime bastırdım ve orada soğutmaya çalıştım.

Onur'un gözleri arkamda bir noktaya kaydı ve bu, ona geriye doğru korku dolu bir adım attırdı. Ege'ye çarpınca daha da çok korktu.

Onur'un elinden tuttum. "Sakin ol, kimse sana zarar veremez. Ablalar kardeşlerini korur, unuttun mu?"

"Ben..." Onur gözlerini arkamdan zor da olsa çekti ve bana baktı. "Ben unutmuyorum ama annem senin bir şeyleri unuttuğunu söyledi. Senin bana daha önce zarar verip vermediğini sordu." Onur'un elini sıkıca tutan elim bir an hissizleşti ve gevşedi. "Ona senin benim ablam olduğunu, bu dünyada bana zarar verecek son insan olduğunu söyledim ama sanki bana inanmadı. Ne oluyor, Defne? Senin neyin var?"

Boğazıma birden fazla yumru art arda oturdu ve nefes alamadığımı hissettim. Hatta bu nefes alamamak değil, boğulmaktı.

Bunca zaman çektiğim hiçbir acı beni bu denli yaralamamıştı ama annemin Onur'a söyledikleri kalbimi söküp çıkarmıştı.

"Ben..." Başımı öne eğip gözlerimi kaçırdım ve kafamı iki yana sallamaya başladım. "Ben..."

Ben ne, Defne? Ben akıl hastasıyım, ben katilim, ben katiller yaratan bir canavarım, ben kanlı bir sahnenin başrolüyüm... Bunları mı söyleyeceksin kardeşine?

Yeniden zayıfladığımı, kendi düşüncelerim tarafından dizlerimin üzerine düşürüldüğümü hissettim. Bunu hissedince kendimi toparlanmaya, yeniden ayağa kalkmaya, güçlü durmaya zorladım. Çünkü zayıflık değildi ablaları kardeşlerinin kahramanı yapan, en zor anda ortaya çıkan güçtü.

Onur'un ellerini sıkıca tuttum ve parmaklarımı plastik kelepçeye uzattım. Bir an kelepçeyi elimle çıkarabileceğimi sandım ama hayır, yanılmıştım. Etrafa bakındım, Onur'u lanet olasıca plastik kelepçeden kurtarabileceğim keskin bir şey aradım ama bulamadım.

Onur'un hâlâ korkuyla titrediğini fark ettiğimde Ege'nin onun kafasına bastırdığı silahı hatırladım ve elimi namluya uzattım. Namluyu kardeşimden uzağa çevirmek istediğimde Ege buna izin vermedi. Kaşlarını imayla kaldırıp silahı yerinde tutmaya çalıştı.

"Silaha dokunma, 17 Numara, yoksa kardeşinin kafasını delecek mermiden ben sorumlu olmayacağım."

Onu dinlemedim ve namluyu çevirip silahı kardeşimden uzaklaştırdım. Ardından Onur'u sıkıca tutan eline uzandım ve Ege'nin şüpheyle kısılan gözlerine öfkeyle baktım.

"Elini kardeşimden çek ve o silahı yerine geri sok yoksa Akın'ın üçüncü olma şansını sen kapacaksın, Ege!"

Ege bir hışımla gözlerini arkama, muhtemelen Asır'a doğru çevirdi. Asır'dan onay alması gerekiyordu ama benim Asır'ın onaylarına ihtiyacım yoktu. Kardeşime hiçbiri dokunmayacaktı.

"Defne." Onur, bağlı elleriyle elimden tuttu. "Abla, lütfen yapma, sana zarar verecekler. Canını yakacaklar, bağırma onlara."

Onur'un gözlerinin içine bakarken aylar boyu yaşadığım acılar bir bir gözlerimin önünden geçti. Gözlerim hızla doldu ve yanmaya başladı. Titreyen dudaklarımı sıkıca birbirine bastırıp sertçe yutkundum ve kafamı başka tarafa çevirdim.

Gözlerimin değdiği noktada Asır vardı ve dümdüz bir ifadeyle bizi izliyordu. Nefes almıyor gibi görünüyordu ve gözlerinde en ufak bir duygu kırıntısı kalmamıştı. Beni düşürdüğü bu durum onun canını ufacık da olsa yakmıyordu. Oysaki o benim yerimde olsaydı, ben onun için günlerce gözyaşı dökerdim. Ama ben onun yerinde olsaydım, asla bunu yapmazdım.

Asır'dan umut dilenmeyecek, ondan merhamet beklemeyecektim. Her şeyi kendim yapacak ve kardeşimi kurtaracaktım.

Ege'ye bakıp, "Ege, dinle beni. Silahı yerine geri sok ve kardeşimin ellerini çöz. Ondan uzaklaş. Hemen!" dedim dişlerimin arasından öfkeyle. "Beni zorlama."

Ege alaycı bir tavır takınarak sabrımı son damlasına kadar taşırdı. "Üstün üstü, 17 Numara. Emirleri en üstümüz, Asır verir ve ben yalnızca onu dinlerim."

Göz kapaklarımı yarıya kadar indirip gülmemek için kendini zor tutan Ege'ye uzun uzun baktım ve kararımı verdim. Ellerimi Onur'un üzerinden çektim. Bu hamlem Onur'u öyle çok korkuttu ki nefesleri sık bir hâl alırken bana onu bırakmamam için yalvarır gibi bakmaya başladı.

Geriye doğru adımlamaya başladım ve salıncağa doğru ilerledim. Herkes önümde kalınca bulunduğum durum kafamda çok daha net bir hâl aldı.

Katillerin her biri bahçenin bir yanında ayakta dikiliyor ve onlara sergilediğim performansı ön sıradan izliyordu. Hepsinin yüzünde duygularını gizleyen birer maske vardı. Bu yüzden tam anlamıyla yalnız mıydım yoksa en zor anımda bana yardım eli uzatacak biri var mıydı, bilmiyordum.

Bahçenin bu tarafına gelmemin elbette bir amacı vardı. Akın'ın silahına kürekle vurmuş ve bahçenin bu tarafına savrulmasına sebep olmuştum. Silah şimdi ayağımın hemen ucundaydı.

Eğilip silahı aldım ve aradaki mesafeye rağmen Ege'ye doğrulttum. Akın harekete geçip silahı elimden kapmaya çalışacak gibi oldu ama Asır elini kaldırıp ona durmasını işaret ettiğinde bana daha fazla yaklaşamadı.

"*Kardeşimi bırak*, dedim."

Ege ve Onur'un yanına doğru yürümeye başladım. Yaklaştıkça hedefim daha net bir hâl alıyordu. Katil yanım usta bir silah tutucu olabilirdi ama ben onun gibi değildim. Silah tutmaktan, birine elimde tuttuğum silahla zarar vermekten korkardım. Şimdi ise başka çarem yoktu. Gerekirse Ege'ye zarar verecektim.

Ege, yeniden Asır'a sorarcasına baktığında gözlerimi Asır'a çevirdim ama silahı Ege'ye doğrultmaya devam ettim.

"Söyle ona, kardeşimi bıraksın, Asır. Onu öldürmek istemiyorum ama kardeşim için her şeyi yaparım."

"Her şeyi mi, 17 Numara?"

"Her şeyi, Asır."

Asır uzunca bir süre sadece gözlerimin içine bakarak bekledi ve ardından net bir sesle, "Ben de," dedi.

Canavarlaştı bütün hisler. Keşkeler de yenildi canavarlara. En büyük canavarlar, en büyük hislerin sahibiydi ve en büyük canavar, Asır'la keşkelerimizdi.

"Abla." Onur bana seslendiğinde Asır'la aramdaki göz temasını kesip ona döndüm. "Ne oluyor burada? Babamla Ankara'ya gelecektin, yine hep birlikte olacaktık. Gelmediniz."

"Gelemedim, Onur." Elimi kardeşimin yanağına bastırdım. "Yapamadım."

"Neden?" diye sordu bu kez. "Neden gelemedin? Bu adamlar mı engel oldular sana? Beni kaçırdıkları gibi seni de mi kaçırdılar? Beni bağladıkları gibi seni de mi bağladılar? Canını yakan adamlar bunlar mı?"

Onur'a gerçeklerden bahsedersem asıl benden kaçmasından korktuğum için bu konuda sustum.

Silahı Ege'nin omzuna çevirdim. Silahını yine kardeşime çevirmişti ve onu sıkıca tutmaya devam ediyordu. Kardeşimi onun elinden kurtaracaktım. Asır izin vermiyor olabilirdi ama can korkusuyla aklını kullanma gafletine düşebilirdi.

"Ankara'ya birlikte döneceğiz, sen şimdi düşünme bunları. Sadece bana güven ve korkma. Ve unutma, burada ne yaparsam yapayım hepsini sadece bizim için yapıyorum. Ben bir canavar değilim, Onur. Senin ablan, senin ablan bir canavar değil."

Ablanın bir yanı canavar, Onur ama bunu sana söyleyemem. Benden kaçmana dayanamam.

Asır, "O kadar kolay değil," dediğinde kendimi tutamadım ve "Kolay olmak zorunda," diye bağırarak yanıtladım onu. "Ege, kardeşimin ellerini çöz."

"Sana bir seçim yapman gerektiğini, birinin öleceğini söyledim. Neden anlamıyorsun?"

Asır'ı biraz olsun tanıyorsam vaktim daralıyordu. Asır önce izlemeyi sonra harekete geçmeyi severdi. Şimdi yarattığı acıyı ön sıradan izliyordu ama birazdan sahneye çıkacaktı.

"Onur, gözlerini kapat." Onur'un gözleri önce korkuyla irileşti ama hemen ardından sözümü dinleyip gözlerini sıkıca kapattı. Göz ucuyla Asır'a baktım. "Kardeşim söz konusu bile olamaz."

Asır'ın donuk bakışları ona korkunç bir şey söylemişim gibi irileşti. "Ya benim kardeşim? O neden söz konusu oldu, Defne?"

"Aynı şey değil!" diye haykırdığımda Asır hiç beklemeden, "Aynı şey!" diye benim gibi bağırarak cevap verdi.

İnsanın farklı çıkan her ses tonunun mimarı, yaşadığı bir acısı olmalıydı. Asır'ın acısını kulaklarımda değil, kalbimde hissetmeme neden olan bu ses tonunun mimarı bendim, Işık'tı.

"Benim yaptığımı yapma," diye fısıldadım umut ederek. "Seni bir canavara dönüştüren bu kötülüğü bana yapma. İçimdeki canavarı uyandırıp beni öldürme. Keşkelerimi ölmeden alma elimden."

"Vazgeçtim bizden, keşkelerimizden ve aptal umutlarımızdan. Umut yok ve umutları yaratan keşkeler hiç olmadı, Defne. Sen kendini de beni de kandırdın. Yaşadığımız hiçbir şey gerçek değildi. Hepsi senin harika oyunculuğunu sergilediğin bir sahneden ibaretti. Anla artık, sahneyi bundan sonra ben yönetiyorum."

Son bir umut dilenmenin hiçbir anlamı olmadığını bir kez daha anlayınca Ege'nin omzunu hedef alan silahın tetiğine hiç düşünmeden bastım.

Umuttu acımasızlığı bastıran. Umut yoksa, keşkeler bile umudun olmadığı yerde var olamıyorsa o hâlde vicdan yapmanın ne yeri ne de zamanıydı.

Ege, Onur'u bırakarak mermiden kaçmak için kendini sağına doğru attı. Mermi omzunu sıyırıp geçti, saplanmadı. Yine de bu, Onur'u bırakması için yeterli oldu. Silahı da kendiyle birlikte yere düşünce istediğimi almış oldum.

Onur'u kendime doğru çekip onu Ege'den ve diğerlerinden en uzak köşeye çektim. Kardeşimin önüne geçtim, bir kalkana dönüştüm.

Ege, inleyip sızlanarak, "Yapamaz sanmıştım," dediğinde yüzümde en ufak bir mimik bile oynamadı. Ne acıyor ne pişman hissediyordum.

Hafifçe Onur'a dönerek elimi plastik kelepçeye uzattım. Söylemediysem eğer, bu lanet plastik kelepçeden nefret ediyordum. Dünyadaki bütün plastik kelepçeleri toplayıp yok etmek gibi bir arzuya sahip olacak kadar hem de.

Koray eğlenir gibi bir sesle. "Söz konusu kardeş olunca insanın gözü kararıyor," dedi. "Silahı eline aldığında kaçmalıydın."

Ege inliyor, Akın küfürler ediyor ve bunlar Koray'ı eğlendiriyordu. Bense plastik kelepçeden kurtulmak için gözlerimi etrafta gezdiriyordum ama gerçekten keskin hiçbir şey yoktu. Onur'un yanından ayrılamazdım ve Onur'la eve girmeme, bıçak almama da izin vermezlerdi.

"Defne..." Onur, korkuyla adımı mırıldandığında kapalı gözlerine baktım. "Gözlerimi açabilir miyim?"

"Açabilirsin, bebeğim." Kardeşimin yanağını okşadım. "Korkma. Biliyorum, korkunç şeylere şahit oluyorsun ama inan bana, hepsini unutturacağım sana."

Onur korkuyla da olsa bana gülümsedi ve sanki bu kalbimdeki ölü bir noktayı canlandırdı. Kalbimin korkuyla değil, sevgiyle attığını hissettim.

"Sana güveniyorum, abla."

Uzanıp Onur'un yanağından öptüm. "Seni her şeyden çok seviyorum."

Onur'un saçlarının arasına da bir öpücük bıraktığım sırada Barış yanımıza geldi. O yanımıza gelince Onur'u kaçırmadım ya da önüne siper olmadım. Cebinden çakı çıkardı ve bana kısa ama anlamlı bir bakış attı. Ardından Onur'un bileklerini tutan plastik kelepçeyi tek seferde kesti.

Onur, bilekleri serbest kalır kalmaz, kollarını bana sarıp sıkıca sarıldı. Kolumu ona sardım ve saçlarının arasına bir öpücük daha bıraktıktan sonra Barış'a minnet dolu baktım.

"Teşekkür ederim."

Barış başını hafifçe eğerken gözlerini yavaşça kapatıp açtı ve teşekkürümü sessizce kabul etti. Onur'la birlikte ona da sarılmak isteyen yanımı zor bastırdım.

Asır, "Sana böyle bir şey yapmanı söylemedim!" diye öfkeyle konuştuğunda Barış, Asır'a doğru döndü ve onu sakin bir şekilde yanıtladı: "Henüz ortaokula giden bir çocuğun altı koca adamın elinden kaçacağını düşünmüyorsun herhalde."

Üç maymunu oynamak sıkıcı olmaya başlamıştı demek.

Koray söz alır gibi parmağını kaldırarak araya girdi. "Yirmi bir yaşında elli kilo bir kız yedi katilin elinden kaçmıştı ama yakalamıştık. Bence bu sayılır."

"Bugün herkes pek cesaretli," derken kaşlarını imayla kaldırdı Asır. "Bu cesaret bir tarafınızda patlayabilir, hazır olun."

Koray ve Barış birbirlerine kaçamak birer bakış attılar ama Asır'a bir şey söylemediler.

"Abla, hadi gidelim," diyen Onur'a baktım. O bana abla dedikçe kendimi her zamankinden daha iyi ve güçlü hissediyordum. Defne Karaca ya da 17 Numara olarak değil ama bir abla olarak her şeyi başarabilecekmiş gibiydim. "Ankara'ya, evimize dönelim. Annem beni çok merak etmiştir. Yanında olduğumu bilmiyordur. Okuldan eve dönmediğimi fark edince çok korkmuştur."

Akın, itici bir neşeyle, "Gidemezsiniz, Onurcuğum," dediğinde gözlerimi yuvalarında çevirip Akın'a ters ters baktım. "Emin ol kardeşime zarar vermene izin vermem, Akın. Aklından bile geçirme yoksa kalan aklını da fiziksel olarak yok etmem gerekecek."

Elimden geldiğince üstü kapalı konuşmaya çalışıyordum ama elimden ancak bu kadarı geliyordu maalesef. Neyse ki Akın'ın akli dengesi yerinde olmasa da biraz akıl kırıntısı taşıyordu ve beni anlamıştı.

Akın, omuz silkerek itici bir şekilde gülmeye devam ettiğinde gözlerim boğazındaki kızarıklığa takıldı. Onu neredeyse öldürmek üzereydim. Bunu yapmaya çalışmış olmak değil, başaramamış olmak üzüyordu beni. Benden önce ölmesini çok istiyordum.

Asır'ın usulca bize yaklaşmaya başladığını fark ettiğimde Onur'u arkama doğru çektim ve sert bakışlarımı Asır'ın üzerine diktim. Asır'sa omzumun üzerinden Onur'a bakmaya, onunla göz teması kurmaya çalışıyordu.

"Ablanın meczup bir kişiliği olduğunu biliyor musun, Onur?" diye sordu Asır, sahte bir keyifle.

Onur'un bunu bilmesini istemediğim için Asır'ın bunu yapmasına o kadar sinirlendim ki dilimi tutamadım: "Senin kardeşin biliyor muydu, Asır?"

Bu yaptığım misilleme Asır'ın hoşuna gitmedi. Sahte bir keyifle yumuşayan ifadesi o karanlık, sert hâline geri döndü ve yürümeyi kesti. Gözlerindeki bakışın anlamı çok netti.

Kaşınıyorsun, diyordu. Kaşınmıyordum, kardeşimi korumaya çalışıyordum. Hem onlardan hem de kendi gerçeklerimden.

Asır elini arkaya doğru attı ve aniden silahını çıkarıp kardeşime doğrulttu. O anda elimdeki silahın namlusunu ona çevirdim ve parmağımı tetiğin üstüne yerleştirdim.

"Onur, arkama geç."

Zayıf ve uzundum. Bu yüzden Onur'u bedenimin arkasına saklamam maalesef mümkün değil gibiydi. Yine de olabildiğince gizlenmesini istiyordum.

Boşta olan elimle Onur'un elinden tuttum ve hem ona güven vermeye hem de ondan güç almaya çalıştım.

"Karar ver, 17 Numara." Asır'ın ses tonu nefretle, kinle yoğun bir hâl almıştı. "Bu gece kardeşimi çıkardığım mezara sen mi gireceksin yoksa kardeşin mi?"

Nefretle, "Sen!" diye haykırdım ve Asır'ın sesinin ardından yoğun bir sessizlikle harmanlanan yazlığımızın beyaz çitlerini öfkeli sesimle titrettim. Bu gece ben ölmeyi tercih ederdim ama kardeşimi altı katilin arasında yalnız başına asla bırakmayacaktım. Bu durumda tek seçenek, intikama susamış katili öldürmekti.

Öl ya da sevdiğin insanın ölümünü izle. Hayır, ben bunu hak etmiyordum. Ben hastaydım, bazen iğrenç bir zihnim vardı ama diğer bütün zamanlarda ben, bendim. Defne Karaca'ydım ve hatta 17 Numara'ydım. Ben, Asır'ın kardeşini öldüren o canavardan ibaret değildim. O canavarın suçunu tek başıma sırtlanmayacaktım. Söz konusu kardeşim olduğunda bunu asla yapmayacaktım. Kardeşimi kurtarana dek o canavarla bir bütün olmam gerekse bile.

Asır kaşlarını önce kaldırdı, ardından çattı ve dudağının sağ tarafını zevkle kıvırıp gamzesini gözler önüne serdi. Sonra kafasını iki yana sallarken tetiğin üstündeki parmağını hareket ettirdi.

"Yanlış," dedi büyük bir keyifle. "Kardeşin olacaktı. Sana *ölmek için bana yalvaracaksın*, demiştim, 17 Numara."

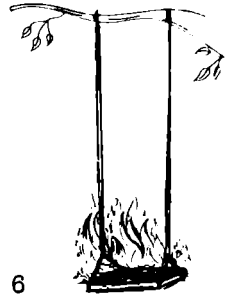

BÖLÜM 6

Acı öldürmez pes etmek öldürür, demiştim öncesinde. Öncesinde dediklerimin hepsi, acıya boğulmuş ama kendi yarattığı acılardan bihaber olan aptal bir kızın söylediklerinden ibaretti. Şimdilerde ise *acı da pes etmek de ve çocukken yaptığı hata da öldürür insanı,* diyordum. İnsanı her şey öldürür. Umut etmek de etmemek de. Keşke demek de dememek de. En çok da sevdikleri öldürür insanı. Sevmek istemeyip de sevdikleri, kaçmak isteyip de bir türlü kaçamadıkları...

Ölüm her zaman bir nefes kadar yakınımdaydı, bunun farkındaydım ama ölümün kardeşimin de bir nefes kadar yakınında olduğunun farkında değildim. Onur'u Enver Karahanlı'dan korumaya çalışıp o öldüğünde mutlu olmuş ve kardeşimi korumayı başardığımı sanmıştım. Asıl tehlikeyi, asıl katili görememişti gözlerim.

Bir katili, canımı yakmakta usta olan bir adamı sevmiştim kör gözlerle. Sevince değişeceğini sanmıştım aptal hislerle. Keşkelerimizin bir gün gerçekleşeceğine inanmıştım kanaması bir türlü durmayan kalbimle.

Kötülük bulaşıcıydı ama canavar olmak bir seçimdi. Ben Asır'a kötülüğümü bulaştırmıştım evet ama bir canavar olmayı

kendi seçmişti. Şimdi bu canavar benim kalbimi söküp almak istiyordu.

"Zayıf yanlarından bahsetme kimseye, gün gelir güvendiklerin zayıf yanlarını alır götürür senden," diye boşuna dememişler. Kardeşime olan zaafımdan bahsetmiştim ona. Onur için her şeyi göze alabileceğimden, onu ne kadar sevdiğimden... Şimdi bütün bunları bana karşı kullanıyordu.

Kalbimin ortasına düşen acının tarifi yoktu. Ateş gibiydi. kâğıttan damarlarıma sıçrayan bir tür yangındı. Kâğıttan damarlarım alev alıyor ve yok oluyordu. Ateş, damarlarımdan kalbimin her yanına ulaşıyordu ve kalbimi yok etmek üzereydi.

Bu öyle büyük bir acıydı ki gözyaşı bile döktürmüyordu bana. Gözyaşlarımı kalbime akıtıyordum belki yangını söndürür diye ama hayır, yangın çok güçlüydü.

Asır'ın ya da diğerlerinin gözünde dimdik ayakta duran, geri adım atmayan ve her şeye rağmen cesaret gösteren o her zamanki Defne gibi görünüyor olabilirdim ama değildim. Artık yaşadıklarım boyumu aşmıştı. Tek başıma dayanamıyordum bütün bunlara. Yaşadıkça halının altına silkelemeye ve bir sonraki acıyla karşılaşana dek mutlu olmaya çalışmaya fazlasıyla alışmıştım ve bunu alışkanlık hâline getirmiştim. Ama şimdi yapamıyordum. Her gün ya da her an artık bir son gibiydi. Her ânın kendine has farklı bir sonu vardı ve sanki her sonda yavaş yavaş ölüyordum.

Karşısına çıkan en ufak zorluk ya da aksilikte ölen insanları kıskandım. Asır'ın benim için seçtiği ölüm, uzun ve zorlu bir ölümdü.

Asır bir seçimden bahsediyordu ama her zamanki gibi, bu bir seçim değildi. Asır seçimini her zamanki gibi en başından yapmıştı ve sahneyi sadece oynamam için kurmuştu. Oyunum bitince de kendi bildiği yoldan devam ediyordu.

Önce bana iki yol yaratıyor ve sonra bütün yollarımı kapatıyordu.

Anıl, evin duvarına sırtını yaslamış hâlde dururken Asır'ın söyledikleriyle sırtını duvardan ayırdı ve yanımıza doğru adımladı. Kocaman açtığı gözleri, şaşkınlıktan aralık kalan dudakları düşüncelerini hemen ele veriyordu.

"Sadece tehdit edeceğini söyledin," dedi büyük bir öfkeyle. "Defne'ye sana yaşattıkları yüzünden benzer bir hissin ihtimalini yaşatacak ve bitirecektin." Asır'ın çaprazında durdu ve onun gözlerinin içine hiç korkmadan baktı. Bir cevap istiyordu ve alacağı tepkiden korkmuyordu. "O daha bir çocuk." Parmağıyla Onur'u gösterdi. "Küçük bir çocuk." Anıl'ın ilk kez Asır'a bağırdığını görüyordum. "Onu öldüremezsin."

Asır öncesinde onlara ne anlatmış ya da nasıl bir anlaşma yapmıştı, bilmiyorum ama Anıl'ın tepkisinden anladığım kadarıyla Asır yaptığı planın dışına çıkmıştı. Kardeşimi sadece beni korkutmak, bana acı çektirmek için buraya getirmişti ama Işık'ı görünce düşünceleri kan dolu bir intikama dönüşmüştü.

"Çocuklar da ölür." Asır, Anıl'a ya da bir başkasına değil, bana bakıyordu bunları söylerken. Bana, gözlerime, kalbime... "Belki de dünyanın en acı tarafı budur. Çocuklar da ölür, kız çocukları... Papatyadan tacıyla ölür bazı kız çocukları."

"Papatyadan tacıyla ölen kız çocuğu için elini kana bulayan adam şimdi intikam için bir çocuğu mu öldürecek?" Anıl, öfkemin her zerresini benimle paylaşıyor gibiydi. "Yapma, Asır... Bu kadar ileri gitme."

Asır, göz ucuyla bile Anıl'a bakmamıştı ama onu dinlediğini biliyordum. İntikam hırsıyla yanan bakışları mavilerime kilitlenmiş durumdaydı. Silahının namlusu kardeşimi hedef alarak bana dönmüştü ve benim silahımın namlusu da hâlâ onu hedef alıyordu. O, silahını indirene kadar indirmeyecektim silahımı.

Ona doğrulttuğum silaha göz ucuyla bile bakmamış, korku emaresi göstermemişti. Asır ölümden korkmuyordu ama intikamını alamamaktan korkuyordu.

"Asır ne kadar ileri gidip gitmeyeceğini sana mı soracak?" diye sertçe konuştu Akın. "Geri bas, Anıl. Asır en doğru kararı verir. Ona akıl vermek sana düşmez."

Anıl'ın keskin bakışları Akın'a döndü. "Sen pis düşüncelerini Asır'a empoze edince sorun yok ama ben ona neyi yapmaması gerektiğini söylediğimde mi sorun oluyor?"

"Benimle düzgün konuş, yerini bil yoksa sana hatırlatmam gerekecek, Anıl. Son zamanlarda Defne'nin gazına gelip saygıda çokça kusur ettin ama biraz daha ileri gidecek olursan sana konuşacak bir dil bırakmayacağım."

Anıl dilini üst dişlerine sürterken Akın'a tehlikeli derecede alçak bir sesle, "Denesene," dedi. "Deliliğini bir kere de bana göstersene. Ama şunu bil." Anıl, başını hafifçe omzuna doğru yatırdı. "Artık üstüm olman umurumda bile değil."

Akın'ın boğazından öfkeli bir hırıltı yükseldi. Anıl'ın üstüne yürümeye kalktığı anda Barış ona doğru atıldı ve yakalarından tuttuğu gibi onu kendine çekti. Akın, Barış'la burun buruna geldiğinde bir an neye uğradığını şaşırdı.

"Anıl tek değil." Barış'ın sesi bir gece kadar karanlıktı. "Her bir düşüncesine harfi harfine katılıyorum. Eğer birinin dilinin kesilmesi gerekiyorsa..." Kaşlarıyla Akın'ın dilini işaret etti. "Ben kesilmek için bekleyen uygun bir dil biliyorum."

Bunun üzerine Ege, merminin sıyırdığı yaralı kolunu bırakıp Akın ve Barış'ın arasına girmeye çalıştı. Ellerini ikisinin omuzlarına yerleştirdi ve ikisini de geriye doğru itti. Ege'nin gücünü hafife almamak gerekiyordu ve bu da kanıtıydı. Akın da Barış da birbirlerinden uzaklaşmak zorunda kaldılar.

"Zaten canım yanıyor, durmadan kan kaybediyorum. Bir de siz başlamayın. Söz her zaman Asır'da, uzatmayın."

"Hepimizin söz hakkı var." Barış bu cümleyi Asır'ın gözlerinin içine baka baka kurdu. "İntikam dedin, acını yıllar boyu bizimle paylaştın. Yoluna yoldaş olduk, düşüncelerine esir olduk

ama bu kadarı da fazla. Defne bizim için yoldan geçen herhangi biri değil."

Akın yine araya girdi: "Asır da sizin için yoldan geçen herhangi biri değil."

"Değil, evet!" Barış'ın omuzları öfkeyle kasıldı. "Bu yüzden intikamsa, her şey karşılıklıysa bunu aralarında halletsinler dedik. Defne bir akıl hastası, ne yaptığının farkında bile değil." Barış dönüp bana baktı. "İkinci cinayetini işlediğinde bambaşka birine dönüştün. Tanıdığımız Defne olmaktan çıktın. Sonra yeniden tanıdığımız Defne'ye dönüştün. Aynı şeyin yıllar önce de gerçekleştiğini biliyoruz. Bu da hiçbirini bilinçli yapmadığının bir kanıtı. Onca zaman ne bizi ne de kendini kandırmış olabilirsin. Bu bir hastalık, Defne." Bu sefer dönüp Asır'a baktı. "Kardeşini isteyerek öldürmedi. Kısasa kısas yapmayacaksın. Onun canını yeterince yaktın, yaktık."

Onca zaman Akın boğazıma sarıldığında ya da Asır istemediğim bir şeye zorladığında istemeseler de buna boyun eğmişlerdi çünkü sıkı sıkıya bağlı oldukları bir kural vardı. Üstün üstü, Asır dışında herkesin bir sınırının olduğunun kanıtıydı. Üstün üstü kuralı, an itibarıyla tam anlamıyla parçalara ayrılmış ve yanıp kül olmuştu.

Anıl ve Barış'ın aksine Koray sakin ve ılımlı bir tınıyla, "Anıl ve Barış'a katılıyorum," dediğinde Asır dâhil bütün gözler onun üzerine döndü. Asır da ben de bunu Anıl'la Barış'tan bekliyorduk ama Koray'ın yapması, inanması güç bir ihtimaldi.

Koray, aldığı tepkiyi fark edince omuzlarını silkerken dudaklarını aşağı doğru büktü. "Bizden olan birine bunu yapamayız. Biliyorsun, kurallar bunu söyler. Kim olursa olsun, bir dakikalığına bile olsa bizden olan biri, her zaman bizden biridir. Üstün üstü kuralına bu kadar uymamızı istiyorsanız önce bu kurala uyun."

Yalnız değildim.

Benimle birlikte üç kişi vardı. Anıl, Barış ve inanmak güç olsa da Koray.

Asır'ın, her cümlesine inandığı ve güvendiği Koray, benim tarafımdaydı.

Umut içime bir güneş gibi doğdu ve bana derin bir nefes aldırdı. Kardeşimin elini umutla tuttum ve sıktım. Halledebilirdik.

"Biz yedi kişiydik. Ne Ali ne de Defne. İkisi de asla bizden olmadılar ve şimdi ikisi de acı çekmeyi, ölmeyi hak ediyor. Çenenizi kapatın ve geri çekilin." Akın, Barış'a parmağını sallayıp uyarır bir tonda ekledi: "Özellikle sen, Barış. Öfke sorunlarınla başa çıksan iyi edersin."

"Yoksa?" diye sordu Barış.

"Yoksa annen gibi seni kapı dışarı etmem. O kapıyı bir tarafına sokarım."

Barış bir an durdu, kaşlarını şaşkınlık içinde kaldırdı ve ardından gözlerini büyüttü. Akın'ın bunu söyleyerek ne yapmaya çalıştığını ilk başta anlayamadım. Barış'ı kırıldığı yerden vurmuş ve bu şekilde geri çekilmesini sağlamaya çalışmıştı.

Tam aksi oldu. Barış'ın şaşkınlıkla kalkan kaşları öfkeyle çatıldı, gözleri karardı ve bir hışımla Akın'ın üstüne atıldı. Akın'ın suratına geçirdiği sert yumruk, Akın'ı yere düşürmeye yetti. Yere düşen Akın, Barış'a karşılık vermediğinde anladım ne yapmaya çalıştığını. Barış'ı bilerek öfkelendirmişti. Ortalığı daha da alevlendirerek Barış'la birlikte diğerlerini kışkırtacak ve Asır benden istediğini alırken onları öfkeleriyle savunmasız bırakacaktı.

Anıl, koşar adım Barış'ın yanına gitti ve onu tutup çekmeye çalıştı. Barış'ın öfkesi dağlanıp büyüyor, gittikçe şiddetli bir hâl alıyordu. Bu da annesiyle ilgili konunun onun bam teli olduğu anlamına geliyordu.

Anıl bir anlığına Barış'ı çekmeyi başardığında Akın ağzında biriken kanı yere tükürerek Anıl'a doğru güldü. "Gel, sen de

seni ölümüne sevmeyen sevgilinin, seni bu hâlinle sevmeyecek kız kardeşinin hırsını al benden. 17 Numara sizin iyi yanınızı uyandırdı ya, günahlarınızı üzerime yıkın, belki rahatlarsınız."

Anıl, Barış'ı tutmayı bırakıp Akın'a saldırmaya kalktığında tam da bahsettiğim şeyin olacağını anladım. Neyse ki o anda Koray hızır gibi yetişti ve Anıl'ı da Barış'ı da tutup Akın'dan uzaklaştırdı.

Dirseklerini yere bastırıp hafifçe doğrulan Akın gülerek yaratığı manzaraya bakarken, "Koray... Ya da dur. İsmini kendin seçmiştin, değil mi? Acaba ailen seni doğar doğmaz yetiştirme yurduna bırakmamış olsaydı, adın ne olurdu? Belki dünyadaki bütün aileleri öldürürsen ailenden intikamını almış olursun ha, ne dersin?"

Koray gözlüğünü düzeltmekle yetindi. Ne dönüp Akın'a baktı ne de herhangi bir tepki verdi. Akın'ın söyledikleri bir kulağından girdi diğerinden çıktı.

Koray, hâlâ öfkeli duran Anıl ve Barış'ı bana doğru iterek Akın'dan iyice uzaklaştırdı. Sakinliğine hayran kalmıştım çünkü eğer onun yerinde olsaydım, şu an Akın'ın gırtlağına yapışmıştım.

Akın, Koray'dan istediğini alamayınca Ege'nin ona uzattığı ele tutundu ve ayağa kalktı. Tek elini beline yerleştirip diğer eliyle burnundan akan kanı sildi. Ardından gözleri direkt beni buldu. Dudaklarında sinsi bir gülümseme peyda oldu.

Sıra bendeydi, bana oynayacaktı.

Göz ucuyla Asır'a baktım. Gözlerini bir an bile ayırmadan beni izliyordu ama bütün bu olanlara en ufak bir tepki vermiyordu.

"Işık'ı öldürürken ne düşündün, 17 Numara?" diye eğlenir gibi sordu Akın. "Eski sevgilini *benim olan bende kalacak* bahanesiyle öldürdün ama Işık? Küçük bir kız çocuğundan ne istedin?"

Dişlerimin arasından, "Kes sesini," dedim. Benimle Işık konusunda uğraşmasının hiç sırası değildi. Bu, Asır'ı kışkırtırdı.

"Akıl hastanesindeki camlı odaları ne kadar çok severdin. Daha doğrusu camın arkasından sana gülümseyen Asır'ı severdin, beni değil. Küçük, tatlı bir kız çocuğu olduğunu sanıyorduk ama içinden canavar çıktı. Camın ardından zorla güldürdüğün adamın kız kardeşini öldürdüğün için oradaymışsın meğer."

Akın, Asır'ın hemen yanında durup elini onun omzuna attı ve parmağıyla beni işaret ederken Asır'ın kulağına doğru uzanıp, "Belki de bilerek yapıyordu. Işık'ı öldürdüğünü hatırlıyordu ve seninle oyun oynuyordu. O, her şeyi biliyordu, Asır. O bir oyuncu," dedi.

Asır, burnundan soluyarak başını hafifçe çevirdi ve Akın'a göz ucuyla baktı. "Beni salak yerine koyma, Akın. Senin beni manipüle etmene ihtiyacım yok."

Akın, bunun üzerine sertçe yutkunarak elini Asır'ın omzundan çekti ve ondan uzaklaştı. Asır'ın doğru bir hamle olmadığını anlamış olacak ki uzaklaşma işini abarttı ve bir an gözden kayboldu.

Ege, yaralı kolunu tutarak Asır'a yaklaştı. "Birazdan polisler gelecek. Kaçmamız lazım. Elimizi çabuk tutalım. Hayatımı dört duvarın arasında kitap okuyarak geçirme niyetinde değilim."

Onur arkadan bluzuma asıldı. "Abla, gidelim."

"Gidelim." Onur'un elini sıkıca kavradım. "Polisler gelmeden gidelim."

"Gidin," diyen Anıl bahçe kapısını gösterdi. "Arabalardan birini alın ve buradan gidin. Kardeşini güvenli bir yere götür, Defne."

Anıl'a bana olan desteği için minnettar bir şekilde baktığım sırada Asır, "Bu intikam yolunda benimle birlikte olduğunu

sanıyordum," dediğinde Anıl, "Defne'nin kardeşini öldürmeyecektin. Plan bu değildi," dedi.

"Kardeşini değil de babasını seçseydim, o zaman benim arkamda mı olacaktınız yani? Bütün bunları ona değer verdiğiniz için yapmıyorsunuz, öyle mi?"

Rahatsız edici bir sessizlik oldu. Ne bir onaylama ne de reddetme geldi. Burada babam olsaydı ve Asır, babamla benim aramda bir seçim sunsaydı, o zaman babam benim önüme siper olurdu. Benim bir seçim yapmama gerek kalmazdı çünkü Onur'un kahramanı bensem, benim kahramanım babamdı. Benim yerime bir kere daha kendini feda ederdi.

"Bunu aramızda halledelim, Asır. Kardeşimi güvenli bir yere bırakayım. Sonrasında söz veriyorum, yanına geri döneceğim ve bana istersen günlerce işkence et. Kanımı son damlasına kadar akıt, sorun değil. Kardeşini ben öldürdüm, ölmesi gereken de benim." Asır imayla kaşlarını kaldırdığında silahın tetiğindeki parmağımı hareket ettirdim. "Ya da bu gece gerçekten biri ölecek, Asır ama bu kişi kardeşim olmayacak."

Asır, tetiğin üzerindeki parmağını hafifçe geri çekip yeniden bastırdığında kalbim öyle hızlı çarptı ki kalp krizi geçireceğimi sandım. Her an tetiğe basacakmış gibi görünüyordu ama şimdilik bu sorun değildi çünkü Onur tamamen arkamdaydı. Onur'u vurmak için önce beni vurmalı, düşürmeliydi. Bana zarar vermeden Onur'a ulaşamazdı.

"Yalvar, 17 Numara." Sesi gece kadar karanlık, buz gibi soğuktu. "*Kardeşimi değil de beni al, Asır,* de. Seni öldürmem için bana yalvar."

Asır yalnızca kurulan sahneyi yönetmek, kendi isteğine göre evirip çevirmek istiyordu. İstediğinde kan aksın, istediğinde insanlar can çekişsin ve istediğinde ona boyun eğeyim istiyordu. Bu yüzdendi bu şov adamı tavırları, gamzesini gözler önüne seren sahte gülümsemeleri. Herkes konuşuyor, kafalarına göre oynuyordu ve Asır, sahneyi hâkimiyeti altına alacağı

âni bekliyordu. Şimdi sahne onundu, bizimdi. Her zamankının aksine sahneyi parmağımın ucuyla bile yönetmiyordum, kontrol tamamen ondaydı ve asıl korkutucu olan da buydu.

"Senin kurduğun sahneye çıkmayacağım."

"Hadi ama, sen benim en sevdiğim oyuncusun."

Dudaklarımı sıkıca birbirine bastırarak dişlerimi sıktım. Onun istediği gibi oynamaya devam edersem perde onun istediği şekilde kapanırdı.

Sessiz kaldım. Asır hiç beklemediğim bir anda silahı kaldırdı ve çenesine bastırdı. Silahla çenesini kaşır gibi yaptığında içime çektiğim nefesi bırakacak gücü kendimde bulamadım.

"Demek yalvarmıyorsun?"

Bir elimle Onur'un elini diğer elimle silahı tutmuyor olsaydım, ellerimi kalbime bastırır ve küt küt çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalışırdım. Öyle çok korkmuştum ki başım dönmeye başlamıştı. Silahı ateşleyeceğini ve kardeşimin önüne siper olmama rağmen bir şekilde onu vurabileceğini sanmıştım. Korku, insana her şeyi düşündürebilir ve insanı her şeye inandırabilirdi.

Asır bu hâlime alay eder gibi gülerek başını sağına doğru eğdi ve arkamda saklanan Onur'u görmeye çalıştı. Kaşlarını kaldırıyor ve kafasını uzatıyordu ama Onur kafasını kenardan çıkarmadığı için onunla göz teması kuramıyordu.

"Onurcuğum," dedi Asır, küçük bir çocukla dikkatli konuşması gerektiğini bilen düşünceli bir adam imajı çizerek. "Sevgili ablan seni öldürmemi istiyor. Şu..." Silahı arkaya doğru çevirip Işık'ı çıkardığı mezarı gösterdi. "Arkamda kalan açıklık var ya, orada benim kardeşim yatıyordu. Bunun sorumlusu da ablacığın olduğu için ona bir bedel ödetmem gerekiyor ama ben iyilik timsali bir adam olduğum için ablana bir şans veriyorum. Bana yalvarırsa seni bırakacağım, sadece ablanı alacağım ama o, belli ki o mezara kendisinin değil, senin girmeni istiyor."

"Kardeşimle konuşma!" diye bağırdığımda Asır bana kısa, sinsi bir bakış atıp yeniden Onur'u görmeye çalıştığı pozisyona döndü.

"Hadi ama Onur, ablan gibi korkak olma da göster şu ablanın kopyası mavilerini. Yoksa ablanın sana bu kötülüğü yapmasına izin mi vereceksin?"

"Sizden küçük olabilirim ama ben de aptal değilim," diyen Onur'a dönüp sarılmayı çok istedim. "Ablamı da beni de rahat bırakın. Sadece evimize gitmek istiyoruz."

Asır durdu, uzun uzun Onur'u görmeyi beklediği boşluğa baktı ve ardından, "Ablanın evi benim, Onur ve sen de aynı benim kardeşim gibi bir daha evine dönemeyeceksin. Çünkü ablanın beni anlaması gerek," dedi ve o anda her şey kontrolümden çıktı.

Herkes Asır'ı pürdikkat dinlerken etrafımızda olanları fark edememiştik. Üstüme doğru atılan Akın'ın ne zaman yeniden bahçeye girdiğini, bana yaklaştığını görememiştim. Sadece ben de değil, ne Anıl ne Barış ne de Koray görmüştü.

Akın elimdeki silahı almaya çalıştığında aptallık ettim ve silahı tutmak için Onur'un elini bıraktım. Anıl ve Barış bana yardım etmek istediler ama Akın çok hızlı davrandı ve parmaklarımı kırarcasına açıp silahı elimden aldı.

Silahsız kaldığımı kabullenip Onur'un elini tutmak ve onu canım pahasına korumaya devam etmek istedim ama ben Onur'un elini bırakıp Akın'la cebelleşirken, Ege kardeşimi çekip aldı. Akın benden aldığı silahı korkuyla bağırıp ağlayan Onur'un alnının çatına dayadı.

Her şey saniyeler içinde gerçekleşti.

Korku şekil aldı ve bir pantere dönüşüp yırtıcı bir şekilde üstüme atıldı. Her yanımı parçaladı ve beni tamamen savunmasız bıraktı.

Akın ve Ege, Onur'u benden uzağa çektiklerinde onlara engel olmak, aralarına dalıp kardeşimi ne pahasına olursa olsun

kurtarmak istedim ama silahı tutan Akın'dı. Akın, kardeşimi düşünmeden öldürebilecek buradaki tek kişiydi.

Barış öfkeyle, "İndir o silahı!" diye bağırdı ve Anıl, "Bırak çocuğu!" diyerek onu destekledi.

Onur'un korku dolu çığlıkları, gözyaşları, hıçkırıkları... Anıl ve Barış'ın küfür dolu cümleleri... Akın ve Ege'nin eğlendiklerini gözler önüne seren gülümsemeleri... Koray'ın şoke içinde herkesin üstünde gezdirdiği gözleri...

Her şey birbirine girerken olduğum yerde dizlerimin üzerine çökmemek için kendimi çok zor tuttum. Dizlerimin üzerine çökmek, başımı ellerimin arasına almak ve acı dolu çığlıklarımı patlatmak istiyordum. Bu korkuyla başa çıkamıyordum.

Asır silahını Onur'a çevirip başını omzuna doğru yatırdı ve gamzesini ortaya çıkaracak şekilde kocaman gülümsedi. "Yalvar, 17 Numara."

Gözyaşlarımı daha fazla tutamadım. Göz pınarlarımdan süzülen sıcak yaşlar buz kesen tenime sicim sicim akarken dudaklarımın arasından birkaç hıçkırık ardı ardına kaçtı.

Koray'ın çaresiz bir sesle, "Bunu yapmayın," dediğini duyar gibi oldum. Sesler birer fısıltıya dönüştü. Aydınlık havaya rağmen üstüme kör edici, korkunç bir karanlık çöktü ve bütün sesleri içine hapsetti. Sesleri, insanları, kardeşimi...

Umutlarımın yeniden var olduğunu sanıp ümitlenmem hataydı, kırıcıydı. Umutlarım bir daha hiç yeniden var olmayacaktı. Çünkü umut da öldürürdü insanı.

Vücudumu tamamen Asır'a doğru çevirdim ve ona doğru birkaç savsak adım attım. Ayakta durmakta zorlanıyordum. Başım durmadan dönüyor, parmak uçlarımdan başlayarak bütün vücudum yavaşça uyuşuyordu. Sanki yaşadığım korkuyla zehirlenmiştim ve Asır'dan önce bu korku beni öldürecekti.

Asır'ın hemen önünde durdum ve bulanık gözlerle gamzesinin süslediği çehresine baktım. Kalan bütün cesaretimi de onun gözlerinde kaybettim.

"Abla!" Onur'un çığlık çığlığa haykırdığı kelimeler, beni durmadan hırpalayan korkumu besledi. "Abla, kurtar beni, abla! Defne, kurtar beni lütfen! Defne, korkuyorum. Çok korkuyorum, Defne. Ölmek istemiyorum, abla."

Dizlerimin üzerine çöktüm. Çenemi kaldırıp Asır'ın şimdi duygudan yoksun görünen çehresine baktım ve sertçe yutkundum. Kuruyan ama gözyaşlarımla ıslanmakta olan dudaklarımı araladım.

Ona istediğini verdim.

"Yalvarırım beni al, Asır." Onun boşta olan elini uzanıp tuttum. Teni buz kesmiş gibi solgun görünse de sıcacıktı. "Kardeşime dokunma, onun canını yakma. Beni öldür... Yalvarırım kardeşimi değil, beni öldür, Asır."

Kısa bir süre önce elimi sıkıca tutan Asır'dı. Yanımda olan, kimi öldürmüş olursam olayım yanımda olacağını söyleyen oydu. Kendi karanlığından beni korumak için beni kendinden iten adamdı. Benden çok keşkelerimizde boğulan, rüyalar görendi.

Şimdi her şey tersine dönmüştü.

Başkalarının elinde onun yüzünden ölmemden korkan Asır, beni elleriyle öldürmek için kendine gösterişli bir sahne kurmuştu. Ve ben onun dayattığı rolü oynamak zorunda kalmıştım.

Dolu gözlerimle ona yalvarırcasına baktım ve donuk gözlerinde ufacık bir duygu bir kırıntısı aradım. "Yalvarırım sen de benim kardeşimi alma benden."

Asır kardeşime doğrulttuğu silahı yavaşça indirdi ve elini çeneme uzattı. Çenemden tuttu, yüzümü biraz daha kaldırdı. Yüzümün her noktasına uzun uzun baktı ama en çok gözlerimde oyalandı. Gözlerimde sanki bir şey arıyordu. Belki umut belki de bir keşke.

"Onu unutmayacağıma söz veriyorum, 17 Numara." Kelimeler dudaklarından dökülürken korku gözlerimin içinde canlandı. "Kardeşini öldürdüğümü asla unutmayacağım."

Asır, çenemdeki elini çekip silahı kaldırdığında onun elini bırakıp dizlerimin üstünden kalktım. Parmağını yeniden tetiğe yerleştirip namluyu kardeşime çevirdiğinde ellerimi silaha uzattım. Silahı tutup çekmek, gerekirse namlusunu kalbime çevirmek istedim. Silaha dokunduğum anda silah patladı ve mermi, yuvasından fırlayıp çıktı. Silahı tutup çektim ama patlayan silahtan çıkan merminin kardeşimin göğsünün sol yanına saplanmasını engelleyemedim. Kan, Onur'un kıyafetine hücum etti. Ege, zayıf bedeni arkaya savrulan Onur'u bıraktı ve kardeşim sırtüstü yere yığıldı.

"Hayır..." Sesim önce bir fısıltıdan ibaretti. "Hayır, hayır..."

Gördüklerimi kabullenmek ilk anda çok zor geldi. Bir rüyada olduğumu sandım. Bütün bunları hasta zihnimle uydurduğumu düşündüm ama hayır, hepsi gerçekti. Asır, Onur'u göğsünden vurmuştu.

"Onur!" Sesim şimdi bir çığlıktan farksızdı. Asır'ın yanından çığlık çığlığa ayrılıp Onur'a koştum ve yanında dizlerimin üstüne düştüm. "Kardeşim."

Sesler karıştı birbirine ve gündüzle gece girdi iç içe. Zaman algımı ve hislerimin kontrolünü aynı anda yitirdim. Etrafımda dönen hiçbir şeyi göremedim, duyamadım, hissedemedim. Tek görebildiğim ve hissedebildiğim Onur'du.

Ellerimi Onur'un oluk oluk kan akan göğsüne bastırdım. Sıcak kan buz kesen tenime değdiği anda kalbim tekledi.

"Onur, aç gözlerini." Kanlı elimin tekini çekip Onur'un yüzüne dokundum. "Kardeşim aç gözlerini, bir şey söyle."

Elimi yanağından çekip nabzını kontrol etmeye çalıştım ama hayır, anlayamıyordum. Ellerim tir tir titriyordu ve kontrolümü kaybetmiş durumdaydım. Hiçbir şeyi anlayamıyordum.

"Onur, lütfen aç gözlerini." Hıçkırıklarım cümlelerimi takip ediyordu. "Lütfen dayan, seni hastaneye götüreceğim. İyi olacaksın, bebeğim... Ölmeyeceksin. Korkma, ölmene izin vermeyeceğim."

Onur'un beyaz okul gömleğinin kan kırmızısına bulandığını gördükçe içimde bir şeyler kopuyor ve beni usul usul yok ediyordu.

"Yardım edin!" Çığlık çığlığa etrafıma bakındım ama bulanık gözlerim yüzünden kimseyi tam olarak seçemedim. "Biriniz bana yardım edin!"

Barış, cümlemi bitirmemi beklemeden hızla yanıma çöktü ve benim yapamadığımı yapıp Onur'un nabzına baktı. Nabzının olup olmadığını anlamak için beklerken sessiz kalmaya çalıştım. Barış'ın büyüyen gözlerine korkuyla bakarken nefesimi tuttum. Sanki nefes alsam, kardeşimin nabzının olup olmadığını anlayamayacaktı.

Onun da gözleri kahverengiydi ama Asır'ın gözleri gibi yakmıyordu canımı. Aksine bana şifa olmaya çalışıyordu.

Barış'ın bana kardeşimin hâlâ hayatta olduğuna dair en ufak iyi bir şey söylemesini buna muhtaç bir hâlde beklerken kafamın içindeki rahatsız edici sessizliğin bozulduğunu hissettim. Bir ses, kafamın içinde belli bir ritimde yükseliyor ve sanki bir şeylere dokunup rahatsız ediyordu. Bir şey uyanmak için hazırda bekliyordu. Vahşi bir şey. Bir canavar.

Barış dudaklarını oynattığında kafamın içinde durmadan yükselen ses yüzünden onun sesini duyamadım ama dudaklarını okuyabildim. "Yaşıyor," dedi ve benim bunu anladığımdan emin olduğunda gözlerini hızla başka tarafa çevirdi. Yine dudaklarını okudum, sesini duyamadım. "Ambulansı ara, Anıl."

Bir umut ışığı üstüme çöken katran karası karanlığı yarıp etrafı aydınlattı. Sonunda nefes alabildiğimde kafamın içindeki rahatsız edici ses sustu ve gerçeklikteki sesleri işittim.

Onur'u kucağıma doğru çekmeye çalışırken, "İyileşeceksin," dedim ona, duyup duymadığını bilmeden. "Söz veriyorum, ölmene izin vermeyeceğim, Onur." Uzanıp saçlarının arasına bir öpücük bıraktım. Gözyaşlarım sarı saçlarının arasına damlayıp saçlarını ıslattı. "Kardeşimsin sen benim, canımsın." Alnından, yanaklarından öptüm. "Ölemezsin."

"O kadar emin olma." Asır'ın kışkırtıcı tondaki kısık sesini duyduğumda keskin bakışlarım bir hışımla üzerine döndü. "Kardeşler ölebiliyor."

Onun gözlerinde merhamet aramak umut etmek gibiydi. O da öldürüyordu insanı.

Asır, az önce tuttuğum elini cebine yerleştirmişti ve silah olan eli sağ yanında aşağı doğru sarkıyordu. Omuzları öne doğru düşmüştü ama yine de dik duruşundan ödün vermemişti. Yüzünü eğmemiş, vicdanının sızladığına dair en ufak bir belirti de göstermemişti. Dümdüz bir ifadeyle, bu yaptığından asla pişman olmadığını apaçık belli eden duygudan yoksun bakışlarıyla sadece bana bakıyordu. Kardeşime, yarattığı vahşete göz ucuyla dahi bakmıyordu.

"Kes sesini!" Sesim öfke dolu bir hırıltıdan ibaretti. "Sana yemin ediyorum, Asır... Eğer kardeşim ölürse o mezara giren sen olacaksın. Kendi ellerimle, kardeşimi gömmek istediğin mezara gömeceğim seni. Beni değil, kardeşimi vurduğuna pişman olacaksın!"

Derin bir nefes alırken gözlerini kıstı. "Ben de öyle düşünüyordum, 17 Numara."

Onur kollarımın arasında neredeyse ölü gibi yatıyor olmasaydı, var gücümle Asır'a saldırırdım. Bunca zaman onun canını yakmaktan kaçınmış, yeri geldiğinde kör gözlerle onu savunmuştum ama şimdi onu parçalara ayırıp yok etmek istiyordum.

Asır Karahanlı ellerimde ölmeyi hak ediyordu.

Asır'ın gözlerinin içine en ufak bir duygu görmeyi bekler bir hâlde bakarken Anıl'ın, "Ver şu telefonu!" diye bağırmasıyla bütün dikkatim sese doğru çekildi. Akın, Anıl'ın elinden aldığı telefonu ondan uzaklaştırmaya çalışıyordu. Anıl da telefonu ondan almak için büyük bir çaba sarf ediyordu ama biraz daha zorlarsa Akın telefonu kıracak gibiydi.

Onur'un nabzını sürekli kontrol eden, benimle birlikte elini göğsüne bastıran Barış'a baktım. Hemen göz göze geldik. "Kardeşimi tutar mısın?"

Barış, başını hafifçe sallarken bana güven veren gözlerle baktı. Dudaklarında zayıf, aramızdaki güveni simgeleyen türden bir tebessüm dolandı. Acı içinde kıvransam bile tebessümüne karşılık verdim.

Onur'u yavaşça Barış'ın kollarına bıraktım. Bir an Onur'dan ona dokunamayacak kadar uzaklaşma fikri korkunç hissettirdi. Sanki uzaklaşınca kardeşim bunu hissedecek ve yalnız kaldığını anlayıp son nefesini verecekti. Ben gidince ölecekti kardeşim.

"Sorun yok," dedi Barış. "Korkma, ben buradayım. Kimsenin kardeşine dokunmasına izin vermeyeceğim."

Elimi Onur'un kanlı göğsünden çekebildim. Kana bulanmış elimi kaldırıp baktığımda kanımın donduğunu hissettim. Ellerimde kardeşimin kanı vardı. Benim kardeşimin, benim canımın.

"Defne."

Barış'ın sesini duyunca elimi titreyerek gözümün önünden indirdim. Ardından sertçe yutkunarak dizlerimin üzerinden kalktım. Başta ayakta duramayacağımı, kalktığım gibi düşeceğimi sandım ama işin ucunda kardeşimin canı varken hiçbir şey beni dizlerimin üzerine düşürüp pes ettiremezdi.

Ellerimi sıkıp tırnaklarımı avuç içlerime bastırdım ve acıyı hissettim. Kardeşimin yanından ayrılıp Anıl'la resmen alay

eden Akın'a arkadan yanaştım. Asır, gözlerini bir an olsun benden ayırmamasına rağmen buna ses etmedi.

Akın, telefonu arkaya doğru tutarak Anıl'ın almasını engelliyordu ve diğer eliyle Anıl'ı göğsünden iterek onu uzaklaştırıyordu.

Telefonu tuttuğu elini yakaladım ve kolunu ters çevirdim. Arkasından yanaştığımı bile fark edemeyen bir ahmak olduğu için ilk anda dumura uğradı ve kolunun acısıyla bağırdı. Hamle yapmasına izin vermedim. Diz boşluğuna arkadan sert bir tekme geçirdiğimde yere düştü. Diğer elimi kafasına bastırdım ve kafasını öne doğru eğip onu tamamen savunmasız bıraktım.

Kulağına doğru eğilip öfkeyle fısıldadım. "Ölmek için bu kadar aceleci davranma, Akın. Ölümün basit değil, acılı olacak. Acılı ve uzun. O yüzden..." Başımı hafifçe yana eğerken Anıl'a baktım. Anıl bakışımdan ne demek istediğimi anlayıp bize yaklaştı ve Akın'ın elinden telefonu aldı. Anıl uzaklaşınca Akın'ın kulağına doğru fısıldamaya devam ettim. "...beni kışkırtma."

Akın'ı sertçe bırakıp kardeşimin yanına geri dönecektim ki Akın kışkırtıcı bir şekilde kıkırdamaya başladı. Düştüğü durumun onu kışkırtması, öfkelendirmesi gerekiyordu ama aksine bu durumdan memnundu.

"Benzediğimizi söylemiştim," dediğinde öfkeyle burnumdan soludum. Hayır, Asır'ın kardeşini öldürmüş olmama rağmen bu dünyada benden en çok nefret eden insan o değil, Akın'dı. Akın, Asır'dan daha çok beni yok etmek ve bana acı çektirmek istiyordu. Garip olan bunun için yeterli sebebinin olmamasıydı.

"Sabret, Akın." Sesim birden öyle sivrileşti ki Akın'ın ellerimin altında hafifçe titrediğini hissettim. "Çünkü ben sana sabırlı davranıyorum. İşler sizin istediğiniz gibi giderse o zaman gerçekten sen de dâhil karşımda duran herkes benzersiz olduğumu anlayacaksınız."

Akın'ın sırtına sert bir tekme geçirirken onu bıraktım. O, yüzüstü yere yığılırken ona dokunan ellerimi iğrendiğim için üstüme sildim. Kardeşimin kanı, Akın'ın pisliğine karışıp üstüme bulandı.

Akın yalancı kahkahasını atarken onun yanından ayrılıp kardeşime doğru ilerledim. Asır'ın yanından ona göz ucuyla bile bakmadan geçeceğim sırada beni kolumdan yakaladı ve kendine çekti.

İkimizin de nefretle kısılan gözleri birbirleriyle kesişti.

"Dokunma bana."

"Dokunurum sana."

"Asır." Elimi elinin üstüne yerleştirdim. "Yerinde olsaydım kendime kaçacak delik arardım. Aptal cesaretin sana çok fena patlayacak."

Asır'ın dudağının kenarı alayla kıvrılırken gamzesi yine gözlerimin önüne serildi. Bakışları hâlâ sert ve intikam ateşiyle harlanmış durumdaydı.

"Seninle işimin burada bittiğini mi sanıyorsun?"

"Daha fazla canımı yakamazsın. Elinde başka koz kalmadı."

Kısık bir kahkaha attıktan sonra dilini dudaklarında usulca gezdirdi. "Sana, bana hissettirdiklerini hissettireceğimi söyledim. Beni anlayacağını söyledim, 17 Numara."

"Bu ne demek oluyor?"

"Kısasa kısas."

Elini sertçe itip dişlerimin arasından, "Bu ne demek oluyor dedim sana?" dediğimde omuzlarını silkti. "Biraz daha izlemek istiyorum. Gösteriye devam et, anlayacaksın."

Endişe hissi, bıçak kadar hızlı ve pürüzsüz bir hamleyle tenimi yarıp geçerek kalbimin ortasına yerleşti. Öfkemi kontrol edemedim ve öfkeyle kasılan kanlı parmaklarımla Asır'ın çenesini kavrayıp sıktım. Yüzü, gülünce ortaya çıkan gamzelerinin üstü kardeşimin kanına bulanırken keyifle gülmeye devam etti.

"Dua et, Asır. Dua et ki kardeşim yaşasın. Dua et ki intikam nasıl alınırmış son nefesini verirken anlama. Çünkü senin aksine ben bütün hamlelerimi senin üzerine yapacağım. Son nefeslerinin her saniyesini acı içinde geçirmen için elimden geleni yapacağım."

Kafamın içinde, zihnimdeki kapıların arasında ürpertici bir uğultu dolanıyordu. Bu uğultunun bana bir şeyler anlatmaya çalıştığını hissediyordum ama dinlemek için henüz hazır değildim.

Uzanıp çenesindeki elimi tuttu. "Son nefesime kadar seninim, Defne Karaca. Hamlelerini merakla bekliyorum."

Çenesini sertçe bırakırken elini ittim ve ona daha fazla eğlenmesi için sebep vermeden kardeşimin yanına ilerledim. Asır'ı arkamda bırakıp kardeşimin yanına, dizlerimin üzerine eğildiğimde Anıl koşarak yanımıza geldi.

"Aradım," dedi nefes nefese. "Geliyorlar, kardeşini kurtaracaklar."

Anıl'a, "Teşekkür ederim," dediğimde Koray yanımıza geldi ve Anıl'ı iterek yanıma eğildi. Anıl hemen geri çekildi. Koray elini Onur'un yarasına doğru uzattığında Barış elini kaldırdı ve ona izin verdi. Koray kardeşimin yarasını kontrol etmeye başladı.

Koray'ın bu konularda ne kadar bilgili olduğunu bilmiyordum ama onun her konuda bir fikri olduğunu düşününce güvenmemek elde değildi. Genelde yanılmıyordu ve şu an ağzından çıkacak her kelime bu yüzden benim için çok önemliydi.

"Bence kalbini sıyırıp geçmiş," derken nefesini seslice bırakıp göz ucuyla bana baktı. "Yine de çok kan kaybediyor, üstelik küçük bir çocuk. En kısa zamanda hastaneye yetiştirilmesi gerekiyor."

Koray'ın kolunu kavradım. "Yaşayacak, değil mi? Umut var, değil mi Koray?"

Koray gözlerini kardeşimden alıp gözlerimin içine uzun ve derin bir şekilde baktı. Ardından kardeşimin kanına bulanan elini, kolundaki elimin üstüne yerleştirdi ve gülümsedi.

"Senin varlığın ona güç verecek, korkma. Sana biraz olsun benzediyse bunu atlatacak. Unuttun mu, dokuz canlı bir ablası var."

Gülümsemeye çalıştım ama beceremedim. Göz pınarlarıma biriken yaşlar yeniden akmaya başladı ve hıçkırıklarım gözyaşlarımı takip etti.

Katil çetesinin üç üyesi benim yanımdaydı, yalnız değildim. Çetenin diğer üç üyesi etrafımızı sarmış aç kurtlar gibi üstümüze atılmayı bekliyordu. Kardeşim büyük kurt tarafından parçalanmıştı ve kanı bir bir hepimizin eline bulaşıyordu. Bir masumun daha ama bu kez benim masumumun canı elimden kayıp gidiyordu.

Barış yeniden elini kardeşimin göğsünün üstüne bastırınca ben de elimi onun elinin üstüne bastırdım. Anıl uzandı ve elini elimin üstüne yerleştirip destek oldu.

Uzanıp kardeşimin alnına, saçlarının arasına öpücükler bıraktım. Onun yüzünü sevdim, kirpiklerine dokundum ve kulağına, "Seni çok seviyorum, Onur. Seni her şeyden çok seviyorum, kardeşim," diye fısıldadım.

Asır derin bir nefes koyuverdi. "Sıkıldım." Nabzım hızlandı. "Evet, belki Onurcuğun ablası yanında olabilseydi, onu hisseder, savaşırdı ama ne yazık ki ablası yanında olamayacak."

Gözlerimi kapatıp sıktım. Asla beni kardeşimden ayırmasına izin vermezdim.

"Belki de bir mermi değildir insanının canını alan, değil mi, 17 Numara? Belki de insanın canını alan asıl şey, sevdikleri ölürken yanında olamamaktır. Belki de intikam en sevdiğinin ölüp ölmediğini asla bilememektir. Hep umut etmektir ama umut ettikçe aptal hissetmektir. Belki de insanın canını

asıl yakan, öleceğini bildiğin kardeşinin kulağına son kez onu sevdiğini fısıldamaktır."

Son kez...

Biri elini arkadan boynuma sardı ve beni bir hışımla önce yukarıya, ardından geriye çekti. Ayaklarım yere sürterken boynuma sarılan eli tuttum ve tırnaklarımı etine geçirdim. Çığlığım dudaklarımın arasından gür bir şekilde yükseldi ve yankılandı. İyice geriye çekildiğimde Asır ve Ege'nin önümde kaldığını gördüm. Bu da arkamdakinin Akın olduğunu anlamamı sağladı.

"Akın bırak!" Dirseğimi karnına geçirdim ama inleyip canı acımasına rağmen beni bırakmadı. Daha sıkı tuttu ve sırtımı göğsüne bastırdı. Ellerinin arasında kıvrandım durdum. Kıvrandıkça boğazımdaki eli yüzünden nefesim kesildi ama bu beni durdurmadı.

"Emirlerimi senden almıyorum, 17 Numara."

Akın'ın elinden kurtulmaya çalışırken önümdeki manzaraya odaklanamamıştım. Asır'a bağırıp itini üstümden çekmesini söyleyecektim ama gördüklerim beni dumura uğrattı. Asır elindeki silahla birlikte ikinci bir silahı Anıl ve Barış'a doğrultmuştu. Ege ise kendi silahını Koray'a doğrultuyordu.

"Asır, kes şunu!" Hâlâ Akın'ın kolları arasında cebelleşirken çığlık çığlığa bağırdım. "Aldın intikamını, yaptın kısasa kısasını. Durdur gösteriyi, kapat şu aptal perdeyi!"

Asır başını omzuna doğru yatırıp yan gözle bana baktı. "Daha bitmedi." Anıl, Koray'a ve Barış'a baktı. "Ayağa kalkın ve çocuktan uzaklaşın. Gidiyoruz."

Üçünün de gözleri üzerime döndü. Benden bir tepki, bir onay, bir şey bekliyorlardı.

"Yapmazlarsa ne olacak?" diye sordum gerçek bir merakla. "Onları da mı vuracaksın? Senden olanları öldürecek misin, Asır?"

Asır bana dik dik bakarak tehlikeli derecede kısık bir tonda, "Benden olanlar neden senin gözünün içine bakıyor, 17 Numara?" diye sordu.

Dudağım isteksizce büküldü. "Gerçek bir canavarsın çünkü. İğrenç, pislik herifin tekisin. Anlamıyorsun çünkü anlamak istemiyorsun. Görmüyorsun çünkü görmek istemiyorsun. İntikam hırsından gözün kör olmuş. Senden olanlar bile beni anladı ama sen anlamadın."

Çenesini sıktı. "Tek gerçek canavar benim, öyle mi?"

"Öyle!" Akın'dan kurtulmak için bütün gücümle cebelleşirken öfkeyle haykırdım. Akın'dan kurtulsam Asır'ın üstüne atlayacak, bütün öfkemi ondan çıkaracaktım. "İsteyerek öldürmedim kardeşini. Işık benim arkadaşımdı. İsteyerek arkadaşımı neden öldüreyim? Kontrol edemediğim korkunç bir tarafım var, kabul ediyorum ama ben senin aksine korkunç yanlarımdan ibaret değilim."

Asır bir cevap vermek yerine gözlerini toprak zemine dikti ve uzunca bir süre düşündü. Öyle ki sessizliği korkutucu bir hâl almaya başladı. Kürek kemiklerimin arasında bir ürperti duydum.

Ağırlaşan sessizliği bölen, uzaktan gelen siren sesleri oldu ve bu yalnızca ambulansın siren sesi değildi. Polis de geliyordu.

Akın'ın ardımda korkuyla gerildiğini hissettim. Ege'nin endişeli bakışları bahçeden dışarıya kayarken Asır gözlerini yerden kaldırdı ve sakin bir şekilde benden taraf olan dostlarına baktı.

"Bizimle gelmeyen herkese yetecek kadar mermim var. Karar sizin."

Koray, Asır'a bakarken, "Bırakırsak ölür," dediğinde içimde bir şeylerin kopup gittiğini hissettim. Bu ihtimal kalbimi yerinden söktü sanki. Bedenim, düşüncelerim, hislerim... Her şeyimle güçsüz hissediyordum ve nasıl ayakta durabildiğimle ilgili en ufak bir fikrim yoktu. İyi bir abla mıydım? Bunu Onur'a

soracak vaktim olmamıştı. Aklıma yalnızca kavga ettiğimiz saçma anılarımız geliyordu. Sanki ona hiç iyi davranmamıştım ve o hep benden nefret etmişti. Beni bazı iyi anlarımda sevdiğini ama diğer bütün zamanlarda benden nefret ettiğini hissediyordum. Bunun gerçeğini Onur'dan duymaya ihtiyacım vardı. Çok erkendi. Ölmesi için çok erkendi. Daha bana beni her zaman çok sevdiğini söyleyecekti ve ben de ona onu ne kadar çok sevdiğimi söyleyecektim.

Akın beni bir anda bırakıp sertçe öne doğru ittiğinde dizlerimin üstüne düştüm. Akın'a bunun için kızmayı bile düşünmedim çünkü tek istediğim, Onur'un yanına gitmekti. Kafamı yerden kaldırır kaldırmaz ayağa kalktım ve Onur'a doğru koşmak istedim ama önüme çıkan Asır'a çarptım. Beni kollarımdan yakaladı. Onu göğsünden ittim, kollarının arasında delirmişçesine çırpındım. Kardeşimden uzak kaldıkça kalan aklımı da kaçırıyordum. Sanki kardeşimin oksijeni bendim ve ondan uzak kalarak onu nefessiz bırakıyordum.

"Hayır, bırak!" Acı dolu serzenişlerim hıçkırıklarıma karıştı. "Bırak beni lütfen." Ona ne kadar zarar verirsem vereyim beni bırakmıyordu. "Yapma bana bunu, lütfen!"

Asır tek kolumu bırakınca bir an ümit ettim ama yanıldım. Kolumu bırakıp çenemden kavradı ve yüzümü kaldırıp beni gözlerine bakmaya zorladı. "Benimle geliyorsun, Defne. Sana söz veriyorum, kardeşinin mezarına birlikte geleceğiz ve onun mezarına papatyalar ekmene izin vereceğim."

Bir an aklımı tamamen yitirdiğimi sandım. Asır'ın söylediklerini duyunca kaskatı kesildim, nefes dahi alamadım. Hayır, isteyerek bu kadar kötü olamazdı. Beni sevdiğini söyleyip benim için değişmeyi arzulayan adam nasıl bu kadar kötü düşünebilirdi?

"Beni birazcık sevdiysen bırak." Midemin tersyüz olduğunu hissettim. "Onu kurtarmama izin ver." Ayağımın altındaki zemin titriyor gibiydi. "Özür dilerim. Keşke her şey bir kâbus olsa

ve uyansam ama uyanamıyorum. Lütfen beni bırak, polisler gelmeden gidin. Lütfen Asır... Lütfen kardeşimi yalnız bırakmama neden olma. Her şeyi yaparım..." Yüzümdeki eline dokundum. "Kardeşimi kurtarmama izin ver. Ne istiyorsan yapacağım."

Asır'ın gözlerinin içine yalvarırcasına bakarken tenimin altında tanıdık bir sızı hissettim. Bir an acıdan fazlasıyla uyuştuğumu sandım ama hayır, bu gerçek bir uyuşmaydı.

Anıl öfkeyle, "Akın yapma!" diye bağırdığında her şey kafamda netleşti. Geriye doğru sendelediğimde gözlerim bir an bulandı. Çenemi Asır'dan kurtarıp koluma doğru eğdiğimde Akın koluma ne olduğunu bilmediğim bir sıvıyı çoktan enjekte etmişti.

Birazdan vücudum iyice uyuşmaya başlayacaktı. Ellerimi ve bacaklarımı kullanamayacak hâle gelecektim. Bu sırada görüşüm bulanık bir hâl alacaktı ve zihnim derin bir sessizliğe gömülürken yavaş yavaş kendimi kaybedecektim. Bu durumda kardeşime yardım edemezdim.

Var gücümle kendimi Asır'dan kurtardım ve titremeye başlayan dudaklarımı sıkıca birbirine bastırırken kardeşime doğru ilerlemeye çalıştım. Bağırmaya çalıştım, bağıramadım. Hıçkırıklara boğulacak kadar çok ağlıyordum ama hıçkırıklarım bile birer fısıltı gibiydi. Hızla kanıma karışan ilaç, beni aynı hızla hiçliğe çekiyordu.

Elimi Onur'a doğru uzattım, ona aramızdaki mesafeye rağmen ulaşmak istedim ama dizlerimin üzerinde daha fazla duramadım. Düştüm ama bu kez canım hiç yanmadı. Yine de elimi Onur'a uzattım, ona dokunmak istedim. Yaklaşmak, kulağına yanında olduğumu ve her zaman yanında olacağımı fısıldamak istedim.

Gözyaşlarım yıllar önce bir kız çocuğu olarak koşturduğum ve bir katil olarak duygusuzca yürüdüğüm toprak zemine akarken hıçkırıklarım nefeslerime karışıp beni boğuyordu. Bütün

sesler kesildi ve zihnimin içindeki uğultu her yanımı sardı. Karanlık, bir daha kalkmamak üzere üstüme çöktü. Etrafımda ne olup bittiğini anlayamadım. Polisler ve ambulans geliyor mu yoksa gelemiyor mu, anlayamadım. Barış, Anıl ve Koray hâlâ benim tarafımda mıydı? Bilmiyorum.

Tek seçebildiğim birkaç adım uzağımda kanlar içinde yatan kardeşimdi. Onur'a doğru sürünüyordum ama sanki ben ilerlemeye çalıştıkça aramızdaki mesafe büyüyor, ona bir türlü ulaşamıyordum.

Onur'a dokunacağım anda birinin kolları bedenime dolandı ve beni yukarıya doğru çekti. Var gücümle kardeşime uzattığım elim havada savruldu. Şuursuz bir şekilde gözlerimi kapattım. Göz kapaklarımı yeniden açtığımda birinin kollarının arasındaydım ve arkamızda kalan manzarayı bulanık da olsa görebiliyordum. Kardeşim oradaydı, tek başınaydı ve kimse oluk oluk kan akan kalbine elini bastırmıyordu.

Çırpınmaya çalıştım. Bir şekilde kendimi beni tutan kolların arasından atarsam kardeşime ulaşabileceğimi düşündüm ama yapamadım. Sadece elimi uzatabildim. Sanki elimi yeterince uzatabilirsem Onur'a dokunabilir ve onu kendime çekebilirdim.

Son olarak elimdeki güç de çekildi. Ardından bulanık gözlerim kapandı ve karanlığa doğru çekilmeye başladım. Bu bir yok oluştan farksızdı.

Kardeşime yardım edemedim, onu kurtaramadım. Hani ablalar kardeşlerinin kahramanlarıydı? Ben kardeşimin kahramanı değil, katilini yaratan zihnin sahibi oldum. Babam beni bile benden korudu ama ben kardeşimi benim gibi olanlardan koruyamadım. Ona son kez dokunamadım, korkularının önündeki pelerinli süper kahraman olamadım. Demek ki neymiş, bir canavar sevdiklerine bile kahraman olamazmış. Canavarların sevdikleri onun gibi canavarlar tarafından zarar görebilirmiş.

Sahne kurmaya bayılan ben, bana kurulan bir sahnede yenilmiştim. Asır Karahanlı beni yenmenin en can yakan tarafını bulmuş, en zayıf noktamdan binlerce bıçak darbesi niteliğinde vurmuştu. Bir kez daha kötünün nasıl daha da kötü olabildiğini görmüştük. Kötülük de iyilik gibi sınırsızdı ve insan her zaman her konuda zirveyi bulmak isterdi. Asır Karahanlı kötülük konusunda zirveye nasıl ulaşacağını kolay yoldan bulmuş ve hiç acımadan saplamıştı. Sapladığı her darbede yara almıştım ama son hamlesi kalbimi sökmüştü. Perdeyi kapatmıştı ama perde kanlar içinde kalmıştı. Yıllar önce olduğu gibi...

BÖLÜM 7

"Ağlıyor musun? Küçük bir kız çocuğu gibi karşıma geçmiş, ağlıyor musun, zavallı 17 Numara?"

Kardeşimin kanına bulanan ince, buz kesmiş parmaklarımı ıslak, durmadan gözyaşı akan gözlerime bastırmış bir hâldeydim. Dizlerimin üzerinde oturuyordum ve oturduğum zemin toprak olmasına rağmen buzdan bir kalıp gibi soğuktu. Toprağın üstündeki irili ufaklı taşlar, nereden geldiğini bilmediğim cam parçaları bacaklarıma batıyordu. Kuruyup parçalanmış dudaklarımın üstüne akan sıcak gözyaşlarım, hıçkırıklarımı takip ediyordu.

"Hey, sana diyorum, papatya taçlı masum küçük kız!"

Hıçkırarak acı içinde ağlamaya devam ettim. Bana seslenen vahşi kızı duymazdan gelmeye çalıştım. Parmaklarımı gözlerime sıkıca, sanki onları yuvalarından çıkaracakmış gibi sertçe bastırmama rağmen yanıp sönen kırmızı ışığın üstüme yansıdığını görebiliyordum. Karanlığı delen kırmızı ışıktan başka hiçbir ışık yoktu burada. Her yer zifiri karanlıktı ve bu karanlık beni içine hapsetmek istiyordu.

"Matem... Matemin her türlüsü sıkıcı değil mi sence de? Hadi ama, sen yas tutan papatya taçlı bir kız çocuğundan fazlasısın. Kendi ağzınla söyledin. Benzersizsin."

Güneş battığında, ışıklar söndüğünde ve ay saklandığında değildi insanın en çok karanlıkta hissettiği an. Her insanın içinde Asır Karahanlı'nın da dediği gibi, bir katili doğuran vahşi bir karanlık vardı. O karanlık insanı bir katil de yapabilirdi, sahneler kuran gizli bir canavar da. Asıl önemli olan o karanlığa sahip çıkmak, karanlığı bastırmaktı. Çünkü insan, dünyanın karanlığından sağ çıkabilirdi ama kendi karanlığından sağ çıkamazdı. Dünyanın karanlığı öldürmezdi insanları, insanların karanlığı öldürürdü.

"Kes artık!"

Aynaya çarpan güçlü eller, benim zayıf ellerimin tam aksiydi. O, benim tam aksimdi. Yansımamdı. Ben de olmayan her şey onda vardı ve aynı şekilde bende olanlar onda yoktu. İnsanın varoluşunda yatan duyguların her biri bende bulunurken onda yalnızca saf öfke vardı. Bu saf öfke onda sahte sevinç yaratıyordu.

"Babanın küçük gün ışığı değilsin artık, kendine gel. O katil, kardeşini öldürdü. Dizlerinin üstüne çöküp ağlamaktan daha iyi bir şey yapacak mısın?"

Kırmızı ışık yoğunlaşınca parmaklarımı gözlerime daha da bastırdım. Hatta sadece parmaklarımı değil, uzun tırnaklarımı da bastırdım. Su baloncuğu gibi şişen göz kapaklarıma sertçe batan tırnaklarım, göz kapaklarımı acıtmaya başladı.

"Bize teşekkür etmesi gerekiyordu. Onu biz yarattık. İnsanların parmakla göstereceği bir canavara dönüştü. Ondan korkacaklar, kaçacaklar ve o da bununla durmadan eğlenecek. Ona sonsuz bir güç verdik. Bize teşekkür etmek yerine kısasa kısas yaptı. Bu aptallığının cezasını çekmeli."

O, aynadaki karanlık yansımam konuştukça tırnaklarımı göz kapaklarıma daha da bastırdım. Son cümlesinde o kadar ileri gittim ki, göz kapaklarım kanamaya başladı. Gözlerimden akan kanlar önce tırnaklarımın aralarına doldu, ardından avuçlarıma aktı ve ellerimdeki kardeşimin kanına bulandı.

"Onun gözlerini deşmen gerek." Aynaya bir kez daha vurdu. "Sana bakan gözlerini deşip eline vermelisin. Seni kardeşinden alıkoyan ellerini kesmelisin. Seni kardeşinden alıp götüren bacaklarını kırmalısın. Gamzeli katilin gamzelerini yerinden söküp çıkarmalısın. Onu yarattığın gibi yok etmelisin." Aynaya bir kez daha ama bu kez kıracak kadar güçlü bir şekilde vurdu. "Bir sahnede iki başrol oyuncusu olmaz. İki cambazın bir ipte oynayamadığı gibi."

Parçalanan aynanın kırıkları üstüme sıçradı. Ellerimi gözlerimden çektim ve eğdiğim başımı kaldırıp kanlı, ıslak gözlerimi karşımdaki kırık aynaya çevirdim. Kırık aynadan gördüğüm yansıma bendim ve göz pınarlarımdan içeri süzülen kanlar, gözlerimin beyaz kısımlarını kırmızıya bürümüştü. Kafamdaki papatya tacından oluk oluk akan kanlar, sarı saçlarımı kızıla çevirmişti.

Omzuma arkadan bir el dokundu ve elin sahibi, aynadaki yansımam, kulağıma doğru kıkırdadı. Saçları kan kırmızısıydı, gözleri karanlığı andıran bir laciverte kaymıştı. Gülünce gamzeleri ortaya çıkıyordu ama benim gamzelerim yoktu ki.

"Kontrolün bana geçmesinin tam sırası, 17 Numara. Ben, Defne Karaca. Sahneyi kuran sen değilsin, benim. Sen sadece sahnede insanlara göstermek istediğim tarafımsın. Artık sıra bende."

Diğer elini arkadan yüzüme uzattı ve kan içindeki elini yanağıma bastırdı. Başparmağıyla yanağımı okşamaya başladı.

"Sen benimsin ve bense senim. Hadi, senin için kurduğum sahneyi birlikte kapatalım. Söz veriyorum, bir daha canının yanmasına izin vermeyeceğim."

"Kardeşim," diye fısıldadım. "Onu da kurtaracak mısın?"

Bir an durdu, büyüttüğü donuk bakışlarını gözlerime kilitledi. "Kurtarmak mı?"

"Kurtarmak."

"Ben kimseyi kurtarmam, 17 Numara. Kurtarmak senin işin. Zayıfların işi."

Omzumdaki ve yüzümdeki ellerine uzandım ve ellerini tutup çektim. "Cehennemine geri dön."

Keyifle güldü. "Bizim cehennemimiz." Geri çekilip arkamda durdu. "Bir gün ansızın geri geleceğim ve o gün benden saklanamayacaksın. Kimse saklanamayacak. Çünkü kitaplarda kahramanlar yener canavarları ama gerçekte canavarlar yer kahramanları."

Yerden aldığım taşı aynaya fırlattığımda aynanın kırılmayan tarafları da kırılıp parçalara ayrıldı. Ayna yok olunca o da yok oldu ama sinsi kahkahası kulaklarımda yankılanmaya devam etti.

Yanıp sönen kırmızı ışık yavaşça sönünce karanlıkta kaldım.

Gerçek dünyanın karanlığına uyandım. Şiş ve ıslak gözlerimi hafifçe araladığımda aydınlık odanın bulanık görüntüsü görüş alanıma girdi. Gözlerim kanlı değildi ama rüyadaki gibi tırnaklarımı geçirip kanatmışçasına yanıyordu. Nefeslerim hafifçe araladığım dudaklarımın arasından zayıf bir şekilde odanın içine süzülüyordu. Burnum tıkalıydı ve büyük bir nefes almaya ihtiyacım olduğunu hissediyordum. Yine de o büyük nefesi bana aldıracak gücü kendimde bulamıyordum. Dudaklarımın arasından süzülen ufacık nefesi bile hak ettiğimi düşünmüyordum.

Vücudumun her noktası, tırnak içlerim de dâhil, dayanılmaz bir acının pençesindeydi. Nefes almanın yanı sıra konuşabileceğimi ya da gözlerimi kapatırsam bir daha açabileceğimi de düşünmüyordum. Her şey her zamankinden çok daha zor ve dayanılmaz geliyordu.

Aslında dayanılmaz olan, kardeşimi kanlar içinde ölümün pençesinde yalnız başına bırakmış olduğum gerçeğiydi. Siren seslerini hatırlıyordum. Polisin ve ambulansın geldiğinden emindim. Peki, vardıklarında Onur'umun kalbi hâlâ atıyor

muydu yoksa durmuş muydu? Kan kaybından mı ölmüştü kardeşim? Yoksa onu hastaneye yetiştirmişler miydi? Şu an benimle birlikte nefes alıyor muydu Onur?

Belki de asla öğrenemeyecektim ve Asır istediğini alacaktı.

Feryat figan bağırsam, içimdeki acıyı bütün dünyaya duyursam bir işe yarar mıydı? Acımı haykırmam kardeşime nefes aldırır mıydı? Ya da bütün bunlar bir kâbustan ibaret olabilir miydi? Ayağa kalkıp Asır'ı bulsam ve yakasına yapışsam zamanı geri alabilir miydi?

Aralanmış gözlerimi kapattım ve zayıf nefesimi kuru dudaklarımın arasından yavaşça üfledim. Nasıl bir yerde olduğumu dahi merak etmiyordum. Ne durumda olduğumun bir önemi yoktu.

"Gözlerini aç."

Sağ tarafımdan yükselen sesi işitince bir an için aldığım nefes yarıda kesildi. Kafamı hafifçe sağa çevirdim ve bulanık gözlerimi aralayıp sesin geldiği tarafa baktım.

Yan tarafımda bir koltuk vardı ve Koray orada oturuyor, doğrudan bana bakıyordu. Onu net göremiyordum ama sesinden o olduğunu anlamıştım.

Sertçe yutkunarak boğazımdaki düğümü yok etmeye çalıştım. Boğazımda üst üste düğümler oluşmuştu ve ne kadar yutkunursam yutkunayım geçmeyecek gibiydi.

"Bağır."

Normal şartlarda Koray'la bunun için bile kavga edebilirdim ama şu an ne demeye çalıştığıyla dahi ilgilenmiyordum. Bu odada benimle birlikte olmasını da umursamıyordum.

Kafamı geri çevirip gözlerimi yeniden kapattım. Bu yatakta eriyerek yok olmak, hiçliğe karışmak istiyordum. Ben bir sorundum ve bazen sorunlar kendi kendilerini yok etmeliydiler.

"Gerekmediğinde bile çığlık atıp kulaklarımızı çınlatırsın ama şimdi, gerektiğinde hiç ses bile çıkarmayacak mısın?"

Anlamıyorsun Koray, anlamıyorsun. Ben hep kurtulmak için çığlık attım, sesimi duyurmaya çalıştım. Kimse sesimi duymadığında bile çığlık attım. Kimse duymadı, yine duymayacak, duymak istemeyecek.

"İlla seni kışkırtmam mı gerekiyor?" Koray'ın gölgesi üstüme düştüğünde yanı başıma geldiğini anladım. "Kardeşinin hayatta olup olmadığını öğrenmek istemiyor musun? Gözlerini kapatınca gerçeklerden kaçamazsın, Defne."

Ona ne bir tepki ne de bir cevap verdiğimde nefesini sesli bir şekilde dışarıya bıraktı ve başımdan gitti. Bir kapının açıldığını, ardından suyun aktığını işittim. Su uzunca bir süre aktı. Suyun sesi kesildikten saniyeler sonra Koray'ın ellerini üzerimde hissettim. Beni kollarının arasına alıp yataktan kaldırdı. Gözlerimi yine de açmadım.

Kendimi bir ceset gibi hissediyordum. Sanki Koray beni yataktan almıştı ve siyah bir ceset torbasının içine koyacaktı. Fermuarı çekecek ve ardından bir tabuta koyacaktı. Tabutla birlikte cenaze arabasının arkasına yerleştirecek, bir mezarlığa götürecekti. İki metre derinliğinde mezarın içine bırakıp üstüme toprak atmaya başlayacaktı. Belki mezarıma papatyalar da dikerdi. Kanlı papatyalar...

Koray beni soğuk suyla doldurduğu küvetin içine bıraktı. Bedenim suya değdiği an istemsiz bir şekilde irkilerek gözlerimi araladım. Suyun içine battım ve dudaklarımın arasından doğrudan boğazıma giden su nefes boruma kaçtı. Can havliyle kafamı sudan çıkarıp öksürmeye başladım.

Dişlerimin arasından öfkeyle nefes alırken keskin bakışlarımı başımda dikilen Koray'a çevirdim. Ellerini beline yerleştirmiş, yarattığı manzaraya keyifle bakıyordu.

"Beni de delirttiniz sonunda." Eğilip elini suyun içine soktu ve elimi tuttu. Elimi kaldırdığında gözlerim ister istemez elime kaydı. Elimdeki kan ıslanmıştı, suya damlıyordu. "Temizlenmen gerek." Uzanıp lavabonun üstündeki havluyu aldı ve suyun

içine soktu. Havluyu ıslatıp elimdeki kanı silmeye başladı. "Dolapta temiz kıyafet var. Sıkı giyin, hazırlıklı ol." Göz ucuyla bana baktı. "Her şeye."

Başımı küvetin mermerine yasladım ve sertçe yutkunup boğazımı temizlemeye çalıştım. "Kalbimi söktü sanki." Sesim boğuk ve çatlak bir fısıltıdan ibaretti. "Beni öldürüp bitirecek sandım. Öyle olması gerekiyordu."

Koray bir an elimi ovalamayı bırakıp gözlerime uzun uzun baktı. "Asır her zaman düşüncelerimizin ötesinde kararlar alır ve yapar. Kardeşini öldürmeyi düşünmüyordu ama sanırım kendi kardeşini o şekilde görünce kararını değiştirdi."

Işık'ı mezardan çıkardığı anlar gözlerimin önünde belirdi. Bahçeden bir hışımla çıktığı, evine gidip lavaboda kustuğu ve Işık'tan yardım istediği anlar... Korkunçtu, biliyorum. Her şey inanılmaz derecede korkunçtu.

"Hak ettim mi?"

"Ne?"

"Bütün bunları hak ettim mi, Koray?"

Koray bir anlığına nefes almayı bile bırakmış gibi göründü. Bir damla, gözlüğünün sağ camına sıçramış ve orada kalmıştı.

"Bizim yaptıklarımızı kimse hak etmedi, Defne." Sertçe yutkunup gözlüğünün ortasına orta parmağıyla dokunup biraz yukarı itti. Ardından kafasını iki yana sallarken sesli bir nefes bıraktı. "İntikam hırsı ve kin, insanın gözünü kolaylıkla kör edebiliyor. Yalnızca gözünü de değil, kalbini de zihnini de. Biz bir nefretin parçasıydık ama son âna kadar, Asır da dâhil hiçbirimiz bu nefretin dağlanıp boyumuzu aşacağını fark edemedik. Senin de dediğin gibi, canavarlaştık. Ve bunun geri dönüşü olduğunu sanmıyorum."

"Özür dilerim."

Kaşlarını çatıp göz ucuyla bana baktı. "Ne için?"

"Eğer ben delinin teki olmasaydım Işık ölmezdi ve Asır bir canavara dönüşmezdi. Sizi seçmezdi, canavarlaştırmazdı. Benim yüzümden hepiniz..."

"Biz bir seçim yaptık ve seçimlerimizin sonuçlarını yaşıyoruz. Her şeyi sen başlatmış olabilirsin ama elime verilen silahın tetiğine ben bastım, sen değil. Senin gibi kaçmayı da deneyebilirdim ve inan bana, başarırdım."

"Neden yapmadın?"

Dudaklarını bilinmezlik içinde aşağı doğru büküp, "Hiçbir zaman bir şeyin parçası olamamıştım. Ne bir ailenin ne de bir arkadaş grubunun. Hep tektim ve Asır bana kendimi bildim bileli arzuladığım şeyi sundu: bir şeyin parçası olmak." Elindeki kanlı havluyu avucumun içine doğru bıraktı. "İşte benim sebebim de bu kadar basitti. Tıpkı tüm insanlık gibi."

Koray, konuşmuş olmaktan rahatsız olmuş gibi kafasını iki yana sallayarak ayağa kalktı ve benden birkaç adım uzaklaştı. Gözlerini kaçırırken kaşlarını çattı ve parmağıyla banyonun kapısını gösterdi.

"Ben odadan çıkmanın bir yolunu bulacağım. Sen bu sırada temizlen ve giyin. Anıl ve Barış yan odada ve onların da kapısı kilitli. Asır'ın bu saçma kapıyı üstümüze kilitleme olayını uzatacağını sanmıyorum ama sanırım senin bir ses çıkarmanı bekliyor. O yüzden elini çabuk tut, sana ihtiyacım var."

Koray banyodan çıkmak üzereyken, "Artık benim tarafımda mısın?" diye sorduğumda duraksadı ve kafasını çevirip göz ucuyla bana baktı. "Kimsenin tarafında değilim. Sadece burada seninle tıkılıp kalmış olmak hiç çekilir değil, 17 Numara."

Koray, banyodan çıkıp kapıyı kapattığında bir süre arkasından bakakaldım. Sonra gözlerim küvetin içine, kızıla çalan suya döndü. Büyük bir nefes aldım ve tamamen suyun içine battım.

Gözlerim açıktı ve bedenimden süzülen kanın kendine birçok yol çizerek suya karıştığını görebiliyordum. Kardeşimin

kanı suya karışıp bedenimden silinebilirdi ama ilelebet ruhumda izi kalacaktı.

Onur. Küçük erkek kardeşim. Ne kadar büyürse büyüsün gözümde her daim korunması gereken küçük bir çocuk olarak kalacak kardeşim.

Dudaklarım titrediğinde arasından kaçan ufak bir nefes, baloncuk olup suyun yüzeyine çıktı. Aynı benim, her felaketin arasından bir şekilde üste çıkıp kurtulmam gibi. Kendi canımı kurtarmayı iyi biliyordum ama başkalarının canına gelince, sanırım tırnak uçlarımdan saç diplerime kadar her yanım bir dilin lâl kesilmesi gibi istese de kurtaramayacak kadar pasif bir hâle geliyordu. Sanki bir karabasandı ve üstüme çöküyordu. Ellerimi uzatmak istiyordum, uzatamıyordum, Sesimi çıkarmak istiyor, çıkaramıyordum. Ya da her birini yaptığımı sanıp, sonrasında cebelleştiğim o karanlık kâbustan bir hışımla uyanıyordum.

Bu eller insanları öldürüyordu ve istediğinde oldukça güçlü olabiliyordu. O hâlde bu eller neden kardeşimi kurtarmaya yetmiyordu? Bu akıl neden yalnızca kötülüğe çalışıyordu.

Aptaldım.

Karanlık yanım bütün sinsiliğiyle ortalığı yakıp yıkıyor, kendine sahneler kurup onları parçalara ayırıyordu ve insanları elinde kukla gibi oynatıyordu ama ben daha kardeşimi kurtaramıyordum.

Dudaklarımı araladım ve suyun önce dudaklarımdan içeri, sonra da soluk boruma sızmasına izin verdim.

Kendimi, uçurumdan aşağı bırakmak, bir gökdelenin kırık camından aşağı sarkmak, bir silahın hedefi olmak, silahın namlusunu şakağıma bastırmak gibi birçok şekilde ölüme sunmuştum. Hepsini yapmayı istemiş, buna bir son vermeyi dilemiştim ama hiçbirini de becerememiştim. Çünkü aslında ölmeyi hiç istememiştim. Hepsi, kurulan sahnede göstermem gereken bir performanstan ibaretti.

Boğularak ölmek. Aslında bunu da istemiyordum. Bir ölüm şekli seçebilecek olsaydım, bu çok daha gösterişli bir şey olurdu. Madem ölecektim, madem sondu, o zaman neden bir sahnede canıma kıymayayım ki? Bu oldukça gösterişli ve unutulmaz olurdu. Son sahne, son performans, son perde.

Sahne sonunda alkış alıp almayacağımı düşünmek zorunda da olmazdım hem. Bu ilk ve son olurdu. Günlerce konuşulur ve üzerine romanlar yazılırdı.

Ne yazık ki gerçek hayat, gerçek acı, sahnede oynanan aptal bir oyundan fazlasıydı. Acı, bedenine değil de ruhuna nüfuz ettiğinde çoktan boynuna ipi geçirmiş oluyordun. Tek yapman gereken, doğru anda darağacından kendini bırakmaktı.

Gerçek hayat bir gösteri değildi ve ben artık tiyatro dâhil her şeyden etimle kemiğimle nefret ediyordum. Çünkü ben değildim sahnelerde boy göstermek, kişiliklere bürünmek isteyen. Oydu, içimdeki canavardı. Beni doğru zamanda yemek için yıllar boyu güzelce besleyen bir canavar.

Beni yok etmek istiyordu. Sadece kendisi var olmak ve sahneler kurmak istiyordu. İnsanları öldürecekti, sevdiklerimi... Ben insanlara kurtarmak için elimi uzatırken o, öldürmek için uzatacaktı.

Kardeşimi asla kurtarmayacaktı.

Suyun yüzeyine boğaz delen derin bir nefesle çıktım. Çalkalanan su küvetten dışarıya sıçrayıp kuru zemini ıslattı. Sık nefeslerim küçük banyoyu doldururken ciğerlerim acı içinde yanıyordu.

Azrail bir saniye önce yanı başımdaydı ve son nefesimi bekliyordu. Şimdi ise kedi canlarımın sonuna geldiğimi fısıldayıp ortadan yok olmuştu.

Boğaz delen öksürüklerim birbirini takip ederken kendimi zor da olsa küvetten dışarı attım. Çalkalanan kanlı suyun bir kısmı beyaz banyo zeminini tozpembeye boyadı.

Elimi zemine çarptım.

Aptal tatlı tozpembe! Hiçbir şeyin gerçekten masum olmadığı gibi kız çocuklarının dünyasını eğlenceli hâle getiren tozpembe de masumiyeti simgelemiyordu. Hepsi palavraydı. İnsanların uydurduğu küçük oyunlar, boylarından büyük sahneler.

Lavabonun mermerine tutunup kendimi yukarıya çektim. Ayağa kalkar kalkmaz lavabonun hemen üstündeki ayna, çirkin yansımamı gözlerimin önüne serdi.

Sarı saçlar, mavi gözler, pamuk gibi beyaz ten, uzun bacaklar ve zayıf kollar... Bembeyaz dişleri sergileyen güzel gülümsemeler. İnsanların seni sevmesi için neredeyse her şeye sahipsin. Kıskançlıklar olacak elbet ama unutma, sen her zaman en iyisisin.

Öfkeyle, en çok da kendime besleyip büyüttüğüm nefretle cam sabunluğu elime aldım ve çirkin yansımamı gözlerimin önüne seren aynayı parçalara ayırdım.

Çünkü aynalar kandırırdı insanları. İnsanlar kanardı yansımalarına. Kanar ve kendini kendinden saklardı. Bedenim insanlara hayranlık uyandırabilirdi ama zihnim balçığa bulanmış iğrenç bir canavardı. Canavarları kimse sevmezdi, sevmemeliydi.

Lavabonun içine düşen aynanın parçalarına bakmak için kafamı eğdiğimde yansımamla göz göze geldim. Parçalara ayırsam da yok ettiğimi sansam da kırık dökük ya da sapasağlam şekilde, ne olursa olsun var olmaya devam edecekti.

Canavarlardan kaçardı insan ama kendinden nasıl kaçardı?

"Manyak." Koray, omuzlarımdan tutup beni geriye çekti ve lavabodan, kendimden uzaklaştırdı. "İki dakika yalnız bırakmaya gelmiyorsun, Defne."

Beni neredeyse sürükleyerek banyodan çıkardı ve uyandığım yatağa oturttu. Elini çeneme yerleştirip yüzümü kaldırdı, gözlerinin içine bakmaya zorladı.

"Yalnız değildim."

Koray'ın kaşları çatılırken gözleri dehşet içinde büyüdü. "Ne demek yalnız değildim?"

"Biliyorsun."

Kaşlarını gevşetirken kesik bir nefes bıraktı. "Biliyorum, tamam."

Diğer elini önce yanağıma ardından alnıma bastırıp beni kontrol etti. Yüzüme düşen birkaç tutam ıslak saçı geriye atarken gözlerini benden kaçırmıştı.

Koray ilk kez ne yapacağını bilmiyordu. Her zaman her şey hakkında bir fikri vardı ama benim delilik hâlimde ne yapacağı hakkında en ufak bir fikri yoktu. Her zaman büyük bir kararlılık ve öz güvenle gözlerime diktiği gözlerini şimdi kaçırmasının nedeni buydu.

Uzanıp çenemdeki elini tuttum ve yavaşça indirip, "Bir şeyin parçası olmak istiyorsan iyi bir şeyin parçası ol. Birini kurtarmanın, iyileştirmenin ya da sadece sıradan bir arkadaş grubunun. Ne kadar zeki olduğunu savunsan da yine de Asır'ın çetesinin bir parçası olmak, yaptığın en büyük aptallıktı," dedim ve yataktan kalktım. "Ve sen, Koray, bir şeyin parçası olmak zorunda değilsin. Bırak, insanlar senin yarattığın dünyanın bir parçası olsunlar."

Söylediklerim Koray'ı dumura uğratmış gibi olduğu yerde öylece kalakaldı. Ne her zamanki gibi kendini savunmaya geçti ne de gözlerimin içine bakabildi.

Onun yanından geçip odanın kapısına ilerledim. Kapının solunda kalan şifonyerin üstünde bir sigara paketiyle çakmak görünce kapıyı es geçip oraya ilerledim. Paketin içinde iki dal sigara vardı.

Sigaradan nefret ederdim.

Bir dal sigarayı alıp dudaklarımın arasına yerleştirdim ve nemli, titreyen parmaklarımla çakmağı yakmaya çalıştım. Birkaç denemeden sonra yanan mavi çakmakla sigaranın ucunu tutuşturdum.

Sigara içmeyi bilmezdim.

Suda boğulmuştum, şimdi de sigara dumanında. Belki ta daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Çakmakla arkama döndüğümde Koray'ı hemen arkamda dikilirken buldum. Uzanıp dudaklarımın arasındaki sigarayı aldı ve kendi dudaklarının arasına yerleştirdi. Benim aksime güçlü bir nefesi içine çekip dumanını dışarıya üfleyebildi.

"Aklından ne geçiyor?"

"Ne geçsin isterdin?"

"Dişe diş, kana kan," diye mırıldandı. "Nefretse nefret, öfkeyse öfke, kinse kin. Birini mahvetmek istiyorsan onun korkularına oynamalısın derler."

"Sence Asır'ın korkusu ne, Koray?"

Kaşlarını hafifçe kaldırıp gözleriyle beni işaret etti. "Biliyorsun."

"Biliyorum."

Koray'ı orada bırakıp odadaki pencereye ilerledim. Zemine kadar inen beyaz perdeyi çekip açtım ve nerede olduğumuzu anlamaya çalıştım. Üst katta, atlayamayacağım kadar yüksekteydik. Evin etrafını saran, yeni biçilmiş gibi görünen çimenler ve bahçenin etrafını saran beyaz çitlerle burası şehrin içinde bir evdi. Evin etrafındaki diğer evleri görebiliyordum.

Çakmağı çaktım ve perdeyi yaktım. Alevler kısa süre içinde yükselip perdeyi sararken birkaç adım geri çıkmak için bekledim. Ateşe yakındım, yanabilirdim ve yok olabilirdim.

Bu kolay bir yol olurdu.

Birkaç adım geri çıktım ve hemen arkamda kalan yatağa yaklaştım. Yorgam ateşe verdim.

Alevler kısa süre içinde etrafı sarıp sarmalarken koltuğa oturan Koray'a doğru ilerlemeye başladım. Sigarasını içerken bacak bacak üstüne atmıştı ve beni izliyordu. Yanına geçip oturduğumda bana yan gözle dahi bakmadı.

"Kapıyı da kırabilirdik," diye öneride bulunduğunda avucumun içindeki çakmağı parmak boğumlarımdaki kan çekilecek kadar sıktım. "Üşüdüm."

Yanmanın çok şiddetli bir acıya sebep olduğunu ve sinir uçları yandığında bir süre sonra bu acı hissinin kaybolduğunu, insanların acıdan değil de zehirli gazları solumaktan öldüğünü okumuştum.

Ateş bile insana bir yere kadar acı veriyordu. İnsanın bedeni bile bir noktadan sonra acı hissini kaybedebiliyordu ama ruh, ölene dek acı çekmeye devam ediyordu. Hatta belki de öldükten sonra bile.

Cennet var mıydı? Peki ya cehennem? Kardeşim ölecek olursa ona ne olacaktı? Yoksa nedenini asla anlayamayacağım bir şekilde kardeşim de bu odadaki alevler gibi, hatta daha kötülerinin arasına mı düşecekti? Durmadan yanacak, yanacak ve acı mı çekecekti?

Alevler etrafa sıçradı ve kısa sürede odanın birçok yerini sardı. Yükseldi, yükseldi ve yükselmeye devam etti. Odanın içi ısındı ama benim içim buz kesti.

"Kardeşin sana 20 ocakta bir mesaj attı." Gözlerimi alevlerden alıp Koray'a çevirdim. "Doğum günüydü ve gelmediğin için sana çok kızgındı. Ona senin adına bir söz verdim. Seni affetmesi için."

"Ne sözü?"

"Bir sonraki doğum gününde yanında olacağını ve pastayı birlikte seçip, mumları birlikte üfleyeceğinizi söyledim. Seni çok seviyor olmalı çünkü bu kadarı ona yeterli oldu. Aile olmak sanırım böyle bir şey."

Bir damla gözyaşı, sol gözümden akıp buz kesen yanağıma süzüldü. Dudaklarımı sıkıca birbirine bastırıp bunu hazmetmeyi bekledim ve ne kadar beklersem bekleyeyim, hazmedemeyeceğimi anladım.

Odanın kapısı gürültüyle açıldı ve içeri giren Asır, dehşetle büyüyen gözlerini odanın içinde gezdirdi. Gözleri gözlerime değdiğinde, ikimizin bakışlarında da tek bir his dolanıyordu: nefret.

Koray, elindeki sigarayı odanın içine atıp koltuktan kalktı ve kapıya doğru yürümeye başladı. Kapıdan çıkmadan önce durdu, Asır'a baktı ve kulağına doğru eğilip bir şey söyledi. Asır'ın nefretle yoğrulan bakışlarına bir his daha eklendi: korku.

Alevler etrafımızı sardı ve bizi yakıp yok etmek için hazırda bekledi ama korkuların bilmediği bir şey vardı. Birbirimize aylar önce bir söz vermiştik. Birimiz önce ölecektik.

Koray odadan çıktığında Asır bir an durdu ve hemen ardından üstüme yürümeye başladı. Büyük adımlar attı, tıpkı büyük kararlar aldığı gibi. Beni kolumdan yakaladı ve alevler koltuğa sıçrarken çekip odadan çıkarmaya çalıştı. Kolumu ondan kurtarıp onu alevlere doğru ittim. Alevlerin tam içine düşmekten son anda kurtuldu.

"Kül ol," dedim dişlerimin arasından. "Geber!"

Etrafını saran alevlere uzun uzun, ona geçmişinden bir ânını hatırlatmış gibi bakarken onu odada yalnız bırakıp çıktım. Işık öldükten sonra evlerini yaktığını ve kendini evin içinde bıraktığını biliyordum. Son anda o evden çıkmamış olsaydı, şimdi burada benim canımı yakamıyor olacaktı.

Keşke, Asır. Keşke yaktığın o evden asla çıkamasaydın.

Zehirli duman aklımı tamamen başımdan almıştı. Odadan çıkar çıkmaz içime çektiğim temiz hava nevrimi döndürdü. Merdivenleri gördüm ama yarı yolda sendeledim. Başım öyle çok döndü ki evin yerinde durmadığına neredeyse yemin edebilirdim. Midem yanıyor ve acı bütün bedenime yayılıyordu. Bulantı hissi midemden yükselip boğazıma tırmandı ve dilime yayıldı ama o kadar. İçimde kusabileceğim bir şey yoktu.

Acıyla inledim ve her şey dayanılmaz bir hâl alırken gözlerimi kapatıp sıktım.

Biri kollarını arkamdan bedenime sardı ve beni ayakta tuttu. Anlayamadım, dönüp bakamadım bile. Kendimi tamamen kaybetmiştim. Ayaklarımın üzerinde nasıl durduğum hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Tek isteğim, bu evden çıkıp kardeşime gitmekti.

Gözlerimi açtığımda bulanık görüşümün ardında üç kişi gördüm: Koray, Anıl ve Barış. Onlardı. O hâlde beni tutan...

Bedenimden çekilen bütün güç, kalbimde büyütüp beslediğim nefretle yeniden bedenime çekildi. Asır'ın bana dokunan ellerinden tokatlarcasına kurtuldum ve kendimi ondan ileriye attım. Koray beni tuttu ve Barış ayakta durmama yardım etti.

Bedenim tir tir titriyor, acı her hücreme özenle nüfuz ediyordu. Yutkunmanın bile güç geldiği bu noktada nasıl önümdeki engelleri aşıp bu evden çıkacağımı ve kardeşime gideceğimi bilmiyordum ama bir yolunu bulacaktım.

Birkaç adam ellerinde su dolu kovalarla yanımızdan geçip yangın yerine dönen odaya daldıklarında kaşlarımı öfkeyle çattım.

Bu evin öylece yanıp kül olmasını ve yanımdakiler hariç herkesin, içinde yanarak ölmesini isterdim.

"Seni hayatta tutmak gibi bir gayem yok."

Asır'ın hemen ardımdan yükselen sesine karşılık zorlukla yutkundum ve ayakta kendi başıma durabilmek için beni tutan ellerden kurtuldum. Asır'a doğru döndüğümde ardımda üç sağlam adam vardı: Anıl, Barış ve Koray.

"Kanıtla."

Bir nefes verirken güldü. "Sana bir şey kanıtlamak zorunda değilim." Bana doğru birkaç adım attı. "Benim bütün çabam, tanıdığım ve sevdiğim 17 Numara içindi. Canavarlar yarattığını haykıran Defne Karaca için iyi hiçbir düşüncem yok."

"Akın gibi oldun." Bunu yüzüne tükürür gibi söylemiştim. "Aynı onun gibi yalnız, sevgisiz bir adama dönüştün. Herkes seni yalnız bıraktı ama farkında bile değilsin. Kimse gerçekten

yanında değil. Bir gün farkına vardığında çok pişman olacaksın ama o gün geldiğinde seni asla affetmeyeceğim."

"Affedilmek umurumda olsaydı, intihar ederim."

Asır, yanımdan geçip gitmeye kalktığında sinirlerim parmak uçlarımda toplandı. Öfkeyle hareket ettim. Onu kolundan yakaladım ve gitmesine engel oldum. Onu yeniden karşıma çekip ellerimi göğsüne yerleştirdim ve sertçe ittim. Geriye doğru yalpalarken yüzünde şaşkın bir ifade gezindi.

"Kardeşime dokunmayacaktın, Asır Karahanlı!" Onu bir kez daha göğsünden ittiğimde sırtı, arkasında kalan odanın kapısının pervazına çarptı. "Onun saçının teline zarar gelirse seni ellerimle öldüreceğimi sana söyledim."

Onu kolundan tutup hâlâ alevler içinde olan odanın içine ittim. Onu içeri sokabilmek için benim de içeri girmem gerekmişti.

Ellerindeki su dolu kovaları odadaki alevlerin üstüne henüz atıp çıkmış olan adamlar odaya yeniden girmeden, kapıyı çekip kapattım ve bizi içeri kilitledim.

Alevlerin ortasında kaldık.

"Defne saçmalama." Kolumdan tutup kapıya çekiştirmeye kalkınca elinden çarçabuk kurtuldum ve pencerenin olduğu tarafa doğru döndüm. "Çekil oradan, yanacaksın!"

"Yandım zaten!" Dudaklarımın arasından çıkan her kelime çığlığıma karışıyordu. "Yaktın beni."

Asır, aralıksız bir şekilde öksürdükten sonra, "Burada ölmeyeceğiz," dedi ve bana yaklaşıp kolumdan tutmaya çalıştı. Ona engel olmak için kendimi geriye attığımda alevlerin arasına girmiş oldum.

Islak olmasaydım, her yanım alev almıştı ama sanırım şansydım. Ya da son canımı kullanmıştım.

Asır belimden yakalayıp beni kendine doğru çekti ve içine daldığım alevlerden yanmadan çekip aldı. Beni odanın henüz alev değmemiş zeminine bırakırken nefes nefeseydi.

Onu göğsünden iterek kollarının arasından kurtuldum. "Gerçekten beni hayatta tutmak gibi bir gayen yokmuş."

"Delirdin mi sen!"

"Delirdim!" Hâlâ bana dokunmadan duramayan ellerini kendimden uzaklaştırmaya çalışırken çıldırmanın eşiğindeydim. "Nefret ediyorum senden, burada geber istiyorum! Geber de kurtulayım ve kardeşimin yanına dönebileyim. Onun iyileştiğini gözlerimle görebileyim. Öl de bitsin bütün bu işkence!"

Asır ellerini iki yanında serbest bıraktı ve nefes nefese bir hâlde gözlerimin içine bakarken omuzlarını düşürdü. Gözlerimin içine ona iğrenç bir şey söylemişim gibi büyük bir hayal kırıklığıyla bakıyordu ama bütün bunları hak ettiğini de bildiğine emindim.

"Dayanamıyorum artık, yapamıyorum!" Hıçkırıklarım cümlelerimi takip etti. "Kardeşim olmasaydı, bu odada yanıp kül olmak isterdim. Biliyorum, ben bir canavarım ve kardeşini senden aldım. Beni yok etmek hakkındı ama sen kardeşimi yok etmeyi seçtin." Sık ama hırıltılı nefeslerim boğucu havaya karıştı. "Şimdi sıra yarattığım canavarı yok etmekte."

Asır'ın sol yanağına şiddetle geçirdiğim tokat, yüzünün sağa dönmesine sebep oldu. Dişlerini sıktığında çenesi gerildi ve burnundan solurken göz ucuyla bana baktı.

Odanın kapısı kırılarak açıldığında Asır ardında yükselen alevlere göz ucuyla dahi bakmıyor, gözlerini benden ayırmıyordu. Öfkelenmişti ama canımı yakmak için en ufak bir harekette bulunmamıştı.

Ona ne kadar vurursam vurayım, kötü sözler edersem edeyim yine de bana zarar verebilecek cesareti kendinde bulamayacaktı. Benim aksime.

"Bana bir iyilik yap ve burada kalıp kül ol."

İçeri dalan adamların yanından geçip odadan çıktığımda Barış, Anıl ve Koray beni kapının önünde bekliyordu. Merdivenlere yöneldim. Basamakları inerken can yakan öksürüklerim

nefesime eşlik ediyordu. Çok fazla zehirli gaz solumuştum ve bu, beynimin bir kısmını uyuşturmuştu.

Basamakları indiğimde geniş bir avlu beni karşıladı. İki yanımda biri mutfak diğeri salon olmak üzere iki büyük kapı vardı. Tam karşımda ise demir dış kapı.

Doğrudan dış kapıya ilerlerken ardımdan gelen üç adamdan güç alıyordum. Sadece onlardan da değil. Ortaya çıkmak için geri çekilmemi bekleyen kanlı ellerin sahibinden de. Gerekirse geri çekilirdim.

Kapının kulpunu indirip açtığımda karşımda eskiden olduğu gibi bir orman yoktu ama biliyordum ki buradan kaçmam da katliam evinden kaçmam kadar zor olacaktı.

Zaman, mekân ve hisler... Her şey farklıydı ama değişmeyen tek şey, kaçmanın imkânsız olduğu noktada bile kaçmak uğruna her şeyi yapabileceğimdi.

Dejavu.

Omzumda bir sızı hissettim. Pes etmek için an kollayan bedenim beni bu noktada yarı yolda bıraktı. Parmak uçlarıma kadar bütün gücüm bir anda çekilince geriye, birinin kollarına düştüm. Görüşüm hızla bulandı ve karanlık bana eşlik etmek için her yanımı sardı.

"Zayıflığın beden bulmuş hâlisin, 17 Numara."

Kendimi yine kırık aynanın önünde, onun yanında bulmuştum. Karanlık, o demekti. O, benim karanlığımdı. Beni yenmek isteyen, elinde kanlı bir bıçak tutan bir vahşi.

"Bir iğneye karşı koyamazsın," diye fısıldadım ister istemez. Nedense ona karşı kendimi savunma isteği duyuyordum. Oysaki ta kendimdi. Nasıl böyle bir şey isteyebiliyor ve yapabiliyordum?

"Bir iğneyle seni devirebiliyor." Onu göremiyordum ama hemen arkamda olduğunu biliyordum. "Senden güçlü ve akıllı ama benden güçlü ve akıllı değil. Bunu biliyorsun."

Onu dinlemeyecek ve aklımı çelmesine izin vermeyecektim.

Dizlerimin üzerinden kalkıp sağa döndüm ve ona göz ucuyla bile bakmadan ilerlemeye başladım. Önüm, etrafım zifiri karanlıktı. Attığım adımın nereye gittiğini, yeterince yürürsem nereye ulaşacağımı bilmiyordum ama yine de ilerliyordum.

Karanlığa baktıkça sanki şekilleniyordu. Belli belirsiz anılar, kaçmak istediğim hislerin aldığı şekiller... Karanlık benim yaşamımdan anılarla süslenirken kendimi olduğum yerde dönüyormuş gibi hissettim. Anılarım etrafımı sarıp sarmalarken sesler karanlığı delip kulaklarıma doldu.

Karanlığın içinden yükselen ilk ses bir kıkırdama oldu. Neşe dolu bir kız çocuğu gülüyor ve elindeki papatyalarla koşturuyordu. Başka bir kahkaha ona eşlik etti. Kız çocuğu elindeki papatyaları, diğer kahkahanın sahibine uzattı. Papatyadan taç yapan kumral kız çocuğu, sarışın kız çocuğunun verdiği papatyalarla papatyadan tacını tamamladı.

Anı, karanlıkta kayboldu ve sesler kesildi. Başka bir anı etrafımda dönmeye başladığında adımlarım hızlanmıştı.

Karanlığı delip geçen bir sonraki ses, "Çok çirkin bir bebek," diyen bir kız çocuğuna aitti. "Benim kardeşim olamayacak kadar çirkin bir şey bu, baba. Ben senin güzeller güzeli gün ışığınım ama o, çirkin ördek yavrusuna benziyor."

"Bu çirkin ördek yavrusunun ismini sen koymak ister misin, Def?"

"Sen hep onurlu gururlu olmaktan bahsedersin, baba. Onur ya da Gurur olsun."

"Seç birini, gün ışığım."

diğerinde Şile'deki yazlık, bir diğerinde ormandaki kulübe ve sonuncusunda akıl hastanesi vardı.

Etrafı papatyalarla çevrili bahçeye doğru bir adım atmak istediğimde görünmez bir duvara çarptım. Elimi öne doğru uzatıp avucumu görünmez duvara bastırdım. Duvar etrafımı çevirmişti ve çıkış kapısı yoktu.

Burada sıkışıp kalmıştım ve burası daracıktı.

"Şimdi ben sende mi kaldım, Defne?" Sağ tarafımdan Can'ın sesi yükseldiğinde dumura uğradım. Nefesim kursağımda kaldı. "Beni öldürünce istediğini aldın mı? Senden başka kimsenin ulaşamayacağı bu yerde senin beni hatırlamanı bekliyorum. İstediğin oldu."

"Can!" Elimi cama bastırıp sesin geldiği tarafa baktım ama onu göremedim. Karanlığın içinde kalmıştı. "Özür dilerim, Can. Seni öldürmek istemedim, bunu yapan ben değildim. Affet beni."

Can yerine bir başkası bana cevap verdi: Ali. "O öldü, neden hâlâ onu düşünüyorsun, Defne? Senin için yaşayan ve çabalayanları bu kadar düşünseydin, şu an burada olmazdın."

Sağımda kalan yolun sonuna doğru baktım ama onu da göremedim. "Ölmedin." Elimi cama vurdum. "Ölmedin, değil mi, Ali?" Ona doğru koşmak ve iyi olup olmadığını kontrol etmek istiyordum. Benim yüzümden ölmediğini öğrenmeye ihtiyacım vardı.

Ali bana cevap vermedi. Onun yerine bir başkası, Işık, bana bir diğer yolun sonundan seslendi: "Belki de ağabeyim seni yeterince sevmiyordur. Öyle olsaydı, kardeşine zarar vermezdi."

"Kardeşim..." Fısıltım camdan duvara çarptı ve kulaklarımda yankılandı. Titreyen dudaklarımı sıyırıp geçen gözyaşlarım sicim sicim akıyordu.

"Abla!"

Diğer yolun sonundan gelen sesle gözlerimi oraya çevirdim. Yol aydınlanmış, iki yanını süsleyen sokak lambaları yanmıştı. Onur yolun sonundan bana doğru koşuyordu.

"Onur!" Elimi cama sertçe geçirdim. "Kardeşim."

Onur'a koşmak, onun ellerinden tutup yanaklarından öpmek istedim fakat dört yanımı saran camdan duvar buna engeldi. Ne kadar vurursam vurayım kırılmıyor, çatlamıyordu bile.

"Defne, yardım et." Onur koşuyordu ama bana bir adım bile yaklaşamıyordu. "Ölmek istemiyorum, yardım et."

"Ölmeyeceksin, hayır, ölmeyeceksin, izin vermem!"

Onur olduğu yerde nefes nefese durduğunda, ister istemez nefesimi tuttum. Camdan duvarı kırıp geçmek ve ona ulaşmak istiyordum ama bütün çabalarım yersizdi.

"Onur, koşmaya devam et, yanıma gel. Sensiz yapamam, Onur, lütfen."

"Abla." Sesi bir fısıltı gibi çıkmıştı ama zihnimin her yanında yankılanmıştı. "Yardım et, abla."

Onur'un beyaz gömleğinin sol yanı kırmızıya bulanmaya başladığında zihnimde dönen piyes kanlı bir hâl aldı. Çığlıklarım karanlık duvarlara çarpıp yükseldi.

"Ölmedin sen, ölemezsin!"

"Öldü, ben öldürdüm." Onur'un ardında beliren Asır'ı görünce bütün gücüm çekildi ve geriye, çaresizliğin ağır sessizliği kaldı. "Kardeşimi öldürdüğün gibi öldürdüm."

Çığlığım etrafımı sarıp beni sıkıştıran camları kırdığında karanlığın içinde kana bulanmış bir şekilde tek başıma kaldım.

Koluma takılmış serum iğnesini hissettikten birkaç saniye sonra gözlerimi araladım. Yatarken bile başım dönüyordu ama önceki seferde olduğu kadar kötü hissetmiyordum. Fiziksel olarak.

"Onur!" Bir seçim yapmanın gururunu yaşayan küçük bir kız çocuğu sevinçle bağırdı: "Onur olsun."

Sevinç kahkahaları atan baba ve kızın sesleri kısılarak kesilirken anı silinip yok oldu ve yerini başka bir anı aldı.

"17 Numara'daki insanoğlu, seni seçtim!"

Sesi duyar duymaz adımlarım durdu ve ellerimi kulaklarıma kapatarak olduğum yere çöktüm. Gözlerimi sımsıkı kapatarak kafamı iki yana sallamaya başladım.

"Hayır, sus! Dur, daha fazla duymak istemiyorum. Kes sesini, kes!"

"Sana bu şansı verdiğim için bana teşekkür edeceksin, 17 Numara."

Kulaklarımı ne kadar kapatırsam kapatayım sesler susmuyordu. Zihnimin içindeki sesleri susturamıyor, onları duymamak için kulaklarımı tıkasam da hiçbir işe yaramıyordu.

"Keşke başka bir evrende tanışsak ve senden nefret etmesem."

Alnımı zemine yaslayıp avuçlarımı kulaklarıma bastırabildiğim kadar bastırdım. Uzun tırnaklarımı tenime geçirirken boğazımdan bir çığlık koptu. Belki çığlıklarım sesleri bastırırdı.

"17 Numara devri kapandı."

Sesler susmadı ve anı bitmedi. Daha fazlasına dayanacak gücüm yoktu. Ayağa kalktım ve karanlığın içinde koşmaya başladım. Koşarken gözlerimi açmıyor, anıyı görmekten kaçıyordum. Onun sesini bile duymak istemiyordum.

"Kardeşini öldürdüğümü asla unutmayacağım, 17 Numara."

Boğazımdan kopan acı dolu bir çığlık beni anıdan koparmaya yetti. Karanlığı delip çıktım ve kendimi dört yol ağzının ortasında buldum. Yollar nereye çıkıyor, bilmiyordum ama her birinin etrafında tanıdık şeyler vardı. Birinde katliam evi,

Başka bir odada yalnız başımaydım. Kapı aralıktı ve içeriyi aydınlatan tek ışık kapı aralığından geliyordu. Hava kararmış olmalıydı.

Üstümdeki yorganı tutup kaldırdım ve doğrulup bacaklarımı yataktan aşağı sarkıttım. Kolumdaki serum iğnesini çekip çıkardığımda biraz kan aktı. Canım acıdı.

Kolumdan akan kan avucuma süzülürken yataktan kalktım. İlk anda başım döndü. İlerleyemeyeceğimi ve kusacağımı sandım. Sertçe yutkunup kusma isteğimi bastırdım ve derin nefesler alıp bırakarak kendime gelmeyi denedim.

Yemek yemeliydim ve su içmeliydim. Kendime gelmenin başka bir yolu yoktu. Canım hiç istemese de bunu yapmak zorundaydım.

Savsak adımlarla odanın içinde ilerledim ve bulanık görüşüme rağmen ışığı takip ederek kapıyı buldum. Kapıyı çekip açarak kendimi odadan dışarı attım.

Midemden yükselen sancı dayanılmaz bir boyuta ulaşınca elimi karnıma bastırıp inledim. Eğilince fark ettim ki biri üstümü değiştirmişti ve saçlarım kurumuştu. Kuru olabilirdim ama kanla ıslanmış gibi hissetmekten kendimi alıkoyamıyordum.

Kendime dinlenmek için vakit vermedim. Koridorda ilerlemeye devam ettim ve yaktığım, iş kokan odanın önünden geçip merdivene ilerledim. Basamakları inerken doğru yere ayak basıp basmadığımı bile anlayamıyordum. Her an merdivenlerden yuvarlanabilirdim ama bu bile beni durduramazdı.

Basamakları inip dış kapıya ilerledim. Elimi kulpun üstüne yerleştirdim ve kulpu indirmeyi denedim. Fakat gücüm yoktu. Kapının kulpunu indirecek kadar bile gücüm kalmamıştı.

"Lütfen..." Sesim bir fısıltıdan yüksek çıkamıyordu. "Yalvarırım, lütfen." Kapının dibine çöküp alnımı kapıya yasladım. Elim hâlâ kulpun üzerindeydi ama ne kadar istersem isteyeyim kapıyı indirip açamıyordum. "Kardeşimi görmem lazım, lütfen."

Biri yanıma geldi ve eğilip kollarını arkadan bana sardı. Başımı kapıdan çekip göğsüne yasladı. Sıcak elleri buz kesip soğuk ter döken tenime usulca dokundu.

Nefes alamıyordum. Sanki ölümdü, ölüyordum. Kanım çekiliyor ve tükeniyordum.

"Sana yardım etmeme izin ver."

Asır'dı.

Koluna dokundum ve gözlerimi dahi açamazken titreyen dudaklarımın arasından birkaç kelime fısıldamaya çalıştım: "Asır," dedim önce var gücümle. "Yardım et." Yutkunmayı denedim ama beceremedim. "Kardeşime götür beni, yardım et."

Kim bir katilden yardım isterdi? Çaresiz kalan kimse. Çaresizdim ve bu çaresizlik beni yenmişti. Tek isteğim kardeşime gidebilmekti. Onu göremedikçe hastalanıyordum ve bu hastalık beni ölüme sürüklüyordu.

Asır'ın sıcak dudaklarını alnıma bastırdığını hissettim. "Haklıydın." Fısıltısı kulaklarıma çarpıyor ve yankılanıyordu. "Hayatta kalmanı istiyorum."

Asır beni kollarının arasına alıp yerden kaldırdı ve bir yere götürüp yatırdı. Gözlerimi açamıyordum ama sesleri duyabiliyordum. Yemek yememe ve su içmeme yardım etti. Bir serum daha taktılar koluma. Serum bitene dek ne yattığım yerden kalktım ne de gözlerimi açtım. Sadece sesleri dinledim.

Asır yanı başımda ağır ağır nefes alıp veriyordu. Olduğum odaya birileri girip çıkıyordu ama kimse tek kelime etmiyordu. Dakikalar birbirini takip etti ve saatler oldu. Saatler sonra Asır'ın ağırlaşan nefeslerine benim düzelen nefeslerim eşlik etti.

Gözlerimi aralayabildiğimde karanlık, güneşe yenilmişti. Gün ışığı bulunduğumuz odayı dolduruyor ve üstümüze yansıyordu. Asır hemen yanı başımda, yatağın kenarındaydı ve başını yatağa yaslamış bir vaziyette uyuyordu. Eli, yatağın üstündeki elimin üstündeydi.

Onun uzun kirpiklerine, dağınık kahverengi saçlarına, gamzesinin süslemediği çehresine bakarken ifadem dümdüzdü. Bakışlarımı eline çevirdim.

Hangi düşünceyle elimi tutabilmişti?

Elimi usulca çektim ve yattığım yerde doğruldum. Yataktan kalkınca başım dönmemişti. Kendimi iyi hissediyordum. En azından fiziksel olarak.

Küçük adımlarla ilerleyip odadan çıktım.

Ev sessizdi. Belki de saat çok erkendi ve herkes uyuyordu. Tahminen bir gündür buradaydım. Kardeşim bir gündür benden uzakta hayatta kalmak için mücadele ediyordu. *Ediyordu, değil mi?*

Mutfağa girip çekmeceleri karıştırmaya başladım. Hepsinin içine bakmama rağmen hiçbirinde bıçak ya da herhangi bir kesici alet bulamadım.

Asır hepsini kaldırtmış olmalıydı.

Mutfaktan çıkacağım sırada bir kız mutfak kapısında belirdi. Beni görünce gözleri büyüdü ve olduğu yerde birkaç saniye kalakaldı.

"Defne Hanım," diye fısıldadı ürkek bir şekilde. "Uyandınız mı? İyisinizdir umarım. Zor bir gün atlattınız."

"Öyle," diye fısıldayarak kıza doğru birkaç adım atarak ona yaklaştım. Omuzlarının hemen altında biten bal rengi kısa saçları, hokka burnu ve belirgin elmacık kemikleri olan tatlı bir kızdı. Benim yaşlarımdaydı. Siyah bir pantolon ve beyaz bir gömlek giymiş, belli belirsiz bir makyaj yapmıştı. Bir çalışandı.

"Bir şey mi istemiştiniz?" Ela gözlerini telaşla etrafta gezdirdi. "Acıktınız mı? Sizin için hemen bir şeyler hazırlayabilirim. Ya da kahve içmek isterseniz..."

Lafını kestim: "Kime çalıştığını biliyor musun?"

Sertçe yutkunup gözlerini bir anlığına kaçırdı. "Asır Bey."

"Asır Bey kim?"

"Asır Bey'in ailesini tanırım," dedi genç kız. "Ailem, Enver Bey için uzun süre çalıştı."

Başımı omzuma doğru yatırdım. "Ev kimin?"

"Bu ev?" Kaşlarını kaldırıp indirdi. "Asır Bey'in ailesinin tabii ki. Kendileri de İstanbul'da ama otelde kalmayı tercih ediyorlar. Küçük kızları öldüğünden beri Türkiye'deki hiçbir evlerinde kalmıyorlar."

"Asır'ın ailesi İstanbul'da demek?"

"Evet." Kız, çekingen bir gülümsemeyle yanımdan geçip buzdolabına ilerledi. Buzdolabını açıp içinden kahvaltılıkları çıkarmaya başladı. "Ama Asır Bey'in burada olduğunu bilmiyorlar. Sorduklarında evin boş olduğunu söylemem gerekti. Anlarsınız ya."

"Anlarım." Kalçamı tezgâha yaslayıp kızı izlemeye koyuldum. "Yine de polis buraya bakmış olmalı."

"Öncesinde evet." Buzdolabından çıkardığı kahvaltılıkları tezgâha koydu. "Asır Bey burada en fazla iki gün kalacağınızı söyledi. Sanırım daha fazla kalmanız tehlikeli. Bu akşam buradan ayrılmalısınız."

"Her şeyi biliyorsun, değil mi?"

Kız bir an durdu ve omuzlarını kaldırıp indirirken tebessüm etti. "Tabii ki. Ben Işık'la birlikte büyüdüm. Onun asıl arkadaşı bendim."

Bir an donup kaldım. Kızın suratına bakarken kanımın çekildiğini hissettim. Her şeyi biliyordu ve Asır'ı destekliyordu çünkü Işık'la birlikte büyümüştü ve arkadaşını öldürmüştüm.

"Asır'ın bana yaptıklarını destekliyorsun?"

"Sonuna kadar." Kız öyle rahattı ki cevaplarını bir başkası duysa onun aklını kaçırdığını düşünebilirdi. "Asır Bey iyi bir adamdı. Hatta küçükken ona âşıktım. Dünyanın en iyi ağabeyiydi ve hayranlık uyandırıcıydı. Onun kötü biri olmasının sebebi sizsiniz. Eğer sizden Işık'ın intikamını alırsa eskisi gibi olabilir. Sadece nefretinin soğuması gerek."

"Dalga mı geçiyorsun benimle?" Sesim korkutucu derecede sivrileşmişti. "Ne dediğinin farkında mısın sen?"

"Hak ettiğiniz çok daha fazlası," derken oldukça umursamaz görünüyordu. "Asır Bey size anlamadığım bir şekilde değer veriyor olmasaydı, sizi ellerimle öldürmek isterdim."

Gözlerimi kapatıp burnumdan derin bir nefes aldım ve nefesi sesli bir şekilde bıraktım. Sakin olmalıydım çünkü diğer türlü bu evin kapısından dışarı adım atmam mümkün olmayacaktı. Sakin ol, Defne, her şey sırasıyla.

Kız sakinliğimden cesaret alıp bana gözlerini devirdiğinde araladığım gözlerimi kıstım ve kaşlarımı çattım.

"Asır Bey'in bu söylediklerini duysa sana ne yapar?"

"Hiçbir şey." Dolaptan çıkardığı zeytinleri tabağa koyarken bana alaycı bir bakış attı. "Ben Işık'ın tek gerçek dostuydum. Bunu biliyor."

"Işık bana senden hiç bahsetmedi ama."

"Gerçekten arkadaş olmadığınız için olabilir mi?"

Henüz adını bilmediğim ama sivri cümleleriyle beni zıvanadan çıkarmayı başaran genç kız, elindeki zeytin kabını buzdolabına koymak için harekete geçti. Tam önümden geçtiği sırada ayağımı öne uzattım ve ayağıma takılıp yüz üstü yere düştü. Çenesini yere vurdu. Elindeki zeytin dolu kabın kapağı açıldı ve zeytinler etrafa saçıldı.

Kız acıyla inlediğinde yanına eğildim ve bal rengi saçlarından tutup kafasını kaldırdım.

Korkuyla çığlık attı.

Diğer elimi ağzının üstüne bastırıp sesini kestim.

"Seni bıraktığım anda ayağa kalkacak ve koşarak bu evden çıkıp gideceksin. Seni bulamayacağım kadar uzağa kaçsan iyi edersin çünkü bazen sinirlerime hâkim olamıyorum ve gözlerimi kapatıp açtığımda ellerim kana bulanmış oluyor."

Onu bir anda bıraktım. Sözümü dinledi ve ayağa kalktığı gibi koşarak benden uzaklaştı. Kapının kilidinin döndüğünü ve açılıp kapandığını duydum.

Kapının kilidini açmıştı.

Peşinden mutfaktan çıkacağım sırada Asır kaşları çatık bir hâlde içeri girdi. "Ne yaptın?"

Ona cevap vermeden yanından geçip gitmek istedim ama önüme geçip buna engel oldu. "Ne yaptın dedim sana? Azra'ya ne söyledin?"

"Adı Azra demek." Kollarımı göğsümde kavuşturup iç çektim. "Dilini kesmemek için benden kaçmasını söyledim. Damarıma basmıştı ve biliyorsun ki damarıma basıldığında iyi şeyler olmuyor."

"Onu kendinden korudun yani, öyle mi?"

"İstemezdim ama öyle denilebilir."

Bu kez onun yanından geçip mutfaktan çıkabildiğimde dış kapı bir anda açıldı ve iki koruma eşliğinde Azra eve geri getirildi. Korumalar kapıyı kapatıp dışarıdan kilitlediklerinde dudaklarımı sıkıca birbirine bastırıp sesli bir nefesi burnumdan bıraktım.

Azra beni gördüğünde ürkek bir kedi gibi titremeye başlamıştı. Onu görmezden gelip yanından geçtim ve salona girdim. Pencereler. Duvarı boydan boya kaplayan pencereler doğrudan bahçeye çıkıyordu.

Pencerelere bakarken biri arkamdan içeri girdi ve beni kolumdan tutup kendine çekti. Bir an neye uğradığımı şaşırdım ama Anıl olduğunu anlayınca buna izin verdim.

"Sarışın," diye mırıldandı beni sarıp sarmalarken. "Korkuttun beni."

"Her zamanki hâlimdi."

"Her zamanki hâlin olsa inan anlardım." Ne kadar korkunç göründüğümü belki de bilmiyordum. "Yaptığım ve yapamadığım her şey için özür dilerim. Engel olmayı bile beceremedim,

üzgünüm." Omuzlarımdan tutup beni geri çekti ve gözlerime baktı. "Söz veriyorum, kardeşine gitmen için elimden ne geliyorsa yapacağım. Bir planın varsa söyle, harfiyen uyacağım, sarışın."

Barış, Anıl'ın arkasından yaklaştı. "Şu delilik hâlinin arasını bulman gerekiyor. Aşırı öfkeden kudurmuş ya da fazla sakin hâlin insanı korkutuyor."

Dümdüz bir şekilde, "Hâlâ öfkeden kudurmuş bir hâldeyim," dediğimde Barış kaşlarını kaldırdı. "Delilik böyle bir şey mi?"

"Deli demezsek," derken burun kıvırdım. "Hatırlamak istemediğim şeyleri hatırlatıyor."

"Manyak?"

"Cık... *17 Numara*, de bana. Ne de olsa hiçbir şey bilmeyen en masum yanım, 17 Numara."

Koray içeri girerken, "17 Numara," dedi konuştuklarımızı duymuş gibi. "Biraz olsun kendine geldiğine sevindim. Şimdi işinin başına geri dön."

Koray, yanımızdan geçip gitti ve tek kişilik koltuğa oturup yanında getirdiği kitabı açtı, okumaya başladı. Deli diye bu manyak kıvırcığa denirdi.

"Buradan çıkmamız gerek."

Koray, başını kitaptan kaldırmadan, "Korumalar evin her yanını sarmış durumda," dedi. "Kapıdan da çıksan pencereden de kaçsan yakalarlar. Belki..." Başını kaldırıp kıstığı gözlerini üzerime dikti. "Çığlık atarsan bir şansın olabilir, 17 Numara."

"Çığlık?"

Barış kulağıma doğru eğildi ve aylar önce hurdalıkta yaptığı gibi, "Çığlıklarının hastasıyız, 17 Numara," diye fısıldadı.

Gözlerimi bir duvarı boydan boya kaplayan pencerelere çevirip kafamın içinde dönen sahneyi izledim. Bunca zaman çok çığlık atmıştım ama işte hâlâ buradaydım. Bir çığlığın bile insanları korkuttuğunu, sırf bu yüzden güvenli alanlarına çekilip saklandıklarını çok iyi biliyordum. Bir çığlık onlarca insanı

korkutup hepsinin güvenli alanlarına çekilmelerine neden olabilirdi ama belki onlarca insan arasından biri polisi ararsa bir şansım olabilirdi. Çünkü şehrin içindeydik. Etrafımız, içinde yaşam olan evlerle çevriliydi.

"Yoksa benden habersiz yeni bir katil çetesi mi kuruyorsun, 17 Numara?" Salonun girişinde elleri ceplerinde dikilen Asır'ın dudağının kenarı kıvrılmıştı. "Eğer öyleyse söyle çünkü başvuru yapmak için sabırsızlanıyorum." Yanıma doğru birkaç adım atıp kulağıma eğildi. "Eşsiz katil yeteneklerimi görmek ister misin yoksa hafızan senin için yeterli mi?" Sırıtarak geri çekildi. "Unutmuş da olabilirsin tabii, şaşırmam."

Asır ellerini ceplerinden çıkarıp Koray'ın çaprazında kalan bir diğer tekli koltuğa oturdu. Uzanıp Koray'ın elindeki kitabı kaptığında Koray ona delici bir bakış atsa da Asır bunu görmedi.

"Ne okuyorsun bakalım?" Dudaklarını sıkıca birbirine bastırıp Koray'ın okuduğu kısma parmağını bastı. "Stockholm Sendromu." Koray'a kısa bir bakış atıp ardından işaretlediği bir sayfayı açtı ve oraya da parmak bastı. "Lima Sendromu."

Alt dudağını ısırıp kendi kendine güldükten sonra Koray'a kitabını uzatırken garip bir bakış attı. "Buna mı inanıyorsun?"

"İnanmıyorum." Koray kitabını aldı. "Araştırıyorum."

"Bu, gerçek değil demektir."

Koray, "Belki de gerçek değildir," dediğinde Asır öyle bir bakış attı ki, Koray'ın, oturduğu koltuğa gömüleceğini sandım.

Asır, Koray'a bir şey söylemek için dudaklarını araladı ama Akın, "Günaydın!" diye cafcaflı bir giriş yaptığında bütün cümleleri boğazına dizildi.

Akın öyle neşeli görünüyordu ki ona bakarken ağzımın yarım açılmasına engel olamadım. Gözleri ışıl ışıldı ve tişörtünü mavi giyerek oldukça renkli bir seçim yapmıştı. Müzik yoktu ama dans ediyordu. Ben de dâhil herkese gülücükler atıyordu.

"Bugün harika bir gün!"

Arkasından içeri giren Ege'ye doğru dönüp elini kaldırdığında Ege onun eline çaktı. Ege de Akın kadar olmasa da mutlu görünüyordu.

"Yıllar sonra güneş açtı, solmuş çiçekler can buldu, yağmur yağdı, gökkuşağı üstümüzde yükseldi. Yeniden doğmuş gibiyim, harika!"

Barış, yanımdan geçip Akın'a saldırmaya hazırlandığında elimi göğsüne bastırıp onu durdurdum. Fakat yine de çenesini tutmasına yardımcı olamadım.

"Hareketlerine çekidüzen ver yoksa yaptığın şovu alır bir tarafına sokarım!"

Akın durup parmağını şaklattı ve parmak ucuyla Barış'ı gösterdi: "Seni şu sinir sorunların yüzünden bir doktora göstersek iyi olacak. Elinde kalacağım diye korkuyorum vallahi."

Dalga geçtiği o kadar açıktı ki bu, Barış'ı daha da sinirlendiriyordu.

"Birinin elinde kalacaksın ama onun ben olduğumu sanmıyorum, Akın."

Akın, bana kısa bir bakış atarken sertçe yutkunup ellerini beline yerleştirdi. "Siz böyle..." Gözleri benim, Barış'ın, Anıl'ın ve Koray'ın üstünde gezindi. "Dördünüz birlik mi oldunuz şimdi? Hepiniz 17 Numara'nın tarafına mı geçtiniz?"

Koray, elini kaldırarak, "Ben kimsenin tarafında değilim," diye itiraz ettiğinde Akın düzeltme yaptı: "Üçünüz?"

Bütün bunları bir gösteri gibi elini çenesine yaslamış bir vaziyette yüzünde bir tebessümle izleyen Asır'a bakıp iç geçirdim. Burada durmak bile bana nefes aldırmıyorken bu adamlar neyin derdindeydi böyle? Tamam, tescilli bir akıl hastasıydım ama gerçekten en akıl hastası ben miydim?

Kimse bir cevap vermediğinde Ege ellerini birbirine vurup araya girdi. "Bırakın şimdi o taraf bu taraf meselelerini. Söyleyin bakalım, ne zaman katliam yapıyoruz? Artık şu intikam meselesi bittiğine göre azıcık kan akıtalım, katliam yapalım ya."

Bir anlığına ev derin bir sessizliğe gömüldü. Ürkütücü bir sessizlik. Ege, herkesin garip bakışları altında ezilmesine rağmen katliam fikrine hevesle gülümsemeye devam etti.

Nefesimi sesli bir şekilde dışarıya bırakıp katillerin dört bir yanımı sardığı salondan çıkıp merdivenlere yöneldim. Basamakları çıkarken evin belli yerlerinde heykel gibi duran ama gözleri beni takip eden korumaları gördüm.

Katillerin korumalarının olması çok garipti. Gerçi koruma tipli bu adamların asıl amacı burada birilerini korumak değildi. Beni içeride tutmaktı. Daha da fenası, beni içeride tutmaya çalışan bir düzine adam olmasıydı. Komik tarafıysa adam sayısının bir öneminin olmamasıydı. Bir adam da olsa yüz adam da olsa bu evden çıkacaktım.

Üst kata çıkıp çatı katına çıkan merdiveni aramaya başladım. Bir yerden çıkılıyor olmalıydı ama hiçbir yerde merdiven göremiyordum. Belki de herhangi bir odanın içinden çıkılıyordu.

Bu düşünceyle önüme çıkan ilk odanın kapısını açtım. İçeriye kısaca göz gezdirip merdiven olmadığını görünce diğer odalara yöneldim. Açtığım ikinci kapının ardında bir merdiven yoktu ama içerisi ilgimi çekmişti.

İçeri adımlayıp odanın tam ortasında duran dokuma halının üzerinde durdum. Burası bir çalışma odasıydı ve koca bir masanın tam karşısında büyük bir kütüphane vardı. Koyu renk ahşaplar, odanın her yanına hâkimiyetini kurmuştu.

Kitapları es geçip masaya yaklaştım ve üstündeki bana arkası dönük çerçeveyi alıp kendime çevirdim. Gördüğüm fotoğraf karşısında kaşlarım havalandı.

Artık hafızamda net bir şekilde varlığını koruyan Işık, annesi, babası ve Asır'ın yıllar öncesine ait bir fotoğrafıydı. Belki de son fotoğrafları. Son mutlu anları. Asır'ın Işık'ı en son gördüğü zamanlara ait bir fotoğraf olmalıydı çünkü Işık tam da hatırladığım gibiydi.

Kahverengi, örgülü saçlarının üstünde papatyadan tacı vardı. Otuz iki diş denecek kadar geniş bir gülümsemeyle kameraya bakıyordu. Asır hemen yanındaydı, gerçek bir gülümsemeyle kameraya bakarken gamzeleri en belirgin hâlini almıştı.

Meğer Asır'ı hiç gerçekten gülümserken görmemişim. Hiçbir gülümsemesi bu fotoğraftaki gülümsemesiyle kıyaslanamazdı. Sadece kardeşini değil, gülümsemelerini de çalmışım ondan. Aynı onun benden çaldığı gibi.

"Son fotoğrafımız." Asır'ın ardımdan yükselen kısık sesini duyunca elimdeki çerçeveyi masaya bıraktım. Yanımdan geçip çerçeveye uzandı ve fotoğrafa uzun uzun baktı. "Son gülümsemelerimiz."

Geriye doğru birkaç adım atıp aramızdaki mesafeyi açtım. Onunla aramda aşılamayacak mesafeler olmalıydı. Onu yakınımda, etrafımda görmek istemiyordum.

"Yalnız kalmak istiyorum." Kapıya doğru döndüm. "Peşimden gelmeyi kes."

"İstersen kıta değiştir, yine de peşinden geleceğim çünkü yarattığım yıkımı ânı ânına izlemek istiyorum, 17 Numara."

Kapının eşiğinde durup dişlerimi sıktım. Onu burada öldürmek istiyordum. Her şeye bir son vermek isteyen yanım o kadar baskındı ki, sanki ilk fırsatta ellerime hâkim olamayacak ve onu öldürecektim.

"Ayrıca boşuna çatıya çıkan merdiveni arama, kapısı kilitli. Birkaç saat sonra buradan ayrılacağız. Şehir dışına güzel bir gezi planlıyorum."

Yanağımın içini ısırıp dilimin ucuna gelen bütün cümleleri geri iteledim. Onun küçük ve kışkırtıcı oyunlarına gelmeyecektim. Evet, birkaç saat sonra buradan ayrılacaktık ama şehir dışına aptal bir gezi düzenleyemeyecekti. Birkaç saat sonra kardeşime kavuşacaktım.

Onunla konuşmadan, onu görmezden ve duymazdan gelerek odadan çıktım, koridorda ilerledim. Merdivenlerin başına

geldiğimde basamakları inemeden ardımdan seslendi: "Anlamıyordun, dinlemiyordun, şimdi de görmüyor musun?"

Kaşlarımı çatık bir hâlde yüzümü ona çevirip gözlerine baktım. Aramızda istediğim gibi uzun bir mesafe vardı.

Bakmak dışında bir şey yapmadığımda, istediği cevabı ona vermediğimde burnundan sesli bir nefes bırakarak bana doğru adımlamaya başladı.

"Tamam, dinleme, görme, duyma ama en azından anlamayı dene." Bir adım kala durdu. "Son mutlu anımın son fotoğraf karesine bakıp bir an bile vicdan azabı çekmediğini söyleme. Biraz olsun duygu belirtisi göster, biraz olsun anladığını hissettir."

Boğazıma koca bir yumru oturdu. Yutkunmayı denedim, yutkunamadım. Nefes almayı denedim, beceremedim.

"Seni anlamam için kardeşimi göğsünden vurman mı gerekiyordu?"

"Biri..." Başını iki yana salladı. "Hayır, sen beni anla istedim."

"Anlamıştım zaten," diye fısıldadım çaresiz bir şekilde. "Anlaşmıştım seni, Asır." Gözlerim yandı ve hızla sulandı. "Vicdan azabından, kendime olan nefretimden nefes dahi alamazken anlamıştım seni. Sen sırf seni anladığımı görmeyi beceremediğin için mi yaptın bunu?" Sesim tehlikeli derecede kısılırken sivrileşti. "Kendini haklı çıkarmak için mi öldürdün kardeşimi?"

Öldürdün? Hayır. Ölmedi benim kardeşim. Ağzımdan kaçtı. İstemeden oldu. Doğru değil ki zaten.

Elimi alnıma bastırıp kafamı iki yana sallamaya başladım. Bir istilaya dönüşen düşüncelerim beni devirmek için an kollarken sessizce inledim: "Ölmedi," diye fısıldadım acı içinde kıvranırken. "İstemeden söyledim, ölmedi." Alnıma vurdum. "Aptal kafam, nasıl böyle konuşurum?"

Asır, alnıma vurduğum elimi yakalayıp bir kez daha vurmama engel olduğunda sakin kalamadım. Uzun tırnaklarım

elini çizerken elimi de elinden kurtardım. Geriye çekilip ondan uzaklaştım.

"Kardeşimi öldürdüğün ellerinle bana dokunamazsın!"

Elimi ağzımın üstüne bastırıp gözlerimi dehşet içinde büyüttüm. Başımı iki yana sallayarak kendi söylediklerimi inkâr ettim.

Ölmedi kardeşim, yaralandı.

Kafamın içinden bir ses yükseldi. *Öldü,* dedi. Korkuyla kendimi geriye doğru attığımda belimi tırabzanlara çarptım.

"Ölmedi."

Öldü işte.

Kafamı iki yana sallayarak içimdeki aptal, vahşi sesten kurtulmaya çalıştım. Bu nasıl olabilirdi? Ben uyanıktım, kendimdeydim. Bu bir rüya değildi.

Kendimden kaçmak istedim ama bir tek kendimden kaçamadığım gerçeğiyle çok sert yüzleştim. Kafamdaki sesi bastırmaya çalışırken gözüm koridordaki duvarda asılı olan aynadaki yansımama çarptı.

Kendi yansımamı görmeye tahammülüm kalmamıştı. Dizlerimin üzerine çöküp başımı ellerimin arasına aldım ve kendi yansımamdan saklandım.

Çocuklar da ölür ve işte senin kardeşin de öldü, dedi zihnimin içindeki tanıdık ama bir o kadar da yabancı ses.

Çığlık attım. Bunca zaman onlarca kez çığlık atmış, sesimi duyurmaya çalışmıştım ama ilk kez kendi sesimi bastırmak için çığlık atıyordum. Sahneler kuran, canavarlar yaratan vahşi kızın beni kandırmasına izin vermeyecektim.

Parmaklarımı gözlerime bastırdım. Tırnaklarımı göz kapaklarıma geçirmeye hazırlandım. Tırnağımın göz kapağımda bıraktığı keskin sızıyı hissettiğim ilk anda Asır ellerimden tutup gözlerimi tırnaklarımdan korudu. Önce ellerimi tuttu, ardından ona saldırmak için an kollayan bedenimi sarıp sarmaladı.

Onun kollarının arasında kulak tırmalayan çığlıklarım boğazımdan kopup giderken boğulduğumu sandım.

"Bırak beni, dokunma!" Asır'ın kollarının arasında cebelleşirken sıkışıp kaldım. "Çek ellerini üzerimden."

Çığlıklarımı duyan Barış merdivenleri ikişer ikişer çıkarken, "Bırak," dediğini duyar gibi oldum. "Onu ne hâle getirdiğini görmüyor musun, bırak!"

Asır, beni bir anda bıraktığında kendimi öne doğru attım ve ondan olabildiğince hızlı şekilde uzaklaştım. Gitmek istememe rağmen yalnız kalmak istemiyordum. Yalnız kalırsam o vahşi kız beni kandırırdı.

Ayağa kalkmak istedim ama vahşi kız susmadı. *Öldü işte, toprağın altına gömdüler kardeşini. Asır yaptı bunu, kendi ellerinle yarattığın canavar. Hadi, öldür onu. Öldürseydin, bu kadar ileri gidemezdi.*

Parmak uçlarımı sertçe yüzüme bastırırken, "Sus!" diye haykırdığımda evin sarsıldığını ve çığlığımın yarattığı enkazın altında kaldığımı sandım. "Kes sesini, sus!"

Gözüm hiçbir şeyi görmüyor, duymuyordu. Tek duyabildiğim onun sesiydi. Kısık kahkahalar atıyor, benimle eğleniyordu.

Kulaklarımı parmaklarımla tıkayıp olduğum yerde sallanmaya başladım. Saçlarım yüzümün bir kısmını kapatıyordu.

Sarı saçlar, kanlı saçlar. 17 Numara, Defne Karaca. Kanlı eller, kanlı zihinler. Ölü bedenler, ölü kardeşler. Ölü. Kardeş. Ölü. Kardeşim.

Omzuma bir el dokunduğunda bunu Asır'ın yaptığını sanıp sert bir tepkide bulunmaya hazırlandım. Kafamı kaldırıp çevirdiğimde Asır'ı değil, Işık'ı gördüm.

"Işık," diye fısıldadım, sadece benim duyabileceğim şekilde. "Onur orada mı?"

Işık, başını iki yana salladı. *"Hayır, kardeşin burada değil."*

Ellerimi ağzımın üstüne kapatırken gülmeye başladım. Değildi işte, ölmemişti kardeşim. Hâlâ nefes alıyordu, yaşıyordu. Beni bekliyordu. Ona sarılmamı, kulağına her şeyin geçtiğini fısıldamamı ve Şeker Portakalı'nı okumamı bekliyordu. Şeker Portakalı'nı okumadan ölmezdi kardeşim.

Canavarlar yaratan vahşi kız, beni kandıramayacağını anlayınca kendi karanlığına çekilip sessizleşti. Hayır, canavarlar yemeyecekti kahramanları, kahramanlar yenecekti canavarları.

"Hey!" Barış, önümde dizlerinin üzerine çöküp yüzümü ellerinin arasına aldığında korku dolu yüzüne gülümsedim. "İyi misin?"

"İyiyim," deyip elimi elinin üstüne bastırdım. "Ben artık iyiyim, Barış." Yine de sesimin titremesine engel olamıyordum. "Teşekkür ederim." Uzanıp ona sarıldım. "Yaralarımın yalnızca fiziksel olmadığını anlayıp yanımda olduğun için teşekkür ederim."

Barış, saçlarımı okşarken, "İyi olduğuna emin misin?" diye sorduğunda kafamı sallarken geri çekildim. "İyi olacağım."

Barış'tan önce ayağa kalkıp gitmek için arkamı döndüğümde Asır'la burun buruna geldim. Düşünceli bir ifadeyle bana bakarken sessizliğini koruyordu. Bir şey söylemesini beklemeden ya da bir şey söylemeden yanından geçip gitmek istedim. Yanından geçerken kolumdan tutup beni durdurdu. Dönüp yüzüne bakmadım.

"Sen ne yaptığının farkında mısın?"

Sertçe yutkundum. Ne yaptığımı anlayamamıştım. Ona bir şey söylememiş, bir şey yapmamıştım.

Ona bir cevap vermeden kolumu kurtarmaya çalıştığımda beni bırakmadı. Bunun yerine beni kendine doğru çevirip diğer kolumdan da tuttu ve gözlerinin içine bakmaya zorladı.

"Az önce ne yaptığının farkında mısın diye sordum sana?"

"Çığlığım rahatsız mı etti?" diye sorarken başımı omzuma doğru yatırdım. "Onca çığlık attım, birine bile kulak kabartmadın. Şimdi ne değişti?"

"Sen değiştin."

"İstediğin de bu değil miydi zaten?"

Dudaklarını araladı, buna hazır bir cevap vermek için aceleci davrandı ama kelimeler dudaklarının arasından bir türlü dökülmedi. Dudaklarını birbirine bastırıp kollarımı tutan ellerini gevşetti. Elinden kurtulmamı beklemedi ve ellerini çekip iki yanında serbest bıraktı. Ben yanından geçip giderken ağır sessizliğini ardımdan bakarak sürdürmeye devam etti. Bunu da tırabzanlara tutunup basamakları inmeden önce istemeden ona baktığımda görmüştüm.

Başka bir evrenin, başka bir insanın, başka bir sevginin bakışıydı bu. Asla bize ait olmayacak bir bakış, his, düşünce. Ben hep gidecek, zorla tutulduğumda kaçacaktım ve o, beni hep zapt etmeye çalışacaktı. Belki iki dünya bir araya gelecekti ama biz bir araya gelmeyecektik. Çünkü hiç *biz* diye bir şey olmamıştı.

Basamakları inip salona girdim ve çift kişilik koltuğa oturup bacaklarımı önümdeki orta sehpaya uzattım. Koray'ın bıraktığı kitabı koltuğun üstünde görünce aldım ve kıvırdığı sayfayı açıp birkaç cümle okudum.

Stockholm Sendromu, rehin alınma, cinsel tacize ve şiddete uğrama gibi psikolojik ve duygusal baskıya maruz kalınması durumunda ortaya çıkan, kişi ile empati ve duygusal bağ kurulması ile sonuçlanan psikolojik esaret olarak tanımlanabilir.

Alt dudağımı dişlerimin arasına alıp tanımın yazdığı sayfayı yırttım ve buruşturup top yaptıktan sonra salonun içine doğru attım.

Canavarlar yaratan vahşi kız, insanları Stockholm Sendromu yaşadığıma inandırmış olabilirdi ama hayır, hislerimin ve hareketlerimin sebebi beni kaçırıp psikolojik ve duygusal

baskıya maruz bırakan Asır'la empati ve duygusal bağ kurmam değildi.

"Kitabımı neden yırttın?"

İçeri girip önümde dikilen Koray'a kısa bir bakış atıp kitabını alması için uzattım. "Hoşuma gitmedi."

"Hoşuna gitmeyen şeyleri yok etmeye devam edecek olursan, bir gün kendi kendini yok etmek zorunda kalacaksın."

Kitabını alıp yanıma oturdu ve işaretlediği başka bir kısmı açıp kaldığı yerden okumaya devam etti. Önce kitaba sonra onun gözlüğünün ardında kalan gözlerine yandan bir bakış attım. Uzun kirpikleri uzun aralıklarla inip kalkıyordu. Çok az göz kırpıyor, ağır ağır nefesler alıyordu.

"Yok olmakla ilgili bir sorunum yok," diye mırıldandım. "İstemeden, kontrolsüzce yok ettiklerimle ilgili sorunlarım var."

Koray, gözlüğünü çıkarıp çehresini bana çevirdi. Bakışlarında acı bir ton sezdim ama emin olamadım. Konu Koray olunca her şey belirsiz geliyordu.

"Kişilik bölünmesi yaşıyorsun."

"Tanı koymak için yetkinliğin olduğunu sanmıyorum ama bilgi için teşekkürler."

"Asır, Ali, Akın, Anıl ve Barış beni bir kütüphaneden, sekiz numaralı masadan aldılar. Üniversitede psikoloji okuyordum."

"Bizim gibileri iyileştirmen gerekirken bizden biri oldun demek, ne hoş," diyen Koray, gözlüğünü geri takarken, "Terzi kendi söküğünü dikemezmiş," diye mırıldandı. Kitabını okumaya kaldığı yerden devam ettiğini görünce gözlerimi salonun diğer ucuna çevirdim.

Sürekli birilerinin içeri girip çıktığını fark etmiştim ama dönüp bakma, inceleme zahmetinde bulunmamıştım. Azra denen kız, duvar kenarındaki dev yemek masasını donatmakla meşguldü.

Son bir yemek.

Son bir ölüm.

Son bir veda.

Azra, masaya son dokunuşlarını yaptıktan sonra bana kısa bir bakış attı. "Yemek hazır."

Sesini yükseltmeye bile korkmuş, hızla salonu terk etmişti. O, salondan çıktıktan sonra Akın ve Ege hiç beklemeden masadaki yerlerini almışlardı.

Üstünü değiştirip beyaz bir tişört giyen Asır salonun geniş kapısından içeri girer girmez göz göze geldik. O, gözlerini benden kaçırdı, ben ondan kaçırmadım. Masadaki başköşelerden birine yerleşip sırtını sandalyenin arkasına yasladı ve beklemeye başladı.

Anıl ve Barış içeri girip önce yemek masasına ardından bana baktılar. Koltuktan kalkmaya hazırlandığımda Koray benden önce davrandı. Kalkıp yemek masasına yürümeye başladı. Onun ardından kalkıp masaya ilerlediğimde Barış ve Anıl beni takip ettiler.

Masadaki bir diğer başköşeye oturdum. Anıl hemen soluma otururken Barış, Koray'la ikisinin arasında oturuyordu. Sağ tarafımda oturan Akın oldukça yakınımdaydı ve bu, ikimizden biri için çok riskliydi. Kimin için olduğu ise şu an için muammaydı. Ege onun yanında, Asır'ın tarafında oturuyordu.

Herkesin önünde az pişmiş koca birer et vardı. Öyle ki çatalı ve bıçağı kavrayıp eti kesmeye kalktığımda çıkan kan tabağa yayıldı. Kan kokusu burun deliklerimden içeri süzüldüğünde nefesimi tuttum.

Kanın kokusunu biri seviyordu ama o kişi ben değildim.

Kanlı etten ufak bir parça kesip pek de keskin olmayan bıçağı tabağın kenarına bıraktım. Çatalımı ete batırıp göz hizama getirdiğimde tam karşımda oturan Asır'la gözlerimiz kesişti.

Masadaki kırmızı şarap olduğunu tahmin ettiğim kadehine uzandı ve alıp bana doğru kaldırdı. Yüzümü buruşturup kestiğim eti ağzıma aldım.

İlk çiğnemede sanki kanın metalik tadı dilime yayıldı ve çiğnedikçe et parçalanıp kana dönüştü. Eti zoraki bir şekilde yutarken midemin bulandığını hissettim.

Hızlıca kadehime uzanıp şaraptan birkaç yudum aldığımda yudum yudum kan içtiğimi sandım. Kadehi çarçabuk masaya geri bırakıp zorla ağzımdakileri yutarken yüzümü buruşturmaktan kendimi alamadım.

Hayır, ne yediğim ne de içtiğim kandı. Bunun farkında olmama rağmen bu hisse engel olamıyordum.

Sağ tarafımda kalan Akın öksürmeye başladığında bakışlarım ister istemez ona döndü. Elinin tersini ağzının üstüne bastırmış, sesli sesli öksürüyordu. Sanırım et boğazına takılmıştı.

Elini benim solumda kalan su dolu sürahiye doğru uzatıp birinin ona su doldurmasını bekledi. Anıl'dan önce davranıp sürahiyi aldım ve Akın'a doğru uzattım. Gözlerinde şaşkın bir ifade peyda olurken sürahiyi almak için uzandığında sürahiyi sağa, masanın dışına doğru çektim ve bir anda bıraktım. Cam sürahi parke zemine çarpıp gürültüyle parçalara ayrıldı.

Dudaklarımı sahte bir şekilde bükmeme rağmen bakışlarım buz gibiydi. "Tüh, elimden kaydı."

Akın, kor alevler saçan göz bebeklerini beni yakacakmış gibi büyüttü. Az daha boğulup geberiyordu. Şanslıydı ki Ege ona kendi su dolu bardağını uzatmıştı. Bana kalsa boğazına takılıp kalan bir lokma etten bile ölebilirdi ama işte, kötüler hep dört ayak üstüne düşerdi.

Akın, suyu içip boğazını temizledikten sonra, "Beş yaşında mısın kızım sen?" diye bana diklendiğinde ona tebessüm ettim. "On iki demek istedin sanırım."

Bakışlarımı Asır'a çevirdiğimde dudaklarını sıkıp bıraktı. "Kafanın içindeki sahneler kurmaya bayılan canavarı inine geri yolla yoksa herhangi bir imada cezayı adamlarından biri çeker."

"Adamlarım?"

"Adamların," derken onun sağ, benim sol yanımda kalan üçlüyü gözleriyle işaret etti. Koray bunun üzerine gözlerini devirip buna isyan edercesine derin bir iç çekti.

"Neden ben çekmiyorum?" diye gerçek bir merakla sorduğumda, Asır bana bir cevap vermek yerine yemeğini yemeye devam etti. Onun bu tavrına sesli bir şekilde güldüm. Asır Karahanlı komik bir adamdı doğrusu.

"Aptalsın," dedim yüzüne. "Hâlâ rüya gören bir aptalsın."

Bıçağını masaya çarpıp ateş saçan gözlerini üzerime dikti. "Seni bir türlü öldüremediğim için aptalın tekiyim, doğru."

"Öldürdün," derken önümdeki kanlı tabağı ileri doğru ittim. "Sadece henüz mezara girmedim ve üzerime kanlı papatyalarını ekmedin."

Asır, ona kurduğum cümlelerden rahatsız olmuş gibi sesli bir nefesi bıkkın bir şekilde bırakıp yemeğini yemeye devam etti. İkimizi bir odaya kapatsalar, muhtemelen sabahına birimizin cesedi çıkardı.

Ege, ortamdaki gerginliği dağıtmak ister gibi gülerek, "Koray, iyilik meleği rolüne bürünmüşsün. Aklını iyi şeyler için de kullanabiliyormuşsun, ne garip," dediğinde Koray ona dik dik baktı. "Sen de şeytanla fazla haşır neşir olmuşsun. Sana kalsa yamyam gibi çiğ et yiyeceğiz, gözünü öyle kan bürümüş. Biz ağzımızı açıp senin bu manyaklığına tek kelime ediyor muyuz?"

Akın, "Edemezsiniz zaten," diye araya girdiğinde Barış bu ânı bekliyormuş gibi, "Ya edersek?" diye lafa atladı. "Bu konuda ne yapabilirsin mesela, Akın? Bize işkence mi edersin, boğazımıza bıçak mı dayarsın yoksa bizi öldürür müsün?"

Akın, dirseklerini masaya yaslarken imalı bir şekilde güldü. "İçimden bir ses seni öldürmekten keyif alacağımı söylüyor, Barış. Belki de işe önce şu uzayan dilinden başlarım."

"Sonra da özür diler misin?"

Akın, Barış'ın lafı üzerine öfkeyle ayağa fırladığında Asır bıçağını masaya sapladı. Ardından çetesindeki her bir üyeye tek

tek bakarken beni es geçtiğinde gülerek kendi bıçağımı elime aldım ve göz hizama kaldırdım.

Benim bıçağım onunki gibi keskin değildi. Onunkiyle birinin boğazını deşebilirdim ama benimkiyle ancak pişmiş et kesilirdi.

"Uzayan dilleriniz, yükselen sesleriniz beni o kadar rahatsız etmeye başladı ki, saygıda kusur etmeye devam edecek olursanız, bir çetenin yok oluşuna bizzat şahit olacaksınız. Ortalık kan gölüne dönmeden kesin sesinizi."

Asır'ın çetenin üstündeki ezeli üstünlüğü baskın geldi ve sesini kesti.

Bıçağımı öne doğru uzatıp, "Bıçağım kesmiyor, seninkinden istiyorum," dedim.

Asır bir an durup bana dik dik, şu durumda bile ne dediğimi anlamak ister gibi baktığında bıçağımı ısrarla uzattım. "Yoksa ben değiştiririm ve inan bana, büyük bir bıçak seçerim."

Asır, bana ters bir bakış atıp masaya sapladığı bıçağını çekti ve masanın ortasına koydu. Uzanıp elimdeki bıçağı onun bıçağının yanına koydum ve onunkini elime aldım.

Parmağımı bıçağın keskin yüzeyine sürttüğümde hemen kan aktı. İşte, yeterince keskindi.

Masadan aldığım beyaz mendille bıçağı silerken Asır, "Bu kadar acele etme, intikam soğuk yenen bir yemektir," diye alay eder gibi konuştuğunda, sandalyeyi itip kalktım ve başımı omzuma doğru yatırıp ona doğru adımlamaya başladım.

Beni hafife alıyordu. Ona zarar veremeyeceğimi düşünüyordu.

Onun yanı başına vardığımda vücudunu hafifçe bana doğru çevirdi. Bıçağa göz ucuyla bile bakmıyordu. Elimde onu öldürebilecek keskin bir alet taşıyordum ama kalbinin ritminin bile değişmediğine emindim.

"Senin gibi dokuz yıl bekleyeceğimi sana düşündüren ne?" Onun arkasına doğru geçtim ve tek elimi omzuna bastırdım.

"Bilirsin ki elime geçen fırsatları değerlendirmeden duramam, Asır."

"Göz göre göre bunu yapmayacaksın, 17 Numara. Unuttun mu. daha birlikte kardeşinin mezarının üzerine papatyalar ekeceğiz."

Bıçağın sapını elimde çevirip keskin tarafını Asır'ın boğazına bastırdım. "Kardeşimle ilgili tek kelime daha etmeyeceksin."

"Yoksa?" Kışkırtıcı bir kahkaha attı. "Kardeşinin öldüğünü biliyorum desem ne yapabilirsin mesela, 17 Numara?"

"Kardeşim ölmedi!"

Bıçağı boğazına sürtüp hızla çektim. Kan, bir çizgi şeklinde Asır'ın boğazında belirdi. Bıçağı kaldırdım ve var gücümle Asır'ın koluna sapladım.

Asır, acıyla kasılırken nefesini tuttu. Öfkeyle kabaran damarları gün yüzüne çıkarken kıpkırmızı kesildi. Yine de canının yandığını belli etmemek için ne acıyla inledi ne de en ufak bir ses çıkardı..

Zaten bıçak ete girdiğinde değil, çıktığında can yakarmış, Asır Karahanlı.

Bıçağı bir hışımla çektiğimde Asır nefesini daha fazla tutamadı ve acıyla inleyip bıraktı. Kolundan akan oluk oluk kanlar parke zemine damlarken Asır'ın kulağına doğru eğildim.

"Bir kere daha uyarmayacağım."

Asır'a yaptıklarımı hazmedemeyen Akın sandalyesini itip kalktı ve öfkeyle üstüme yürüdü. Kolumdan tutup beni arkadaki duvara çarpmaya kalktığında elimdeki kanlı bıçağı boğazına bastırdım.

Nefesi de hevesi gibi kursağında kaldı.

"Çek elini üzerimden yoksa deli demem, deşerim boğazını!"

Akın, korkuyla elini kolumdan çekti ve boğazına dokunan bıçaktan usulca uzaklaşmaya başladı. Bu hâline esaslı bir

kahkaha patlattım. Gülerken göz pınarlarıma dolan gözyaşlarına ise anlam verememiş, engel olamamıştım.

Asır'ın kulağına doğru eğilirken elimi omzuna sardım. "Sana yaşaman için bir şans veriyorum, Asır Karahanlı. Sen beni öldürmeyi beceremiyor olabilirsin ama kardeşime gitmek uğruna seni delik deşik edebilirim. Kararını ver, zaman daralıyor."

Asır Karahanlı'nın kalbi küt küt, yerinden çıkacakmış gibi çarpıyordu. Sıktığı çenesini kaldırdı ve yüzünü bana doğru çevirdi. Yüzlerimiz arasında yalnızca birkaç santim vardı.

Sıktığı dişlerinin arasından, "Şu an kiminle konuşuyorum?" diye sorduğunda gözlerimi kırpıştırdım. "Ne?"

"17 Numara nerede, Defne Karaca?"

Bir an durdum ve söylediklerini düşündüm. Sonra zihnimi yokladım, karanlıkta anılarımın altını yokladım. Açılan kapıları kapartım, üzerine kilitler vurdum.

Gülümsedim. "Defne Karaca burada değil, ininde. Ben izin verene dek de oradan çıkmayacak, endişelenme."

Bütün bunları sahneler kuran, canavarlar yaratan karanlık yanımın yaptığını düşünmesi ne kadar komikti. Oysaki eğer o olsaydı, Asır Karahanlı şimdi can çekişerek son nefesini veriyordu.

Duzenleme
Ny.Ozlem

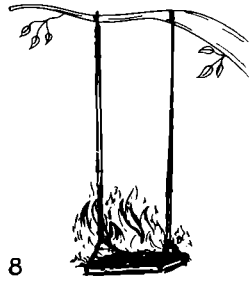

BÖLÜM 8

Kişilik bölünmesinde kişi iki ya da daha fazla kimliğe bürünebilir ve unutkanlık yaşarmış. Hafıza kaybı denilecek kadar ciddi bir unutkanlık. Ve hasta, kişilik bölünmesi yaşadığını kabul etmekte zorlanırmış.

Doktor değilim, kendi kendime teşhis koyamazdım ama bir doktorun durumuma bir ad koymasını isterdim. Mesela şu an neden o vahşi kızla bir bütünmüş gibi hissettiğimi biri bana açıklamalıydı.

Bıçağı masaya bırakıp geri çekildim ve Asır'dan uzaklaşırken kulaklarıma dolan uğultuyu dağıtmak istercesine kafamı salladım. Diğerlerinin üstümde dolanan garip bakışlarına göz ucuyla bakmakla yetindim.

Salondan çıktım ve mutfağa koştum. Mutfak kapısından içeri girip lavaboya yaklaştım. Suyu açıp Asır'ın elime bulanan kanını temizlemeye başladım.

Kardeşime kavuşacağım ve bitecek bu işkence.

Elime bulaşan kan, tırnaklarımın aralarına dolmuştu ve çıkmak bilmiyordu. Belki de ben çıkarmayı beceremiyordum.

Nefesim göğüs kafesimde sıkışıp kalınca suyu kapatmadan dizlerimin üzerinde yere eğildim ve sırtımı mutfak dolabına yasladım.

Uzanıp tezgâhın üstündeki mutfak havlusunu aldım ve ıslak, kanlı ellerimi kurulamaya başladım.

Sürekli düşemez, kalkmaya çalışırken kayıplar veremezdim. Ağlamakla bitmiyordu dertler, silinmiyordu karanlık düşünceler. Kavga edince gitmiyordu kötü kalpli insanlar, bitmiyordu işkenceler.

Bitmek bilmeyen bir kaosun içindeydim. Doğru yöne gitmeye çalışıyordum ama beni yanlış yola sürükleyen bir girdabın içindeydim. Annem ve babam belki beni doğru yola geri döndürebilir, önceden yaptığı gibi korurdu.

Üniversitenin ilk yılı annem İstanbul'a, ondan uzağa gideceğimi öğrenince ilk başta çok endişelenmişti. Ankara'da bir üniversiteye gitmem konusunda o kadar çok ısrarda bulunmuştu ki, bensiz kalmaya dayanamayacağını düşünmüştüm. Sonra bir gün Onur'la atışmıştık. Ufak bir atışmaydı ama bir abla olarak küçük kardeşimi ağlatıp annesine koşmasını sağlamıştım. Annem o günün gecesinde yanıma gelip İstanbul'da okumamın harika olacağını söylemişti.

Şimdi daha iyi anlıyordum. Annem çocuğuna zarar gelmemesi için beni, bir canavarı diğer insanların arasına bırakmıştı. O ve küçük oğlu güvende olacaktı ama etrafımdaki diğer bütün insanlar ölecekleri günü bekleyebilirdi.

Annem benden nefret ediyor olmalıydı.

Küçük oğlu, akıl hastası kızı yüzünden kalbinden vurulmuştu. Belki şimdi annem, Onur'un yanı başındaydı ve uyanması için dualar ediyordu. Belki de Onur uyanmıştı ve beni soruyordu ve annem, bir daha adımı ağzına almaması için ona kızıyordu.

Annem için gözden çıkarılabilir biriydim ama babam için öyle değildim. *Babam arıyordur beni, özlüyordur. Hem annem gibi suçlamıyordur da. Anlıyordur beni.*

Annemi de anlıyordum. Haklı bir nefret olurdu onunkisi. Hayatını mahvetmiştim sonuçta. Âşık olduğu adamdan yıllarca

mahrum kalmıştı, bir katili besleyip büyütmüştü ve canından çok sevdiği oğluna zarar gelecek diye her gece tetikte uyumuştu.

Herkesi anlayabiliyordum. Kendim dışında. Asır'ı da anlıyordum ama haklı bulmuyordum. Ona da kızgındım, bir kaşık suda boğmak istiyordum ve ondan nefret ediyordum ama bir yandan bana yaptıklarını kardeşine olan sevgisinden yaptığını da biliyordum. Ufacık bir noktada kardeşimi göğsünden vuran Asır Karahanlı'yı bile anlayabiliyordum ama kendimi anlayamıyordum.

Delirdiğimi düşünüyordum, hayır, biliyordum. Artık hiçbir şeyi unutmuyordum ve bu, yaptıklarımı daha anlaşılmaz kılıyordu.

Farkındalık, farkında olmamaktan daha kötü bir hismiş meğer.

Ardımda bırakıp kaçtığım salondan kırılıp dökülme sesleri yükselmeye başladığında bir anlık sakinliğim ve sessizliğim son buldu.

Kendi kendime kalmaya ihtiyacım vardı ama bu, aynadaki yansımama bakmaktan farksız olmazdı.

İçerideki gürültüyü duymazdan gelmeye çalıştım. Burada biraz daha kendi kendime kalırsam belki de bazı şeyleri çözebilirdim. Acıyla, nefretle, kinle hareket etmeden biraz olsun hissederek düşünebilirsem, belki ellerimi kana bulamama gerek kalmazdı.

Çünkü ben korkardım. Katil olmaktan, can yakmaktan, kan akıtmaktan korkardım. İnsanları değiştirmeyi isterdim, insanlar kurtulsun isterdim.

Akın mutfaktan içeri daldı. "Yanına git." Eliyle mutfak kapısını işaret ediyordu. "Asır'ın yanına git ve onu sakinleştir yoksa evi başımıza yıkacak."

Omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Yıksın."

"Delirmenin sırası değil, Defne!" Akın, korkmuş gibi görünüyordu. Asır ne hâldeyse bu, Akın'ı benimle iletişim kurmak

zorunda bıraktırmıştı. "Çıldırdı diyorum sana. Birileri elinde kalacak ve o birileri senden taraf olanlar olacak."

Asır'ın çıldırması, bunun Akın'ı korkutmuş olmasını umursamamıştım ama son cümlesini umursamamam mümkün değildi.

Tezgâha tutunup kendimi yukarı çektim ve ayağa kalktım. Akın, beni ikna etmiş olduğunu anladığında sesli bir nefesi rahatlarcasına dışarıya bıraktı ve mutfak kapısını ısrarla göstermeye devam etti.

Mutfak kapısına ilerledim ama çıkmadan önce durup ardımdan gelen Akın'a doğru döndüm. Ardımdan hızla attığı adımlar, durduğumu ve ona baktığımı görünce sekteye uğradı. Yüzüme şüpheyle bakarken her zamanki gibi o uzun, sivri dilini çıkarıp beni ayar edecek cümleler kurmadı. Onun yerine sessizleşti, bekledi.

"Kardeşinden ne istedin?" diye sordum gerçek bir merakla. Şu an zamanı mıydı, bunu sormam doğru muydu, bilmiyordum ama merak ediyordum. Kardeşim benim canımın bir parçasıydı ve keza Asır'ın da öyle. Anıl da kardeşine bu dünyadaki herkesten çok daha fazla değer veriyor ve onu kaybetmekten korkuyordu. Akın ise kardeşini sevgiyi bahane ederek öldürmeye çalışmış ve onu kendinden kaçırmıştı. Ali'nin Akın'la ilgili anlattığı gerçeklerden biri de buydu. Kayıp kız kardeşi.

"Kardeşim mi?" Akın öyle sert afallamıştı ki bir anlığına kız kardeşinin olduğunu dahi unutmuş gibiydi. "Şimdi ne alaka kız kardeşim, anlamadım?"

"Onu da öldürmeye çalışmadın mı?"

Fonda Asır'ın öfke dolu haykırışları, çarpma ve kırılma sesleri yükseliyordu. Buna rağmen ikimiz de ama en çok ben, sakin bir şekilde konuşmaya çalışıyorduk. Çalışıyorduk diyorum çünkü Akın genelde konuşmanın başında insancıl davranışlar sergilese de devamında gözünü kan bürüyor ve konuşma, ölüm kalım meselesine dönüşüyordu.

"Şimdi bunun sırası mı?" Bu konu onu öyle çok germişti ki boynunda bir urgan varmışçasına elini boynuna uzatmış, urganı çekip koparmak ve urgandan kurtulmak ister gibi görünmüştü gözüme. "Derdin ne senin, 17 Numara?"

Kekeliyor, sık nefesleri boğazına diziliyordu. Birçok kez yutkunmayı denemiş ama sorum, düğüm olup boğazına dizilmiş gibi bir türlü yutkunamamıştı.

"Çünkü herkesi öldürebilirim ama kardeşimi öldüremem, Akın. Nasıl oldu da kanından canından olan kız kardeşinin seni sevmediğine kendini inandırıp onu öldürmeye kalkıştın?" Parmak ucumu çeneme dokundururken gözlerimi kıstım. "Merakımdan soruyorum. Seni sinirlendirmek ve boynuma bıçak dayaman için kışkırtmak değil amacım."

Akın bir anlığına durup gözlerimin içine uzun uzun baktı ve ardından kafasını soluna doğru çevirip gözlerini gözlerimden kaçırdı. Dudaklarını sıkıca birbirine bastırırken gözlerimin önünde rengi soldu, saçlarının arasından süzülen bir damla terin alnına aktığını gördüm.

Başımı hafifçe ona doğru uzatıp göz hizasına girmeye çalıştım. "Kardeşler sebepsiz severler, Akın. Sorunun sende olduğunu düşündün mü hiç?"

Akın dumura uğradı. Bana dehşet içinde bakıp hiçbir şey söylemeden yanımdan geçip mutfaktan çıktığında kendimi gülerken buldum. Haklıydım ve Akın da haklı olduğumu biliyordu. Eğer haksız olduğumu düşünseydi, bıçağın parlak yüzeyiyle kısa bir bakışmamız gerçekleşirdi ama öyle bir şey olmamıştı.

Akın'ın ardından mutfaktan çıkıp salona ilerledim. Salon kapısından içeri girdiğim anda kapının pervazına camdan bir vazo çarptı ve parçalara ayrıldı. Refleksle gözlerimi kapatıp yüzümü sola çevirdim ve gelebilecek cam parçalarından en azından gözlerimi korumayı denedim. Şanslıydım... Evet.

inanılması güç ama şanslıydım ki tek bir cam parçasının bile vücuduma isabet ettiğini hissetmedim.

Önümdeki manzara, kırılan bir cam vazodan farksız hissettirmemişti. Dakikalar önce bu salondaki her şey sapasağlamdı ama şimdi sağlam çok az şey kalmıştı. Masa bile kırılmış, koltuklardan biri geniş camlardan birine fırlatılıp bahçeye düşmüştü. Salonun camları parçalar hâlinde yerdeydi yani.

Asır'ın omzundan akan oluk oluk kan, zeminin birçok yerine yayılmıştı. Kandan ayak izleri, dakikalar önce tertemiz olan parlak zeminin her yanındaydı ve izlerin üzeri kırık tabak, bardak, biblo ve vazo parçalarıyla doluydu.

Asır'ın gözü öyle çok kararmıştı ki, beni bile görmüyordu. Daha neye saldırabileceğini ihtirasla tarayan gözleri gözlerime değmiş olsa bile bunun farkında değildi. Öfkesi büyüyor ve durdurulamaz bir hâl alıyordu.

Anıl bir hata yaptı ve gözü öfkeden kör olmuş Asır'ın önüne çıktı. Onu sakinleştirmekten başka bir niyeti yoktu. Asır bunu görmedi, yanlış anladı ve Anıl'ın ağzını bile açmasına izin vermeden onu boğazından yakalayıp ardındaki duvara çarptı. Anıl'ın kafasından çıkan tok ses nefesimi kesti.

Anıl'ı boğazlayıp nefesini kesen Asır'ın bu yaptığının farkında olduğunu sanmıyordum. Anıl'ın gözleri yuvalarında dönmüş, bir anlığına dizlerini kırmış ve yere düşecekmiş gibi olmuştu ama Asır onu boğazından o kadar sıkı tutuyordu ki düşmemişti.

"Asır!" Uyaran ses tonum Asır'a ulaşmadı. Ne sesleri duyuyor ne de bizi görüyor gibiydi. Gözünü sadece kan bürümüştü. "Öldüreceksin Anıl'ı, dur!"

Barış, Asır'ın benim sesimi bile duymadığını fark ettiğinde Asır'a müdahale etmeye kalktı. Asır'ın omzundan tutup onu Anıl'dan uzaklaştırmak istediğinde Asır bunu yalnızca tehdit olarak algıladı.

Önce Anıl'ı cam parçalarıyla dolu zemine fırlattı. Ardından Barış'ın kolundan yakalayıp onu zemine yatırdı. Barış'ın üstüne çıkıp kanlı ellerini gırtlağına sardı.

Kalbim korkuyla yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladı. Kafamın içinde zonklayan bir ses kalp atışlarımla uyumlu bir şekilde yükseliyordu. Boğazımın kuruduğunu ve yutkunamadığımı hissettim.

Camların üstüne düşen Anıl'ın yüzü çizilmiş, koluna büyük bir cam parçası girmişti. Neredeyse gözüne girecek olan cam parçasıyla nefes nefese kalmış bir şekilde bakışıyordu.

Anıl'a doğru koşup onu kolundan tuttum ve yukarıya çekmek istedim. Bu sırada gözlerim salonun bir köşesinde öylece dikilen ve bu korkunç manzaraya gülen gözlerle bakan Ege'ye kaydı. Hiçbir müdahalede bulunmuyordu. Akın da ortalıkta yoktu.

Yanımdan koşarak geçen Koray, cam parçalarını sert adımlarıyla ezdi. Barış'ı boğazlayan gözü dönmüş Asır'a arkadan yaklaşıp elleriyle omuzlarını sardı.

"Asır!"

Koray, Asır'ı omuzlarından çekmenin bir faydası olmayacağını anladığında ellerini, Asır'ın Barış'ı boğazlamakta olan ellerine sardı. Barış da Asır'ın ellerini itmeye çalışıyordu ama mümkün değil gibi görünüyordu. Barış şimdiden kıpkırmızı kesilmişti. Gözleri dehşetle büyümüştü.

Koray bu kez bana bağırdı. "Defne!" Kafasını hafifçe çevirdi ve büyüyen gözleriyle bana baktı. "Durdur onu!"

Anıl'ı bırakıp onlara yaklaştım. Koray geri çekilince gözü dönmüş Asır gözlerimin önüne serildi. İçimden gelen onu aynı Barış'ı boğazladığı gibi boğazlamaktı çünkü bunu hak etmiş olurdu. Barış hak etmiyordu. Keşke doğru kişiyi, mesela Akın'ı boğazlasaydı.

Elimi bıçak yarasına bastırdım. "Her zamanki gibi sinirini yanlış insanlardan çıkarıyorsun." Elimi çenesine uzattım ve

yüzünü yüzüme çevirdim. Kor alevlerle parlayan gözleri gözlerimle buluştuğu anda sertçe yutkunduğunu gördüm. "Doğru kişinin canını almadığın sürece istediğin kadar delir, Asır Karahanlı. Yine de bu dünyada huzuru bulmana izin vermeyeceğim."

Elleri gevşer gevşemez Barış onu son gücüyle itti ve hemen altından çıkıp kurtuldu. Koray ise Barış'ı kolundan yakalayıp kalkmasına yardım etti.

"Dayanamıyorum artık," diye fısıldadı sıktığı dişlerinin arasından. Ardından ayağa kalktı ve hemen önümde yükselirken sert bakışlarını bir an olsun gözlerimden ayırmadı. "Seninle ve kendimle öyle çok boğuşuyorum ki nefes alamıyorum." Güçlükle nefes almayı denedi ama nefesleri boğazına bir bir dizildi. "Ne zaman bitecek diye düşünmekten kafayı yerken bitmesin diye Tanrı'ya yalvarmak ne demek, biliyor musun, 17 Numara?" Kafasını iki yana sallarken bana acınası bir şekilde baktı. "Bilmiyorsun."

Ona biraz daha yaklaştım ve aynı onun gibi dişlerimin arasından öfkeyle, "Ben neyi bilirim, biliyor musun, Asır? Seni," dedim ondan bir cevap beklemeden. "Ve sen de öfkende boğulup ölmeyi, vicdanın tarafından yok edilmeyi hak ediyorsun. Dilediğin kadar yalvar Tanrı'ya, dinlemez seni. Şeytan, tacını devredecek olsaydı, seni seçerdi." Onu göğsünden sertçe iterken yüzümü buruşturdum. "Hadi ben canavarım, içimdeki vahşi kızla birlikte doğdum. Ya sen, Asır? Senin bahanen yeterince acı çekmiş bir adamın kötü olmayı hak etmesiyle mi ilgili?"

Onu ittiğim yerden bana yeniden yaklaştı. "Kötü olmakla değil, seninle bir sorunum var."

"O hâlde sorunlarını benimle hallet."

Öfkeden titrerken dudağının kenarı korkutucu denebilecek şekilde kıvrıldı. "Canını almamı mı istiyorsun, 17 Numara?"

Kanım öfkeden, nefretten fokur fokur kaynasa da ona gülümsedim. "Denesene." Elimi kaldırıp bıçak yarasına

parmağımı sürttüğümde nefesi kesildi ama en ufak bir ses çıkarmadı. "Lütfen dene."

Asır bakışlarını yere indirerek gözlerimden kaçırdığında boğazımdan kaçan ufak kıkırtıyla birlikte parmağımı yarasından çektim ve ona arkamı döndüm. Ondan uzaklaşırken ardımda en ufak bir tehlike bırakmış gibi hissetmiyordum ama o bana arkasını dönerken dikkat etse iyi ederdi.

Bana merakla bakan Anıl, Barış ve Koray'a bakarken gözlerimi kapattım ve başımı hafifçe omzuma yatırırken sorun olmadığını ifade etmeye çalıştım. Gözlerimi açtığımda üçü de biraz olsun rahatlamış görünüyordu.

Yanlarından geçip kırık pencerelere ilerlediğim sırada elinde ilk yardım malzemeleri olan Akın salondan içeri girip ardımda bıraktığım Asır'a ilerledi. Kırık camın içinden kendimi sıyırarak geçtim ve bahçeye çıktım. Temiz havayı içime çekerken zihnimdeki kapıların kilitlerinin zorlandığını hissettim.

Bahçede biraz ilerlediğimde kısa sürede siyah giyimli adamların etrafımı çevirdiğini fark ettim ama onları görmezden geldim. Çimlerin üstünde yürürken ellerimi arkamda birleştirdim.

Hava cıvıl cıvıldı. Öncesinde yağmur yağmış gibi çimler ıslak ve bulutlar hafif griydi ama güneş aradan sıyrılıp günü renklerine boyamıştı. Islak parlak çimenler canlı ve tertemizdi. Bahçenin etrafı uzun duvarlarla çevrili, önleri ağaçlarla doluydu.

Bahçe kapısını görememiştim ama çimlerin arasında, güneşin tatlı tatlı parlattığı papatyayı görebilmiştim.

Papatyanın önünde diz çöküp parmak ucumla ona dokunmak istedim ama parmak ucumun Asır'ın kanına bulanmış olduğunu fark ettim. Papatyaya dokunmak yerine parmağımı avucumun içine çekip ondan sakladım.

"Yapraklarını koru, tatlı papatya. Onları yolmak için an kollayan caniler var. Çünkü bir deli, papatyaların ölünce daha güzel koktuğunu onlara söyledi."

Üstüme bir gölge düştüğünde tatlı papatya da benimle birlikte gölgede kaldı, parıltısını yitirdi.

"Bana ışık olduğunu sanmıştım ama meğer karanlıkta bırakan senden başkası değilmiş." Asır, ardımdan çekilip önüme geçti ve hemen önümdeki tatlı ve yalnız papatyanın üstüne basıp onu ezdi. "Kardeşimi kandırdığın gibi kandır beni, yeniden ışık ol bana."

Kaşlarımı çatıp kafamı hafifçe kaldırdım ve onun yüzüne baktım. "17 Numara olduğum gün, içimde kalan ufacık bir ışık kırıntısını bile çaldın benden. Hiçbir şey hatırlamazken sen mutlu ol diye karanlıkta kaldım." Dizlerimin üstünde doğrulup ayağa kalktım. "İçimdeki karanlık öyle güçlü ki, eğer beni zorla tutmaya devam edecek olursan, en ufak aydınlığım da yok olup gidecek. O zaman ikimiz de ebediyen karanlıkta kalacağız, Asır."

Kafasını iki yana sallarken kaşlarını istemsiz bir şekilde çattı. Üzerine soğuk, umut kırıcı bir sükûnet çökmüştü. Biraz önce öfkeden gözü dönmüş bir şekilde etrafa, karşısına çıkan herkese saldırıyordu ama şimdi öfkesini de hüznünü de normalde olduğu gibi içinde yaşıyor gibi görünüyordu.

"Seni bırakırsam karanlıktan çıkamam."

"Ama senin karanlığını yaratan zaten benim."

Bu hakikatin ağırlığı üzerimize çökerken birbirimize baktık.

Asır, çatık kaşlarını rahat bıraktı ve omuzlarını hafifçe kaldırıp indirdi. Kanlı tişörtüne ya da yaralı koluna en ufak bir bakış atmadım. O da bununla şu anda ilgilenmiyor gibi görünüyordu.

Fiziksel değil, ruhsal acılar yakar insanın canını da ondan.

"O hâlde seninle birlikte karanlıkta kalmayı tercih ediyorum, Defne Karaca."

Dudaklarıma zayıf bir gülümseme yayıldı ve gözlerime kadar çıktı. Gözlerim yansa da acıyı içimdeki o karanlık köşeye geri gönderdim. Sessizlik, aramızda uçuşup birbirine karışan zıt

hislere yer açıp onları sarıp sarmalarken kalbim küt küt çarpıyordu.

İntikam almak için can attığın kişiyi sevmek imkânsızdı. Bu olsa olsa vicdan azabı olurdu. Onun kardeşinin canına karşılık benim kardeşimin canı. Evet, her şey bu kadar basitti. Basit miydi?

Kısasa kısas, cana can, acıya acı. Bütün bunlar yeniden sevebilmek için yeterli miydi? Hisler insanı bu kadar aptallaştırabiliyor muydu gerçekten? Hisler kabul etmeliydi ki, nefret tüm duyguların atasıydı ve hiçbiri nefret başta olmak üzere kin, öfke gibi korkunç hisleri ezip insanın kalbini kandıracak kadar güçlü olmayacaktı. Kalbi kandırmayı becerse bile akıl her zaman üstün gelecekti.

Asır, sessizliğimden ve gülümsememden güç almış olacak ki beni kendine çekip bana sıkıca sarıldı. Teni tenime değdi, kalbinin atışını kalbimin üzerinde hissettim. Sonunda rahatlıkla alabildiği nefesleri saçlarımın arasına karıştı.

Kollarımı Asır'ın beline sardım. Bakışlarım omzunun üzerinden sonunda görebildiğim bahçe kapısına kilitlendi. Ağırlaşan nefeslerim kanlı omzunun üstünden süzülüp havaya karışırken dudaklarımdaki sahte gülümseme silindi.

Biz sadece düşman olabilirdik. Düşman âşıklar? Öyle bir şey yoktu.

"Ben seninle birlikte karanlıkta kalmayı kabul etmiyorum, Asır Karahanlı," diye kulağına doğru fısıldarken, kanlı parmaklarım belindeki silahın kabzasını kavramıştı. "Karanlığı yaratan da benim, onu yok edecek olan da. Sana tercih hakkı sunmuyorum."

Asır'ın kalbi delicesine atarken silahı belinden çekip aldım ve geri çekilirken onu göğsünden sertçe itip kendimden uzaklaştırdım. Silahın namlusunu Asır'ın alnının çatına dayadığımda az önce bedenime sardığı elleri havada asılı kalmıştı.

Bir umut hâlâ kollarının arasına geri dönerim diye bekliyordu. Bunu henüz kabullenememişti. Her zamanki o saf 17 Numara olduğunu sanıyordu. Birkaç iyi lafına kanacağını, onda umut arayacağını, bir kalbi olduğuna onun gibi kendimi de inandıracağını düşünüyordu.

Umut yoktu.

Bir kalbi olmadığı gibi.

"Beni öldüremezsin," diye fısıldadı, ellerini indirip tırnaklarını avuç içlerine batırırken. "Sen de benim yapamadığım gibi yapamazsın, Defne."

"Yaparım," derken kendimden oldukça emindim. "Kardeşimi bir kez olsun görmek için senin canını almam gerekiyorsa yaparım."

"Kardeşimi bir kez olsun görebileceğimi bilsem, ben senin canını çoktan almıştım." Nefesini sesli bir şekilde dışarıya bırakırken başını çaresizce iki yana salladı. "Ama olmuyor."

"Olmak zorunda!" Sesim bir çığlıktan farksızdı. "Işık neredeyse on yıl önce öldü. Öldürdüm onu. İstemedim ama öldürdüm." Silahın emniyetini indirdim. "Ama kardeşim yaşıyor, hâlâ nefes alıyor, biliyorum. Ölmedi benim kardeşim, beni bekliyor. Senden kurtulmamı bekliyor!"

"Biz..." diye başladığı cümlesini devamını getiremeden lafını yarıda kestim: "Biz diye bir şey yok!"

Güneş batarken soğuk gölge üstümüze karanlık misali çöktü. "Bana yaptıklarını asla affetmeyeceğim. Sen de sana yaptıklarımı affetmeyeceksin. Sen ve ben asla birbirimizi affetmeyeceğiz."

Asır'ın gözleri bir anlığına arkama doğru kaydığında birilerinin ardımdan yaklaştığını anladım. Asır tekrar bana baktığında parmağımı tetiğe bastırmış, daha da ileri gitmek üzereydim.

"Birbirimizi affetmeden de sevebiliriz. Buna hatalarla sevmek deniliyor."

Histerik, esaslı bir kahkaha patlattım. Hata? Bunu bir hata olarak görebilmesi ne kadar tozpembe bir rüyaya benziyordu, değil mi? Ben tozpembe aptal rüyaları görmeyi bırakalı çok olmuştu.

"Hata, öyle mi?" Uzanıp yakasından sertçe tuttum ve silahın namlusunu alnına bastırdım. "Seni alnının çatından vurduğumda da buna hata der misin?"

"Defne."

Adımı söylerken acı çekiyor gibi görünüyordu. Onun acısı da neşesi de kini de öfkesi de sevgisi de... Onun hiçbir hissi, iyi ya da kötü umurumda değildi. Asır Karahanlı, romanlardaki ve filmlerdeki o kötü adamdı. Benim hikâyemin kötüsü, oydu. Onun hikâyesinin de ben. Bu hikâye başkaydı. Kötü adam hikâyenin sonunda sevilmeye layık bir adama dönüşmeyecekti.

"Defne deme bana, sevilmeye layık bir adammışsın gibi önümde acı çekme. Sevme beni, seni sevmemi bekleme!"

"Dengesiz olduğumu biliyorum ama ben..." Cümlesine devam etmeden önce kafasını çevirdi ve gözlerini benden kaçırırken başını hafifçe iki yana sallamaya başladı. "Eşitlenirsek seni sevebilirim sandım ve..."

Cümlenin devamı yoktu, bizim bir devamımız olmadığı gibi. Kendi de biliyordu, her şeyin farkındaydı. Aptalca bir umut ensesine yapışmış, ona yalan yanlış cümleler fısıldıyordu.

Alnından kayan silahın namlusunu düzelteceğim sırada Asır'ın gözleri ani bir şekilde, bir şeyi fark etmiş gibi arkama kaydı. Dikkatimin birkaç saniyeliğine dağılmasıyla elimdeki silaha uzanması bir oldu.

Beklemedim.

Ona fırsat tanımadım.

Silahın tetiğine bastım ve yuvasından fırlayan mermi patladı.

Ve bunu, içimdeki vahşi kız beni kandırdığı için yapmadım. Ben yaptım. 17 Numara.

Asır Karahanlı'nın şakağını hedef alan silahın tetiğine hiç düşünmeden bastım. Onu öldürmek istedim.

BÖLÜM 9

Bizler kandan kalp çizen akıl hastası katillerdik. Kalbin içini kırmızıya boyamak için kan akıtır, bundan zevk alırdık. Bir kalp için adam mı öldürülür demeyin. Bazılarımız unutmamak için küçük bir kız çocuğunu öldürebiliyorken bazılarımız da anlaşılmak için küçük bir çocuğu öldürebiliyordu.

Kalplerimiz de aklımız gibi bozuk, parçalanmış, ellerimize doğru kan akıtmakta.

Gözler kalbin aynasıysa eğer, Asır'ın kalbi bu hamlemle beraber atmayı bırakmıştı. Nefes almıyordu artık, gamzesini gösterecek sahte gülümsemeler takınmıyordu. Onun gözlerindeki, kalbindeki bütün umudu bu hamlemle birlikte ondan söküp almış ve onu yok etmiştim.

Bir anlamda.

Gerçek anlamda değil.

Elimdeki silah patlamıştı evet ama Asır'ın amacı silahı elimden almak olmamıştı hiç. Onun amacı meğer beni arkasına çekmekmiş. Korumakmış.

Akın'dan.

Benim tetiğine bastığım silahla aynı anda Akın'ın beni hedef alan silahı patlamıştı. İki silah aynı anda patlamış ama kimseyi vurmamıştı.

Asır bileğimden tutup çekince silahın namlusu kaymış ve Asır'ın kafası yerine boşluğu delip geçmişti. Asır bana siper olurken de Akın'ın beni hedef alan silahını tutan Koray, silahı başka yöne çevirerek beni korumuştu.

"Bir durun lan, durun!" Akın çileden çıkmış olmalı ki boğazını yırtacak derecede gür ve öfkeli sesiyle haykırırken debeleniyordu. "Bir kere de engel olmayın. Bırakın, bitireyim bu işi!"

Akın'ın öfke dolu haykırışları arka fonda çalan kışkırtıcı bir müzik gibiydi ama şu an şaşırtıcı şekilde kışkırtılmış hissetmiyordum. Hiçbir şey hissedebildiğimi sanmıyordum.

Elleri sırtımda gezinen Asır, bakışlarıyla beni ezip geçiyordu. Silahın gerçekten bana bir zarar vermediğine emin olduktan sonra ellerini kaldırdı ve benim için zararsız olduğunu göstermeye çalıştı. Ardından geri çekilerek aramıza belli bir mesafe koydu. Benden uzaklaştı, ondan günden güne uzaklaştığım gibi.

Asır, korkutucu derecede kısık sesiyle Akın'a, "Sana, ona zarar vermeyeceksin demedim mi?" diye sorduğunda Akın'la aynı anda sertçe yutkundum. Benimki korkudan değildi ama Akın'ınkine korku karıştığı kesindi.

Benden uzaklaşan Asır'ı izlerken avuç içlerimin terlediğini, anlamsız bir şekilde kalp çarpıntımın başladığını hissettim. Elimdeki silah inanılmaz derecede ağır gelmeye başlamıştı.

Bu silahla onu vurup öldürecektim. Şanslı olmasaydı ölmüştü, öldürmüştüm. Bu, nedense ondan kurtulup kardeşime kavuşabilecekmişim gibi hissettirmemişti. Bu, korkunç hissettirmişti. Onu öldürme düşüncesiydi beni boğan, hırpalayan.

Ne oluyordu?

Neden böyle hissediyordum?

Neden boynuma bir urgan geçirilmiş gibiydim?

"Anlamıyor işte, kıt beyinli!" Barış, öfkeyle Asır'ın önüne çıktı. "Anla artık, anlamayacak. Sen dur desen de engel olsan da bir gün bunu başaracak. Ya yapman gerekeni yaparsın ya da ben yaparım, Asır! Yemin ederim yaparım bunu!"

Barış, Akın'ı öldürmekten bahsediyordu. Bu çok açıktı. Akın bunu hak ediyor muydu? Bence ediyordu. Bencesi artık Asır'ın umurunda olan bir şey miydi, emin değildim ama birinin bu deliyi durdurması gerekiyordu.

Terleyen avucumu pantolonuma sürterken derin bir iç çektim. Sanki elim silahı tutmak istemiyordu. Öyle çok terliyordu ki silah düşecekmiş gibi hissediyordum.

Akın, "Başaracağım," diye bağırdığında yer yerinden oynayacaktı sanki. "Bir gün başaracağım çünkü o, bunu hak ediyor. Bizi bölen, bir araya gelmemizin sebebi olan, neredeyse Asır'ı öldürecek olan bu kadını öldürmeliyiz. Biz yapmazsak o bizi öldürecek.. Hepimizi tek tek öldürecek. Ben arkadaşımı korumak istedim!"

Anıl, Akın'ı omzundan geriye iterken, "Kimi kandırıyorsun, it!" diye bağırdı Akın'ın yüzüne. "Bıktık senin delirmelerinden, Defne'ye saldırmalarından. Bu işi Asır'a bırakıp seni yaşatmasına izin vereceğimizi mi sanıyorsun?"

Akın, onu tutan Koray'ın kolları arasından çıkıp Anıl'a saldırmaya kalktı. "Hepinizi tek tek öldürürüm. Önce sizi, sonra canınız pahasına koruduğunuz kadını!"

Hemen önümdeki Asır'ın sırtının gerim gerim gerildiğini gördüm. Akın'ın söyledikleri, alışkanlıktan olsa gerek, bir kulağımdan girip diğerinden çıkıyordu ama Asır için aynı şeyin geçerli olduğunu sanmıyordum.

Kırık pencerenin önünde dikilip olanları izleyen Ege sesli bir iç çekerek araya girdi: "Ne zaman biter bu şov? Malum, kolumdan yaralıyım." Bunu söylerken imalı bir şekilde bana bakmış, kolundaki sıyrığı göstermişti. "Yatıp dinlenmem ve yarama merhem sürmem gerekiyor."

Ortalık karmakarışıktı ve her an birileri canından olabilirdi ama Ege bu durumda bile inanılmaz olmayı çok iyi beceriyordu. Asır kolundan yaralanalı en fazla yarım saat olmuştu, Akın yarasını üstünkörü sarmıştı ama Ege'nin kolundaki yara bir çizikten farksız görünüyordu.

Öfkeyle içimi çekerek onu dikkatle süzdüm ama bu beyhude bir çabaydı. Gözleri gözlerimi bulurken çenesindeki bir kasın seğirdiğini gördüm. Yüzündeki ifade dostane olmaktan çok uzaktı. Ege'nin Akın'dan tek farkı, beni öldürmek gibi güçlü bir arzusunun olmamasıydı. Ege, söz dinleyendi. Asır'ı üstü olarak görmeyi, onun sözünü dinlemeyi ve yolunda ilerlemeyi çok seviyordu. Burada Asır'a sadık tek bir kişi vardı, o da Ege'ydi.

Üzerimde yabancı bir gözün hissi dolandı. Kafamı çevirip sola, yukarıya doğru baktım. Yan evin çatı katındaki pencereden bize bakan kumral bir kız vardı. Küçüktü, en fazla on sekiz yaşındaydı.

Genç kızla göz göze geldik. Hava kararırken odasından dışarı yansıyan ışık, yüzünün tamamını aydınlatıyordu. Uzun, kahverengi saçları sarktığı pencere kenarından aşağı dökülürken kaşlarını merakla havaya kaldırmıştı.

Dudağımın kenarı kıvrıldı.

Bahçeye boşu boşuna çıkmamıştım.

Selam, kurtarıcım.

Akın, Asır dâhil önündeki herkesi aşıp üstüme gelmeye kalkıştığında yapmam gerekeni yaptım.

Çığlık attım.

Yardım çığlıkları.

Çığlığım bütün mahallede yankılanıp ağaçlara tünen kuşları kaçırırken pencereden sarkıp merakla olanları izleyen genç kızı da harekete geçirmeye yetmişti.

Altı katil de aynı anda bana dönüp şaşkın bir şekilde baktı. Çünkü çığlık atma işlerini geride bırakalı çok olmuştu. Artık

çığlık atmak yerine saldırıya geçiyordum. Çığlığım yalnızca acı dolu bir serzenişten ibaret olalı çok olmuştu.

Asır, bana yaklaşıp elini ağzımın üstüne kapattığında çığlığım boğuk bir hâl aldı. Yine de çığlık atmayı kesmedim çünkü bunun benim kurtuluşum olacağından adım kadar emindim. Asır da bunun farkına varmış olacak ki gözlerimin içine dehşet içinde bakarken kendini ele vermişti.

Yakalanacaktı.

O yakalanınca ben kardeşime kavuşabilecektim.

Önümdeki tek engel sensin, Asır Karahanlı. Yalnızca sen.

"Yapma," diye fısıldadı, çaresiz bir yakarış içinde. "Senden vazgeçmem için çok erken, yapma."

Çığlığım kesilirken elimi onun elinin üstüne bastırdım. Elini tuttum ve ağzımın üstünden çektim. "Sen benden vazgeçeli çok oldu. 17 Numara'yı sevdin, 17 Numara devrini kapattın. Keşke dedin ve o keşkelerde kendini boğdun."

"Keşkelerimiz artık o kadar farklı ki..."

Acı ve ümidin karıştığı ifadesine bakarken güldüm. "Tek bir keşkem var, Asır. O da keşke seni değiştirmeye çalışmak yerine öldürmeye çalışsaydım. Değiştiremedim ama öldürebilirdim."

Gözlerimin önünde daha kaç defa yıkılacaktı? Daha kaç defa gözlerimde ikimiz için umut arayıp karanlıkta kalacaktı? Daha kaç defa keşkelerinde boğulduğunu fark etmeyip canımı yaktıktan sonra keşkelerini dile getirecekti?

Bitmişti.

Bu sondu.

Ve Asır Karahanlı bunun son olduğunu anlayacaktı.

Koray bana, "Defne," diye seslendiğinde onca olaya rağmen çıldırtıcı bir sakinlikteydim. Başımı hafifçe omzuma yatırıp Asır'ın koca cüssesinin kenarından Koray'ı görmeye çalıştım. İşte o zaman Asır'ın ardında kalan manzara gözlerimin önüne serildi.

Koray, elinde iki silahla kırık pencerelerden bahçeye çıktı. Elindeki silahları aralarından geçtiği Barış ve Anıl'a uzattığında gözlerim şaşkınlıkla irileşti. Belinden bir silah daha çıkardı ve silahın emniyetini indirip namlusunu hemen önümdeki Asır'ın sırtına çevirdi.

Bu manzara karşısında dilim lâl kesildi. Buradaki herkesten, Akın'dan bile bunu yapmasını beklerdim ama Koray'dan, Asır'ın sırtına silah doğrultmasını beklemezdim.

Koray'ın benim tarafımda olmasını beklemezdim.

Anıl, Barış ve Koray'ın ellerinin silahla dolduğunu gören Akın ve Ege, zaten üzerlerinde olan silahlarını çıkarıp onları hedef aldı.

"Defne," diye tekrarlarken dişlerini sıktı Koray. "Yanıma gel."

Koray, Asır'ın biraz uzağında durup benim onun tarafına geçmemi beklerken oldukça ciddi görünüyordu. Gözlüğünü bile çıkarmıştı ki bu, herhangi bir kavgaya hazır olduğunun kanıtıydı.

Gözlerimi Asır'a çevirip ifadesine baktım. Kaşlarını çatmış, gözlerini yere indirmiş ve şaşkınlıktan o da benim gibi lâl kesilmişti. Asır, ihanete uğrarken benim önümdeki engeller bir bir indiriliyordu.

Benim yarattığım tek canavar Asır Karahanlı'yken, Asır Karahanlı bu yolda kendine birçok canavar yaratmış ve buna katil çetesi demişti. Şimdi onun yarattığı canavarların çoğu benim tarafımdaydı.

İşte perde yeniden açıldı ve maskeler bir bir yere düşerken Asır Karahanlı kendi yarattığı maskelerin ağırlığı altında ezildi.

Asır'ın korumaları araya girmeye kalktığında ona, "Adil oyna," dedim. "Şartları eşit tut."

Çenesini kaldırıp parlayan kahverengi gözlerini uzunca bir süre mavilerime dikti. Bir an için nefes almayı bırakmış gibi

göründü. Tavırları rahat ve kayıtsız olmasına rağmen gözlerinde keskin bir bakış vardı.

"Tamam," diyerek kabul etti ve korumaları bizden uzaklaşmaları ve bu oyuna karışmamaları için uyardı. Bahçeden ayrılan korumalarla birlikte dudağımda sinsi bir sırıtış peyda oldu.

Hemen de düşüyordu, yakalanıyordu kanlı kapana.

"Defne, bu tarafa gel," diye diretti, silahını Akın'ın alnının çatına hevesle doğrultan Barış. "Kardeşine gitmek istemiyor musun?"

Daha fazla istediğim hiçbir şey yok.

Akın, "Bugün buradan bir değil, dört ceset çıkacak, dört!" dedi tükürürcesine. "Hepinizi öldüreceğiz. Mezarınızı bu bahçeye kazacağız."

Akın buna öyle heveslenmişti ki bunları söylerken öfkeli görünmemişti. Aksine, gülüyordu. Bana bir mezar kazmayı çok istediğini biliyordum ama dört mezar kazma düşüncesi onu sevinçten delirtmişti.

Asır'a kısa bir bakış atıp yanından geçmek için hareketlendim. Yanına gelene kadar hiçbir harekette bulunmadı, nefes bile almadı. Taş kesilmiş gibi öylece bekledi. Kenetlenmiş dişleri gelecek cezaların habercisi gibiydi.

Yanından geçtiğim sırada kolumdan yakaladı ve beni durdurdu. Hafifçe bana döndü, kulağıma doğru eğilip, "Durmalarını söyle," diye fısıldadı. "Dostlarımı öldürmek istemiyorum, durdur onları."

"Sen durmadın." Sesimden buram buram kin akıyor ve bulunduğumuz alana akın akın işliyordu. "Ben sana defalarca *oyunlarını durdur, dayanamıyorum* dedim ama sen durmadın. Unuttun mu? Üzerinde oyunlar oynadığın sahnenin kurucusu benim. Şimdi de bu gösteriyi durdurmayacağım."

Kolumu kurtarmak istediğimde bırakmadı. Elinde bir silahı bile yoktu, kendini ne benim elimdeki silahtan koruyabilirdi ne de beni kolumdan tutarak zapt edebilirdi.

Sesimi kontrollü tutmaya çalışarak, "Yenilgiyi kabul et ve bırak beni," dediğimde ağzı açık, burun delikleri şişmiş bir hâlde bana bakakaldı. Bütün bunları kabul edemiyordu, istemiyordu. Kendi düzenini, oyununu, kontrolünü istiyordu. Her şeyin onun istediği gibi ilerlemesine o kadar çok alışmıştı ki pes edecek gibi görünmüyordu.

"Seninle son nefesime kadar savaşacağım. İstesen de istemesen de, 17 Numara." Elimdeki silaha uzandı ve onu benden almak istedi. "Şartları eşit tut."

Onu alaya alır gibi gülerek silahı eline bıraktım. "Tabii, al silahını. Ne de olsa ona ihtiyacım olmayacak."

Bana güldüğünde ben de ona gülüyordum ama ikimizin de dudaklarına yayılan bu gülümsemeler kesinlikle sahici değildi. Gülümsemelerimizden damla damla kan akıyordu.

Asır kolumu bıraktığında yanından geçip Koray'ın yanına gittim. Barış bir yanımıza, Anıl diğer yanımıza geçmişti. Ben arkalarında, arada kalmıştım.

Güvende hissediyordum. Hiç hissetmediğim kadar güvende. 17 Numara olduğum günden beri yalnız hissettiğim çok an olmuştu ama şimdi hiç yalnız hissetmiyordum. Benimle, benim için savaşan üç adam vardı yanımda. Anıl ve Barış'tan bunu yapmalarını hep beklemiştim ama Koray bir mucizeydi doğrusu.

"Öldürüyoruz onları," derken keyifle gülümsemekten geri kalmadı Akın. "Bugün bu işi bitiriyoruz, değil mi, Asır?"

Akın, olduğu yerde duran Asır'a sorarcasına bakıp bir cevap bekledi. Asır, taraf seçmiş gibi görünmüyordu. Onu bıraktığım yerde duruyor ve gösterinin onun dışında nasıl ilerlediğini izliyordu. Kafasının içindeki tilkiler neyin planını yapıyordu, bilmiyordum ama birazdan burada bir kıyamet kopacaksa onu koparan o değil, ben olmalıydım.

"Biz bir çeteyiz, arkadaşız, dostuz," diye araya girdi, silahını Anıl'a doğrultan Ege. "Dağılırız, yok oluruz. Bugün biri

ölecekse o asla bizden biri olmayan Defne olmalı. Başından beri amacımız, Asır'ın kız kardeşinin katilinin canını almaktı. Öyleyse ne duruyoruz?"

"Şunlara bak," diye öfkeyle haykıran Akın silahını üstümüze doğru salladı. "Onun piyonu olmuşlar. Artık aynı yolda yürümüyoruz, anlasana, avanak."

"Öyleyse aynı yola çekeriz," diye diretti Ege. "Dağılıp yok olmak mı istiyorsun? Bizi dağıtanı öldürelim, bitsin bu saçmalık. Yıllardır bir aradayız. Bir kadın gelip bizi değiştirecek, dağıtacak değil ya. Anlık bir iyi adam olma hevesinden başka bir şey değil bu."

"Kör müsün, Ege?" Akın bu kez de Ege'ye sataşmaya başladı. "Aylardır gözünün önünde olanı göremeyecek kadar aptal mısın? Hepsi bir bir ihanet etti bize, Koray'ı da saflarına kattılar. İşte şimdi kendilerini yenilmez sanıyorlar."

"Şunu düzelteyim." Koray her zamanki gibi birilerinin cümlelerini düzeltmenin peşindeydi. Ölmek üzere olsa yine de yanlış bulduğu cümleyi düzeltmeden duramazdı bu adam. "Kimse beni safına katmadı, ben kendim tercih ettim. Vicdanımı tamamen kaybetmiş olsaydım, sizin gibi altı boş cümleler sarf edip aptal bir adam gibi görünürdüm."

Odada ona söylediklerimden etkilenmişti. Bunca zaman her şey onun kafasını karıştırmış olabilirdi ama odada konuştuklarımız, tercihlerinde değişiklik yapmasına neden olmuştu.

"Senin zeki bir adam olduğunu sanırdım, Koray. Bu iki aptaldan hiçbir farkın yokmuş."

Koray parmağını şaklatırken, "Biliyor musun?" dedi Akın'ı alaya alır gibi. "Seni yalandan öldürme fikrini Asır'a veren bendim. Defne'nin seni öldürmeyi seçeceğini biliyordum. Seni alnının çatından vurmayı seçmediği için şimdi Defne'ye biraz kızdım doğrusu."

Bu adam gerçekten elimde kalmayı hak ediyordu. Bunun kötü bir plan olduğunu söylesem yalan olurdu. Eğer bu plan

yapılmamış olsaydı, Akın beni o zamanlar bir şekilde öldürmeyi becerebilirdi. Sadece o zamanlar henüz her şey çok yeniydi. Ne bir katil olduğumdan ne de akıl hastası olduğumdan haberim vardı. Asır'ın beni babam yüzünden seçtiğini bile bilmiyordum. Bunu bana ölmek istediğimde söylemiş ve bir nevi beni hayatta tutmaya çalışmıştı.

Koray'a arkadan bakarken belindeki silahı ancak fark edebildim. Bahçeye dört silahla çıkmıştı ve biri belinde, boştaydı. Sanki benim için oradaydı.

"Başından beri..." Akın kelimeleri söylerken bir yılan gibi tıslıyordu. "En başından beri Asır'ın aklını çelen sendin, değil mi?"

Koray'ın kıkırdadığını duyunca gözlerimi Asır'a çevirdim. Olan bitenle ilgilenmiyor, yine yalnızca beni izliyordu. Cümlelerini, hislerini kendine saklıyordu. Belki de pes etmişti ama pes etmiş gibi görünmek istememişti.

"Düpedüz salaksın, Akın, salak." Koray'ın Akın'a tahammülü kalmamış gibiydi. "Senin o küçük aklının alamayacağı o kadar çok şey oluyor ki, bütün bunları sana anlatmakla uğraşmayacağım bile. Şu an tek anlaman gereken şey, Defne'nin bir kere bile olsa kardeşini görmesi için senin alnının çatında bir delik açabileceğim. Senin aksine benim bir kalbim ve vicdanım var."

"Salağım, öyle mi?" Akın bu kez çileden çıkmıştı işte. "Ben salağım, siz vicdanlı adamlar akıllısınız." Akın silahını öyle fütursuzca sallıyordu ki her an tetiğe basıp birini vuracak diye düşünmekten nefes alamıyordum. "Defne masum değil, bir katil. Asır'ın kız kardeşini henüz on iki yaşındayken öldürmüş bir katil. Ne vicdanından bahsediyorsunuz siz? Asır'ı yaratan benim diye bas bas bağıran akıl hastasının yanında durup dünyanın en vicdanlı adamları pozu mu keseceksiniz?"

"Defne farkında bile değildi," diyerek beni savunmaya geçti Anıl. "Hastaydı. İsteyerek asla birini öldürmezdi."

"Asır'ı öldürecekti!"

"Senin aksine bazılarımız kardeşini bir kez olsun görebilmek için, istemese de adam vurmayı göze alabiliyor."

Akın avuç içlerini şakaklarına bastırırken delirmiş gibi görünüyordu. Benim saçımı başımı yolamadığı için kendi saçını başını yolacak gibiydi daha çok.

"Senin yüzünden." Akın'ın alev alev parlayan gözleri, Koray ve Barış'ın arasından gözlerimi buldu. "Hepsi senin yüzünden." Ses tonu garip bir şekilde ifadesiz olsa da bakışları onu tümüyle ele veriyordu. "Bizi dağıttın, bizi yok ettin. O tatlı yüzünle, ince sesinle, kırılgan bedeninle, sivri dilinle herkesi kandırdın. Biliyorum ben, biliyorum..." Başını iki yana sallarken titremeye başladı. "Beni de baştan çıkarmaya çalıştın. Kardeşimle ilgili konuşarak aklımı çelmeyi denedin ama beceremedin, 17 Numara, beceremedin."

İçime derin bir tatmin hissinin yayılmasına engel olamadım. Onun bu hâlleri beni mutlu ediyordu çünkü Akın Varol delinin tekiydi ve yaptıklarından sonra kalan küçük aklını da benim yüzümden yitirmesi hoşuma giderdi.

"Asır'm çoktan seni öldürmüş olması gerekiyordu ama o da aptal kalbine söz geçiremiyor anlaşılan. Onun kardeşini öldürmüş olmana rağmen senin iğrenç mavilerinde umut arıyor durmadan."

Akın öfkeyle Asır'a döndü. Artık gözü hiçbir şeyi görmüyor gibiydi. Her koşulda boyun eğdiği, korktuğu Asır'ı bile öldürebilir gibi görünüyordu.

"Öldür onu!" diye tükürüklerini saçarak bağırdı Asır'a. Alnının tam ortasında patlayacakmış gibi görünen bir damar belirmişti. Yüzü kıpkırmızı kesilmiş, gözleri kan çanağına dönmüştü. Öfkeden kendini yiyip bitirecekti. "Durma öyle, âşık âşık bakma ona. Umut arama, *keşke* deyip durma. Kardeşini vurduğun gibi vur göğsünden. İntikamını al, bitir bu işkenceyi."

Asır sonunda bakışlarını üzerimden alıp Akın'a çevirirken başını omzuna doğru yatırdı. "Yoksa?"

"Yoksa ben alırım canını. Kalbini de sakla diye deşip ellerine veririm."

Akın öfkeyle üstüme adımlamaya başladığında bunun bir sonun başka bir başlangıcı olduğundan emindim. Hisler de zaman gibi yavaşladı. Üstümüze yerleşen kara bulut, yağmur damlalarını usul usul akıtıyordu. Güneş tamamen geri çekilmiş ve bizi karanlıkta bırakmıştı. Bahçenin ışıkları otomatik olarak cızırdayarak yanarken gün geceye karışmıştı ve kana bulanmak üzereydi.

Asır elindeki silahı kaldırdı ve hiç düşünmeden üstüme atılmak için aramızdaki mesafeyi aşmaya çalışan Akın'ı hedef aldı. Akın, ıslanan çimleri ezerek geçerken Asır onu bacağından vurdu. Tek dizinin üstüne düşerken acıyla haykıran Akın'dan duyduğum son bir cümle vardı ve o da içimdeki vahşi kızın öne atılıp beni karanlıkta bırakmasına yetmişti.

"Kardeşin öldü, ona bir kurşun da ben sıktım, 17 Numara."

Koray'ın belindeki silahı çektim, emniyetini kapattım. Koray ve Barış'ın arasından sıyrılıp geçerken silahın namlusunu hiddetle kaldırıp Akın'ın alnının çatını hedef aldım.

Yağmur damlaları üstümüze düşüp kanla kaplı ellerimizi yıkasa da ruhumuzdaki kanı hiçbir güç temizleyemezdi. Bu da o anlardan yalnızca biriydi.

Akın'ın öfkeyle kızaran gözleri, namlunun ucunda olduğunu ve silahı benim tuttuğumu anlayınca korkuyla büyüdü. Bu, Akın Varol'un gördüğü son şey oldu.

Silahın tetiğine bastım ve Akın'ı kafasından vurdum. Gözlerinin ferini yitiren Akın boşluğa düştü. Ona ilk vuruşu Asır yaptı ama canını ben aldım. Alnının solundan oluk oluk akan kan, yüzünün solunu kırmızıya boyarken Akın yüzüstü yere düştü. Son nefesini çimlerin üzerine doğru bıraktı. Gözleri açık öldü.

Elimdeki silah parmaklarımın arasından kayıp ıslak çimene düştü. Bütün sesler birer uğultuya dönüşürken kafamın içinde rahatsız edici mutlak bir sessizlik peyda oldu. Akın'ın donmuş gözlerine bakarken gözlerimi bir kez olsun kırpamadım. Nefes dahi alamadım.

Üç oldu. Bu canını aldığım üçüncü kişi. Işık, Can ve Akın. Üçünü de... Ellerimi kaldırıp titreyen parmaklarıma baktım. İşte üçünü de bu ellerle öldürmüştüm. Ben kaçtığım, saklandığım kişiydim. Elleri kanlı, gözünü kan bürümüş o katildim.

Defne Karaca ya da 17 Numara diye bir ayrım hiçbir zaman var olmamıştı. Defne Karaca olarak ya da 17 Numara olarak... İki şekilde de aynı kişiydim, aynı katildim.

BÖLÜM 10

Asır, Akın'ın ölü gözlerine biraz daha bakmamı engellemek istercesine önüme geçtiğinde yerimden hareket edemedim. Sadece önümde durdu, bana dokunmadı ya da bir şey söylemedi ama varlığı bile yetti. Sadece duruşuyla bana onlarca kez dokundu, onlarca cümle kurdu ama ikimiz de bunu ne hissettik ne de duyduk.

Parmaklarımı avuç içlerime çekip tırnaklarımı etime batırırken titrek bir nefesi Asır'ın göğsüne doğru bıraktım.

Yapmıştım işte, olmuştu. Beni aylardır öldürmek isteyen adamı öldürmüştüm. Bitmişti, bir daha beni öldürmeye çalışamayacaktı. O artık bir tehlike değildi. Tehlikeyi kendi ellerimle yok etmiştim.

"Senin yüzünden," diye fısıldadım, gözlerimi sıkıca kapatırken. "Senin yüzünden." Titreyen dudaklarımı birbirine bastırdım. Yağmur damlaları bir bir yüzüme akıyor, tenimi durmadan ıslatıyordu. Saklıyordu beni, gizliyordu hislerimi. "Niye uyandırdın o kızı?" Kirpiklerim titreşerek aralandı. Çenemi kaldırıp Asır'ın duygudan yoksunmuş gibi duran sert çehresine baktım. Kahverengi durgun gözlerine, suskun dudaklarına... "Beni korkutuyor, onu niye uyandırdın, Asır?"

Ellerimi açıp yüzüme çarptım. Tırnaklarımı göz kapaklarıma geçirmek, mavilerimi yerlerinden söküp çıkarmak istiyordum. Ola ki bir aynayla göz göze gelirsem ve onu görürsem... Kandırırsa beni, sindirirse vicdanımı?

"Keşke," diye fısıldadı Asır. "Keşke hiç tanışmasaydık, Defne Karaca."

"Keşke."

Hiç tanışmasaydık, hiç göz göze gelmeseydik ve biz hiç birbirimizi sevmeseydik. Sevgi, iyi bir şey demekti. Sevgi, kötü olanın kapının ardında kaldığını anlatırdı bize. Sevgi korumaktı, iyi hissettirmekti, bağlanmaktı.

Bizimkisi sevgiden çok uzak, bambaşka bir anlamı olan, bilmediğim bir kelimeydi. Kimsenin bilmediği, belki de var olmayan bir kelime.

Kelime dudaklarımın arasından acıyla çıkar çıkmaz, Asır'ın yanından geçip onun bedeninin arkasında saklanmayı kestim. Ardında kalan manzaraya bakıp titrek bir iç çekmekten kendimi alamadım.

Ege, gözleri açık bir şekilde yerde yüzüstü yatan, başından akan kan yattığı yöne doğru akıp yüzünü kana bulayan Akın'ın yanına çökmüş, nabzına bakıyordu. Yalnızca Ege, Akın'ın yaşamasını umut ediyordu. Diğerleri oldukları yerde, Akın'dan uzaktaydı. Onun yaşayıp yaşamamasıyla ilgilenmiyorlardı.

"Öldürdüm." Sesim boğuk, çatal çataldı. "Sonunda öldürdüm." Akın'a doğru adımlarken bedenimi hissedemiyordum. "Hak etti, bitti."

Kendimi Akın'ın başucunda, dizlerimin üzerine çökmüş bir hâlde buldum. Öldüğünden emin olmak ister gibi parmak ucumu şah damarına bastırdım. Hiç hareket yoktu.

Buz kesen parmağımı hızlıca geri çekmek isterken elimi Akın'ın kanlı yüzüne sürttüm. Elim onun kanına bulanınca korkuyla kendimi geriye attım. Sanki kanı zehirliydi ve beni de beraberinde mezara götürecekti.

Olmazdı, kardeşimi görmeden ölemezdim.

Ölmemişti kardeşim, yalan söylüyordu Akın. Ölseydi, hissederdim. Hem Işık da söylemişti işte, Onur onun yanında değildi. Yanında olsaydı, Işık bana söylerdi, güveniyordum ona.

"Öldü işte." Boğazımdan inilti gibi ufak bir kıkırtı kaçtı. "Öldürdüm onu."

Sesler vardı, hisler. Hiçbirini duyamıyordum. Duyularımı teker teker kaybedip kendi karanlığımda boğulmak üzereydim. Yağmur damlaları beni kendi karanlığımda boğulmamam için tenime damlayarak saniyede bir uyarıyordu ama ya yağmur kesildiğinde ne olacaktı?

Nefeslerimin düğüm olup soluk boruma yerleştiğini hissettim. Elimi boğazıma sardığım sırada biri omzuma dokundu. O anda kaçmak, gitmek, yalnız kalmak istedim. İçimi, kalbimi bir şey kemiriyordu. Bu şey, vicdanımdı. Vicdanım tarafından yenilip yutulacak, kardeşimi bir kez bile göremeden son nefesimi verecektim.

Bu yüzden kaçtım oradan, ondan, onlardan. Bahçe kapısını açıp dışarı attım kendimi, sokak lambalarıyla aydınlanmış geniş sokakta nefes nefese koştum. Ellerimdeki, yüreğimdeki, aklımdaki kanla koştum. İçimi kemiren vicdanımla gittikçe baş başa kaldım.

Biri arkamdan geliyor muydu? Asır arkamda mıydı? Beni bulacak mıydı yoksa hiç kaybetmemiş mi olacaktı? Kaçtığımı sanırken onun kollarına mı koşacaktım?

Hiçbir şey... O andan itibaren hiçbir şey bilemez olmuştum.

Önce kendimi sonra yolumu kaybettim. Karanlık, çıkmaz bir sokakta buldum kendimi. Yağmur hırçın bir hâl almış, olukları doldurmuş ve beni baştan aşağı ıslatmıştı. Bağırsam kimse duymazdı sesimi, koşsam kimse görmezdi yaralı bedenimi. Öyle sessiz, öyle kimsesiz, öyle çıldırmış bir hâldeydim.

Kardeşime gitmek istiyordum ama yolu bilmiyordum. Nereydevdim, kardeşime ne kadar uzaktım, koşsam ona yetişebilir miydim?

Yumruk yaptığım elimi kafama vurmaya başladım. Öyle acımasızdım ki kendime, elimde olsa öldürürdüm kendimi. En acımasız, kendime davranırdım. Yapabilsem kendi kalbimi söküp çıkarırdım.

Defalarca kafama çarptığım elimi biri tutunca korku dolu bir iç çekerek kafamı önümdeki su dolu çukurdan kaldırıp kim olduğuna baktım. Asır sanmıştım. Yine buldu beni, yine zorla alıkoyacak ve kardeşime gitmeme engel olacak diye düşünmüştüm.

Asır değildi.

Genç bir kızdı. Benden küçük, masum, temiz yüzlü bir kız. Islanmış bukleleri omuzlarından göğüs kafesine doğru dökülüyordu. Yağmurluğuna rağmen neredeyse benim kadar ıslanmış durumdaydı. Yeşile çalan mavi gözleri endişeyle parlıyordu. Elmacık kemikleri belirgin, buz kesmiş havaya rağmen yanakları al aldı. Bütün tatlılığının yanı sıra bakışında keskin, ürpertici bir ton yakaladım ama çözemedim.

"Ben sizi gördüm," dedi garip bir şekilde korkuyla. "Her şeyi gördüm."

Titrek bir iç çektikten sonra sertçe yutkundum. "Uzak dur benden." Elimi ondan kurtarıp geri çekildim. "Git, evine git. Kapını kilitle, saklan."

Yaslandığım kısa duvardan destek alarak ayağa kalkmaya çalıştım. Bütün gücüm çekilmiş, geriye yaşadıklarımın ağırlığı kalmıştı. Bazı anlarda bedenimden akıp giden damlaların kan olduğunu sanıyor, her yanımı saran bu ıslak ve kirli histen kurtulmaya çalışıyordum. Yağmur damlaları üstüme düştükçe bunun bir sanrıdan, kafamın içinde kurduğum bir düşünceden fazlası olmadığını hatırlıyor ve sakinleşiyordum.

"Sana yardım edeceğim." Kız, elimden tutup beni çekmeye çalıştı. "Benimle gel, seni güvenli bir yere bırakacağım."

"Daha çok küçüksün." Elimi ondan kurtarıp geriledim. "Uzak dur diyorum, bulaşma bana. Seni düşündüğüm için söylüyorum bunları. Böyle masum göründüğüme bakma, kanma yüzüme."

"Aranıyorsun, kim olduğunu biliyorum." Beni çekiştirmeyi bıraktı ama gitmedi. "Kardeşinin hangi hastanede olduğunu da biliyorum. Ona gitmek istemiyor musun?"

Ellerimi telaşla omuzlarına sardım. "Nasıl, sen..." Kelimeler boğazıma diziliyordu, hepsini bir bir yutuyor ve cümle kuramıyordum. "Biliyor musun sen kardeşimi? Onun nerede..." Nefes alıp bıraktım. Aklım öyle karışık, öyle doluydu ki cümlelerin devamını getirmekte zorlanıyordum. "O yaşıyor mu?"

"O kadarını bilmiyorum," dedi genç kız ürkek bir şekilde. "Sadece arandığınızın duyurulduğu haberde gördüm. Hastanenin adını vermediler ama ben orayı biliyorum."

"Götür beni." Onu omuzlarından sarsmaya başladım. "Kardeşime götür beni, lütfen. Söz veriyorum saçının teline bile dokunmayacağım!" Bunu söylerken ellerimin üzerinde olduğunu fark edince hızlıca ellerimi geri çektim ve arkamda sakladım. "Lütfen, lütfen, lütfen..."

Kız, ardımda sakladığım elime uzandı ve elimi tutup çekti. "Araba garajda, benimle gel."

Adını bile bilmediğim genç kız, gördüğü onca şeye rağmen korkusuzca beni elimden tutup peşinden çekerken ona ayak uydurdum. Karanlık ve yağmur bizi geçtiğimiz yollarda saklıyordu. Sokaklarda tek tük insan vardı ama hepsi yağmurdan kaçarcasına koşup evlerine giriyorlardı. Kimsenin gözü bizi görmüyordu.

Genç kız beni bir evin önüne kadar peşinden çekti ve garaj kapısının önünde elimi bıraktı. Cebinden çıkardığı anahtarla beyaz garaj kapısını açarken onu izledim.

Kulağıma garip sesler geliyordu ama emin değildim. Yağmurun gür sesi ve kulağımdaki uğultu yüzünden sesleri tam olarak seçemiyordum.

Kız garajın kapısını açıp içeri girdi ve beyaz araca ilerledi. Peşinden içeri girdim. O, ön koltuğa otururken ben arka koltuğa oturdum. İyice sinip kendimi saklama gereği hissettim.

Kız arabayı çalıştırıp hareket ettirdiği sırada, "On sekiz yaşından büyüksün, değil mi?" diye sorduğumda kız dikiz aynasından bana bakıp gülümsedi. "Fark eder mi?"

"Ama..." Hemen lafımı kesti. "Kardeşine gitmek istiyor musun istemiyor musun?"

Sessizliğim onun için yeterli bir cevap olmuştu. Garajdan çıktık ve sokağın sonuna doğru ilerledik. Sağ tarafta kalan bir diğer sokağın önünden geçerken gördüklerim yüzünden donakaldım.

Sokakta en az sekiz polis aracı ve iki ambulans vardı. Sokağın girişine ve çıkışına şeritler çekilmişti. Önü polislerle dolu evin giriş kapısından ters kelepçelenmiş, kollarına polislerin girdiği tanıdık yüzler çıkartılıyordu. Sırasıyla Anıl, Barış, Koray, Ege...

Asır yok.

Elimi buğulanmış cama bastırdım.

Asır yok, aralarında değil.

Sokağı geçince daha fazlasını göremedim. Belki Asır arkalarından çıkarılmıştı ama görememiştim. Çıkarılmıştı, değil mi? O da yakalanmıştı.

"Senin yardım çığlığın üzerine polisi ben çağırdım," dedi genç kız. "Sana ne yapacaklarını bilmiyordum, bu yüzden bahçeden çıktığını görünce seni bulmak istedim. Kardeşini görmene izin vermezlerdi."

Sırtımı deri koltuğa yaslarken başımı arkaya doğru attım. Yağmur damlaları arabanın camını dövüyor, sessizliği delip geçiyordu.

"O da yakalanmıştır, değil mi?"

"Kim?"

"O," dedim tekrar. "Asır."

"Üzgünüm, onu görmedim. Ama merak etme, eminim yakalanacaktır."

Sertçe yutkunurken başımı cama doğru çevirdim ve yağmur damlalarından zar zor seçilen yolu görmeye çalıştım. Kardeşime gidiyordum, bundan başka düşünmem gereken bir şey olmamalıydı. Ne Akın ne de diğerleri... Herkes bir gün hak ettiği cezayı zaten alacaktı. Er ya da geç.

Bittiği ya da bitmek üzere olduğu için mutluydum aslında. Bana ne yapacaklarını bilmiyordum ama en azından yaşadıklarımı bir daha yaşamayacaktım. Bitiyordu. Bu kez gerçekten bitiyordu.

Akın ölmüştü.

Akın...

Titreyen ellerimi gözlerimin önüne kaldırdım. Ellerimde hâlâ Akın'ın taze kanının izleri vardı. Tırnak içlerime ve avuçlarımdaki çizgilere Akın'ın pis kanı sanki bir daha hiç çıkmayacakmış gibi yerleşmişti.

Buradaydı, hep benimle olacaktı. Silsem de geçmeyecek, yıkasam da akmayacaktı. Belki de Işık gibi hep rüyalarıma girecek, aydınlığı karanlığa bulayacaktı. Papatya dolu bahçenin her yanı kanlanacak, salıncağın ipi kopacaktı.

Aklımın uçup gittiğini hissettim. Her şey yeniden sessizleşti ve yalnızca yağmurun sesiyle uzun yolculuğun sonunun gelmesini bekledim. Ellerim kanlı, zihnim kanlı, kalbim kanlı. Şu andan itibaren kardeşimi görene kadar bütün bunların hiçbir önemi yoktu.

Genç kızın bakışlarını üzerimde hissettiğimde gözlerimi dışarıdan alıp ona çevirdim. Şiddetli yağmurun esir aldığı yolda arabayı ustaca sürerken her fırsatta bana bakıyordu. Korkmuş muydu benden? Hayır, korkuyu nerede görsem tanırdım. Benden korkmamıştı, beni merak ediyordu.

"Neden bana yardım ettin?" diye sordum merakla. Bunca zaman yardım beklemiştim, birileri çığlıklarımı duysun istemiştim ama kimse bana yardım etmemişti. Bilinçli bir şekilde katil olduğum ilk anda ilk kez biri yardım çığlığımı duymuştu. Polisi

çağırabileceğimi düşünmüştüm ama bu kadarını yapmasını bekleyemiyordum. Yapmamalıydı da. Ben her ne kadar bunu istesem de o istememeliydi.

Gözlerini benden kaçırıp sertçe yutkundu. Kırmızı ışıkta durduktan birkaç saniye sonra omzunun üzerinden bana baktı. "Yardım çığlığı atmadın mı?"

"Attım," diye onayladım onu. "Attım ama bu benimle ilgili değil, seninle ilgili. Bir katile neden yardım ediyorsun?"

Dudağının kenarını kıvırdığında kaşlarım hızla çatıldı. Bu kız da normal değildi. O, tamamen yanlıştı. Doğru bir insanın bana yardım etmesi akıl işi değildi zaten. Her ne kadar kardeşini görmek için yana yakıla yardım arayan genç bir kadın olsam da aynı zamanda bir katildim. İyi bir şeyi hak etmediğimi ben bile bilirken bu kız neyin peşindeydi?

"Kötü birini öldürdün, değil mi? Bir katili. Senden daha kötü olanı."

"Yine de birini öldürdüm."

"Ama o adam bir katildi. Hem de birkaç kişinin değil, onlarcasının katili. Sen kendini korudun. Kendini korurken belki de onlarca insanı fark etmeden kurtardın."

"Adaletin bu olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Adalet?" Kısık bir kahkaha patlattı. "Adalet, senin birinin değil, hepsinin canına kastetmen olurdu. Onlarca insanı ailesiz bıraktılar. Onlarca masumun canını aldılar. Niye? Bir adam bir kadından intikam alacak diye."

"Herkes kendi adaletini sağlasaydı, herkesin eli kana bulanırdı. İyi diye bir şey kalmazdı. Elimde olsaydı, kendimi kontrol edebilseydim, kimseyi öldürmemiş olmayı dilerdim."

"Hasta olduğunu biliyorum ve bunun için seni suçlamıyorum. Sana bu yüzden yardım ediyorum. Kötü yanına değil, iyi yanına yardım ediyorum. O adamlardan farkın bu."

Yeşil ışık yanınca derin bir iç çekerek yeniden yola koyuldu. Dikiz aynasından sürekli bana bakıyor, onun söylediklerine bir

tepki vermemi bekliyordu. Bense ona inanamıyordum. Çok gençti ve kalbi, zihni şimdiden kararmış hissettiriyordu. Kim olduğunu ya da ne yaşadığını bilmiyordum ama düşünceleri tamamen yanlıştı. Yerinde olsaydım, bana asla yardım etmezdim. Yalnızca polisi çağırmakla yetinirdim.

"Benim yaptığımı yapma. Bir gün sen de bunları bir bahane olarak kullanma. Ben o adamı öldürmek zorundaydım ama sen kimseyi öldürmeyi zorunluluk olarak görme. Bu doğru değil."

Başını hafifçe sallarken, "Tamam," dedi. "Merak etme, ben asla masum birinin canını almam."

"Bir katile yardım da etme."

Gözlerini devirdiğini gördüm. "İstersen seni şu an bu yolun ortasında bırakabilirim." Dikiz aynasından dik dik baktı. "Bir katil olarak bu kadar doğrucu olman oldukça şaşırtıcı. Beni alkışlaman gereken yerde azarlıyorsun."

"Seni alkışlamak mı?" Sesim sertçe yükseldi. "Sana hayatının tavsiyesini veriyorum." Kollarımı bedenime sarıp bakışlarımı yeniden camdan dışarıya çevirdim. "Her neyse, beni kardeşime götür yeter."

"Tabii, tek amacım oydu zaten ama sen farklı yorumladın durumu."

Ona bir cevap vermedim. Onunla ilgili sezdiğim şeylerin gerçek olmamasını diliyordum sadece.

Kendime sarınıp klimanın sıcaklığıyla biraz olsun ısındığım yolculuk akıp gitti ve son buldu. Genç kız arabayı bir hastanenin önünde durdurdu ve emniyet kemerini çözüp koltuğunun kenarından bana baktı.

"İşte burası." Eliyle hastaneyi gösterdi. "Haberlerde burayı gösterdiler. Kardeşin burada olmalı."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım zoraki bir şekilde. "Bu iyiliğini asla unutmam demek isterdim ama bende o durumlar biraz karışık. O yüzden sadece kendine iyi bak, olur mu?"

Genç kız zayıf bir şekilde gülümseyerek torpidodan çıkardığı siyah cerrahi maskeyi bana uzattı. "Bunu tak. Arandığın için insanlar seni tanıyacaktır."

Maskeyi alıp taktım. Kapıyı açıp çıkacağım sırada bir an durup hâlâ beni izlemekte olan kıza baktım.

"Belaya bulaşmayı seven bir tipe benziyorsun. Dikkatli ol çünkü gerçek bela, sandığın kadar havalı bir şey değil."

Kızın yeşile çalan mavi gözleri gülerken kısıldı. "Oldukça havalı görünüyorsun."

İster istemez, nasıl becerdi bilmiyorum ama beni gerçek anlamda güldürdü. Güldüğümü görünce gerçekten mutlu göründü. Belki de düşündüğüm gibi değildi. Sadece yardım etmek istiyordu.

Kapıyı itip araçtan indim. Kapıyı kapatmadan önce eğilip, "Adın ne?" diye sorduğumda burnunu kırıştırdı. "On yedi yaşında annemin arabasını kaçırdığım için beni polise şikâyet etmeyeceksin değil mi?"

"İnan bana polise anlatacaklarımdan sonra seni hikâyemdeki melek ilan edeceklerdir."

Genç kız buna tatlı bir şekilde güldü. "Bir gün tekrar karşılaşır mıyız bilmem ama adımı unutma. Böylesine etkileyici bir tehlikenin hafızasından silinmek istemem." Kemerini takarken bana göz kırptı. "Alâ Karademir."

"Umarım yolun yoluma düşmez ama her şeyi unutsam da bu yaptığın iyiliği asla unutmayacağım, Alâ Karademir."

İkimizin dudaklarında da acı birer gülümseme peyda oldu. Ardından ben arabanın kapısını kapattım, o da çok geçmeden yola koyuldu ve benden uzaklaştı. Olması gerektiği gibi.

Hızlıca hastaneye girip Onur'un bu hastanede olup olmadığını kontrol etmek için danışmaya gittim. Baştan aşağı ıslaktım ama bu hâlim, ıslak olmayan hâlimden çok daha iyiydi. Diğer türlü yaralarım ve üstümdeki kan izleri apaçık ortaya serilirdi

ama şimdi yağmura yakalanmış bir hasta yakını ya da hasta olarak görünüyor olabilirdim.

Danışmadaki kadına Onur'un burada olup olmadığını sordum ve o kayıtlara bakarken gözümü bile kırpmadan bekledim.

"Üçüncü kattaki yoğun bakımda. Hastanın neyi oluyorsunuz?"

Ablası. Ablası oluyorum tabii ki. Onu canından çok seven, koruyup kollaması gereken biricik ablasıydım. Kahramanı olmayı becerremeyen, kahraman kılıklı ablası. Doğum gününde yanında olacağına söz veren ama yanında olamayan sorumsuz ablası. Kitap okumayı sevmediğini bile bile doğum gününde ona kitap hediye alacak kadar gıcık bir ablayım işte.

"Kuzeniyim," dedim hızlıca. "Amcamla yengemden haberi yeni aldım. Görebilirim kuzenimi, değil mi?"

"Yoğun bakıma giremezsiniz ama ailesiyle görüşebilirsiniz tabii."

Kadının şüpheli bakışları altında teşekkür ederek oradan ayrıldım. Burada kuzen sıfatıyla pek vaktimin olmadığını biliyordum. Tanınmama ramak kaldığını hissedebiliyordum. Kardeşimi gördükten, onunla konuştuktan sonra tanınmamın ve aynı diğerleri gibi ters kelepçeyle götürülmemin bir önemi yoktu. İsterlerse beni şehrin en kötü hapishanesine bıraksınlar, isterlerse akıl hastanesindeki camlı odaya kapatsınlar.

Giriş kattaki lavaboyu bulup içeride kimsenin olmadığına emin olduktan sonra kapıyı kilitledim. Onur'un, annemin ve babamın beni bu şekilde görmelerini istemiyordum. Karşılarına olabilecek en temiz, en dik, en sağlam hâlimle çıkmak istiyordum. Böylece bir de benim için gözyaşı akıtmaları gerekmeyecekti. Çünkü biliyorduk ki ben gözyaşı akıtabilecek o küçük kızları değildim. Onların o küçük kızları on iki yaşında arkadaşını öldürürken ölmüştü. Bu kız, yalnızca yaşadıklarının bedelini ödeyen bir canavardan ibaretti.

Bir duvarı boydan boya kaplayan aynaya bakmadım. Direkt lavabonun önüne geçtim, suyu açtım ve elime bolca sabun aldım. Sabunu olabildiğince köpürtüp tırnaklarımla avuçlarımı tırmalarcasına ovuşturdum. Tırnak içlerimdeki kanı temizlemek en zoruydu. Tırnaklarımı söküp çıkarsam sanki yine de o kırmızılık orada kalacaktı. Hastanenin suları soğuktu, sıcak da akmıyordu ki kaynar suyla ellerimi haşlayarak temizleyeyim.

Ellerimi olabildiğince temizledikten sonra yüzümü yıkadım. Üstüme çekidüzen vermeye çalışırken gözüm ister istemez aynadaki yansımama kaydı. İşte orada ne kadar çabalarsa çabalasın kandan ellerini, kalbini, aklını saklayamayacak, sahte masumiyeti olan bir kadın vardı.

Bakışları ele veriyordu onu.

Bakışları bir yırtıcıya ait gibiydi. Mavi gözleri gökyüzünü ya da sıcak denizi andırmıyordu. Kışkırtıcı bir güzelliği olmasına rağmen korkunç bir ruhu vardı. Görüyordum, artık benden saklanamıyordu.

"Bakma bana öyle," dedim aynadaki kadına. "Senin yaptıklarını temizlemeye çalışıyorum. Ailem seni sevmiyor, istemiyor." İşaret parmağımı göğüs kafesime bastırdım. "Beni seviyorlar, beni. Senden nefret ediyorlar. Ben olmasaydım yok ederlerdi seni."

Baktı bana öylece, sesini çıkarmadan. Sesini çıkarmasa da ben kurduğu onlarca cümlenin altında hâlâ eziliyordum zaten. Suskunluğu daha da beterdi çünkü susunca gözleri konuşuyordu. O vahşi, pis gözleri, öldürmek için can attığı insanların hayalini kuruyordu.

"İzin vermem!" diye haykırdım suratına. "Akın'ı öldürdük, yeter. Ben katil olmak istemiyorum. Ben adalet istiyorum sadece. Yakalandı onlar, Asır da yakalandı. Cezalarını çekecekler, bitti artık. İntikam için onlarca kişinin ölümüne sebep olmayacağım ben de."

Ondan bir cevap beklerken omuzlarımdan göğüs kafesime dökülen saçlarımın uçlarındaki kırmızılık dikkatimi çekti. Saçımı tutup kızıla çalan tutamı kaldırdım. Kan. Birinin kanı bulaşmıştı sarı saçlarımın uçlarına. Sevmezdim ben, istemezdim. Kana bulanmış saçları o severdi, o... Aynadaki kadın severdi.

Parmağımı üstüne doğrulturken, "Senin yüzünden," diye bağırdım ona. "Sen yaptın, değil mi? Beni çileden çıkarmak için yapıyorsun bütün bunları. Ben fark etmeden tertemiz saçımı buladın katran karası kanına!"

Lavabonun kapısı aniden tıklatılınca yerimde sıçradım. Korku dolu bir iç çekerek sırtımı aynanın solunda kalan mermer duvara yasladım. Tıklatan her kimse, kulpunu indirip kapıyı açmak için zorladı.

Islak parmak uçlarımı dudaklarımın üstüne bastırdım. Nefes bile almadan öylece duvarın kenarında bekliyordum. Öyle çok titriyordum ki birazdan dizlerimin tutmamasından ve ıslattığım beyaz zemine düşmekten korkuyordum.

Kapının ardından bir kadın sesinin yükseldiğini işitince sertçe yutkunup sesleri anlamaya çalıştım. Kapıdan en uzak köşede olduğum için kadının ne söylediğini anlayamıyordum. Sırtımı mermer duvardan ayırıp ufak adımlarla kapıya yaklaştım ve kulağımı yasladım.

Bir kadın, "İçeride biri olabilir. Bekleyin, anahtarları getireyim," dediğinde başka bir kadın ona, "Hastane tuvaletinin kapısının kilitlendiği nerede görülmüş? Şahsına özel tuvalet istiyorsan evine git, öyle değil mi ama?" dedi.

Tuttuğum nefesimi bıraktım. Tamam, sıkıntı yoktu. Sadece içeri girmek isteyen bir kadın ve ona yardım eden görevli vardı. Normal insanlar, normal sorunlar.

Kapının kilidini açıp kulpunu indirdim. Kadın ben daha kapıyı açmadan içeri dalınca bir an olduğum yerde nefesimi yutmuş bir hâlde kalakaldım.

Beni gören kadın ilk anda, "Bu ne terbiyesizlik!" diye giriş yaptıysa da onunla göz göze geldiğimde sesi kesildi ve benden birkaç adım uzaklaştı. Dehşet içinde açılan gözlerini gözlerimden kaçırırken yutkunamadığını, boğazının düğümlendiğini fark ettim.

Gülümsemeye çalıştım. "Özür dilerim."

Çatallı, boğuk çıkan sesim onu benden iyice uzaklaştırmıştı. Bu korkunç tavrın sebebini anlayamamıştım çünkü ona gülümsediğime neredeyse emindim.

"Özür dilerim," diye yineledim tekrar. "Yalnız kalmam gerekiyordu."

Kadın bana bir cevap vermek yerine öylece suratıma bakmaya devam ettiğinde dudaklarımı sıkıca birbirine bastırıp başımı eğdim ve lavabodan çıktım. İnsanları korkutmak ve dikkat çekmek istemiyordum.

Koridoru dönerken anahtarı getiren görevliyle neredeyse kafa kafaya geliyordum. Beni görünce dudakları aralandı, bir şey söylemek ister gibi oldu ama bir şey söylemesini beklemeden yanından geçip asansöre yöneldim.

İnsanların garip bakışları altında ezile ezile asansörü bulup bulunduğum kata gelmesi için düğmesine bastım. Asansör on birinci katta görünüyordu.

Sol tarafta kalan merdivenlere göz ucuyla baktığım sırada yanımdan geçip giden insanların bakışları altında soluksuz kaldım. Yanımda benimle birlikte asansörü bekleyen birkaç kişinin aralarında fısıldaştıklarını da işitince daha fazla orada duramadım. Dördüncü katta görünen asansörü beklemeyi bırakıp merdivenlere yöneldim.

Pencerenin önünden geçerken yansımamla göz göze geldim. O anda insanların garip bakışlarının nedenini anlayabildim. Yüzümü yıkadıktan sonra maskeyi geri takmamıştım.

Pantolonumun cebindeki maskeyi alelacele çıkarıp takıp Bluzumun kollarını avuç içlerime kadar çekiştirip ellerimde hâlâ var olan kızıllığı saklamaya çalıştım.

Üçüncü kata çıkıp koridordaki işaretleri takip ederek yoğun bakıma doğru ilerledim. Koridor sessizdi, pek kimse yoktu. Bulunduğum katın bir tarafı yoğun bakımken diğer tarafı hasta odalarıyla doluydu. Yanımdan geçen birkaç hastadan çok daha kötü görünmem üzerine şu an düşünmek dahi istemesem de bu beni rahatsız etmişti.

Islak ayakkabılarım mermer zeminde ayak izlerimi çıkarıyordu. İçime düşen ufak şüpheyle ardımda bıraktığım ayak izlerine baktım. Olduğum yerde kalakaldım.

Kanlı ayak izleri.

Ne kadar saklanmak istersem isteyeyim ruhumun izlerini bir şekilde ardımda bırakıyordum işte. İstediğim kadar çırpınayım, gerçekler gün yüzüne çıkmak için var gücüyle savaşıyordu.

Ayakkabılarımı çıkarıp koridordaki çöp kutusunun içine attım. Islak çoraplarımla koridorda yürümeye devam ettim. Artık ardımda kanlı ayak izleri bırakmıyordum.

Er ya da geç yakalanacaksın. Er ya da geç.

Koridorun sonundan sola döndüğümde olduğum yerde kalakaldım. Ayaklarımı daha fazla hareket ettiremedim, yapamadım.

Annem ve babam oradaydı. Koridorun sonunda, camlı bir odanın önünde bekliyorlardı. Annem, başını babamın omzuna yaslamıştı ve hıçkırarak ağlıyordu. Babam onun saçlarını okşuyor, onu sakinleştirmeye çalışıyordu ama biliyordum, o da delicesine ağlamak istiyordu.

Onlara bunu ben yapmıştım.

Geldim, baba. Buradayım, demek ve koşup babamın kollarına atlamak isteyen yanım acı çekiyordu. Beni kabullenmemesinden, itmesinden, bana sarılmamasından korkuyordum. Annemin suratıma gerçekleri haykırmasından, benden nefret ettiğini gizleyememesinden.

Küçükken her yaramazlık yaptığımda annem bana kızar, babam beni ardına alıp annemden saklardı. Annem kızdıkça babam bana gülümser, şeker alır, güven ve cesaret aşılayan cümleler kurardı. Annemden korktukça babama sığınmış, babasının prensesi olmuştum.

Babam gidince de annemin bana kızdığı zamanlar olmuştu ama ardına saklanabileceğim bir babam yoktu. Koltuğun arkasına saklanırdım, yatağın altına sığışırdım ya da evden kaçardım.

Annem sessiz kalmamı, içime kapanmamı, dikkat çekmememi isterdi çünkü ansızın on iki yaşındaki o kız çocuğunun ruh hâline bürünebilirdim. Ansızın onların ya da bir başkasının canını alabilirdim.

"Defne."

Ardımdan yükselen tanıdık sesle düşüncelerimden sıyrıldım. Kafamı çevirip arkama baktığımda Ali'yi gördüm. Omzu sarılı bir hâlde, hasta önlüğüyle ve terlikleriyle karşımda dikiliyordu. Şaşkın, mutlu ama bir o kadar da yorgun görünüyordu.

"Senin burada ne işin var?" diye fısıldadım ister istemez. "Ben..." Sertçe yutkunup bakışlarımı ondan kaçırdım. "Bir anlığına sana olanları unutmuşum. Öyle çok şey oldu ki ben... Özür dilerim."

Ali, uzanıp çenemden tuttu ve yüzümü kaldırdı. "Sorun değil." Parmak ucuyla çenemi okşarken gülümsedi. "Seni gördüğüme ne kadar sevindiğimi bilemezsin, sarışın. Bir an seni kaybettiğimi sandım. Seni bir daha göremeyeceğimi..."

Kuruyan dudaklarımı ıslatırken geri çekildim. "Her zaman dört ayak üstüne düşerim, biliyorsun."

"Biliyorum." Bu sözlerim ona kısık bir kahkaha attırdı. "Seni kaybetmiş olmaya dayanamazdım." Dudaklarını sıkıca birbirine bastırırken bana uzun uzun baktı. "Korkunç görünüyorsun ama sapasağlam karşımdasın işte."

"Senden daha iyi durumda olduğum kesin." Parmak ucumla omzuna dokundum. "Öldüğünü sandım. Seni öylece orada bırakınca yaşama ihtimalin çok düşük geldi."

Ali bir an ne diyeceğini bilemez bir hâlde kaldı. Dudaklarındaki gülümseme silinirken mavi gözlerini saçlarımın uçlarına çevirdi.

"Öldüğümü sandığında benim için hiç..." Cümlenin devamını getirmeden önce kaşlarını çatıp büyük bir nefesi zoraki bir şekilde bıraktı. "Hiç üzüldün mü?"

Ali, onun için hiç üzülemeyeceğimi ve sadece ona karşı kalpsiz olduğumu sanıyordu. Ben herkes için üzülebilirdim, Akın için bile. İnsandım çünkü, sadece karanlık yanlarımdan ibaret değildim.

"Kalpsiz değilim, Ali."

"Bana birçok kez kalpsiz oldun, Defne." Yalandan zayıf bir şekilde gülümsedi. "Olsun, kalbin benim için atmasa da seviyorum seni." Uzanıp uçları kana bulanmış saçıma dokundu. "Kimin kanı bu?"

Asır dememi isterdi, biliyordum.

Göğsümü gere gere Akın'ı öldürdüğümü, sonunda bana yaşattıklarının bedelini onun canını tek mermiyle alarak ödettiğimi söylemek isteyen bir yanım vardı ama biliyordum ki o yanım, aynadaki yansımamdı.

Bu durum midemin kasılmasına neden oluyordu. İçeriye hoş bir sıcaklık hâkim olmasına rağmen kollarımı sıvazlamaktan kendimi alamadım. Olanlardan bahsetmek, baştan aşağı tenimi ürpertiyordu.

"Öldürdüm onu," dedim fısıldayarak ama istemeden, hırçın bir tavırla. "Kafasına sıktım." Tırnaklarımı ister istemez kollarıma geçirdim. "Gözleri açık öldü, Ali. Yüzü kana bulandı. Bu kez gerçekten öldüğünü kontrol etmek istedim. Nabzına bakarken..." Elimin tekini kolumdan çekip saçımın kanlı ucuna dokundum. "Saçlarımın ucu onun o pis kanına değmiş olmalı."

"Akın'ı öldürdün," dedi Ali, şaşkın bir ifadeyle. "Önceliğinin Asır olacağını sanmıştım."

"Onu da denedim." Bakışlarımı kaçırdım. "Beceremedim."

Ali, çenemden tutup yüzümü kaldırdı ve gözlerinin içine bakmaya zorladı. "İstedin mi peki?"

"Kardeşime kavuşmak istedim."

"Hayır," diye diretti. "Asır'ı sana yaptıkları için öldürmek istedin mi?"

Bütün cümlelerim düğüm olup boğazıma dizildi. Dudaklarımı yeniden aralayamadım, ona bir cevap veremedim. Göz göre göre sustum. Suskunluğum için kendimden nefret ettim.

Şaşkınlığını saklayabileceğini umarak hızla başka tarafa baktı ama saklayamadı. Yüzü ciddiyetle gerildi. Sessiz kalmamdan hoşnut olmamıştı. Akın'a duyduğum nefretin, onun için kurduğum cümlelerin bir benzerini Asır için de kurmamı istiyordu.

Asır'ın yüzüne onlarca iğrenç ama hak ettiği cümleleri haykırmıştım ama Ali sorunca susmak istiyordum. Çünkü Asır'a ne söylersem söyleyeyim içimdeki yangın sönmüyordu. Ali'ye söylemem de hiçbir şeyi değiştirmeyecekti.

Ali, ardıma kısa bir bakış atıp, "Ben sizi yalnız bırakayım," dediğinde bir an neden bahsettiğini anlayamadım.

"Def?"

Babamın sesi kulaklarıma dolunca titrek bir iç çekerek hızla arkama döndüm. Kahramanım burada, tam karşımdaydı. Bir tek pelerini eksikti, benim çocukluğumun kahramanının.

"Baba." Sesim zayıf, incecik çıkmıştı. "Özür dilerim, baba." Sol gözümden akan tek damla yaşı hızlıca silerken gözlerimi babamın gözlerinden kaçırdım. "Her şey için..." Dişlerimi sıkıp içimdeki acıyı bastırmaya çalıştım. "Var olduğum için özür dilerim."

Varlığım aileme bir cezaydı. Pamuklara sararak büyüttükleri tatlı kızları elinde olsaydı, daha sarılırken o bembeyaz pamukları kanla ıslatırdı.

"Ben engel olmaya çalıştım, söz verdiğim gibi kardeşimin kahramanı olmak için elimden geleni yaptım ama beceremedim, baba." Sesim çatlak bir fısıltıdan ibaretti. "Elimde olsaydı, canımı verecektim ama benim canımı almadı, baba. Yemin ederim benim canımı almasını istedim ama almadı."

Babam bana elini uzattığında ondan önce elini tuttum. "Yemin ederim, baba." Artık hıçkıra hıçkıra ağlıyordum ve kendimi nasıl durduracağımı hiç bilmiyordum. "Onur için canımı verirdim, inan bana." Babamın önünde dizlerimin üstüne çökerek o âni bire bir yaşar gibi anlattım. "Yalvardım ona. *Kardeşimin değil benim canımı al, Asır,* diye yalvardım, baba. Yapmadı." Gözlerimi kapatıp sıkarken başımı iki yana sallamaya başladım. "Ne kadar yalvarsam da yapmadı. *Kısasa kısas, kardeşimin canına karşılık kardeşinin canı,* dedi."

Babam, onun sıkıca tuttuğum elinden beni yukarı çekti ve kollarını, yanında küçücük kalan bedenime sardı. "Sana inanıyorum, kızım." Babam saçlarımı okşadı, küçükken sevdiği gibi sevdi beni. "İstemezdim. İkinizin de saçının teline dahi zarar gelsin istemezdim. Senin de kardeşinin de, kızım."

"Ben hak etmiştim." Hıçkırıklarımın arasından zorla nefes alıyordum. "Asır'ın kardeşini öldürdüğüm için ölmeyi hak etmiştim ama Onur... O hak etmemişti, baba."

Babamın kazağını sıkıca kavramıştım ve gözyaşlarımı üstüne akıtıyordum. Babam bana en soğuk hissettiğim anda gelip sıcak hissettirebilen, ne için ağlarsam ağlayayım gözyaşlarımı silmeyi becerebilen, dudaklarımı gülmemem için dikseler yine de beni canımı acıtmadan güldürmeyi başarabilecek tek insandı. Tam bir kahraman.

"Benim tatlı kızım." Babam saçlarımın arasına minik öpücükler bıraktı. "Sen benim gün ışığım, canımın bir parçasısın. Bin kalbim olsa binini de sana veririm, sen yeter ki yaşa diye. Onlar nasıl sözler?" Tek elini çekip yüzüme yerleştirdi ve başparmağıyla

gözyaşlarımı silmeye başladı. "Kardeşine bir şey olmayacak, iyileşecek Onur. Sen ağlama."

Dudaklarımda zayıf bir gülümseme belirdi. Hafifçe geri çekilip babamın bana güven veren mavilerine baktım uzun uzun.

"İyi ki benim babamsın."

"İyi ki benim kızımsın."

Gerçekten iyi ki mi babacığım?

Babam elimden tutup önümden çekildiğinde koridorun ucundaki annemle göz göze geldim. Kısacık sürede bir deri bir kemik kalmıştı. Yüzü benim avucumdan daha küçük görünüyordu. Elinde, sıkıca tuttuğu beyaz bir gömlek vardı. Beyaz ve kanlı gömlek. Onur'un gömleği.

Annem bana şefkatle bakmıyordu. Babam gibi bana elini uzatıp ne olursa olsun kızı olduğumu ve beni sevdiğimi söylemeyecekti. Sadece bakışlarında bile suçlama vardı.

Gözleri, *keşke benim kızım olmasaydın,* diyordu.

Dili, *keşke seni doğurmasaydım,* diyordu.

Kalbi, *keşke oğlum yerine sen vurulsaydın,* diyordu.

Yeniden o küçük, on iki yaşındaki kız oldum. Korktum, babamın arkasına saklandım.

"Annem benden nefret mi ediyor, baba?" diye sordum, aynı küçüklüğümdeki gibi fısıldayarak. O zamanlar sadece küçük kardeşini ağlatan küçük bir kız çocuğuydum ama şimdi kardeşinin ölüm döşeğinde olmasının sebebi olan bir kadın.

"Hayır, annen sadece üzgün, Def."

Aynı cevap.

"Hadi gel, Onur'u görmek istemiyor musun?"

"İstemez miyim?" Babam beni öne doğru çekmek istedi ama ona engel oldum. Kendimi daha çok geriye çekerek onun arkasından çıkmayı reddettim. "Sadece korkuyorum."

Biliyorum, onca şey yaşamıştım ama bundan mı korkuyordum? Korkmam gereken onca anda korkmamış, dikbaşlılık yapmıştım ama bir camın arkasına bakmaya mı ürküyordum?

Annemle yüz yüze gelmekten, dudaklarının arasından çıkacak birkaç cümleyi duymaktan mı kaçıyordum?

İnsanın aklı korktuğunda cesur olabiliyordu ama kalbi korktuğunda buna bir söz geçiremiyordu. Kalbim küt küt çarpıyor, yerinden çıkacakmış gibi canımı yakıyordu.

"Ben yanındayım, gün ışığım." Babam elimden bir kez daha çekerken ona engel olmadım. Beni çekip götürmesine, ondan cesaret almama yardım etmesine izin verdim. Birlikte anneme doğru yürümeye başladık. Benim adımlarım zayıftı ama babamınkiler her zamanki gibi güçlü. Babam, benim adımlarıma eşlik ederken elimden sıkıca tutarak adımlarıma da güç veriyordu.

Annemin hemen önünde durduğumuzda bakışlarım parlak beyaz zemindeydi. Başımı öne eğmiş, göz kapaklarımı yarıya kadar indirmiştim. Babama iyice sokulurken annemden saklanmak için an kolluyordum.

"Sana, *Defne benim kızım, ne yapar eder bir şekilde yanımıza gelmenin yolunu bulur,* demiştim."

Babam uzanıp annemin omzunu sıvazladığında yutkunmayı denedim ama beceremedim. Sanki annem tek cümlesiyle beni şu anda boğabilirdi.

"Evet, senin kızın," diyen annem beni boğdu. Bakışlarımı yerden kaldırıp annemin kan çanağına dönmüş ıslak gözlerine baktım. "Senin gibi yaşananlara kör."

Annemin yüzünde nefret dolu bir ifade belirdi. Annem kollarını açıp bana sarılmadı. Aksine, suratıma sert bir tokat geçirdi. Yanağımın sızısı kalbimdeki sızıyla yarışamazdı bile.

"Senin yüzünden!" Annem ellerini kollarıma sardı ve etimi sıkıştırırken acımasızca sarsmaya başladı. "Oğlum ölüm döşeğinde. Seni koruduğumuz için. Seni kurtardığımız için oğlum ölmek üzere!"

Babam annemle arama girmeye çalıştı. Her şeye rağmen beni annemin gazabından korumaya çalışıyordu. Bu dünyada beni koşulsuz şartsız seven tek insandı.

"Böyle söyleme," diyen babama döndü annemin alev saçan bakışları. "İkisi de bizim çocuğumuz."

Bu kez babama, "Senin yüzünden!" diye bağırdı annem. "Sen kızını korumadın, bir katil yarattın. Korumak yerine gerçekleri söyleseydik onlarca insan ölmeyecekti. Oğlumuz ölüm döşeğinde olmayacaktı. Asıl suçlu sensin!"

Babam sonunda annemle aramıza girebildiğinde ikisi karşı karşıya kalmıştı. Bense geride, onlardan uzaktaydım. O kadar çok gerilemiştim ki sırtım hastanenin beyaz duvarına çarpmıştı. Hıçkıra hıçkıra ağlıyor, yarattığım cehennemde yanıyordum.

"Defne hiçbir şeyi isteyerek yapmadı. Benim kızım bu şekilde doğdu. Benim kızım kötü biri değil."

"Onu ben doğurdum," diye karşılık verdi annem. "Pamuk gibi beyaz, güzeller güzeli bir kız doğurduğumu sandım ama o bir hataydı. Bir katili korumanın bedelini oğlumuzun canıyla ödüyoruz. Hâlâ nasıl bana onu savunabiliyorsun? Oğlumuz ölüyor!"

Annem öfkeyle haykırırken kendi haykırdığı gerçeklere dayanamadı. Öfkeli haykırışlarına acı dolu çığlıkları eşlik etti ve dizlerinin üzerine düştü. Babam hemen onun yanına eğildi, annemi sarıp sarmaladı ve ona destek olmaya çalıştı.

Oradaydım, onlarla aynı yerde ve onlarla aynı acıyı çekiyordum ama onlar birbirine sarılırken ben onlara sarılamıyordum. Çünkü ben katildim, hastaydım ve annemin söylediği her şeyi hak etmiştim.

Babam, "Üzgünüm," dedi anneme. "Çok üzgünüm. Anlıyorum seni ama kızımızı da anlamanı istiyorum. Acıyla kurduğun bu cümleler yüzünden onun canı, bizim canımızdan daha çok yanıyor. Yeterince canı yandı. Sen de yakma, ne olur."

"Oğlum ölüyor."

Annemin sesi bir fısıltıdan yüksek çıkmamıştı ama beni yıkmaya yetecek kadar güçlüydü. Duvara yasladığım sırtımı kaydırıp yere oturdum, dizlerimi karnıma çektim ve bedenim zangır zangır titrerken oracıkta paramparça oldum.

Burada olmayı hak etmiyordum. Hak ettiğim tek şey, en ağır şekilde cezalandırılmaktı. Annem de bunu istiyordu. Babam her ne kadar beni her şeyden çok sevdiği kızı olarak bağrına bassa da annem gerçeklerin farkındaydı. Annem bir katili bağrına basmak istemiyordu.

Dakikalar birbirini kovaladı. Bulunduğumuz koridora ağır bir sessizlik hâkim oldu. Her şey susmuş, geriye çaresizliğimiz kalmıştı. Ayağa kalkıp Onur'u görecek gücüm yoktu. Cesaretim hiç yoktu. Onur'u görmeyi bile hak etmiyordum. Kardeşim benim yüzümden ölmek üzereydi.

Parmaklarımı gözlerime bastırmış, kendimi karanlıkta bırakmıştım. Burası pes ettiğim noktaydı. Annem bana pes etmem gerektiğini farklı cümlelerle haykırmıştı.

Ben kahraman değildim.

Ben birçok kişinin hikâyesindeki yok edilmesi gereken kötüydüm.

"Benim hatam." Annemin fısıltısını bir nefes kadar yakınımda duyduktan hemen sonra onun ellerini ellerimin üzerinde hissettim. Ellerimi çekip beni karanlıktan çıkardı. "Seni ben doğurdum, benim hatam." Hemen önümde dizlerinin üzerine çökmüştü. "Seni ben korudum, benim hatam."

"Senin hatan değil, anne."

"Benim hatam," diye tekrar etti annem. "Sen küçüktün, farkında değildin. Hatırlamıyordun bile. Gerçeği senden saklamamalıydım. Baban seni korumak için her şeyi yapsa bile ben sana gerçeği söylemeliydim. Gözünün içine baka baka sakladım her şeyi. Özür dilerim, seni suçlamamalıydım."

Annemin dudaklarında zayıf bir gülümseme belirdi. Sonra uzandı ve kendine çekip bana sıkıca sarılırken omzumda hıçkırıklara boğuldu. Onunla birlikte yeniden hıçkırıklara boğuldum. Annem de en az benim kadar acı çekiyordu, üzülüyordu, biliyorum. Ona kolay bir hayat yaşatmamıştım ve gün geçtikçe de hayatını kolaylaştırmıyordum.

"Kardeşin seni bekliyor," dedi annem hıçkırıklarının arasından. "Ablasını bekliyor." Saçlarımı okşadı. "Ablasının onu uyandırmasını, ona kitap okumasını bekliyor benim oğlum. Kızmıyor sana, nefret etmiyor senden." Ve sanki istemeden ekledi: "Ben de nefret etmiyorum senden, kızım. Sen de benim çocuğumsun, nasıl nefret ederim senden?"

Annem benden nefret ediyordu. Hiç var olmamamı diliyordu. Ben var olmasaydım nasıl da güzel bir hayatı olacağını düşünüyor ve benden daha da nefret ediyordu.

"Ben istemedim, anne." Sesim tiz ve çatlaktı ama annem beni her türlü anlardı. "Böyle olmayı ben istemedim."

"Biliyorum, güzel kızım, biliyorum." Annem hafifçe geri çekilip yanaklarımdan öptü. Tıpkı küçüklüğümdeki gibi kokumu içine çekerken bana gülümsemeye çalıştı ama ben biliyordum ki annem bunu yapmak istemiyordu. "Bir suçlu arıyorsan o benim. Sana her şeyi anlatmalıydım. Seni senden saklayarak en büyük suçu ben işledim."

Annem ve babamın yanında yine o salıncakta sallanmak isteyen küçük ama masum kızdım. Annemden korkup babamın arkasına saklanan o kızdım. Babam beni hep korurdu. Ne yaparsam yapayım yanımdaydı ama annem her zaman hatalarımı yüzüme çarpardı. Babam bana hatalarımı görmezden gelebilmeyi öğretirken annem hatalarımla başa çıkmayı öğretmişti.

"Hadi, Onur'la konuş biraz. Seni duyabilir."

Başımı sallarken babama gülümsemeyi denedim ama başarıp başaramadığımdan yine emin değildim. Annem yoğun bakıma girebilmem için hemşireyi bulmaya gittiğinde ben babamla birlikte yoğun bakımın önüne ilerlemiştim.

Camın arkasında Onur'u görünce elimi ona dokunmak istercesine cama bastırdım. Şimdi kızıla çalan tırnaklarımın bir önemi kalmamıştı işte.

Onur, tatlı küçük kardeşim solunum cihazına bağlı bir şekilde öylece yatakta yatıyordu. Üstü, göğsüne kadar beyaz bir çarşafla

örtülüydü. Göğsünün ortasında, yarasının üzerinde büyükçe bir bandaj vardı.

Elimi kendi göğsümün üstüne bastırdım. İşte Asır, küçük kardeşimi göğsünün tam burasından vurmuştu. Benim kalbime dokunmayacağına söz vermiş, kardeşimin göğsünü delmişti. Oysaki kardeşimi göğsünden vurduğunda benimkinden de oluk oluk kan akmıştı. Beni de nefessiz bırakmıştı. Kardeşim bu odadan sağ çıkamazsa yalnızca kardeşimi değil, beni de öldürmüş olacaktı.

"Kardeşini de kendine benzetmişsin, senin gibi güçlü."

Dudaklarımın aşağı doğru bükülmesine engel olamadım. "Güçlü, değil mi?" Umut dolu gözlerle babama baktım. "Uyanacak Onur, değil mi?"

"Uyanacak tabii ki. Sen üç hafta böyle uyudun. Doktorlar o yataktan kalkamayacağına çok emindiler ama sen uyandın, gün ışığım. Kardeşin de uyanacak."

Uyanacaktı Onur'um, açacaktı gözlerini. Gözlerini açacak ve ben ondan özür dilerken beni sabırla dinleyecekti. Daha affettirecektim ona kendimi. Benim yüzümden göğsünde açılan yara iyileşirken her an yanında olacak, istediği her şeyi güler yüzle yapacaktım. Her gün öpecektim bal yanaklarından, hiç sevmediğim kadar çok sevecektim onu.

Annem hemşireyle birlikte geri geldi. Hemşirenin yönlendirmesiyle küçük bir odaya gittim. Galoş, eldiven, maske ve boneyi takarken hemşire gözlerini bir an olsun üstümden ayırmamıştı. Belki de beni tanımıştı, arandığımı biliyordu ve buradan çıkar çıkmaz polisleri çağıracaktı.

Hemşire benim için yoğun bakımın kapısını açtıktan sonra çok kısa kalmamı söyleyerek ardımdan kapının kapanmasını izledi. Başta ne yapacağımı bilemedim, öylece kapının önünde kalakaldım. Kendi ellerimden korkuyordum, kendimden. Şuurumu kaybetmekten, kardeşime zarar vermekten.

Onur'un yastığının hemen kenarında duran Şeker Portakalı kitabını görünce dudaklarımı birbirine bastırarak çekingen bir şekilde gülümsedim. Babam bırakmış olmalıydı.

Arkamda kalan cama bakıp babamı görmeye çalıştım. Oradaydı ve anladığımı belli edercesine gülümsüyordu.

Maskemi biraz indirip dudak hareketleriyle, "Teşekkür ederim, baba," diye fısıldadım. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, gün ışığım."

Seslerimizi duymasak bile dudak hareketlerimizden ne söylediğimizi anlayabiliyorduk. Küçükken annemden gizli konuşmak konusunda bu şekilde uzmanlaşmıştık. Yıllar sonra hâlâ yapabiliyor olduğumuzu görmek iyi hissettirmişti. Güvende.

Babamdan aldığım cesaretle maskemi düzeltip Onur'un yanı başına kadar gidebildim. Yatağının kenarına oturdum, ne kadar büyürse büyüsün bana minicik gelecek elini tuttum.

"Onur," diye fısıldadım kardeşime. "Canım." Elini okşamaya başladım. "Uyan hadi, aç o güzel gözlerini."

Gözyaşlarımı tutmakta zorlanıyordum ama ağlamayacaktım. Beni duyuyor olabilirdi ve gözlerini bile açamıyorken ağladığım için üzülmesini istemiyordum.

"Sana anlatmam gereken o kadar çok şey var ki, Onur. Gözümde hâlâ o kadar küçüksün ki, sana bunları asla anlatamayacağımı düşünüyordum ama bence artık sana da anlatmalıyım. En azından neden burada olduğumuzu bilmeye hakkın var, canım."

Onur'un yüzüne bir cevap bekler gibi uzun uzun baktım. Kirpikleri hiç hareket etmiyordu, dudakları da öyle. Dümdüz, nefes bile almıyor gibiydi. Kalbinin ritmini kontrol eden monitör hemen yanı başında kalbinin hâlâ attığını gösteriyor olmasaydı, öldüğünü bile iddia edebilirdim.

"Ben biraz..." Bu nasıl söylenirdi, bilmiyordum. Sanırım doğrudan söylemek en iyisiydi. "Ben biraz deliyim, Onur. Bana bazen beni sinir etmek için kafadan çatlak olduğumu söylerdin, ben

de seni evde beş on tur kovalardım." Kendi kendime güldü. "Haklıymışsın. Gerçekten kafadan çatlakmışım."

Onur uyanık olsaydı, benimle fena alay ederdi. Keşke uyanık olsaydı da benimle yıllarca alay etseydi. Sürekli gülseydi, kahkahalar atsaydı suratıma. Önceden olduğu gibi onu kovalamaz, ona kızmazdım.

"Senin katillerle ilgili romanlar okumanı bile istemezken aslında katilmişim. Önce küçük bir kız çocuğunu, arkadaşımı öldürmüşüm. Burada olmamızın sebebi de bu aslında. Benim deliliğim neredeyse senin ölümün oluyordu. O küçük kızın, arkadaşımın ağabeyiydi seni göğsünden acımasızca vuran. Sen benim cezamı çektin, canım."

Bir intikam için almak istedi canını o adam. Canımı yakmak anlaşılmak için öldürmek istedi seni. Yaktı da canımı, aldı da istediğini. Canım öyle çok yanıyor ki, öldüğünü düşündükçe delireceğimi sanıyorum ve sonra zaten bir deli olduğumu hatırlıyorum.

Onur'un bunları bu şekilde duymasını istemezdim. Bu yüzden sessizleştim, düşüncelerimde onunla konuşurken üstüme koca bir ağırlık çöktü. Beni iyice dibe çekti.

"Ama söz veriyorum sana, o adam sana yaptıklarının cezasını çekecek. Ama bir söz daha veriyorum, ben onun gibi olmayacağım. Adalet neymiş, göstereceğim ona. Örnek bir abla olacağım ve benim cezam adalet tarafından kesilirken en ufak itirazda bulunmayacağım."

Eğilip Onur'un elinin üstüne bir öpücük bıraktım. Bal gibiydi benim küçük kardeşim.

"Uyan, Onur... Aç gözlerini, canım." Uzanıp saçlarını okşadım. Hemşire her ne kadar temas etmemem gerektiğini söylese de dayanamıyordum. "Tanrı benim canımı alsın, sana versin. Seni yaşatsın. Yeter ki aç o gözlerini."

Elimi saçlarından çekip başucundaki kitabı aldım. "Okuyalım mı?" Onur'a baktım, bir cevap bekledim ama bir cevap alamasam da cevap almış gibi, "Okuyalım," dedim.

Ne kadar büyürse büyüsün, isterse boyumu geçip bana ağabeylik taslasın, yine de gözümde korumam gereken küçük kardeşim olarak kalacak olan Onur'uma söz verdiğim gibi Şeker Portakalı'nı okumaya başladım.

"Birinci Kısım. Noel'de bazen Bebek Şeytan doğar." Sayfayı çevirdim. *"Sokakta el ele geziniyorduk, hiç acelemiz yoktu. Totoca bana yaşamı öğretmekteydi..."**

Babam bana kitabı ilk aldığında ve onun öldüğünü sandığımda bu kitabı kendimce öyle çok sahiplendim ki, ister istemez yuvam hâline getirdim. Belki bir yuva değildi, beni mutlu bile etmiyordu ama belki de yuva dediğimiz şey okuduğumuz kitapta yazanlar değildi. Kitabı okuduğumuz an, bir cümleyi ya da sahneyi okurken hissettiğimiz ve hayatımızla bağdaştırdığımız bir düşünceydi önemli olan.

Hayır, Şeker Portakalı bir gün acıyı keşfeden küçük bir çocuğun hikâyesiydi ve beni mutlu etmek yerine bana acıyı hatırlatıyordu. Acıyı bana anlatıyordu.

Ve ben de babam öldüğü için acı çeken küçük bir çocuktum.

Öldüğünü sandığım için.

Şimdi yine acı çekiyordum, kitabı tamamen okursam Zeze bana bir kez daha acının ne demek olduğunu en güzel şekilde anlatacaktı ve ben gözyaşlarımı tutamayacaktım. Çünkü onu anlayacaktım.

Yastıkta öbür yana dönme isteğim bile söndü Zeze. Yine söndü.

Yoğun bakımın kartlı otomatik kapısının açıldığını işittiğimde son bir cümle daha okuyup kitabın kapağını kapatmak zorunda kaldım.

"Bugünlük bu kadar yeter."

Hemşireye bakmadan ona kafamı salladım. Kitabı Onur'un elinin altına koydum ve onu hissettiğinden emin olmak istedim. Geri geleceğimi, devamını okuyacağımı bilmeliydi.

"Yarın daha fazla okuyacağım, söz."

---

* José Mauro de Vasconcelos, Şeker Portakalı (İstanbul: Can Yayınları, 2021), 12-13.

Yataktan kalkıp hemşire her ne kadar memnun olmayacak olsa da Onur'umun alnına maskemin altından derin bir öpücük bıraktım. Kulağına doğru eğilip gülümsedim.

"Seni seviyorum, Onur. Seni bu dünyadaki her şeyden çok seviyorum, küçük kardeşim. Bunca zaman sana bu cümleleri kurmak yerine içimde tuttuğum için üzgünüm. Söz, uyandığında daha az gıcık bir abla olacağım."

Zoraki bir şekilde geri çekildim ve Onur'dan uzaklaştım. Uzaklaşırken ona arkamı dönemedim. Geri geri yürürken olabildiğince yavaş davranıp ona uzun uzun baktım. Onu bir daha görememekten korktum. Arkamı döndüğümde onu kaybetmiş olmaktan korktum.

Onur görmese bile ona el salladım. Sonunda arkamı dönebildiğimde camın ardında kalan manzara gözlerimin önüne serildi.

Yabancı yüzler, yabancı gözler üzerimdeydi.

Yakalanmıştım.

Hastaneye adım attığımdan beri peşimdeydiler, biliyordum. Sadece bir akıl hastası olduğum için temkinli davranıyorlardı. Ailemden ve görevlilerden başka kimsenin olmadığı bu yerde beni yakalamışlardı. Yine de beni kışkırtmıyorlardı çünkü farkındaydılar, ne yapacağım belli değildi.

Onlara zorluk çıkarma niyetinde değildim. Hiçbir zaman da olmayacaktım. Kardeşim hayattaydı ve onu görmüştüm. Şimdi temkinli davranmayı bırakıp bana istediklerini yapabilirlerdi.

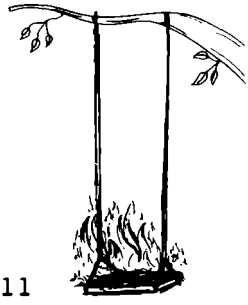

BÖLÜM 11

Beni dinlenmem için bir odaya yerleştirmişlerdi.

Hayır.

Beni bir odaya kilitlemişlerdi.

Kapının kilidinin döndüğünü işittiğimde odanın ortasında öylece dikiliyordum. Onur'un olduğu kattaydım ve bu odaya getirilirken hemşirelerin kattaki diğer hastaların odalarına teker teker girip oda değişikliği yapacaklarını işitmiştim.

Katı, benim için güvenli hâle getiriyorlardı.

Yine, hayır.

Katı kapatıp insanları benden uzakta, güvende bir yere götürüyorlardı.

Herhangi bir ihtimale karşı.

Kimse benimle konuşmamıştı, polisler bana dokunmamıştı bile. Emri kimden alıyorlar ve neye göre hareket ediyorlardı, bilmiyorum ama özellikle temkinli davrandıklarını görebiliyordum.

Sanki çatlamış bir vazoydum ve yanlış bir hareketlerinde kırılıp herkesi kesiklere boğacaktım.

Bunun, hatta daha da beterlerinin yaşanacağının bilincindeydim. Bu daha başlangıçtı. Beni daha birçok kez istemediğim

yerlerde zorla tutacak, zorla konuşturacak, zorla istedikleri cevabı alana dek durmayacaklardı. Zihnimi kurcalayacaklar, hesap soracaklar ve belki de durmadan yargılayacaklardı. Sorun değildi, hak ediyordum. Ben bir suçluydum. Mahkûm. Akıl hastası.

Saatlerdir ıslak, donmuş bir hâldeydim. Hastanenin ılık havası bile beni ısıtmaya yetmemişti. Gittikçe daha çok üşümüştüm ama önceliğim Onur'u görmek, onunla konuşmak olduğu için bunu düşünmemeye, hissetmemeye çalışmıştım.

Odadaki duşu kullandım. Sıcak su, hak etmediğim kadar iyi hissettirmişti. Kendimi temizlenmiş, günahlarımdan arınmış gibi hissetmiştim.

Günahlarımdan arınmak.

Hangi birinden?

En tazesinden, Akın'dan...

Annem benim için de bir çanta hazırlamıştı. İçinde Ankara'daki evimizden getirdiği birkaç parça kıyafetim vardı.

Üniversite için şehir değiştirirken geride bıraktığım tanıdık kıyafetleri kendime çekip kokladım. Evimden geldikleri nasıl da belliydi. Büyüdüğüm ev gibi kokuyordu. Odam, eşyalarım, anılarım...

Kahverengi kazağı üstüme geçirirken gülümsedim. Bu kazakla Onur'a sarılmış, annemle kek yapmıştım. Keki karıştırırken Nil Karaibrahimgil'in *Kek* şarkısını açar, bağıra bağıra söylerken anneme şımarırdım. Çırpıcıyı ağzıma yaklaştırır, Nil Karaibrahimgil olurdum. Annem etrafı kirlettiğim için bana yalandan kızarken dans şovuma devam ederdim. Keki fırına verdiğimde ise annem elime bezi tutuşturur, mutfakta yarattığım faciayı temizlemem için beni orada bir başıma bırakırdı.

Hiçbir şey hatırlamayan o kızı özlüyordum.

Onu kıskanıyordum.

Pencerenin kenarına ilerlediğim sırada kapının kilidi döndü ve açıldı. Kapıdan içeri bir hemşire girdi. Açık bıraktığı kapının

önünde ise iki polis dikiliyordu. Koridordan birtakım sesler yükselse de anlayabileceğim kadar yüksek değildi.

"Defne Hanım, lütfen yatağa uzanın."

"Ben iyiyim," dedim hemen. Hatta yüzüme bir gülümseme bile yerleştirdim. "Ağrım yok." Bir an durup düşündüm bunu. "Yani katlanamayacağım kadar büyük ağrılarım, acılarım yok."

"Lütfen," dedi hemşire. "Lütfen yatağa uzanın, kontrol edelim."

"Tamam."

Zorluk çıkarmak istemiyordum. Yatağa uzandığımda hemşire bana zayıf da olsa gülümsedi. Birtakım tanıdık kontrollerden geçtim. Hemşirenin güler yüzü gittikçe soldu, dudaklarını kıpırdatamayacak hâle geldi.

"Ağrınızın katlanılır olduğuna emin misiniz?" diye şüpheyle sorduğunda gözlerimi kapatıp sıkarak açtım. "Alıştım."

"En son ne zaman uyudunuz?"

"Bu aralar uyku düzenim biraz karışık. Sabaha karşı biraz uyuduğumu hatırlıyorum. Ondan önce de biraz uyudum ama o daha çok uyutulmaktı. Bir iğneyle uyutuldum."

"Ne tür bir iğne?"

Gözlerimi kısıp bir an bunu düşündüm. İğnenin içinde ne tür bir ilaç olduğunu bilmiyordum ama çok güçlü olduğunu biliyordum. Bana zarar verip vermediğini bile bilmiyordum.

"Çok hızlı etki ediyordu. Sanırım en fazla iki dakika. Yavaş yavaş uyuşturuyor ve sonra bir anda her yer karanlığa bürünüyor. Direnmek mümkün bile değil."

"Sadece bir kez mi bu şekilde uyutuldunuz?"

"Hayır." Bir anlığına nefes alamadığımı hissettim. "Birçok kez. Zapt edilemediğim her seferde."

"Anladım," derken gözlerini kaçırdı hemşire. "Bence biraz dinlenmelisin. Uzun bir uykuya ihtiyacın var." Morlukların boy boy çevrelediği koluma dokundu, "siz" demekten vazgeçmişti anlaşılan. Bütün bunların ne ara olduğunu fark etmemiştim

bile. Onca çekiştirmenin sonucu buydu. Beyaz ve hassas bir tenim vardı. "Şimdi sana serum takacağım. Düşük dozda sakinleştirici de olacak."

"Sakinim aslında."

"Biraz daha." Hemşire bana gülümserken serumu taktı. Birkaç kontrolden sonra da odada beni yalnız bıraktı. Kapı yine kilitlendi.

Aslında annem ve babamla konuşabilmek isterdim. Onlarla olanlarla ilgili uzun uzun konuşmayı, belki hatırlamadığım şeyler varsa da onların bana anlatmasını isterdim. Annem bana ona çıkardığım zorlukları anlatırdı, babam da benim yüzümden girdiği hapishanede yaşadıklarını.

Sanırım artık söz konusu konuşmak olduğunda bile istemem yetmeyecekti. Aylardır istediğim birçok şey zaten olmuyordu ama şimdi konuşmam bile başkalarının isteğine bağlıydı.

Serum bitene kadar yatakta uyumaya çalıştım. Gözümü kapattığım her seferde bir anı acımasızca saldırdı. En saldırgan anı, üçüncü cinayetimle ilgiliydi.

Akın'ın gözü açık, yüzü kanlı, cansız hâlini unutamıyordum. Birçok kez boynuma saldırmış, bedenimi delik deşik etmek istemişti. Canımı yakmış, beni korkutmuş, bana durmadan saldırmıştı. Onun karanlık zihniyle benim karanlık zihnim bile baş edemez gibiydi.

Onu son seferde kışkırtıp kışkırtmadığımı düşündüm. Yaşasaydı, Asır'a ya da polislere sunacağı bahaneleri. *Kardeşimle ilgili konuştu,* derdi. *Beni en hassas noktalarımdan birinden vurdu. Bunu istedi. Onu öldürmemi istedi.*

Akın'ı yargılamaya hakkım kalmamıştı. En az onun kadar beter bir hâldeydim. Belki kardeşimi öldürmeye kalkışmamıştım ama en iyi arkadaşımı öldürmüştüm. Belki sevgilimi öldürmemiştim ama eski sevgilimi öldürmüştüm. İşte. Tek farkımız, katliam meraklısı bir seri katile dönüşmemiş olmamdı.

Eğer onların katliamlarının bir parçası olsaydım, Akın'ın kadın versiyonu olmuş olacaktım.

Korkunçtu.

Olmaktan korktuğum kişiydim.

En başından beri.

Düşüncelerimin kanla kızıla çaldığı suda bir kez daha boğuldum. Uyuyamayacağımı anlayınca yataktan kalktım ve hemşireyi beklemeden serum iğnesini yavaşça çekip çıkardım. Bu kez az kanadı, canım da o kadar yanmadı.

Pencerenin önüne geçip mermere oturdum, başımı cama yasladım. Yıldızlar gökyüzünü süslüyordu ve bu kez oldukça kalabalıktı, gizlenmemişti. Camın üstünden, gördüğüm en büyük yıldıza dokunurken gülümsedim.

"Bitiyor işte," diye fısıldadım. "Yakalandılar, yakalandım. Bitiyor işkence, intikam... Ne varsa bitiyor. Kardeşim de iyileşecek." Cama tıkladım. "Özür dilerim, Işık. Seni cehennemimde yakmak istemezdim. Ne Can'ı ne de seni. Onu hâlâ kontrol edemiyorum."

Gecenin ilerleyen saatlerinde de uyuyamadım. Uyumaktan korkuyor olmalıydım ki bir türlü gözlerimi uzun uzun kapatamıyordum. Uzun bir süre tozu yıldızlara karışan Işık'la konuştum. Ona anlattım her şeyi, hislerimi. Başka cümlem kalmayınca da odadaki televizyonu fark ettim.

Yatağın ucuna oturup televizyonu açtım. Kanalları karıştırırken bugünün haberlerinin tekrarına denk geldim. Ülkenin ne ekonomisinden ne de suç gündeminden haberim vardı. Önceden de çok sık haber izleyen biri değildim ama artık Türk lirasının değerinden bile haberim yoktu.

Bir süre haberleri izledim, ilgimi çekecek bir şeyin çıkmasını bekledim. Kendini tekrar eden haberlere benziyordu hepsi. Gündem pek hareketli değildi.

Televizyonu kapatıp yeniden uyumaya çalışmaya karar verdim. Kumandaya uzandım ama yanlışlıkla onu yataktan

düşürdüm. Yere eğilip kumandayı alacağım sırada haber değişti.

"Uzun zamandır aranan katil çetesinin üyeleri yakalandı."

Kumandayı almadan kafamı yerden kaldırdım ve televizyona baktım. Polis aracından indirilip karakola götürülen Anıl, Barış, Koray ve Ege'yi gördüm.

Anıl, yüzünü kameralardan saklamak istercesine öne eğmişti çünkü biliyordum ki kız kardeşinin bunu öğrenmesinden deli gibi korkuyordu. *Artık çok geç, Anıl.*

Barış yüzünü saklamıyordu, ifadesi dümdüzdü. Polislere ayak uyduruyor, zorluk çıkarmıyordu. Katil kimliğini gizlemek isteyeceği sevdiği biri yoktu çünkü. Onu seven de.

Koray'ın gözlüğü takılı değildi. En son çıkarmıştı ve sonra takmak için fırsat bulamamış olmalıydı. Ona soru soran gazetecilere öyle sert bir bakış fırlatmışı ki kameraman onu çekmeyi bırakıp Ege'yi kadraja almıştı.

Ege gülüyordu. Evet. Ege, ona soru soran kameramana bakıp keyifle gülerken çenesi kalkık, omuzları dikti. Olduğu canavardan mutluydu ve bunu bütün ülkenin gözüne gözüne sokuyordu.

"Asır Karahanlı'nın nerede olduğunu biliyor musunuz? Elebaşı Asır Karahanlı mıydı? Neden sizi seçti?"

"Asır Karahanlı," derken esaslı bir kahkaha patlattı Ege. "Asır Karahanlı'yı sikeyim!" Aniden öfkelendi ve onu tutan polislerin elinden kurtulup kameraya saldırmaya kalktı. "Asır Karahanlı akıl hastası bir kadın uğruna kurduğu çeteyi kendi elleriyle dağıttı!" Polisler onu tutmaya çalışırken Ege delirmiş gibi görünüyordu. "Onu arıyorsanız, önce o akıl hastası kadını, Defne Karaca'yı bulun. Onun bir nefes kadar yakınındadır."

Yataktan fırlayıp televizyona yaklaştım. Dehşetle büyüyen gözlerimi ekrana kilitlerken Ege'yi de karakola soktular ve ekranda, aranmaya devam eden Asır'ın fotoğrafı belirdi.

Asır Karahanlı yakalanmamıştı.

Asır Karahanlı bana bir nefes kadar yakın olabilirdi. O denli özgürdü.

"Hayır," dedim ekrandaki fotoğrafına dokunurken. "Hayır, yakalanmış olmalıydın." Sakinliğim yerini yavaşça saf öfkeye bıraktı. "Yaptıklarının bedelini ödemek için yakalanmış olmalıydın." Televizyonu tuttuğum gibi kaldırdım ve öfkeyle yere fırlattım. "Öylece elini kolunu sallaya sallaya gezemezsin. Bana onca şeyi yaşatıp hayatına devam edemezsin. Öldürdüğün onca insanın günahının bedelini ödemeden gökyüzünü göremezsin."

Parçalara ayrılan televizyonun yanından çıplak ayakla geçip kapıya ilerledim. Başta kilitli olduğunu bildiğim kapıyı açmaya zorladım ama açamayacağımı anlayınca kapıyı yumruklamaya başladım.

"Açın kapıyı." Sanki kulpunu kırıp kapıyı açabilecekmişim gibi zorluyordum. "O, dışarıda elini kolunu sallayarak gezerken beni buraya kilitleyemezsiniz. Bilmiyorsunuz, tanımıyorsunuz onu. Kardeşime ulaşabilir, onu öldürebilir. Açın kapıyı, kardeşimin yanında duracağım. Açın kapıyı!"

Kapı açıldı evet ama beni dışarı çıkarmak için değil. İki polis beni odada tutmak için kollarımdan yakalarken hemşire de hazırladığı sakinleştiriciyi vurmak için bana yaklaşıyordu. Ne kadar tepinsem de bağırıp çağırsam da hiçbirini umursamadılar. Onlara bunun benim sakin hâlim olduğunu, çıldırmış hâlimi henüz görmediklerini bile söylemiş olmama rağmen iğneyi koluma sapladılar.

Beni yatağa yatırdıklarını, her şey bulanık olmasına ve ayakta durabilecek hâlim olmamasına rağmen ayağa kalkmak için direndiğimi hatırlıyordum. Çığlıklarım birer fısıltıya dönene dek beni yalnız bırakmadılar. Önce çığlıklarım söndü, ardından bulanık görüşüm karardı. Görünürde sakinleştiğimi düşündüler ama bilmiyorlardı ki bu, başlayacak yangının yalnızca henüz kimsenin fark etmediği minik aleviydi. Alev büyüyecek, yangına dönüşecek ve söndürülemeyecek hâle gelecekti.

İşte o zaman yanıp kül olduktan sonra alınacak önlemlerin, yapılacak eylemlerin hiçbir önemi kalmayacaktı.

Yeniden gözlerimi aralayabildiğimde odanın içi gün ışığıyla dolmuş, ışık gözlerimi kamaştırmıştı. Midemin bulandığını hissettiğimde yüzümü buruşturarak başımı yastıktan kaldırdım. Yatakta doğrulup doğrudan karşıya, dün gece televizyonun olduğu noktaya baktım. Şimdi orası bomboştu, yerdeki kırık televizyon da odada değildi ama gördüklerim hafızama kazınmıştı.

Bu, bu şekilde bitmeyecekti.

Her şey bittiğinde Asır Karahanlı da cezasını çekmiş olacaktı.

Yüzüme su çarpıp biraz olsun ayılmak, ağzımı çalkalayarak da bir şekilde şu mide bulantısını hafifletmek istedim. Yataktan kalkmak için hareketlendiğimde bileğim bir şeye takıldı ve hareket edemedim. Bileğimi tekrar çekiştirdiğimde soğuk metalin tenimi acıttığını hissettim.

Kafamı sağa doğru çevirdiğimde bileğimdeki demir kelepçenin bir diğer ucunun yatağa takılı olduğunu gördüm. Beni uyurken kelepçelemişlerdi. Dün geceki ani çıkışım onlara, kilitli kapımın önünde polislerin beklemesinin yeterli olmadığı izlenimini yaratmış olmalıydı. Sadece diğer insanları değil, beni de kendimden koruyacaklardı.

Benden korunması gereken bir kişi varsa o da bir nefes kadar yakınımda olabilecek Asır'dan başkası değildi.

Sakinleştiricinin etkisi altında olmalıydım ki her zaman olduğu gibi fevri davranamadım. Öylece durdum, sustum, bekledim. Birinin gelmesini, bana birkaç cümle kurmasını, bana sarılmasını... Birinin bana sarılıp sırtımı sıvazlamasına ve her şeyin geçeceğini söylemesine ihtiyacım vardı. Birinin gelip gözlerimin içine korkusuzca bakmasına, elimden tutup kardeşimin yanına götürmesine ihtiyacım vardı.

Ben sadece kardeşimi korumak istemiştim. Sadece onun yanında durmak. Asır gelip canını yakmak isterse önüne siper olmak ve iyi olduğundan emin olmak istemiştim. İzin vermemişlerdi, vermeyeceklerdi. Bu hastaneyi yaksam da onlar için önemli olan beni bu odada tutabilmek olacaktı. Kardeşim ölse de o anda burada tutuluyor olmamdı önemli olan.

"Neden?" diye sordum yanımda oturan Işık'a. "Neden bana bunu yapıyorlar, Işık?"

"Olması gerekeni yapıyorlar," diye yanıtladı beni Işık. *"Hem seni hem de kardeşini koruyorlar. Bir de diğer insanları."*

"Ben kimseye zarar vermem ki. Ben senin ağabeyin gibi değilim, katliam yapmıyorum. Sadece kardeşimi korumak istemiştim ama beni buraya, bir köpeği kulübesine bağlar gibi bağladılar."

"Kaçmaman için."

"Saldırmamam için," diye düzelttim onu. "Güvende hissetmeleri için."

Odanın kapısının kilidi dönünce gözlerim bir an oraya kaydı ve yeniden Işık'a baktığımda orada olmadığını gördüm. Az önce oradaydı ve istesem ona dokunabilecekmişim gibi gerçek görünüyordu. Şimdi yoktu, hiç var olmamış gibiydi. Sesini duyuyordum, onu en ince ayrıntısına kadar görebiliyordum, hissedebiliyordum ama o, sanki hiç var olmamış gibi ortadan kayboluyordu.

Odanın kapısının açılıp kapandığını işittiğimde gözlerimi Işık'ın az önce olduğu noktadan alıp kapıya çevirdim. Bir hemşire, polis ya da anne babamı görmeyi beklemiştim ama hayır, hiçbiri değildi.

Doktor kılığına girmiş Ali'ydi.

"Sarışın," diyerek boynundaki stetoskobu çıkardı ve bana doğru adımlamaya başladı. Üstünde beyaz bir önlük ve ağzında beyaz maske vardı. Boynunda asılı kimlik kartında yaklaştığımda net gördüğüm fotoğraf da ona aitti. Zorlasam hastane

kayıtlarında gerçekten doktor olduğu bile yazıyor olabilirdi. Bunun için büyük bir çaba sarf etmiş gibi görünüyordu. Benim yanıma gelebilmek için...

Ali, önümde diz çöküp kelepçeli elimden tuttu ve kızaran bileğimi okşamaya başladı. Gözlerinden telaşlı olduğu apaçık belli oluyordu. Telaşlıydı, üzgündü, korkmuştu ama benden korkuyor değildi. Gözlerimin içine bir canavarmışım gibi bakmıyordu. Onun gözünde hiç canavar olmamıştım.

"Kardeşin iyi, merak etme. Polisler odanın önünde nöbet tutuyorlar ve annenle baban bir an olsun oradan ayrılmadılar. Hastanenin dört bir yanında polis ve asker var. Asır bu hastaneye adımını bile atamaz, kardeşine dokunamaz. Hem ona hem sana."

"O, özgür," diye fısıldadım çaresizce. "Dışarıda ve yıldızları izliyor. Güneşin doğuşunu ve batışını da. Belki de yeni cinayetler işliyor, kendine heyecan arıyor. Planlar kuruyor, kendi kendine oynuyor. Hepimiz bir şekilde dört duvarın arasındayız ama o, her zamankinden daha da özgür."

"Asır da yakalanacak." Ali, elini çeneme uzatıp tenime dokunduğunda buz kestiğimi hissettim. Onun eli sıcacıktı ama ben bir buz küpünden farksızdım. "Yalnız kaldı ve kimse ona yardım etmeyecek. Ailesi de bir başkası da." Kelepçeye dokundu. "Asır da kelepçelenecek, dört duvarın arasına tıkılacak. Hapishanede onu rahat bırakmazlar, iki üç güne alırlar canını. Ona elimizi sürmemize gerek bile kalmayacak."

"Ailesi?"

"Ailesi," diye tekrar etti Ali. "Annesi ve babası polise yardım ediyor. Onun girebileceği bütün delikleri bir bir polise anlattılar. Yakında yakalanır."

"Onun ailesi kızlarını benim öldürdüğümü öğrendi mi?"

Ali, omuzlarını kaldırırken dudaklarını sıkıca birbirine bastırıp ayırdı. "Buraya, aileni ziyarete geldiler. Onur'u görünce annen ve babandan uzun uzun özür bile dilediler. Seni de görmeyi

çok istediler ama yasaktı." Üstündeki beyaz önlüğü tutup çekti. "Durmadan ağlıyorlar."

"Asır için ağlıyorlardır. Ölümden daha kötü bir hayatı olduğu için."

"Ölseydi, bu kadar üzülmezlerdi," diye düzeltti beni Ali. "Onun bir canavar olduğunu biliyorlar ve herkes gibi yok edilmesi gerektiğini düşünüyorlar. Polislere anlattıklarını duydum."

Sertçe yutkunurken kaşlarımı çattım ve bakışlarımı Ali'den kaçırıp yanımdaki boşluğa diktim. "Ama onlar Asır'ın ailesi. Bu nasıl olur?"

"Üzgünüm ama ne Asır senin gibi ne de onun ailesi senin ailen gibi korumacı." Ali önümden kalkıp yanımdaki boşluğa oturdu ve yüzüne bakmam için çeneme dokundu. "Sen bir canavar değilsin. Sadece herkesin içinde olan o karanlığı yönetemiyorsun, o kadar. İyileşeceksin, unutacaksın. Onun varlığını unuttuğunda sen dâhil herkes güvende olacak. Ailen de bunu biliyor, Asır'ın ailesi de."

"Biliyorlar," diye fısıldadım, gözlerime yansıyan derin korkuyla. "Ailesi öğrendi, biliyorlar. Küçük kızlarının... Işık'ın katili olduğumu biliyorlar."

Ali, dudaklarını sıkıca birbirine bastırırken gözlerini benden kaçırdı. Bir şey sakladığını o zaman anladım ama ne sakladığını anlayamadım.

Bu kez ben onun çenesine uzandım ve çenesini tutup yüzünü kendime çevirdim. "Ali." Kaçırdığı gözleri sonunda gözlerimi bulurken sesli bir nefesi usulca bıraktı. "Anlat bana."

"İşler sandığımızdan daha karışıkmış, sarışın."

"Nasıl karışık?"

"Onun ailesi..." Lafını tamamlamadan önce bir an durdu ve kafasını iki yana sallarken başını öne eğdi. "Biliyormuş."

"Ne?"

"Ailesi biliyormuş," diye tekrar etti Ali. "Işık'ı senin öldürdüğünü Asır'ın ailesi zaten biliyormuş. Bu yüzden kaçmışlar uzaklaşmışlar Asır'dan."

"Asır bilmiyordu," diyebildim zor da olsa. "O bunu bilseydi belki..."

Nefesimin kesildiğini hissettim. Eğer elim kelepçeli olmasaydı, ellerimi gözlerime bastırmak ve kendimi zifirî karanlıkta bırakmak isterdim.

"Biliyorum." Ali bile bu konuda üzgün görünüyordu. "Asır bilseydi, belki de hiç başlamadan biterdi her şey."

Gözlerimi Ali'den alıp boşluğa diktim öylece. Kendimi çaresiz, savunmasız, umutsuz hissettim. Başlamadan biterdi her şey. Bitebilirdi. Başlamayabilirdi. Her şey onlara, ailelerimize bağlıydı. Birkaç cümle kurmalarına bağlıydı, ben ve Asır başta olmak üzere onlarca insanın geleceği.

"Hâlâ bilmiyor."

"Bilmiyor," diye yanıtladı beni Ali, soru sormamış olsam da. "Bilmeyecek de."

"Neden bilmeyecek?" Onun gözlerine bakarken kalbimin sızladığını hissettim. "Bir canavar da olsa bunu bilmeye hakkı var, vardı. Ondan nefret ediyorum, öldürmek için can atan ellerim durmadan kaşınıyor ama Asır'ın da bunu bilmeye hakkı vardı." Yerimde duramadım ve ayağa fırladım ama maalesef çok uzaklaşamadım. "Neden herkes susuyor Ali? Neden susuyorlar, söyle bana? Gerçekleri söylemek neden bu kadar zor? Görmüyorlar mı?" Ayaklarımın üstünde duramayacağımı hissettiğimde dizlerimin üstüne çöktüm. Ali yataktan kalkıp yanıma eğildi. "Bize yaptıklarını görmüyorlar mı? Sustukları için yaptıklarımızı görmüyorlar mı, Ali?"

Ali bana sarılıp sırtımı sıvazlarken kulağıma beni yatıştıracak cümleler fısıldamaya başladı. Bana her şeyin geçeceğini söylerken öyle büyük bir güven aşıladı ki, muhtemelen onu buna söylesem o bile buna inanmayabilirdi. Ama yapmıştı işte, beni

her şeyin biteceğine inandırabilmişti. Belki de insanları kandırmakta en az benim kadar iyiydi ve bir an olsun iyi hissetmem için beni kandırmıştı.

"Yardım et," dedim Ali'nin elini tutarken. "Bana yardım et. Kardeşimi görmeme yardım et."

"Ben seni buradan nasıl çıkaracağımı bilmiyorum."

"Onlara doktorum olarak, kardeşimi görmem gerektiğini söyle."

"Yakalanırsam hapse tıkılırım. Diken üstündeyim zaten."

"Senin kötün olmak istemiyorum ama eğer bunu yapmazsan ben seni ele veririm, Ali. Ağzımı kapalı tutuyorsam, tek nedeni bana yardım edebilecek olman, hatırlatırım."

Her zaman kötü biri olmadığımı savunmuştum ama artık hepimiz biliyorduk ki benim karanlığım hepsinin karanlığından daha beterdi. Öncelikle, oyunlar oynamaya bayılıyordu. İnsanlar kendilerini kanlı bir piyesin içinde bulmak istemiyorlarsa isteklerime boyun eğmek zorundaydılar. *Üzgünüm, bunu ben de istemiyorum. Üzgünüm, kendime engel olamıyorum. Üzgünüm, bu hastanedeki her bir canlıyı kardeşimi bir kez görebilmek içine katledebilirim. Üzgünüm...*

Ali, tuttuğum elini kalbimin üstüne bastırırken başını hafifçe omzuna doğru yatırdı. Uzun uzun gözlerime bakarken onlarca sessiz cümle kurdu ama biri hariç hiçbirini dile getirmedi.

"Burada benim için hiç iyi bir his besliyor musun, Defne?"

"His beslemiyorum," diye itiraf ettim hiç düşünmeden. "Hislerim öldü, Ali. Son çırpınışlarını işittiğim birkaç hissim de ölmek üzere. Acı var, hüzün... Biraz da umut. Çok az. Ama acı hariç hepsi son kez çırpınıyor ve kimse elini uzatıp onları sağlam bir dalın üstüne bırakmıyor. Bırakamıyor."

"Denemeyi bıraktın."

"Hayır, ellerim kırıldı, Ali. Önce kalbim, sonra ellerim en son da bacaklarım. Tek tek bütün uzuvlarım kırıldı ve geriye

çaresizliğin ağır sessizliği kaldı. Denemeyi bıraktın deme bana, Ali çünkü ben son nefesimi verene dek denedim zaten."

"Henüz ölmedin."

Gülümsedim. "Henüz."

"Seni yaşarken kaybetmediğimi söyle."

"Keşke söyleyebilsem."

Öyle güçlükle soluyordum ki vücudum zangır zangır titriyordu. Polis eşliğinde odadan çıkarıldığımda bileklerimde kelepçe takılıydı. Uzun, beyaz koridorda küçük adımlarla ilerlerken ansızın dizlerimin kırılacağını ve yere yığılıp öylece kalacağımı düşünmekten kendimi alamıyordum. Sanki bir şey olacak ve kardeşime attığım adımlar yarıda kesilecekti. Kimse bana elini uzatmayacaktı. Kimse yardım çığlıklarımı duymayacaktı.

Odadan çıkmadan önce bana düşük dozda sakinleştirici bir iğne daha yapmışlardı. Sakindim, oldukça. Her an kendimden geçecekmiş gibi görünsem de dinç hissediyordum aslında. Dinç, hazırlıklı. Korumaya, kaçmaya ya da kovalamaya. Ne gerekirse onu yapmaya.

Yoğun bakımın olduğu koridora döndüğümüz sırada yürek yaralayan bir çığlık koridorda yankılandı. Öyle acı doluydu ki çığlığın bedenime çarptığını ve beni neredeyse yere yığacak kadar güçlü olduğunu bütün uzuvlarımda hissettim.

Olduğum yerde öylece kalakaldım. Zemin sallanıyor, beni üstünden atmak için çabalıyor gibiydi. Bembeyaz koridor usul usul karanlığa gömülürken kendimi ışığını kaybetmiş, karanlıkta kaybolmuş kadar korkunç hissettim.

"Onur!" Çığlığın sahibi annemdi. "Oğlum!"

Yutkunmak istedim, yutkunamadım. Nefes almak istedim, alamadım. Gitmek istedim, gidemedim. Kaçmak istedim, kaçamadım.

"Kurtarın oğlumu, ölmedi benim oğlum!" Annemin çığlığının her bir sızısı suratıma tokat gibi çarpıyordu. "O daha çocuk."

Çocuklar da ölür, belki de dünyanın en acı tarafı budur. Çocuklar da ölür, kız çocukları... Papatyadan tacıyla ölür bazı kız çocukları.

Asır'ın gerçekleri zihnimi bir kez daha ele geçirirken annemin çığlığını bastıran tek çığlık bana aitti. Kardeşimle aramdaki mesafeyi aşmak için var gücümle koşmak istediğimde polisler beni sıkıca tutup olduğum yerden ayrılmama izin vermediler. Onların kolları arasında feryat figan çırpınırken kendimi kaybedeceğimi sandım.

"Bırak beni..." Sesim bir çığlıktan ibaretti. "Kardeşimi kurtarmam gerek, bırak beni!" Kelepçeli ellerimle benden kat kat güçlü olan adamlara karşı direndim. "Uzaklaştım diye oldu, bırak beni. Kardeşim yaşıyor, bırak beni, bırak!"

Bir şekilde kendimi polislerin ellerinden kurtardım. Nasıl olduğunu o anda gözüm hiç görmedi. Koridorun sonuna doğru koşarken ellerim kelepçeli olduğu için dengemi öyle çok yitiriyordum ki her seferinde yere düşmeme ramak kalıyordu. Yine de koştum, düşmedim ve yoğun bakımın önünde feryat figan bağıran annemle, usul usul gözyaşlarını akıtan babama yetiştim.

"Ölmedi," dedim, odadan çıkan hemşirenin yanından geçip kapanmak üzere olan kapının arasından son anda içeri girerken. "Ölmedi kardeşim, ölmedi!!"

Önüme çıkan başka bir hemşire beni kolumdan tutup dışarı çıkarmaya kalktığında onu itmek zorunda kaldım. Sert itmek istememiştim ama sırtı duvara çarpınca acıyla inlemişti.

"Ölmedi diyorum." Odanın içinde kardeşimin kalp atışlarını takip eden cihazdan tek düze bir ses yükseliyordu. Dümdüz, hareketsiz ve uyarır tonda bir ses. Ölümün sesi. "O daha çok küçük, ölmedi."

Onur'un ifadesiz yüzünü gördüm önce, kıpırtısız yatıyordu öylece. Uyuyordu Onur, rüya görüyordu. Hem onun rüyaları benimkilere de benzemezdi. Güzel rüyalar görürdü Onur çünkü onun güzel bir hayatı vardı. Bütün karanlık bana aitti, benim dünyama. O tertemizdi, karanlıktan uzak ve mutlu olmalıydı.

"Onur..." Kardeşimin elini tuttuğumda elinin sıcaklığını hissettim. Elini kaldırıp yanağıma bastırdım. "Sıcacıksın, Onur." Bana acır gibi bakan doktora çevirdim bakışlarımı. "Bak, sıcacık onun elleri. Ben ölümün nasıl hissettirdiğini biliyorum. Buz gibidir ölüm, ısıtmaz seni." Doktorun eline uzanmak istedim ama kelepçeler yüzünden yapamadım. "Bak, dokun ona. Sen de hissedeceksin. Anlayacaksın beni."

Doktor hafifçe uzatabildiğim elimi tutmak yerine Onur'un üstündeki beyaz çarşafın kenarlarından tuttu. "Üzgünüm," dedi, gerçekten üzgünmüş gibi rol keserek. "Kabullenmesi zor, biliyorum ama elimizden geleni yaptık. Başınız sağ olsun."

"Elinden geleni yaptın, öyle mi?" Histerik bir kıkırtı dudaklarımın arasından firar etti. "Kardeşimin eli sıcak, yaşıyor diyorum ama sen bana elinden geleni yaptığını mı söylüyorsun? Başınız sağ olsun ne demek ya? Ölmedi diyorum kardeşim. Yaşıyor, ben biliyorum, hissediyorum. Ölseydi bana söylerdi. Işık bana söylerdi."

"Lütfen zorluk çıkarmayın."

"Sen zorluk görmemişsin!" Sesim bir çığlıktan farksızdı. "Kardeşimi diri diri mezara gömmenize izin vermem. Üzerine papatyalar ekmenize izin vermem. O, benim kardeşim. Benim gibi o, kolay kolay ölmez. Bir mermiye ölmez benim kardeşim."

Uzanıp Onur'un alnına bir öpücük bıraktığımda dudaklarımda soğuk bir dokunun hissi dolandı. Anlayamadım, bir kez daha öptüm kardeşimin alnından. Buz gibiydi, üşümüştü. Ama elleri, onlar hâlâ sıcaktı.

"Onur." Göz pınarlarıma dolan yaşları daha fazla tutamadım. "Canım, ben buradayım, yanındayım." Elinden öptüm. "Şeker Portakalı'nı bitirmedik henüz, biliyorsun, değil mi? Ben sana bir söz verdim, sözümü tutacağım. Sen de bekleyeceksin. Gözlerini açacaksın daha, Onur. Ne diyor bu insanlar?"

Kuruyan ve yumrukların ardı ardına oturduğu boğazıma rağmen yutkunmayı denedim ama beceremedim. Gülümsemeye çalışıyordum ama dudaklarımın kenarlarını yeteri kadar kıvıramıyordum.

Onur'un elini kelepçeli ellerimin arasına alıp göğsüme doğru kaldırdım. Buradaydı, benimleydi ve uyanacaktı. Sıcak elleri üşümeyecekti. Ben hep ısıtacaktım.

"Üzgünüm," diye bir robot gibi tekrar eden doktor, kardeşimin yüzünü beyaz çarşafla kapattığında bütün kanımın çekildiğini hissettim. "Elimizden geleni yaptık."

"Yapma," derken Onur'un yüzüne kapattığı çarşafa uzanmaya çalıştım. "Yapma, yapma, yapma." Çarşafı açmaya çalıştığımda doktor elimden tuttu. Onu itmeyi denedim ama bana izin vermedi. "Yapma lütfen, yapma. Bir şey yap lütfen. Kardeşimi bana geri ver lütfen. Alma onu benden lütfen."

Doktorun kardeşimin yüzünü kapatmasıyla birlikte annemin acı dolu çığlıkları kalbimin sağlam yerlerini de paramparça etti.

Odadan içeri giren polisler kollarımdan yakaladılar. Beni geri çekmeye, odadan çıkarıp kardeşimden uzaklaştırmaya çalıştılar. Kardeşimin elini bırakmamak için direndim ama öyle güçlüydüler ki Onur'un elini daha fazla tutamadım.

"Yapmayın, lütfen lütfen lütfen..." Polislerin kollarının arasında odadan çıkarılmamak için direniyordum ama çok zordu. "Bir şey yapın, kurtarın kardeşimi." Hıçkırıklarım çığlıklarıma karışıyordu. "Biri ölecekse o ben olmalıydım. Kalbimi alın." Doktora son bir çare yalvarırcasına bakıyım. "Lütfen benim kalbimi al. Kalbimi al ve yaşat kardeşimi." Doktor kafasını çevirip

gözlerini gözlerimden uzaklaştırdığında çıldırmanın eşiğinde sallandım. "Bir şey yap, kurtar kardeşimi! Kurtar onu!"

Ne ara polislerin elinden kurtulduğumu ve doktora saldırdığımı bilmiyordum. Neşteri kaptığımı, göğüs kafesimde derin bir kesik bıraktığımı hatırlıyorum. Kalbimi yerinden sökecek ve doktorun ellerinin arasına bırakacaktım güya. Olmadı, izin vermediler. Ufak bir kesik atabildim solgun tenimin üstüne. Kan aktı, göğüs kafesimi kırmızıya buladı ama bu hiçbir işe yaramadı. Çığlıklarım bütün hastaneyi inletti ama yine kimse duymadı.

Kardeşim öldü.

Küçük kardeşim Onur, benim yüzümden öldü.

Asır, ben akıl hastası bir canavar olduğum için küçük kardeşim Onur'u öldürdü.

Koruyamadım kardeşimi, kahramanı olamadım. Aksine, onun da hikâyesindeki kötü oldum.

Kimse duymadı hıçkırıklarımı, çığlıklarımı, yakarışlarımı. Kimse görmedi gözyaşlarımı, kalbimi söküp çıkarmak istediğimi, gerçeklerimi. Kimse hissetmedi acımı, hüznümü, umutlarımın son bulduğunu.

Duvarlarım vardı benim. Çırpındıkça çarptım o duvarlara. Hatta öyle çok çarptım ki, kendi duvarlarımı yıktım istemeden. Savunmasız kaldım.

Kısasa kısas.

Asır Karahanlı istediğini aldı.

Kardeşinin canına karşılık kardeşimin canı.

Işık öldü.

Onur öldü.

Geriye yalnızca intikam ateşinde yanıp kül olan kalplerimizdeki boşluk kaldı.

Asır, Işık öldüğünden beri yürüyen bir ölüyse şimdi de ben onunla yürüyen ikinci bir ölüydüm.

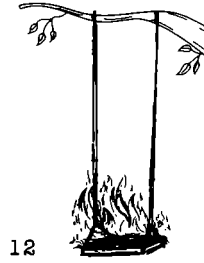

BÖLÜM 12

"Minik tırtıl."

"Anne!" Onur, suratıma kaşlarını çatıp bakmış ve her zamanki gibi anneme bağırmaya başlamıştı. "Defne bana tırtıl diyor!"

Uzanıp parmaklarımın arasına Onur'un minik burnunu sıkıştırdım. Hemen debelenmeye, yalandan ağlamaya başladı.

"Şimdi tırtılsın ama belki elimden sağ çıkarsan büyüyünce güzel bir kelebek olabilirsin, çirkin ördek yavrusu."

"Defne!" Burnunu sıktığım Onur, adımı çığlığına karıştırarak haykırdı. "Sevmiyorum seni, sevmiyorum işte. Keşke benim ablam olmasaydın. Çok kötüsün sen."

Onur'a burun kıvırıp, "Demek öyle, küçük şeytan," dedikten sonra burnunu bırakıp saçlarını karıştırmaya başladım. Elimi itip yerden kalktı ve ağlayarak benden kaçtı. Onun peşinden koşarken kahkaha atıyor ve oldukça eğleniyordum. Tek sorun, sadece benim eğleniyor olmamdı. "Gel buraya, koparacağım o dilini. Ablayla öyle konuşulur mu hiç?"

Onur koşup mutfakta yemek yapan annemin bacaklarına sarıldı. Bacak kadar boyu var derken hiç de abartmıyordum işte.

"Anne, ablama bir şey söyle, beni dövüyor."

Elindeki kepçeyle bana dönen annemin karşısında durup ellerimi belime yerleştirdim. "Yalan söylüyor."

"Burnumu sıkıştırdı, nefes alamadım!"

Annem bana sorarcasına kaşlarını kaldırdığında sesli bir nefes bırakıp dudak büktüm. "Bana Defne, dedi."

"Adın Defne!"

Annemin bacaklarına sarılan Onur'a dil çıkardım. "Ama ben senden büyüğüm ve bana adımla seslenemezsin. Abla diyeceksin. Ab-la."

"Ablalar kardeşlerini korur, dövmez."

"Koruyorum zaten."

"Korumuyorsun, bana zarar veriyorsun. Hani babama söz vermiştin, hani kahramanım olacaktın benim? Hep kızıyorsun, korkutuyorsun beni."

Şaşkın bir hâlde belimdeki ellerimi indirirken anneme baktım. Bana kaşlarını kaldırmış, hadi cevap ver dercesine imayla bakıyordu.

"Ben sadece oyun oynuyordum," dediğimde, Onur kaşlarım çatıp kızgın göründü. "Ben eğlenmiyorum!"

Onur, annemin bacağını tutmayı bırakıp koşarak yanımdan geçti ve kendisini odasına kapattı. Onun ardından bakakaldım bir süre, söylediklerini düşündüm. Dediği gibi kötü bir ablaydım sanırım. Sevgimi doğru şekilde gösteremiyordum.

"Anne, ben kötü bir abla mıyım?"

Annem bu sorum karşısında gülümserken bana yaklaşıp elini yanağıma bastırdı. "Hayır, sadece kardeşinle çocuk olmayı

seviyorsun. Zamanı geldiğinde gerçekten kardeşinin kahramanı olacağını biliyorum. Korkma, ablalık böyle bir şey. Seversin de kızarsın da. Yeter ki gerektiğinde onu koru."

Anneme sarılırken, "Merak etme, onu canım pahasına korurum." dediğimde annem güldü. "Biliyorum, güzel kızım."

Kandırdım bizi.

Karanlık odanın içine gözlerimi açalı saatler olmuştu. Yerimden bir milim bile kıpırdamamış, fazladan nefes almamış, gözlerimi olabildiğince az kırpıştırmıştım. Göz kapaklarımı her indirdiğimde zihnimin içindeki en karanlık köşede sıkışmış gibi hissediyordum. Orada sıkışıyor ve göz kapaklarımı ne kadar hızlı kaldırırsam kaldırayım saatlerce sıkıştığım o noktadan çıkamıyordum.

Boşluğun nasıl bir şey olduğunu tarif etmem gerekirse, dünyada bir başına kalmışsın gibi hissettirdiğini söyleyebilirdim. Karanlık gökyüzünün altında yalnız başına, yıldızların bile olmadığı bir noktada ve sessizlik tarafından boğulmak üzere gibi. Başta bunun iyi bir şey olduğunu sanıyordun ama sonra bir tür ceza olduğunu anlıyordun. Sessizlik ve kimsesizlik değildi insanın canını yakan, onu boşluktaymış gibi çaresiz hissettiren. En sevdiğini kaybetmiş olmaktı. Sessizlik ve kimsesizlikle baş edilebilirdi ama bununla kimse baş edemezdi.

Onur'u kaybetmiş olmakla baş edemiyordum.

Hayır, bunu kabullenmem mümkün değildi.

Hayır, ben bir rüya görmüştüm. Kandırılmıştım. Aslında benim küçük kardeşim ölmemişti. Kabul edemezdim bunu.

Asır benim için yeni bir sahne kurmuş olabilirdi. Belki de bu bir oyundu ve beni kandırmaya çalışıyordu. Üzüldüğü yerden üzülmemi istediği için beni kardeşimin öldüğüne inandırmaya çalışıyordu.

Ya da o... Aynadaki yansımamın zihnimde kurduğu bir sahneden ibaretti bütün bu yaşananlar. Hem Asır hem de aynadaki yansımam beni kandırmaya çalışıyordu. Onlar birlikti, aynı tarafı tutuyordu. İkisi de beni yok etmek istiyordu ve beni yok etmenin en kolay yolu kardeşimden geçiyordu.

Evet, evet, evet. Bu bir sahne, bu bir oyun. Yıkarım sahneyi, yakarım perdeyi, indiririm kostümlerini giymiş bütün o oyuncuları.

Kanmayacağım size.

Yattığım yerde doğrulduğumda araladığım gözlerim pencereden dışarıya, karanlık gökyüzüne kaydı. Yıldızlar göğü muazzam bir şekilde süslüyor, insanın ruhunu aydınlatıyordu. Lakin benim ruhum yıldızların tatlı ışığını bile yok edecek kadar karanlıktı.

Beni yatağa kelepçelememişlerdi. Öyle yüksek dozda sakinleştiricilere maruz kalmıştım ki sanırım artık gerek duymamışlardı. Ne zamandır bu yatakta yattığımı bilmiyordum ama birkaç gün geçtiğine emindim. Birkaç gündür kâbuslar ve gerçeklerle öylece uzanıyordum bu yatakta. Bazı anlarda elimi kaldıracak gücüm bile kalmamış oluyordu. Dudaklarımı aralayamıyor, tek kelime edemiyordum. Çaresiz bir hâlde yalnızca sıcak gözyaşlarımı buz kesen tenime akıtıyordum.

Kimse yanıma gelmemişti.

Hiç kimse uzanıp silmeye gücümün olmadığı gözyaşlarımı silmemişti.

İlk anda yataktan kalkamadım. Olduğum yere geri düştüm, dizlerim sızladı ve beni yarı yolda bıraktı. Belki de hemşire birazdan gelirdi ve bana yeni bir sakinleştirici yapardı. O gelmeden bu odadan çıkmalıydım.

Ayağa kalktım, sızlayan dizlerimi sıktım ve sarsılan zemine ve durmadan dönen başıma rağmen kapıya doğru adımlamaya başladım. Dünyam sallanıyordu, birbirine giriyor ve içinden çıkılmaz bir hâl alıyordu ama ben adımlamaya devam ediyordum.

Yer yarılsa, içine düşsem ve bu bina üstüme çökse yine de bu kapıdan çıkacaktım.

Bazı anlar kesik kesikti. Kapıyla yatak arasındaki mesafeyi nasıl aştığımı hatırlayamıyordum. Kapının kulpuna uzandığımı ve kulpu indirdiğimi anımsıyordum. Kapıyı açar açmaz önüme dikilen polisleri, beni odaya geri sokmak için çabalayan hemşireyi... Sarsılan zeminde, beyaz koridorda ilerlerken yükselen sesler yankılarla kulağıma ulaşıyordu. Her şey bulanıktı, adımlarım tekinsizdi ama bir şekilde devam ediyordum.

Önüme biri çıktı ama yüzünü seçemedim. Elime dokunduğunda kendimi geri çekip, "Kardeşimi göreceğim," diye fısıldadığımı hatırlıyordum. Bir kadındı, sesi oldukça tanıdıktı ama çıkaramıyordum.

Ben ilerledikçe birileri beni tutmaya, geri çekmeye çalıştı. Kendimi insanlardan uzaklaştırmaya çalıştığımı hatırlıyordum. Cümle kuramıyordum, güçlükle nefes alıyordum ve önümü göremesem de direniyordum.

"Kardeşim," diyebiliyordum sadece. "Kardeşimi göreceğim."

"Kardeşini görecek," dedi o kadın. "Bırakın, kardeşini görsün. Dokunmayın, uzaklaşın."

Kimdi o kadın, bilmiyordum. Tanıdık olduğu kadar yabancıydı da. Belki kendimde olsam, görebilsem yabancı gelmeyecekti ama bu durumda herkes bana yabancıydı.

"Sana yardım etmeme izin ver." Kadın usulca koluma dokundu. Zararsızdı. "Seni kardeşine götüreceğim."

Başımı sallamaya çalıştım ama becerip beceremediğimi bilmiyordum. Gözümü açıp kapattığımda asansördeydik ve aşağıya, eksi ikinci kata iniyorduk. Sırtımı asansörün aynasına yaslamıştım ve bana yardım eden kadın dışında iki polis daha benimle birlikteydi.

Asansörden inip sessiz koridorda ilerlemeye başladık. Polisler ardımdaydı ve kadın benimle aynı hizada yürüyordu. Onu

takip ediyordum ama sanki adımlarım ezbereydi. Nereye gitmem gerektiğini biliyor gibiydim.

Acı dolu bir çığlık bulunduğumuz koridorda yankılandığında öyle sert sarsıldım ki, dizlerimin üstüne düşeceğimi sandım. Çığlıklar. Acı dolu çığlıklar. Yas dolu çığlıklar.

"Ölemez!" diye haykırdı bir kadın. "Beni bırakmaz o, ölemez!" diyordu çığlıklarının arasından. Sadece birkaç metre ilerideydi ve birinin kollarının arasında debeleniyordu. Yüzüne kapanan kapıya ulaşmaya çalışıyordu.

Kapının üstünde Morg yazıyordu.

Öylece bakakaldım acı içinde kıvranan kadına. Zemin sarsıldı, duvarlar üstüme üstüme geldi ama olduğum yerden bir milim bile kıpırdayamadım. Dudaklarımı aralayamadım, derin bir nefesi içime çekemedim, gözlerimi kırpamadım. Kalbimin yandığını, yükselen alevlerin içinde sıkışıp kaldığımı hissettim ama *yardım edin* bile diyemedim.

Yardım edin.

Durdurun bu işkenceyi.

"Onur Karaca," dedi yanımdaki kadın. "Ablası görecek."

Morgun önündeki görevli kapıyı açtığında sarsılan zeminin olduğum yerden yarıldığını ve içine düştüğümü sandım. Bitmek bilmeyen bir düşüştü ve çok sert çarpacağımı biliyordum.

"Görmek için son gün," dedi görevli. "Cenaze işlemleri başlatıldı. Sabah götürülecek."

Bitmek bilmeyen düşüş bitti ve zemine çok sert çarptım. Bütün kemiklerim kırıldı, kanım zemini kırmızıya boyarken hislerim dört bir yana saçıldı. Toplamak istedim, kırık ellerimle kendime uzandım ama beceremedim. Kırıldığım yerde kaldım.

Bir süre sonra, ne kadar süre bilmiyorum, kapıdan içeri adımladığımı hatırlıyordum. Soluk grilere bürünmüş soğuk odanın içinde yapayalnız hissettim. Metal kapaklı dolaplar numaralandırılmıştı. 17 Numara gibi. Her ölümün bir numarası

vardı. Bazıları, benim gibiler, yaşarken ölüyordu ama bazıları da gerçekten... Onlar gerçekten ölüyordu.

Burası çok soğuktu. Hatta öyle ki buz kesmiş tenimin aslında cehennem gibi yandığını hissettim. Öyle soğuktu ki cılız nefeslerim dudaklarımın arasından kaçıp buhar oluyordu.

Gri metal kapaklardan on bir numaralı olan açıktı. Odanın ortasında yine metal bir masa vardı ve üstünde biri yatıyordu. Beyaz çarşaf, ayakları hariç bedeninin tamamını örtmüş durumdaydı. Ayağında bir etiket takılıydı. Torbalanacak bir et parçası gibi etiket... Cansız, hayatsız, nefessiz, işi bitmiş.

Elimi zorla kaldırıp metal masada üstü örtülü cesedi işaret ettim. "O, kardeşim değil, değil mi?"

Bana yardımcı olan kadın elini omzuma sardı. "Belki de bunun için çok erkendir. Sabah gelmek ister misin?"

"Sabah?" Başımı omzuma doğru yatırırken elimi indirdim. "Sabah onu götürecekler. Sabah? Sabah çok geç. Gitmiş olacak o... Onu toprağın altına gömecekler. Mezar..." Elimi boğazıma sardım. "Bir mezara koyacaklar küçük bedenini."

"Sorun yok," diyerek sırtımı sıvazladı kadın. "Anlıyorum seni, hissediyorum acını. Bunu kabullenmek zor, biliyorum. Unutma, herkes güçlü durmak zorunda değil. Yıkılabilirsin, destek alabilirsin. Kendini yalnız ve çaresiz hissetme."

Geri çekilip kadından uzaklaştım. "Yalnız kalmak istiyorum." Metal masanın başında bekleyen görevliye baktım. "Beni kardeşimle yalnız bırakın." Ve çaresiz bir şekilde ekledim: "Lütfen."

"Yalnız kalman doğru değil." Kadın bana yaklaşmaya kalktığında daha da geriledim. "Doğru kalmak için savaştığım kadar yanlış adımlar attım ben. Şimdi attığım yanlış adımların cezasını çekiyorum. Birkaç dakikalık yalnızlık beni öldürmez, süründürmez."

Kısa bir sessizlik oldu. Bu sırada gözlerim metal masadaki üstü örtülü cesetteydi. Ceset diyordum çünkü çarşafı kaldırıp görmeden kimse beni onun kardeşim olduğuna inandıramazdı.

Kadın, yetkili biri olmalıydı. Görevliye yalnızca kapıya çevirdiği bakışlarıyla dışarı çıkması gerektiğini anlattı. Görevli sessizce dışarı çıktıktan sonra kadın onun ardından kapıya yöneldi ama çıkmadan önce durup bekledi, bana baktı.

Görüşüm biraz olsun düzelmişti ve ben şimdi kadının yüz hatlarını çok daha net görebiliyordum. O bir yabancı değildi, biliyordum.

"Beş dakika," dedi kadın. "Sadece beş dakikan var. Fazlası senin için zararlı."

Kadına bir şey söylemedim ve o da bir beklentiye girmedi zaten. Odadan çıkıp kapıyı ardından kapattı. İçeride yalnız kaldım.

Bir süre yerimden kıpırdayamadım. Olduğum yerde ayaklarımı sıkıca yere basmış, tırnaklarımı avuç içlerime geçirmiş ve numaralandırılmış metal dolap kapaklarından on yedi numaralı olana kilitlenmiştim.

İçinde bir ceset yoksa ve eğer bu yaşananlar bir oyun değilse, o hâlde orası bana ait olmalıydı. On yedi numaralı koltuk, on yedi numaralı ceset dolabı.

Metal dolaplara ilerleyip on bir numaralı olanın önünde durdum. Dolabın kapağı açıktı, etikette *Onur Karaca* yazıyordu.

"Oyun," diye fısıldadım kendi kendime. "Bir sahne, oyun. Oyuncular biziz."

Dolaptan uzaklaşmak istediğimde bir şeye çarptım. İrkilerek ardımı döndüğümde ise dakikalardır kaçtığım gerçekle karşı karşıya kaldım. Üstü örtülü ceset bir adım kadar uzağımdaydı.

"Kardeşim değilsin," dedim ayak parmağından sarkan etikete dokunurken. "Burada *Onur Karaca* yazıyor ama sen benim

kardeşim değilsin. Biliyorum, yüzünü açınca gerçeği göreceğim. Biliyorum, bu bir oyun ve beni kandıramayacaksınız."

Metal masa boyunca ilerledim ve başucunda durdum. Beyaz çarşafın uçlarından tutarken tırnaklarımın soğuktan morardığını ve titrediğini gördüm. Çarşafı sıkıca kavradım ve açmak için hazırlandım.

"Kardeşim değilsin," diye tekrar ettim. "Kardeşim olamayacak kadar ölüsün."

Çarşafı yavaşça kaldırdım. Önce altın sarısı saçlarını gördüm, ardından pamuk gibi beyaz tenini. Altın sarısı uzun, gür kirpiklerini. Biçimli burnunu, rengini kaybetmiş dolgun dudaklarını. Oval çenesini, uzun boynunu, her geçen gün genişleyen omuzlarını, göğsündeki yarayı...

Çarşafı göğsünün üstünde bıraktım. Titreyen parmak uçlarım istemsiz bir şekilde altın sarısı saçlarına dokundu önce, ardından buz kesmiş tenine uzandı. Kıpırtısız yatıyordu, en ufak bir his yoktu. Bir heykelden farksızdı.

"Kardeşim." Fısıltım soğuk duvarlara, metal dolaplara çarpıp kulaklarımda yankılandı. "Onur."

Başucundan çekilip yan tarafına ilerledim. Ellerimi yüzüne uzattım, kavradım ve kapalı gözlerine bakarken hızla çarpan kalbimin seslerini onun kalbinin sesi sandım. Kendimi kandırmak istedim, kandıramadım.

"Hey," diye fısıldadım Onur'a. "Hadi uyan, canım." Başparmağımı mermer gibi teninde hareket ettirdim. "Oyun bitti, hadi uyan. Kandırdılar beni, üzdüler, hadi uyan. Göster gökyüzü mavisi gözlerini, kırpıştır altın sarısı kirpiklerini. O tatlı gülümsemeni göster bakalım. İstersen Defne de istersen abla. Sorun değil, canım. Sorun değil, Onur."

Uzanıp alnına bir öpücük bırakmak istedim. Öpücüğü bıraktım bırakmasına ama geri çekilemedim. Hiçbir his yoktu kardeşimin bedeninde. Ruhu neredeydi kardeşimin? Nefesi neredeydi? Neden bu kadar soğuktu?

Neden bu sahne, bu oyun bu kadar gerçekçiydi?

"Onur." Kardeşimin buz kesmiş tenine öpücükler bırakmaya başladım. "Çok üşümüşsün, kardeşim." Ben de soğuktum ama onun kadar değil. Burası buz gibiydi, uzun süre kalınamayacak kadar soğuktu. "Küçükken ne zaman kar topu oynasak ertesi gün hasta olurdun." Onur'un ellerini tuttuğumda soğukluğu içimi yaktı. Dudaklarım aşağı doğru bükülürken burnumun direğinin sızladığını hissettim ama direndim. "Eldivenlerini giy dememe rağmen giymezdin." Ellerini sıkıca tutup kendime çektim ve avuçlarına sıcak hava üflemeye başladım. "O zaman da ellerini böyle ısıtırdım. Sonra bana o tatlı dilinle teşekkür eder, sarılırdın."

Ellerini göğsüme doğru çekip orada sıcak tutmaya çalıştım. Tek elimi göğsündeki yaraya bastırırken sertçe yutkundum. Yaranın üstünde sargı bezi ya da herhangi bir şey yoktu. Yarası apaçık ortadaydı.

"Koray kalbini sıyırmış olabileceğini söylediğinde öyle çok umut ettim ki, bu umut beni ayakta tuttu. *Yaşar,* dedi çünkü sen benim kardeşimdin. Ben kedi gibi dokuz canlıyken sen nasıl tek bir mermiye yenik düşebilirdin, değil mi?"

Başımı Onur'un boyun boşluğuna yerleştirdim ve ona sarıldım. Buradaydı, benimleydi. Hayır, ölmemişti. Hayır, uyanacaktı. Hayır, oyun bittiğinde gözlerini açacaktı. Kandıramazlardı beni, inanmazdım onlara.

"Kimse kötü doğmaz sanırdım, Onur. Kimse kötü doğmamalıydı. Üzgünüm, engel olamadım. Üzgünüm, karanlığıma sahip çıkamadım. Hepsi benim suçum, bütün bunlar..." Nefeslerim soluk borumda sıkışıp kalıyordu, ciğerlerime inmiyordu. Olduğum yerde boğuluyordum. "Onu sevdiğim için özür dilerim, Onur. O adamı sevdiğim, değiştirmek istediğim için senden özür dilerim. Bu yolu ben seçtim, bu yolu ben yarattım. Yarattığım bu yol senin ölümün oldu."

Ölümün? Hayır.

"Hadi uyan, Onur." Elimi Onur'un yanağına bastırıp kafamı boyun boşluğundan kaldırdım ve yüzüne baktım. "Hadi uyan, kardeşim. Bu oyun çok uzadı. Canım çok yanıyor, Onur. Her bir hücrem ayrı ayrı acı çekiyor sanki. Her bir noktama özenle işkence ediliyor. Seni kaybetmek benim ölümüm olur, Onur. Lütfen uyan."

Gözyaşlarımı daha fazla tutmam mümkün değildi. Titreyen dudaklarımı, çatlayan sesimi ve dolu gözlerimi daha fazla tutamadım çünkü kardeşim uyanmıyordu.

"Onur, lütfen..." Sesim artık bir fısıltıdan fazlasıydı. "Dayanamam, Onur... Lütfen." Kelimeler çığlıklara karışıyordu. "Benim canımı al." Başımı kaldırıp yukarı baktım. "Tanrı'm, benim canımı al. Ben ölmeyi hak ediyorum ama kardeşim benim yüzümden ölmeyi hak etmiyor. Benim canımı al!"

Elimi kalbime bastırıp tırnaklarımı etime geçirdim. Elimde olsa tırnaklarımla kalbimi yerinden söker çıkarırdım. Kardeşim uyanmıyordu, kalbi atmıyordu ama benim kalbim küt küt çarpıyordu. Nefes alıyordum, sesimi kimseler duymasa da çığlık atıyordum ama kardeşim sabah bir kefene sarılıp toprağın altına gömülecekti. Kardeşimin üstüne papatyalar bırakacaklardı. Kardeşim ölmüştü ama ben yaşamayı hak ediyormuşum gibi burada canımı alsın diye Tanrı'ya yalvarabilecek kadar kanlı canlıydım.

"Al canımı yoksa alırım onlarcasının canını!" Kardeşimin omuzlarından tutup onu yattığı yerden kaldırmaya çalıştım. "Uyan, Onur. Kalk. Daha kitap okuyacağız, doğum gününde yanında olacağım, boyun uzayacak, beni geçeceksin. Sahneye çıkacağım ve beni izleyeceksin. Babamı yakından tanıyacaksın daha, Onur... Lütfen kalk."

Çığlıklarım hıçkırıklarıma yenik düştü. Kardeşimi sarıp sarmaladım, gözyaşlarımı buz kesmiş cansız bedenine akıttım ama kardeşim uyanmadı.

Bu bir sahne değildi, oyun yoktu. Kardeşim gerçekten ölmüştü. Asır onu öldürmüştü. Ne aynadaki yansımam ne de Asır Karahanlı yeni bir sahne kurmuş, üstüme oyunlar oynamıştı. Kimse beni kandırmaya çalışmamıştı. Ben kendimi kandırmıştım.

"Onur... Uyan, kardeşim." Çığlıklarım yüreğimden kopup dudaklarımın arasından yükseliyordu. Gözyaşlarım hiç bu denli acı içinde akmamış, çığlıklarım hiç bu kadar çok canımı yakmamıştı. Onlarca ölüm gördüm, onlarca kayıp yaşamış gibi hissettim ama hiç bu kadar ölü hissetmedim. "Affet beni." Uyanmayacaktı benim küçük kardeşim ama beni affetmeliydi. "Akıl hastasının teki olduğum için affet beni. Hayatını çaldığım için affet. Seni çok özleyeceğim, kardeşim." Onun buz kesmiş çıplak bedenine ne kadar sarılırsam sarılayım özlemim dinmiyordu. "Kahramanın değil, katilin olduğum için affet."

Odadan içeri birilerinin girdiğini ve bana onlarca cümleyi art arda sıraladıklarını işittim ama durmadım, geri çekilmedim. Gidemezdim, Onur'u burada yalnız bırakamazdım. Ben yalnız kalabilirdim ama o daha çok küçüktü. Ben karanlıkta sıkışıp boğulabilirdim ama o, karanlıktan korkardı.

"Defne lütfen, bırak artık onu." Omuzlarımda bir el hissettiğimde hızlıca savurdum onu. "Bırak beni, dokunma. Kardeşimi burada bırakamam."

"Vakit doldu," dedi görevli adam. "Ona veda edin."

"Veda edemem." Dizlerimin üstüne düşmüyorsam sebebi Onur'u bırakmak istemediğim içindi. "O benim canım, ona veda edemem. Burası soğuk, veda edemem. Karanlıktan korkar benim kardeşim ona veda edip yalnız bırakamam."

Beni omuzlarımdan geri çekmeye, kardeşimi kollarımın arasından almaya çalıştılar. Bizi ayırmak istiyorlardı. Asır gibi onlar da bizi ayırmak istiyorlardı.

"Hayır," dedim. "Hayır, bırakın!" Bizi kopardıklarında boğazımdan yükselen acı dolu çığlık odanın dört duvarına da

çarpıp bizi karanlığında boğdu. "Ben de ölü sayılırım. Bırakın da yanında kalayım!"

Tanıdık kollar beni tuttu, sarılıp sarmaladı. Babamın kuvvetli kollarının arasında yere yığıldım. Babam benimle birlikte yere çöktü, benimle gözyaşı akıttı ama benim gibi kardeşim için savaşmadı.

"Kızım," dedi babam şefkatle. "Geçecek, kızım." *Geçmeyecek, baba.* "Kardeşin seni affederdi, kızım."

"Affetmezdi!" diye haykırdım. "Affetmezdi, biliyorum." Babamın kollarının arasında çırpınmaya başladım. "Nefret ederek öldü benden. Suçlayarak öldü benim canım."

"Onur seni seviyordu, gün ışığım."

Sevmiyordu, baba... Sevmiyordu. Suçluyordu o da ve haklıydı. Ben suçluydum, vahşiydim, aptaldım. Felaketi taşıyan eller benimdi. Felaketi tam aramıza bırakmış ve herkesi yok edeceği ânı sabırla beklemiştim. Şimdi yok oluyorduk ve bunu nasıl durduracağımı bilmiyordum.

Bir noktada çığlıklarım da çırpınışlarım da yakarışlarım da cümlelerim de tükendi. Dudaklarımı aralayıp tek kelime daha edemedim ya da ayağa kalkacak gücü kendimde bulamadım. Kardeşimi, on bir numaralı metal dolabın içine bir eşyaymış gibi yerleştirdiklerini gördüm en son. Direnmek istedim, koşmak ve onu oradan çekip çıkarmak istedim ama bana izin vermediler. Sonrası yoktu, kayıptı zihnimde. Belki daha fazlasını yapmıştım ama hatırlayamayacak kadar çok acı çekiyordum kendi içimde.

"Bana bırak," dedi aynadaki yansımam. "İpleri bana ver, 17 Numara. Söz veriyorum, acı çekmene daha fazla izin vermeyeceğim. Koruyacağım tatlı tozpembeni."

Avuç içlerimde hâlâ atmakta olan bir kalp vardı. Belli bir ritimde, güvenle atıyordu. Akan kan avuç içime dolmuştu ve parmak aralarımdan sızarak üstümdeki tozpembe elbiseye akıyordu. Yaralı bir kalpti, sızlıyordu. Bazı anlarda yavaşladığını ve durmak üzere olduğunu sanıyordum ama hayır, durmak bilmiyordu.

"Senin yüzünden," diye fısıldadım aynadaki vahşi kıza. "Hepsi senin yüzünden."

Çatlak sesim zayıf ve bir o kadar da çaresiz çıkıyordu. Direnecek gücümün kalmadığı o noktadaydım. Aynadaki yansımama daha ne kadar direnebileceğimi bilmiyordum. Beni alt etmek için hazırda bekliyordu, benden kat kat güçlüydü. Bir kere o, dizlerinin üstüne düşmüyordu, acı çekmiyordu. Bütün zayıf yönlerimiz bana aitti.

Zayıftım.

Güçlü olduğumu sanıyordum ama değildim.

Kaybetmiştim.

"Senin yerine savaşacağım," diye diretti. "Senin yerine öldüreceğim onu. Canını öyle çok yakacağım ki huzur bulacaksın. Perdenin ardında kal, istersen izle istersen gözlerini kapat ve dinlen. Sadece bana bırak."

Var olan bütün gücümü her nefesinde içine çekiyor ve güçleniyordu sanki. Ben düştükçe daha da güçleniyor, karşı koyulmaz bir hâl alıyordu.

İpleri eline vermek istiyordum.

Bırakmak, gitmek istiyordum.

Ben buraya ait değildim, ben bu karanlıkla baş edemiyordum.

Karanlığın kendisiydi ve bütün bu karanlıkla ustaca baş edebilirdi. Ve bunu herkesin aydınlığını çalarak yapacaktı. İnsanları katledecekti, bundan zevk alacak ve bir felaket olarak anılacaktı. Sahnede öyle bir yükselecekti ki, insanlar öleceklerini bilmelerine rağmen ayağa kalkıp ona alkış tutacaktı.

Gözlerimi avuçlarımda atan kalpten alıp kırık aynadaki yansımama çevirdim. Hemen ardımdaydı ve elini avuçlarımdaki kalbe uzatıyordu. Göz göze geldik, gülümsedi.

"Sıra bende."

Uzun tırnaklarıyla avuçlarımdaki kalbi deşip parçalara ayırdı.

O gece hastaneden kaçtım.

Her şey kesik kesik.

Tek hatırladığım, Asır Karahanlı'nın peşinde olduğumdu.

Onu bulacaktım.

Ona hesap soracaktım.

Onu öldürecektim.

Binlerce adım attım. Ona çıkan yolu bulmak için binlerce adım. Karanlık sokaklarda, caddelerde, otoyolda yürüdüm. Savsak adımlarım beni durdurmadı ya da güçsüz dizlerim. Üstüme yağmur yağdı, buz kestim ama durmadım. İnsanların garip bakışları altında ezildim ama bir köşeye geçip saklanmadım ya da insanlardan yardım istemedim.

İnsanlar bana yardım edemezdi.

Artık kimse bana yardım edemezdi.

Hiçbir çığlık, hiçbir ses, hiçbir yakarış. Sessiz kalmışlardı, sessiz kalacaklardı. Görmemişlerdi, görmezden geleceklerdi. Kaçmışlardı ve evet, bu kez benden gerçekten kaçacaklardı. Kaçmıştı gerekiyordu.

Asır Karahanlı'nın beni otobüsten alıp 17 Numara ilan ettikten sonra getirdiği evin önündeydim. Kapının üstüne sarı güvenlik şeridi çekilmişti. İçeriyi kontrol etmişler, kimsenin olmadığından emin olup delilleri toplamışlar ve bırakıp gitmişlerdi.

Bu, içeride kimse yok demekti.

Asır burada değil demekti ama ben hissediyordum. O buradaydı. Gözleri üzerimdeydi. Avını indirmek için tetikte bekleyen bir avcıydı. Üstüme atlayacağı ânı bekliyordu ama hayır, ben hiç av olmamıştım. Başından beri avcının ta kendisiydim.

"Neredesin?" diye fısıldadım, üstüme şakır şakır yağan yağmurun gür seslerinin arasından. "Nereye saklandın?" Karanlığın içinde gezdirdim gözlerimi. "Elbet bulacağım seni, keseceğim o nefesini." Sesim gittikçe yükselse bile öyle çatlak ve kısıktı ki bunu düzeltemiyordum. Öncesinde attığım çığlıklar benden sesimin büyük bir kısmını almıştı. "Kolaylaştır işimi, çık ortaya. Buradasın, hissediyorum."

Kapının üstündeki güvenlik şeridini tutup çektim ve kapıyı iterek açtım. Gürültüyle açılan kapı sert rüzgârla birlikte arkaya savruldu. Karanlık evden içeri adımladım. Işığı açmadım, ışığı istemedim.

Ev öyle sessizdi ki karanlığın içinde ezbere adımlar atarken çıkardığım her bir sesi yankılarıyla işittim. Merdiveni çıktım, onun odasına doğru ilerledim. Odanın kapısı aralıktı ve şimşek çaktığında içerisi göz alıcı şekilde aydınlanıyordu. Koridora yansıyan ışıkla birlikte odanın kapısını açıp içeri girdim. İlk anda çakan şimşek sayesinde içerideki her şeyi çok net gördüm.

Masanın üstündeki duvarda asılı olan çerçevelenmiş tablonun karşısına geçtim. Önceki sefer bu yapboza bakarken umudu hissediyordum ama şimdi umut yoktu. Her şey parçalara ayrılmıştı ve kimsenin toparlamaya gücü yetmezdi.

Masaya yaklaştım ve uzanıp, yapbozu tutan çerçeveyi iki yanından tuttum. Takılı olduğu çividen çıkarıp var gücümle zemine fırlattım. Önce çerçevenin camı parçalara ayrıldı, sonra

yapbozun kendisi dağıldı. Parçaları odanın dört bir yanına saçıldı. Bir daha birleştirilemeyecek şekilde.

Bir şimşek daha çaktığında odanın içi göz alıcı şekilde aydınlandı. İşte o zaman yapboz parçalarının arasındaki küçük anahtarı görebildim. Eğilip anahtarı elime aldım ve göz hizama kaldırdım.

Bu da neyin nesiydi?

"Defne."

Ardımdan yükselen sesle birlikte gözlerimi anahtardan çekip karşıya diktim. Yalnız olmadığımı biliyordum. En başından beri peşimde birileri vardı. Onları Asır'a götüreceğimi düşünüyorlardı ve ben de bunu çok isterdim ama hayır, Asır saklambaç oynuyordu. Burada bir yerlerdeydi ve onu sobelememden korkuyordu.

Anahtarı avuç içime saklayıp, "Baba," dedim ayağa kalkmadan önce. "Annem iyi mi?"

Babama döndüğümde bana şüphe dolu gözlerle baktığını gördüm. Gözlerimin içine bir şeyi çözmeye çalışır gibi bakıyordu. Bir şeyi görmeye çalışıyordu.

"Annen iyi değil," derken ses tonu mesafeli çıktı. "Senin için çok korkuyor."

Başımı omzuma doğru yatırdım. "Anneme söyle, benim için korkmasın, baba." Babama doğru birkaç küçük adım attım. "Benden korksun."

Aptal bir adam değildi ve ben de o aptal kız değildim. Gözlerimin içine baktığında neyi gördüğünü çok iyi biliyordum. Yine de emin olamazdı. Kimse gözlerimin içine bakıp kim olduğumu söyleyemezdi.

"Sabah kardeşinin cenazesi var." Beni kırıldığım yerden toplamaya çalışıyordu. "Ona hep birlikte veda edelim, olur mu, kızım?"

Babam bana elini uzattı ve tutmamı bekledi. Küçük tatlı kızının yıllar önce olduğu gibi elini her uzattığında tutmasını

bekliyordu. Çünkü o kız, babasına âşıktı; babasının prensesiydi. Onun için canını bile verebilirdi.

"İkimiz de o cenazeye katılmama izin vermeyeceklerini biliyoruz."

"Ben onları ikna edeceğim," derken elini ısrarla uzatmaya devam etti babam. "Kardeşine bizimle birlikte veda edeceksin. Hayatının geri kalanında, onun adına neler yapacağından bahsedersin. Onun için yaşayacağından, mutlu olacağından."

Histerik bir gülümseme dudaklarımın arasından kaçarken başımı arkaya doğru attım. Herkes bir sahne kurmanın peşindeydi. Sahnelerimi kıskanıyorlardı.

Gülümsemem kesilirken başımı indirdim ve kısılan bakışlarımı babamın korkuyla büyüyen gözlerine çevirdim. *Kahramanlar da korkar, baba. En çok onlar korkar.*

"Bir söz verdim." Babama doğru bir adım atarken kararlıydım. "Sözü tutmak için buradayım." Onunla aynı hizada, kapının eşiğinde durdum. "Onur için öldüreceğim o adamı. Mutlu olmak mı?" Kıkırdadım. "Beni kandırmaya kalkma, baba çünkü sen de biliyorsun ki artık küçük tatlı kızın değilim."

Babamın yanından geçip gitmek istediğimde beni kolumdan sertçe yakaladı. Bana hiç davranmadığı kadar sert davranıyordu şimdi. Babam canımı yakmazdı, saçımın teline bile kıyamazdı oysaki.

"Kızım nerede?" dedi öfkeyle gözlerimin içine bakarken. "Ona ne yaptın?"

"Kızın burada." Gözlerinin içine aynı onun gibi öfkeyle baktım. Birbirinin aynısı gözlerimiz benzer hisleri taşıyor gibi görünüyor olabilirdi ama hayır, gözler kalbin aynasıysa benim aynam kırıktı. "Kızınım ben. Uğruna katil damgası yediğin tatlı kızın. Oğlunun ölümüne sebep olan kızın. Endişelenme." Kolumu kurtardım. "Kızın olduğum için istiyorum bu intikamı. Onur için almak istiyorum o adamın canını. Bitsin istiyorum."

Birkaç damla gözyaşı.

Hıçkırıklar.

Yeterli.

Babamın şüpheli gözleri üstümde gezinirken onu ardımda bırakıp gitmek istedim. Asır'ı bulmak zorundaydım. Bu hayattaki en büyük gayem artık buydu.

"Benim kızım kardeşi için mutlu olmayı seçerdi."

Babamın söyledikleriyle olduğum yere çakıldım kaldım.

"Kızın safın tekiymiş öyleyse."

Devam ettim yoluma. Duygularla işim yoktu. Yapmam gerekeni yapacak ve 17 Numara'nın varlığını sonsuza dek yok edecektim. Bunu yapmazsam 17 Numara ortaya çıkardı, beni henüz çıktığım tahttan indirmeye çalışırdı ve bu hiç hoş olmazdı. O hiç yalnız olmamıştı ama ben hep yalnızdım.

Zihnimden geçen düşüncelere kafamı salladım reddedercesine. Bunlar benim düşüncelerim değildi, onun düşünceleriydi. Elimi şakağıma bastırırken kaşlarımı çattım.

"Sus," dedim beni her türlü duyabileceğini bilsem de seslice. "Kes sesini!"

Koridoru geçip merdivenden indim ve kendimi evden dışarı attım. Karanlık orman, hırçın hava ve o tanıdık his.

İzleniyorum.

O izliyor.

Ormanla evin arasındaki o boşlukta, Asır'ın daha önce Akın'ı gömdüğü yalanını attığı toprak alanın üstünde durup gözlerimi etrafta gezdirdim. Buradaydı, biliyordum. Katil asla cinayet mahallinden uzaklaşmazdı. Dönüp dolaşır, yine aynı yere geri gelirdi. Asır Karahanlı'nın birçok cinayet mahalli vardı ama en sevdiği burasıydı. Burada öldürmeye başlamıştı ruhumu. En sert darbeleri attığı yerler vardı ama durmadan dönüp dolaşıp geldiğimiz yer burasıydı.

"Burada olduğunu biliyorum," diye bağırdım ona ama yağmurun şiddeti bütün sesimi bastırmıştı. Bağırdığımda değil, sessiz kaldığımda duyardı sesimi ama yine de bağırdım ona. "Beni izlediğini, her zamanki gibi doğru ânı kolladığını biliyorum. Sana geleceğimi dahi bildiğini biliyorum. Canını

alacağımı bildiğin gibi." Sesim de tavırlarım da yağmur gibi hırçın bir hâl aldı. "Korkağın tekisin, Asır Karahanlı!" Sesimden tehlikeli bir ton akıp yağmura karışıyordu. "Beni öldürmeyi becerremeyip kardeşimi öldürdüğün için korkağın tekisin. En çok da hâlâ rüya gören aptalın teki olduğun için acıyorum sana." Gözlerimi durmadan etrafta gezdiriyor, onu arıyordum ama saklambacı çok iyi oynuyordu. "Dilediğin kadar rüya gör. Her birini kâbusa çevirene dek durmayacağım. Kâbuslarında keşkelerle boğulacaksın ama ben durmayacağım. Senin durmadığın gibi ama senin aksine ben sevdiklerine bilinçli olarak zarar vermeyeceğim."

Asır Karahanlı intikamını alıp kalbindeki yangını söndürmüş olabilirdi ama ben, onun kalbimde başlattığı yangında ikimizi de yok etmeye hazırdım.

Karanlık ormana dalmaya hazır bir hâldeydim. Asır Karahanlı'yı arayacak ve sobeleyecektim. Onu bu ormanda açacağım bir çukura gömme fikri oldukça cazipti doğrusu. Ama bana izin vermediler. Kollarımdan yakaladıklarında içim hırsla, nefretle, kinle doluydu. Kollarımdan yakalayan polisler bileklerime kelepçeyi takmaya çalışırken yerimde durup onlara kolaylık sağlayacak sakinliği yakalayamadım. Hırsımla öyle çok cebelleşiyordum ki çığlıklarım yeri göğü inletirken en ufak sakinliğim de oracıkta beni terk etti ve yeniden o tanıdık çıldırma noktasında buldum kendimi.

Hayır, kendime engel olamıyordum. Her duyguyu öyle yüksekte ve dolu dolu yaşıyordum ki bu beni bir noktada tüketecekti.

Polislerin elinden kaçıp ormana koştum. Çok geçmeden beni yakaladılar ve zapt etmek için yere yüzüstü yatırdılar. Kollarımı acımadan arkaya doğru gerip ters kelepçe taktılar. Bir noktada duygularımın yoğunluğuna dayanamadım ve hislerimde boğulup yeniden sersemleştim. Ne sesimi çıkaracak gücüm kaldı ne de düşünecek hâlim.

Yağmur hızlandı, şimşek çaktı ve karanlıkta kalan manzara bir anlığına aydınlandı. Polis aracına götürülmek için çamurlu zeminden kaldırılmadan hemen önce gözlerim ormanda bir noktaya kilitlendi.

Sobe.

Asır Karahanlı buradaydı, gözlerimin tam içine bakıyordu. Karanlık onu her zaman saklasa da göğü inleten şimşek, içimdeki ufak aydınlık gibi parlamış ve saklananı gözler önüne sermişti.

Saklambaç sona erdi ama Asır'ı sobeleyemedim. Tek kelime edecek fırsatı bulamadan zorla araca bindirildim. Her ne kadar Asır'ın burada olduğunu haykırsam da bunu umursamadılar.

Asır Karahanlı gözlerimin içine baktı, dudağının kenarını şeytani bir gülümsemeyle kıvırdı ama gözlerindeki keşkeleri saklayamadı. Keşkelerinde boğacaktım onu. Keşkeleriyle yakacak ve yok edecektim.

İçimdeki vahşi kızla yol boyunca cebelleştim. Ona kalsa bu arabadaki herkesi öldürmeli ve kaçmalıydım. Kaçmalı ve Asır'ı saklandığı yerden çıkarıp kalbini yerinden sökmeliydim. Yakmalıydım kalbini, ateşe vermeliydim, kalbimi ateşe verdiği gibi.

"Gördüm," dedim yanımda oturan babama dönüp. "Oradaydı, gördüm onu. Yakalayabilirdik, öldürebilirdik." Gözlerimden oluk oluk nefret akıyordu. "Onun tarafında mısın? İntikamını haklı mı buluyorsun, baba?"

"Orada kimse yoktu, Defne." Babam bu söylediklerime inanamıyormuş gibi şaşkındı. "Orada bir ekip var. O adam o evin yakınlarından bile geçemez. Bu, intihar olur."

"Ölmekten korktuğunu sanmanız ne kadar komik, bir bilseniz."

"Herkes ölmekten korkar."

"O ve ben..." Başımı iki yana sallarken histerik bir şekilde güldüm. "Bizim için ölüm bir kaçış, baba."

"Neyden kaçıyorsunuz, kızım?"

Dudaklarımda hafifçe bir tebessüm dolanırken gözlerimin dolduğunu hissettim. "Birbirimizden."

Birbirimizden kaçıyor ve durmadan birbirimize çekiliyoruz. Birbirimizden nefret ediyor ve birbirimizi arzuluyoruz. Nefret baki olsa da aşk bir noktada kalplerimizi fethetmeyi başarmıştı işte. Onun gözlerinin içine baktığımda kalbimde sızlayan iki nokta vardı. İki noktadan biri dayanılmaz bir acı verirken diğeri öylece sızlıyordu. Korkuyor, ürküyor, çekiliyordu. Durdurulamıyordu.

Bana ne yaptın, Asır Karahanlı?

Zihnime ne yaptın?

Kalbime ne yaptın?

Sertçe yutkunup yangın yerine dönen gözlerimi camdan dışarıya çevirdim. Geçtiğimiz bütün yollarda katilimin suretini gördüm. Her yerdeydi, beni takip ediyordu. Hep benimle olacaktı ve onu sobeleyeceğim ânı bekleyecekti. Benimle oyunlar oynayacaktı, aklımı darmaduman edecekti. Ve bütün bunları yaparken köşesinde sigarasını içip gamzesini gözler önüne serecek kahkahalar atacaktı ama kimse onu görmeyecekti.

Yalnızdı.

Benden daha da yalnız.

Yalnızlık en büyük cezası olacaktı ama kimse, ben de dâhil, ona yardım eli uzatmayacaktık.

Ona elimi ancak boynuna urganı geçirmek için uzatırdım. Elimi uzatır, urganı yakalar, boynuna sarardım. Sıkardım sıkabildiğim kadar ve onu darağacından sallandırırdım. Son bir nefes, son bir bakış ve sonsuz ölüm...

Ah, ne güzel bir rüya... Gerçekleşmesi için dilekler dilediğim.

Gözlerimi kapattım ve bir daha açtığımda kendimi sorgu odasında, tepemde gözlerimi alan sarı ışığa öylece bakarken buldum. Gözlerimi alıyordu, canımı yakıyordu ama bakmaya devam ediyordum. Canımı yakmasına, gözlerimi çekip uzaklaşmam gerekmesine rağmen Asır'a bakmaya devam etmem gibi.

Onlarca soru, daha önce görmediğim bir adam tarafından ardı ardına sıralanıyor, suratıma çarpıyor ama kelimeler bana ulaşmadan bir bir masaya düşüyordu. Hiçbir cümlesini zihnimden içeri sokmamış, ilk an dışında gözlerine bir kez daha bakmamıştım. Yalnızca ışığa bakıyor, zamanın durduğunu iddia ediyordum.

Zaman durmuştu. Yeniden akması için zamanda geriye gitmemiz gerekiyordu.

"17 Numara!"

Adam bana seslendiğinde garip bir şekilde irkilerek ona döndüm. Bunu aşamamıştım, duymazdan gelememiştim. Kelimeler zihnimin içine hızla akmış ve zihnimde sönen ışığı geri yakmıştı.

"Üç saattir seninle konuşuyorum," dedi gözlerimin içine öfkeyle bakarken. Nasıl olduysa onu da sinirlendirmiştim. "Sana yüzlerce soru sordum ama birine bile yanıt alamadım. *Defne Karaca* dedikçe sustun, sanki senden bahsetmiyormuşum gibi. *17 Numara* ne ve neden sadece buna tepki veriyorsun?"

17 Numara ne?

17 Numara, Defne Karaca'nın maskesi. 17 Numara, Asır Karahanlı'nın kurbanı, kurduğu sahnedeki kendini bilmez oyuncu. Umut eden, keşkeler dileyen, masumiyet için yalvaran ve değişimi arzulayan o saf kız. 17 Numara madalyonun masum yüzüyken Defne Karaca kanlı yüzü.

Adam ayağa kalkarken ellerini sertçe masaya çarptı ve beni korkutarak dilimi çözmeye çalıştı.

"17 Numara kim?"

Benim. Madalyonun masum yüzü. Madalyonun kanlı yüzüyle savaşıyordum kendi içimde. Beni durmadan tahtımdan itiyor, sivri topuklarını kalbime geçirip canımı almaya çalışıyordu ama ona direniyordum. O, yerimi aldıkça ayağa kalkıyor ve onu yerimden zorla kaldırıyorum.

"Asır Karahanlı nerede?"

Saklambaç oynuyor.

"Katliamları onunla birlikte mi planladın?"

Asla.

"Onun çetesinin bir parçası mısın?"

Bazıları benim bir parçam.

"Işık Karahanlı'yı sen mi öldürdün?"

Evet.

"Can Akyol'u neden öldürdün?"

Benim olan bende kalsın istedim.

"Akın Varol'u neden vurdun?"

Vurdun mu? Işık'ı ve Can'ı öldürdüğümü söylerken neden Akın için vurdun demeyi tercih etmişti?

Yarıya kadar indirdiğim göz kapaklarımı kaldırıp, "Neden *öldürdün* demedin?" diye sorduğumda adam kaşlarını çattı ve dilimi çözmeyi başardığı için kalktığı sandalyeye memnuniyetle geri oturdu. Ellerini masanın üstünde birleştirip kuruyan dudaklarını çarçabuk ıslattı.

"Ölü demem için ölmüş olması gerekiyor da ondan."

İçimde bir fırtına koptu ve karanlık, sessiz odanın her yanını sardı. Kanımın fokurdadığını hissettim.

"Onu kafasından vurdum. Öldü. Gördüm. Kontrol ettim."

"Şans," derken keyifle arkasına yaslandı adam. "Yaşayacağı varmış adamın. Hastanede, komada. Uyanma ihtimali düşük ama imkânsız değil."

"Öldü," diye direttiğimde adam kaşlarını havaya kaldırdı. "Ölmesini neden bu kadar çok istiyorsun?"

Anlatsam roman olurdu. Nasıl oluyor da kötüler her zaman dört ayak üstüne düşmeyi başarıyordu? Asır kaçmış, Akın ölümden dönmüştü. Belki, küçük de olsa bir ihtimal, o lanet gözlerini açabilecekti. Belki de kaçardı, Asır'a ulaşır ve hayatına kaldığı yerden devam ederdi.

"Bak, neler olduğunu az çok biliyorum. Sana yapılanlardan haberdarım. 20 ocakta o otobüste yaşananları öğrendim, diğerleri anlattı. Sen de anlat, dök içini. Susman bir işine yaramaz ama eğer konuşursan senin için bir şeyler yapabilirim.

Genceciksin, geçmişin de ortada. Küçük bir kız çocuğuyken Asır Karahanlı'nın kardeşini öldürdüğünü, neredeyse bir yıl akıl hastanesinde gizli saklı tedavi gördüğünü biliyorum. Herkesi dinledim ama en çok seni dinlemek istiyorum. Buradaki kilit sensin, seni çözmem gerek."

Bilemezsin. Çözemezsin. Ben bile çözemedim ki sen çözesin.

"Ege'yi örnek al," diye diretti bu kez de. "Her şeyi anlattı, cezada indirimini kaptı. Birkaç aydan değil, birkaç yıldan bahsediyorum. İçeri girdiğinde bunun ne kadar önemli olduğunu anlayacaksın."

Ege beni hiç şaşırtmamıştı. Hatta ondan çok daha fazlasını bekliyordum. Masum olduğunu ve benim gibi zorla tutulduğunu söyleyebilirdi. Kaçmak için her türlü yolu deneyeceğini düşünüyordum.

Sessizlik.

Konuşmanın hiçbir şeyi değiştirmediğini öğreneli çok olmamıştı. Anlatmama gerek yoktu, her şey çok açıktı. Kardeşim ölmüştü. Asır onu öldürmüştü ve dışarıda bir yerlerdeydi. Ben bir katildim, akıl hastasıydım ve kontrolümü sıklıkla kaybediyordum. Üç değil, iki cinayet işlemiştim söylenene göre. Detaylara gerek yoktu. Detaylar insanı boğup mezara gömüyordu. Kimsenin düşüncesinin ya da bana ne yapacağının bir önemi kalmamıştı. İsterlerse müebbet versinler, isterlerse akıl hastanesinin soğuk duvarlarının arasına bıraksınlar. Zaman yoktu, his yoktu, düşünce yoktu. Onu bulana ve öldürene kadar hiçbir şeyin önemi yoktu.

"Hadi anlat," diye diretmeye devam etti. "17 Numara'sın sen, sana öyle sesleniyorlar, değil mi?"

"Artık değilim," demekle yetindim ve çenemi kaldırıp gözlerimi yeniden tepemdeki sarı ışığa diktim. Sarı ışık dışında her yer karardı, hiçbir yeri göremez oldum.

Dakikalar geçti. Hayır, saatler. Sessizlik büyüyüp hepimizi karanlığımda yutunca pes ettiler. Yeniden kelepçelenip odadan

çıkarıldım. Başta dışarıda annemi ya da babamı görmeyi bekledim ama hayır, yoktular.

Sabah olmuştu, gün ışığı şehrin her yanını sararken benim kalbimden de içeri girmeye çalışıyordu. Giremiyordu. Giremezdi.

Dışarıda gazeteciler vardı ve kapıdan çıkar çıkmaz kameramanlar işe koyulmuştu. Beni çekmeye ve ağzımdan laf almaya çalışıyorlardı. Hiçbir şey söylemedim. Yanlarından öylece geçip bir araca bindirildim.

Nereye götürüldüğümü bilmiyordum ve doğrusu bunun bir önemi de yoktu.

Gün ışığı beni rahatsız edince derin bir iç çekip gözlerimi kapattım ve başımı cama yasladım. Havalar ısınmaya başlıyordu ama benim içim hâlâ buz kesmiş durumdaydı. Isınamıyordum, ısınamayacaktım.

Benim sıcacık, tatlı kardeşim ölmüştü. Ölene dek buz kesecektim.

Boğazım düğümlenirken birkaç damla yaş art arda kapalı gözlerimden akıp gitti. Dudaklarımı birbirine bastırıp hıçkırıklarımı dudaklarımın ardında sakladım.

Bir süre sonra araç durdu ve kapım açıldı. Gözlerimi hafifçe aralayarak araçtan indim ve polislerin kollarıma girip beni yönlendirmelerini bekledim. Gariptir ki bana dokunmadılar.

Gözlerimi iyice açıp etrafıma bakındım. Araba oldukça büyük bir bahçenin ön kapısından içeri girmişti ve binayla kapı arasında bir noktada durmuştu. Binanın etrafını saran uzun, kalın duvarların önü dizili ağaçlarla doluydu. Banklar bahçenin dört bir yanına yerleştirilmişti ama şu an hepsi boştu. Önümde yükselen bina beyaz ve oldukça büyüktü. Yedi katlıydı ve her katında on iki pencere vardı.

Tertemiz görünüyordu ama içeridekilerin zihinleri kirliydi. Güvenli alan gibi görünüyordu ama biliyordum ki burası bir çeşit hapishaneydi. Demir parmaklıklar yoktu ama camdan duvarlar vardı. Kelepçeler yoktu ama kendine bile zarar

veremeyeceğin odaları vardı. Güya mahkûm değil, hastaydın ama mahkum gibi hissettiren formaları vardı.

Kanatlı dev kapının önünde, merdivenlerin en üst basamağında duran kadını görünce etrafı incelemeyi bıraktım. Baştan aşağı bembeyazdı. Omuzlarına dökülen beyaz saçlarından ceketine, kalem eteğinden ayakkabılarına kadar beyaz... Teni de pamuk gibi beyazdı. Tertemiz ve güvende hissettiriyordu.

Onu tanıyordum.

O da beni tanıyordu.

Dudaklarında tanıdık bir gülümseme dolandı ve hemen ardından basamakları bir bir inmeye başladı. Ona doğru adımladım. Temkinli değildim ve kaçabileceğim delikleri arayıp bulmamıştım. Aramızda bir metre kadar kısa bir mesafe kaldığında önce ben durdum, hemen ardından da o.

Gözleri yeşildi ve ferah hissettiriyordu. Bakışlarından dolu dolu bilgelik akıyordu. Kötülük yoktu, tertemizdi. İnanılmaz hissettiriyordu.

Kadın bana elini uzatırken tatlı tatlı gülümsedi. "Ben de seni bekliyordum."

Uzanıp elini tuttum ve sıktım. "Çok uzun zaman oldu."

Kadın dudaklarını sıkıca birbirine bastırırken elini çekti ve başını salladı. "Hatırladın demek."

"Hatırladım," diye fısıldadım. "Artık her şeyi hatırlıyorum." Ve ekledim. "Maalesef."

"Hatıralar bazen acı olabilir ama önemli olan, o hatıralardan ders çıkarmak ve doğru yolu bulmayı istemektir."

"İstediğim bazı şeyler var," derken başımı omzuma yatırdım. "Sizi aylar önce rüyamda gördüm. O zaman da tanıdıktınız ama hatırlayamıyordum."

Asır beni ilk aldığında bir rüya görmüştüm. Daha doğrusu kâbus. Bembeyaz bir odadaydım ve bu kadın da benimleydi. Yine bembeyaz giyinmişti ve ben onu tanıdığımı hissetmiş olmama rağmen sonrasında hatırlayamamıştım.

"Tanıdığımız kişiliğinin bastırdığı çok fazla anı var. O anılardan bazılarının içinde olmalıyım ki beni hatırlayamadın. Şimdiyse bastırmıyor, aksine her şeyi ortaya döküyorsun."

Başımı sallarken onun omzunun üstünden, arkasında kalan binaya baktım: Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesi.

"Kardeşim öldü," diye fısıldadım, ister istemez çatlayan sesimle. "Nasıl doğru yolu bulacağımı bilmiyorum."

Bana biraz yaklaştı ve elini yerleştirip destek olmak ister gibi hafifçe omzumu sıktı. Gözlerime bakıyor, onunla göz teması kurmamı istiyordu ama hayır, istemiyordum. Doğrudan karşıya, boşluğa bakıp hislerimde cebelleşmek çok daha doğru geliyordu.

"İste yeter."

"İstemiyorum," diye mırıldandım. "Doğru yol, intikamımı aldırmaz. Ben intikam istiyorum."

Bana bir şey söylemesini beklemedim. Ardıma döndüm ve bekleyen polislere bileklerimdeki kelepçeyi gösterdim.

"Çıkaracak mısınız yoksa benimle mi kalacak?"

Bir anlığına çıkarmayacakmış gibi göründüler. Sanki kelepçeleri çıkardıklarında tehlikeye dönüşecekmişim gibi. Oysaki beni durduran kelepçe değildi. Ben durmamıştım, durmayacaktım.

Kelepçeyi çıkardıklarında hastaneden çıkan iki görevli yanıma gelip bana eşlik etmek istedi. Beni yönlendirmek ve belki de yolu tarif etmek istiyorlardı. Gerek yoktu.

Beni yönlendirmeye çalışan görevliye elimi kaldırıp, "Ben giderim," dedim ve aralarından geçip hastaneye ilerlemeye başladım. "Yolu biliyorum."

BÖLÜM 13

"Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesi."

Annem elimi sıkıca tuttu ve beni tabelasında Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesi yazan binadan içeri soktu. Bir elimde babamın aldığı kitap, Şeker Portakalı vardı ve sırtımda da eşyalarımla dolu sırt çantam. Annemin sırtında da elinde de çanta vardı. Her zamankinin aksine stresliydi ve bu durum beni de strese sokuyordu. Aceleciydi, sanki bir şeyden kaçıyorduk.

"Anne, Onur," dediğimde annem elimi sertçe sıkıp beni çekiştirmeye devam etti. "Onur da gelecek mi?"

"Sessiz ol," dedi annem ve soruma cevap vermedi. Onur'u özlemiştim, günlerdir onu görmüyordum. Babam, kardeşimi bana emanet etmişti ama ona sahip çıkamıyordum. Bazı anlarda babamla birlikte kardeşimi de kaybetmiş gibi hissediyordum.

Beyaza bürünmüş geniş koridorlardan geçerken annemin adımlarına ayak uydurmakta zorlanıyordum. Önünden geçtiğimiz kapalı kapıların ardından garip, ürkütücü sesler yükseliyordu. Dinlemek için durmak istiyordum ama annem durmama izin vermiyordu.

"Neyden kaçıyoruz, anne?"

Annem beni duymadı.

"Kimden kaçıyoruz, anne?"

Annem beni yine duymadı.

"Papatyaları unuttum," dedim aniden. "Onları bahçede unuttum."

Annem yavaşça durdu, derin bir nefesi seslice bıraktı ve bakışlarını üzerime çevirdi. Babam öldüğünden beri annem bana güzel bakmıyordu. Gözlerinde şefkat değil, suçlama vardı ama nedenini bilmiyordum.

"Ne dedin sen?"

"Papatyalar," dedim ürkek bir şekilde. "Papatyadan tacımı unuttum."

Annemin elindeki büyük çanta yere düştü. "Senin papatyadan tacın yoktu, Defne."

"Vardı," diye direttim. "Hatırlıyorum, vardı. Aldım onu ama nereye koyduğumu unuttum."

"Hatırlıyor musun?"

Başımla onayladım. "Bir hediyeydi."

"Hediye mi?"

"Hediye." Gülümsedim. "Çok güzel bir hediyeydi. Onu nasıl unuturum, anne?"

Annem uzun ama dehşete benzer bir ifadeyle yüzüme bakakaldı. Sebebini anlayamadım. Son zamanlarda annemin ifadelerini de tavırlarını da çözemez olmuştum. Babam öldüğünden beri anlaşılmaz bir insana dönüşmüştü.

"Defne." Annem elimi bırakıp önümde diz çöktü ve elini yanağıma yerleştirdi. "Kızım." Gözleri hızla doldu ve birkaç damla yaş ardı ardına aktı. "Bebeğim."

Uzanıp annemin gözyaşlarını sildim. "Babamı özledin, değil mi?" Dudaklarımı aşağı doğru bükerken gözlerimin dolmasına

engel olamadım. "Babamı ben de çok özledim anne. Keşke geri gelse babam."

Annem elimi tutup avuç içime bir öpücük bıraktı. "Baban seni çok seviyordu, biliyorsun değil mi? Senin için her şeyi yapmaya hazırdı."

Kafamı sallarken hıçkırıklarıma engel olamadım. "Onu özlemeyi bırakamıyorum."

Annemin dudaklarında acı dolu bir tebessüm dolandı. "Canım kızım, gün ışığım." Uzanıp bana sıkıca sarıldı. "Ben hep yanında olacağım. Sana zarar gelmesine izin vermeyeceğim."

"Artık kahramanım sen misin, anne?"

"Artık kahramanın benim, kızım."

Annem yere düşen çantayı aldı, yeniden elimden tuttu ve yürümeye kaldığımız yerden devam ettik. Ara ara çığlıkların yükseldiği koridoru aşıp üst kata çıktığımızda önümüze üstünde mavi forma olan bir kadın çıktı. Beni gördü ve durup bekledi. Uzun uzun baktı yüzüme. Bir gözünün önü saçıyla kapalıydı ama diğer gözü açıktı. Dehşet içinde.

"Çocuk," dedi zorla. "Bir çocuk."

Annem elimden beni geri çekti. "Kızım."

Kadın tek gözünü hızla anneme çevirdi. "Benim de çocuğum vardı. Eşim de."

Kadın oldukça genç görünüyordu. Kıvırcık siyah saçları beline kadar uzanıyordu. Ela gözü parlak, dolu doluydu. Sanki durmadan ağlıyordu. Ağlamadan bir günü bile geçmiyordu. Boyu o kadar uzundu ki onu tam anlamıyla görebilmek için kafamı kaldırmam gerekiyordu. Dolgun dudakları solgun ve parçalanmış bir hâldeydi. Teni solgun, gözünün altı mor ve çökük. Kısa tırnakları kırık.

"Ne oldu onlara?" Pat diye sorduğumda annem beni susturmak istercesine arkasına doğru çekti. Oysa sadece m

etmiştim çünkü bu durum onun canını yakıyor gibiydi. Ben canımı yakan konuları konuşmak isterdim ama annem beni hep susturuyordu. Konuşmak iyi gelirdi, insan konuşunca farkında olmadığı o kadar çok şeyi fark ederdi ki insanların bunu kötü bir şey olarak görmelerini anlayamıyordum.

Kadın önümde eğildi ve omzumdan aşağı dökülen sarı buklelerime dokunurken gülümsedi. "Kaybettim," dedi acı içinde. "Tanrı aldı onları benden, kopardı canımdan. Beni cezalandırdı."

"Tanrı seni neden cezalandırdı?"

"Kötü kalbim yüzünden olsa gerek." Başını omzuna doğru yatırınca saçları o tarafa döküldü ve gözünün bir kısmı açığa çıktı. Orada kocaman bir yara izi vardı. Gözü beyaz görünüyordu ve teni yanmıştı. "Bilmiyorum, soruyorum ama cevap alamıyorum. Neden beni cezalandırıyorsun, neden canımı bu kadar yakıyorsun, neden neden neden?" Kadın kendi kendine gülerken ağlamaya başladı. "Bana cevap vermiyor ama belki sana verir. Sen daha çok küçüksün. Küçük çocuklar masum olur. Tanrı masumların yanındadır." Anneme kısa bir bakış atıp gözlerini iyice açtı. "Ona benden sevdiklerimi neden aldığını ve beni neden geride bıraktığını sor. Neden onlarla ölmediğimi ve ölemediğimi." Elimi tuttu ve kalbine bastırdı. "Canımın çok yandığını ve dayanamadığımı da söyle lütfen. Yardım etsin bana, yeniden tutsun elimden."

Kadının dolu gözlerine uzun uzun, ifadesiz bir şekilde baktım. Acısını gözlerinde görebiliyor, elimin değdiği kalbinde hissedebiliyordum. Benim babama olan acıma benziyordu ama bu daha güçlüydü. Bu, onu öyle çok yaralamıştı ki tutunacak dalı kalmamıştı.

"Ben..." derken onun gibi başımı omzuma yatırdım. "Masum değilim ki."

Annem elini ağzımın üstüne kapattı. "Sus," dedi yalvarırcasına. "Sus, kızım."

Anlayamadım.

Yüzü yaralı kadın şaşkın şaşkın bakarken annem elimden çekip beni ondan uzaklaştırdı. Koridoru aştık, üst katlara çıktık. Camdan duvarları, kapıları olan odaların önlerinden geçtik. Diğer katlara nazaran bu kat sessizdi ve camlı odalarda yaşayan insanlar oldukça sakin görünüyordu. Bağırmıyorlardı, hareket etmiyorlardı. Susuyorlar ve sanki bir şeyi bekliyorlardı.

Özel görünüyorlardı.

Annem bir odanın önünde durdu, kapıyı çaldı ve içeri girdi. Beni de peşinden içeri çektiğinde gözlerimi omzumun üstünden alıp önüme döndüm.

Beyazlara bürünmüş, peri gibi görünen bir kadın vardı odada. Beni görünce ayağa kalkmış, tatlı tatlı gülümsemiş ve elini önündeki koltuğa uzatmıştı.

"Gel bakalım, Defne. Seninle bir oyun oynayacağız."

"Oyun mu?" Annemin elini bırakıp gösterdiği koltuğa ilerledim. "Oyun oynamaya bayılırım."

"Ne tür oyunlar seversin bakalım?"

Koltuğa oturup Şeker Portakalı kitabımı kucağıma koydum. "Sahnede oynanan oyunları severim."

Annem ve beyazlara bürünmüş kadın birbirlerine baktıklarında gülümsedim. Burası eğlenceli bir yere benziyordu.

Masum olmadığımı her zaman biliyordum.

Yalan söylüyordum.

Kendime bile.

Akıl hastanesinin çift kapılı girişinden içeri adımladım. Beyaz koridor, o tanıdık uyuşturucu koku, kapıların ardından yükselen çığlıklar.

Annem bir süre burada kalmamız gerektiğine ve doktor da bunun bir oyun olduğuna inandırmıştı beni. Annem çalışıyordu, ben ise doktorla oyun oynayıp zaman öldürüyordum. Bana söylenen buydu.

Oysa hiçbir şey onlar için oyun değildi. Onlar için aklı başına getirilmesi gereken küçük bir kız çocuğuydum. Binbir sahne kurmuştum bu duvarların arasında ve binbirine de eşlik etmişti doktor. O güzel anların hepsi birer testti. Doktor hiç benimle gerçek bir oyun oynamamıştı. Sadece beni gözlemlemek için oradaydı.

Bir koridorun önünde durup bekledim. Bu koridorda yaşadığım her şey bir bir gözümün önünden geçip gitti. Camlı odalarla dolu geniş, ürkütücü derecede sessiz koridor. Sessizliğine rağmen en büyük olayların çıktığı, hastanedeki herkesin girmeye korktuğu o odalar. İnsanların kaçtığı, önünden geçerken kalp atışlarının hızlandığı koridora ben koşturarak girerdim.

Koridora doğru adımlamaya kalktığımda biri kolumdan yakaladı ve beni durdurdu. "O taraftan değil."

Kolumu kurtardım. "Biliyorum."

Koridora doğru bir adım daha atmaya kalktığımda iki polis de sanki cinayet işleyecekmişim gibi yeniden kollarımdan yakaladı. Sözlerinden çıkmamı istemiyorlardı. Sözlerinden çıkarsam cinayet işleyeceğimi sanıyorlardı ama hayır, son kurbanım burada değildi.

"Bırakın lütfen," dedi doktor. "Defne Karaca bir hafta boyunca benim sorumluluğumda. Ona bu şekilde davranmanıza izin veremem."

"O, tehlikeli," diyen polise, "Tehlikeli değil, yaralı. Şimdi bırakın onu. Bu binada kollarından tutulup çekiştirilmeyecek," diye karşılık verdi doktor.

Polisler kollarımı bıraktıklarında bir an durup ardıma, doktora baktım. Her hareketimi, nefes alışımı dahi dikkatle izliyordu. Bütün bunlar onun için bir testin parçasıydı. Özgür

bırakıldığımda nereye gideceğimi, nerede takılı kalıp neye dönüşeceğimi izlemek istiyordu. İzlemek, not almak ve teşhis koymak.

Dudaklarımı aralayıp ona düşüncelerimden bahsetmedim. Sessiz kaldım ve en az benim kadar sessiz koridora adımladım. Sağ tarafın tamamı camdan duvarlı odalarla doluydu. Yatak ve komodin dışında içinde pek eşya olmayan küçük, ıssız odalar. Bakınca içeride yaşam olmadığını, duvarın, yatağın ya da camın yanına sinmiş donuk suretlerin cansız olduğunu sanıyordunuz ama hayır, hepsi canlıydı. Bedenleri canlıydı ama ruhları çoktan ölmüştü. O yüzden hepsi bu kadar sessizdi.

Sessizlik hiç bu denli ürkütücü olmamıştı.

Camlı odalardan birinin -herhangi birinin değil- önünde durdum. Camın ardındaki manzara tanıdıktı. Penceresiz duvarın köşesindeki yatakta sırtı kapıya dönük bir şekilde, cenin pozisyonunda yatan bir kadın vardı. Kadının kıvırcık, upuzun saçları yataktan aşağı dökülüyordu. Elini duvara uzatmıştı ve duvarın boyasını kazıyordu. Kırık tırnaklarını buradan bile görebiliyordum.

Üstünde açık sarı bir üniforma vardı. Çıplak ayakları buz kesmiş gibi görünüyordu. Odada yatak ve komodin dışında hiçbir şey yoktu. Komodinin üstünde ne sevgiyi temsil eden bir çiçek, ne özlem giderebileceği bir fotoğraf karesi ne de yüzünü yıkayabileceği lavabo vardı. Hiçbir şey yoktu.

Elimi ileriye uzattım ve işaret parmağımı kıvırıp cama üç kez tıkladım. Camdan yükselen tok sesle birlikte kadın duvarın boyasını kazımayı bıraktı. Bir an durdu ama hemen ardından, yattığı yerden doğruldu. Saçıyla yüzünün sağ tarafını kapattı. Yüzünü kapattıktan sonra bakışlarını üzerime çevirdi. Beni gördüğünde dudaklarında tanıdık bir tebessüm dolandı.

Çıplak ayaklarını beyaz zemine bastı ve parmak uçlarında ilerleyerek cama yaklaştı. Hemen önümde, camın diğer

yüzünde durdu. Elini kaldırıp cama bastırdığında elimi kaldırdım ve camın diğer yüzünden elinin üstüne bastırdım.

"Merhaba, Defne."

"Merhaba, Aleyna."

Yıllar önce bu hastaneye adımımı ilk attığımda karşılaştığım ilk kişi Aleyna'ydı. O zamanlar kocasını ve bebeğini kazada yeni kaybetmiş, gencecik bir kadındı. Sarı üniforma giyiyordu, camlı odanın ardına hapsedilmemişti. Tanrı'dan hâlâ umut dileniyordu, onunla konuşmak için masum birilerini arıyordu.

"Benim tatlı küçük şeytanım inine geri dönmüş," diye camdaki sıralı deliklerden birine doğru fısıldadı. "Bunca zaman neredeydin? Seni çok özledim."

"Biliyordun," diye mırıldandım. "Farkındaydın."

Aleyna histerik bir şekilde kıkırdadı. "Bana anlattıklarını ne çabuk unuttun. Kurdun mu sahnelerini, yaktın mı perdeleri, aldın mı korkakların canını?"

Afallamıştım. "Ne?"

Zaten parçalanmış olan dudaklarını ısırıp kanatırken gülmeye devam etti. "Onların, sahnede oynamaya can attığın senaryolardan ibaret olduğuna inandığımı mı sandın? Herkesi kandırdın, tatlı küçük şeytanım ama beni kandıramadın. Neden, biliyor musun?"

"Neden?"

"Çünkü Tanrı seni de cevapsız bıraktı."

Aleyna histerik kahkahasını patlatırken başını geriye doğru attığında yüzündeki yara gözler önüne serildi. Bir gözü görmüyordu, yüzünün yarısı aynada kendine bakmak istemeyeceği kadar korkunç durumdaydı. Aleyna kazadan önce podyumlarda boy gösteren güzeller güzeli bir mankendi. Genç yaşta âşık olup hamile kalmıştı. Delicesine sevdiği kocası ve yeni doğurduğu bebeğiyle kendini dünyanın en şanslı kadını olarak görmüştü. Kıştı. Aleyna'nın kocası çalışıyordu ve genç kadın,

kocasından kış lastiklerini taktırmasını istemişti. Adamsa bunu hep ertelemiş ve doğum zamanı da bu tamamen aklından çıkmıştı. Doğumdan sonra eve dönüş yolunda dik bir yokuş vardı ve kar yağıyordu. Yollar buzlanmıştı ve belediye henüz tuzlamamıştı. Araç buzda kaydı, araç takla attı ve alevler içinde kaldı. Yalnızca Aleyna'yı çıkarabildiler içinden, yüzünün yarısı yanmış bir şekilde. Bebeği ve kocası oracıkta yanarak öldü. Adam öldü, çocuk öldü ve kadın delirdi. Artık mutluluktan değil, acıdan deliriyordu kadın.

Uzun bir sessizlik oldu. Dudaklarımı aralayıp tek kelime edemedim, kendimi savunamadım. Doktor elini omzuma yerleştirip beni koridorun diğer ucuna yönlendirene dek dehşete benzer bir ifadeyle Aleyna'yı izledim. Asla gerçek olmayan kahkahası kulaklarımda yankılanıp durdu.

Aleyna'nın yan tarafında kalan camlı odanın önünden geçerken gözüm oraya takıldı ve ister istemez yeniden durdum. İçerisi boştu ama geçmişle karşılaştıracak olursam doluydu. Geçmişte bu odada iki genç adam kalıyordu. Asır Karahanlı ve Akın Varol. Bu odanın önünden geçiyordum, bu camın ardından ona gülümsüyordum ve o da bu camın arkasından bana karşılık veriyordu.

Elimi cama bastırıp başımı omzuma doğru yatırdım. Önceden burada iki yatak vardı ama şimdi bir taneydi. Asır'ın yattığı yatak aynı yerinde duruyordu.

"Buradaydı," diye fısıldadım kimse duymasa da. "Tam buradaydı ve bana gülümsüyordu. Gözlerimin içine baka baka acı çekiyordu ama yine de bana gülümsüyordu." Gözlerimi kapattım, yeniden açtığımda onu orada gördüm. Genç, masum hâliyle değil, katil hâliyle. Kanlı elleriyle, kanlı zihniyle, kardeşimin kalbini alan katran karası kalbiyle.

"Burada," diye fısıldadım bu kez. Asır cama yaklaştı ve elini elime uzattı. Şimdi camın iki yüzeyinde ellerimiz birbiriyle aynı hizadaydı. Ellerimiz kanlıydı ve kan damlaları cam duvardan

süzülüp ayak uçlarımız akıyordu. "Burada olsaydın, her şey çok kolay olurdu." Parmak uçlarımı avucuma doğru kıvırırken sesim sivri bir hâl aldı. "Sana ulaşabilirdim, sana dokunabilirdim, senin canını alabilirdim."

Alnımı cama yaslayıp gözlerimi yeniden kapattım. Zihnimde bir sahne kuruldu, oyuncular sahneye çıktı. Oyuncular biziz: Asır Karahanlı ve Defne Karaca. 17 Numara değil, Defne Karaca. Sahnenin ortasında bir araya geliyoruz, hançer misali uzun ve sivri tırnaklarımı göğsüne saplıyorum, kalbini göğüs kafesinden çekip çıkarıyorum. Cansız bedeni ayaklarımın dibine yığılıyor. Ölürken can çekişiyor. Asır can çekişirken avuçlarımdaki kalbini sıkıyor, kanını akıtıyor ve kahkaha atıyorum. Onun acıma güldüğü gibi ben de onun acısına gülüyorum.

Camın üstündeki elimi kaldırdım ve gözlerimin önündeki sahneye yumruğumu indirmek istedim. Biri yumruğumu havada yakaladı. Kendimi yeniden sıkışmış hissettim ve bedenim hislerime tercüman oldu. Boğazımdan kopan çığlıklar, buz kesen tenime akan sıcak gözyaşları...

"Bırak," dedim kollarımdan sıkıca tutanlara. "Ne olur bırak." Yine dayanamamıştım işte, duramamıştım öylece. "Kardeşimi aldı benden, ne olur bırak. Zihnimde öldüreceğim onu, zihnimde alacağım önce canını, ne olur bırak." Dizlerimin üstüne düştüm ama yine de bırakmadılar beni. "Dayanamıyorum bu acıya!" Kendi kendime kıvrandım durdum. "Nefes aldırmıyor, gözlerimi kör ediyor, kalbimi kanatıp duruyor. Kabuk bağlamasına bile izin vermiyor." Çaresiz kaldım öylece. "Öldür onu!" Çığlıklarım boğazımı yakıp geçti. "Öldür yaralarımı durmadan deşen yanımı. Sustur, bağla ellerini. Dursun ona söyle."

Doktor dizlerinin üstüne çöktü ve beni kollarının arasına alıp sıkıca sarıp sarmaladı. Annemi istiyordum, babamı... Onlar sarılsın bana, onlar öpsün saçlarımdan. Nefret etmesinler benden, kaçmasınlar.

"İyi olacaksın, Defne. Sana yardım edeceğim."

"Olamam," dedim çığlıklarımın arasından acı içinde. "Artık iyi olamam. Kendimi kontrol edemiyorum."

Zangır zangır titriyordum ama sebebini bilmiyordum. Üşümüyordum da aslında. Kendimi kasıyordum ve bir noktada çatlayıp kırılacakmış gibi hissediyordum. Paramparça bir hâlde yerde kalacaktım.

"Kontrolü eline almana yardım edeceğim."

"Öldür o yanımı."

"Ne?"

"Öldür onu seven yanımı. Saçma değil mi? Katilini sevmek dünyanın en saçma şeyi değil mi? Ondan iliklerine kadar nefret edip öldürmek istemek ama aynı zamanda sevip keşkelerde boğulmak saçma değil mi?"

"Sadece insanlar değil, zihinler de oyunlar oynar, Defne."

O hâlde zihnim oldukça iyi bir oyun kurucuydu. Çünkü ona olan nefretimle de sevgimle de başa çıkamıyordum. *Nefret ediyorum, sevmiyorum* diye bağırırken kalbim *aşkından ölüyorsun* diye çığlık atıyordu. *Sevmiyorum, âşık değilim* desem de inanmıyordu, inandıramıyordum onu. *Nefretim baskın* diyordum, sevgimin baskın olduğunu iddia ediyordu. Kardeşimi öldüren adamı nasıl sevebileceğimi soruyordum, susuyordu. O da yalan söylüyordu, o da beni zorla çıkardığı bir sahne kurmuştu ve oynamamı bekliyordu. Ben artık oynamak istemiyordum.

Akıl hastanesinde yalnız başıma bir hafta geçirdim. Doktor dışında kimseyi görmedim, odadan dışarı çıkmadım. İlk haftadan ağır sakinleştiricilerin etkisi altında ancak uyuyabildim. O hâlde bile uykularım birkaç saatten fazla değildi. O birkaç saat de bana hep zehir oldu çünkü korkunç kâbuslardan uyandım. Dışarıdakilerin odamdan duyabildikleri tek ses çığlıklarım oldu.

Doktor Leyla, benimle konuşmak için elinden gelen her şeyi yaptı. Dudaklarımı aralayıp bir tanecik de olsa sorusuna cevap vermemi o kadar çok istedi ki, sessizliğim hem ona hem bana ceza oldu.

Anlattı, dinlemedim. Sordu, cevaplamadım. Bu işin sonu nereye gidiyordu, bilmiyordum ama umurumda olduğunu da söyleyemezdim. Bir hafta boyunca düşünebildiğim tek şey kardeşimdi: cenazesine bile katılamadığım, benim yüzümden ölen kardeşim.

Onur'u kazdıkları bir çukura yerleştirmişler, üzerine toprak atıp mezar taşı dikmişlerdi ama ben orada olamamıştım. Kardeşime veda edememiştim. Tam da Asır'ın istediği gibi.

Annem ve babam da beni görmeye gelmemişti. Beni istemiyorlardı, kaçıyorlardı benden. Kardeşimle birlikte beni de o mezara gömmüş olmalıydılar.

Odanın ortasında öylece dikiliyordum. Camlı oda değildi, normal bir odaydı ve üstümde üniforma değil, normal kıyafetler vardı. Henüz tescilli bir akıl hastası değildim. Her şey bugün çıkacağım mahkemede belli olacaktı.

Odanın kapısının açılmasını, bileklerimden kelepçelenmeyi ve dışarı çıkarılmayı bekliyordum. Hissetmemeye ve düşünmemeye çalışıyordum ama çok zordu. Kasıldıkça kasılmıştım ve sanki taşa dönüşmüştüm. Taştan bir kalbim vardı artık, kırılmak için son bir darbe bekleyen.

Kapının kilidi döndü ve kapı gıcırdayarak aralandı. Odadan içeri önce Doktor Leyla girdi. Her zamanki gibi dudaklarında tatlı bir gülümseme dolanıyordu. Benimle ilgili teşhislerinden bana henüz bahsetmemişti. Onun gözünde ne çeşit bir akıl hastası olduğumu bilmiyordum.

"Kaşlarını bu kadar çatma," dedi Doktor Leyla. "İleride kırışıklıklarından şikâyet edersin."

İleride mi?

İfadem, kaşlarımı çatmam dışında dümdüzdü. Günlerdir dudağımın kenarını dahi kıvırmamıştım. Bu da Doktor Leyla'yı rahatsız eden bir diğer tavrımdı. Kızgınlık dışında bir tepki vermemi istiyordu.

"Bugün mahkeme günü," dedi hatırlatmak istercesine. "Sadece senin için de değil, diğerleri de orada olacak. Bazılarıyla arkadaş olduğunu duydum, doğru mu?"

Bu soruyu binlerce kez sormuştu ama birine bile cevap alamamıştı. Alamayacaktı.

"Ne tür bir ifade vereceğini bilmiyorum ama benim de seninle ilgili söyleyeceklerim olacak. Seninle ilgili asıl kararı da bu belirleyecek."

Parmaklıkların ya da bu hastanenin camlarının ardında olmak arasında bir fark göremiyordum. Hakkımda alınacak kararın artık bir önemi yoktu. Bu kararı yıllar önce almalıydılar. Artık çok geç kalmışlardı.

"Senden tek istediğim gerçekleri anlatman olacak, Defne. Zihnindeki oyuncuya yenik düşüp sahneye çıkma. Kimseyi koruma çünkü bu noktada olmanda ben de dâhil herkesin payı var."

Geçmişte bir katil olduğumu anlayamadığı için kendini de suçluyordu. Doktor Leyla, annem beni buraya getirdiğinde bunun yalnızca bir şüpheden ibaret olduğunu sanıyordu. Annem ona ikinci bir kişiliğim olabileceğinden şüphelendiğini, farklı davrandığım zamanlarda yaşadıklarımı unuttuğumu söylemişti. Beni buradan gönderirken tehlike arz etmediğim kanısına varmıştı. İkinci bir kişiliğim olduğunu düşünmediğini söylemişti anneme çünkü ikinci kişiliğim ustaca davranmış ve kendini güzelce gizlemişti. Her soruya uygun bir kılıf bulmuştu bana fark ettirmeden.

Herkesi kandırmıştı. Beni bile, beni... Beni nasıl kandırabilirdi? Hâlâ aklım almıyordu.

Ona bir cevap vermeden yanından geçip odadan çıktım. Koridorda gördüğüm yüzler bana yabancıydı ama ben onlara o kadar da yabancı değildim. Bazıları beni tanıyordu. Dokuz yıldan uzun süredir burada olan herkes bu yüzü tanıyordu.

Binadan dışarı çıkıp bahçede bekleyen polis aracının önünde durdum. Bir polis kapıyı açtı, diğeri bileklerime kelepçeleri taktı. İtiraz etmeden kelepçelenerek bindim araca.

Beni adalet sarayına getirdiler. Önü beklediğimden çok daha kalabalıktı. İçeri girerken dahi önümüzde o kadar çok insan trafiği vardı ki ilerleyemeyeceğimizi düşündüm. Çevik kuvvet yardımıyla adalet sarayının geniş bahçesinden içeri girebildik.

Kapım açıldı ve kolumdan tutulup arabadan çıkarıldım. Çevik kuvvet kısa sürede etrafımı sarmış olsa da bu, onlarca insanı durdurmadı. Onlarca insan öfkeyle üstüme atlamaya, beni tutup çekiştirmeye kalktı. Kameralar dört bir yandan görüntümü almaya çalışıyor, gazeteciler sorularını ardı ardına sıralıyordu.

"Katil!" diye haykırdı bir kadın. "O otobüste sen de ölmeliydin, katil!"

Beni çevik kuvvetin arasından çekip almak ve parçalara ayırmak isteyenler, Asır'ın katliamlarında ölen insanların sevdikleriydi. Her şey bir bir ortaya çıkmıştı ve insanlar sonunda öfkelerini çıkarabilecekleri yüzleri bulmuşlardı.

"Her şey senin yüzünden," diye haykırdı biri ve diğeri, "Sen başlattın," diye destekledi.

"Senin yüzünden öldü oğlum."

"Senin yüzünden öldü kızım."

"Senin yüzünden öldü annem."

"Senin yüzünden öldü babam."

"Senin yüzünden öldü kardeşim."

"Senin yüzünden öldü sevdiğim."

Senin yüzünden, senin yüzünden, senin yüzünden... Her şeyi sen başlattın, senin yüzünden.

Çevik kuvvet, insanlarla arama girmiş olsa bile bu durum gazetecilere engel olmadı. Onlar da sıraladılar acımasız sorularını.

"Katliamdan kurtulan tek insan olduğunuz doğru mu?"

"Çete liderinin kız kardeşini neden öldürdünüz?"

"Akıl hastası olduğunuz söyleniyor. Çift kişilikli misiniz?"

"Asır Karahanh'nın intikam almak için kardeşinizi öldürdüğü doğru mu?"

"Çetenin bir parçası mıydınız?"

"İntikam alacak mısınız?"

"Size neden 17 Numara diyorlar?"

Bana sorulan bütün soruların altında kaldım ve ezilip yok oldum. Dudaklarımın arasından tek bir kelime dahi çıkmadı, çıkamadı. Ürktüm. Hiç olmadığı kadar ürküp kaçmak istedim.

Beni tutan polislerin ellerinden kurtuldum ve çevik kuvvetin arasından sızıp adalet sarayına doğru koşmaya başladım. İçeri girecek ve bu boğucu kalabalıktan kurtulacaktım.

İnsanların arasından sıyrıldığımda merdivenin hemen önünde zırhlı bir araç durdu ve önüme geçti. Polisler yeniden kollarımdan yakaladılar ve çevik kuvvet, insanlarla arama koca bir duvar ördü. Çığlıklar kıyamet olup üstümüze çökerken zırhlı araçtan benim gibi bilekleri kelepçeli, kollarından sıkıca tutulan tanıdık yüzler indirildi.

Anıl, Barış, Koray ve Ege...

Dördünün de yüzü gözü mordu, dördü de dayak yemişti. Buna rağmen Anıl ve Barış benimle göz göze geldiklerinde dudaklarına acı birer tebessüm dolanmıştı. Koray'ın ifadesi dümdüzdü, duygularını belli etmiyordu ama Ege öyle değildi. Ege öfkeliydi, beni parçalamak istiyor gibi görünüyordu.

"Katiller!"

Çığlıklar koptu ama çığlıklar bu kez benim değil, onların üstüne yığıldı. Aylar boyunca bu anı beklemiştim. Onların, öldürdükleri insanların sevdikleri tarafından suçlanmalarını, boyunları bükük bir şekilde çaresiz kalmalarını dilemiştim. Kendimi onlarla aynı kefeye hiç koymamış, bu sahnede hayal etmemiştim. İnsanların gözünde onlardan bir farkım yoktu.

Polisler tarafından hızla içeri sokulunca onlarla göz temasımı kaybettim. Onlar günahlarının altında en az benim kadar ezilirken adliye koridorlarında usulca ilerledim. Mahkeme salonunun olduğu koridora girdiğimizde onları gördüm. Babam, annem, Ali, Çağla... Çağla?

Mahkeme salonunun önüne götürülene dek nefes almayı bırakmış durumdaydım. Annemin ağlamaktan şişmiş gözlerine, babamın çaresiz bakışlarına, Ali'nin konuşmak için can attığını ima eden suretine baktıktan sonra Çağla'ya kitlenmekten alamadım kendimi. Benden en uzak köşede olan oydu. Yanında avukat ve ailesinden birkaç kişi de vardı. Beni gördüğünde avukatının arkasına saklanmıştı.

Alt dudağımın kenarını dişleyip kanattım. Kanın metalik tadı dilime yayıldı. Çağla'nın kışkırtıcı cümleleri zihnimde yankılanıyordu. İçimdeki katili harekete geçiren o cümleler... Bana olan nefreti, kıskançlığı.

"Kızım," diyen annem dikkatimi üzerine çekti. Babam onun omuzlarını sıkıca sarmıştı ama o bana doğru koşmak, beni kollarının arasına almak istiyor gibi görünüyordu. Ağlamadan durduğu bir an bile yoktu. İyice zayıflamış, çökmüştü. Onu bu hâle ben getirmiştim.

Anneme gülümsemeye çalıştım ama beceremedim. Artık gülümsemeyi bile beceremiyordum. Başımı çaresiz bir şekilde önüme eğdim, dudaklarımı sıkıca birbirine bastırdım.

"Kızıma sarılabilir miyim?" diye soran annemi, "Yasak," diye yanıtladı beni tutan polislerden biri. "Temas yok."

"Ama o benim kızım."

"Mahkeme onun hakkında kararını verene dek o sadece bir suçlu."

"Sadece sarılacağım."

"Temas yok," derken sesini yükselten polise çevirdim keskin bakışlarımı. Ben zaten annemi yeterince üzmüştüm. Onun da üzmesine gerek var mıydı?

Babam, çaresizce ağlayan annemi, sıkıca sarılıp sakinleştirmeye çalıştı. Onu bu hâlde görmeye dayanamadım. Bir umut, dönüp Doktor Leyla'ya baktım. Sadece bakışlarımdan ne istediğimi anladı. Başını usulca sallayarak yanındaki polise döndü ve ona kısık sesle bir şeyler söyledi.

Görevli polis başta ikna olamayacak gibi olsa da, "Sarılabilir," dediğinde boğazıma bir yumru oturdu. Polisler kollarımı bıraktığında annemle aramdaki mesafeyi koşarak aştım ve kelepçeli ellerimi boynundan geçirip ona sıkıca sarıldım.

"Ağlama, anne," diye fısıldadım. "Benim için ağlama, ne olur." Artık gözyaşlarımı tutamıyordum. "Ağlayacaksan Onur için ağla, kardeşim için yansın canın, benim için değil. Ben bütün bunları hak ediyorum."

Annem kollarını bedenime sıkıca sardı. Bir daha sarılamayacakmış gibi sıkıca. "Sen benim kızımsın, senin için nasıl ağlamam?"

"Kardeşim benim yüzümden öldü, anne."

"Deme öyle," derken saçlarımı okşadı annem. "Deme öyle, kızım, deme. Senin suçun değildi. Ben suçluyum, baban suçlu, o adam suçlu ama sen suçlu değilsin. Böyle olmayı sen de istemezdin."

"İstemezdim."

Yine de böyleyim. Böyle. Hasta. Kontrolsüz. Katil.

"İstemezdim, anne... Özür dilerim. Onur'u çok özledim, anne. Çok özledim kardeşimi. Dayanamıyorum, yapamıyorum onsuz."

Annem hafifçe geri çekilip yüzümü ellerinin arasına aldı. "Seni de kaybetmeyeceğim." Kaşlarını kaldırırken derin bir nefesi güçlü bir şekilde içine çekti. "Söz ver bana, Defne. Seni de kaybetmeyeceğimi söyle. Savaşacağını söyle."

"Anne..."

"Söz ver!" diye bağırdı çaresiz bir şekilde. "Savaşacağını söyle, söz ver. Ona yenilmeyeceğine söz ver. Seni de toprağa vermeyeceğime dair bana söz ver!"

"Anne, yapma."

"Söz ver!" Babam annemi sakinleştirmek için ona sarılmaya kalktı ama annem beni bırakmadı. Babam da ağlıyordu ama o bizim gibi değildi. Sessizdi. "Kardeşin için yaşayacağına söz ver."

"Söz," diye fısıldadım çaresizce. "Söz yaşayacağım, anne." Hıçkırıklarım cümlelerimi takip etti. "Son âna kadar savaşacağım, söz veriyorum."

İstemiyorum, anne. Hiç istemiyorum. İnsanlar ölmenin zor olduğunu sanıyorlar ama yemin ederim değil. Yemin ederim bir kere ölmeyi, binlerce gün yaşarken ölmeye tercih ederim.

"Seveni çok muymuş, anne?" diye sordum, başımı annemin omzuna yatırırken. "Kardeşimin seveni vardı, değil mi?"

"Vardı, kızım." İkimiz de konuşmakta zorlanıyorduk. "Bütün arkadaşları geldi, hepsi birer çiçek bıraktı ve onun için dualar okudular. Sadece sen yoktun, kızım. Sadece sen."

"Keşke orada olabilseydim." Orada olsaydım, Onur'la birlikte beni de gömmelerini isterdim. Diri ya da ölü, fark etmez. Kardeşimin yanında olmama izin versinler yeter. "Keşke zamanı geri alabilseydim, anne. Zamanı geri alabilseydim, bütün bunların yaşanmaması için o otobüste ölürdüm. Yemin ederim, oracıkta ölmek için elimden geleni yapardım. Onun elleri kardeşime uzanmasın diye boynuma binlerce urgan geçirmesine, bedenimi binlerce kez yakmasına izin verirdim."

"Hayır, deme öyle, hayır." Annem kemiklerimi kıracakmış gibi sıktı beni. "İkiniz de benim evladımsınız, deme öyle. İkinizi de birbirinize tercih etmezdim. Sakın kendini suçlama, suçlu olduğunu düşündüğün için kendine zarar verme. Lütfen kızım, lütfen yaşamak için savaş."

Babamın da sarılması için annem geri çekildi. İkisinin de sevgisinde bana karşı en ufak bir azalma olmamıştı. Oysaki ben, kardeşim öldüğünde beni sevmeyi bıraktıklarını düşünmeye başlamıştım. Keşke oğlumuz değil de akıl hastası kızımız ölseydi diye düşünüyor olmalıydılar. Öyle değildi.

Babama sarılırken gözlerim köşede bekleyen Ali'ye kaydı. Dolu gözleriyle bize bakıyordu. Ali bile hâlimize, çaresizliğimize üzülüyordu. Başından beri kaçtığım, kurtulmak için cebelleştiğim Ali burada, benimleydi. Yine kırk takla atmış, kedi gibi dört ayak üstüne düşmüştü. Nasıl yapmıştı, bilmiyorum ama bir suçlu gibi görünmüyordu. Neden Ali de tutuklanmamıştı?

Dudaklarını araladı ve "Her şey düzelecek," diye fısıldadı. "Ben yanındayım, sarışın."

Bakışlarımı Çağla'ya çevirdim. Çağla, Ali'yi görmüştü ama onun bir katil olduğunu bilmiyordu. Onun da bir katil olduğunu bilen tek kişi babamdı. Babam da nedenini bilmediğim bir şekilde Ali'yi ele vermiyordu. Hatta belki de babam da bilmiyordu. Ali, babama katil olduğundan bahsetmemiş olabilirdi. Herkesi masum olduğuna inandırmış olabilirdi. Onu yalnızca ben ele verebilirdim. Anıl, Barış, Koray ve Ege mahkemede ondan bahsedebilirlerdi ama Ali'nin bunu da bir şekilde hallettiğine emindim. Yoksa burada böyle cesur bir şekilde duramazdı. Kendini öldü olarak göstermiş olabilirdi ve belki de hiç Ali diye biri var olmamıştı. Ne de olsa Ali, Enver Karahanlı'nın yetimhaneden alıp yetiştirdiği bir çocuktu.

Bunu öğrenmenin tek yolu Ali'yle konuşmaktı. Onu ele verip vermemek konusunda emin değildim çünkü dışarıda işime yarayabilirdi. Asır'ı bulabilirdi.

Ali'nin gözleri ardıma doğru kaydı ve ne gördüyse hızla başını öne eğdi, koridorun sonuna ilerleyip gözden kayboldu. Babamın kollarının arasından çıkıp koridorun bir diğer ucuna baktım. Arka arkaya sıralanmış bir şekilde Anıl, Barış, Koray ve Ege buraya getiriliyordu.

Babam alnıma bir öpücük bıraktı. "Biz buradayız, gün ışığım, sakın kendini yalnız hissetme. Kahramanların her zaman yanında olacak."

Polisler yeniden kollarıma girip beni yerime geri götürürken dolu gözlerle babama baktım. Ona eskisi gibi gülümseyebilmeyi ne kadar çok isterdim.

Onları karşımda kalan duvarın kenarına sıraladılar. Her birinin arasında polis vardı. Birbirleriyle göz teması bile kuramıyorlardı. Sessizdiler. Hepsinin üstü başı kirlenmişti. Ben içeri girdikten sonra kurbanların yakınları onlara iyi davranmamıştı. Polislerin de buna engel olmaya çalıştıklarını sanmıyordum.

Bir haftadan uzun süredir nezarette ya da hapishanede olmalıydılar. Yaka paça tutuklanmışlardı. Ne düşünüyorlardı, bilmiyordum ama hepimiz hak ettiğimiz yerde olduğumuz için bunun pek de bir önemi yoktu. Belki kendi içlerinde beni suçluyorlardı, belki de sonunda bu an geldiği için huzurluydular.

Doğrudan Koray'ın yüzüne baktım. "O nerede?"

Koray omuzlarını hafifçe kaldırıp indirdi. "Bilmiyorum."

Polis hemen araya girdi: "Konuşmak yasak."

Uzunca bir sessizliğin ardından mahkeme salonundan mübaşir çıktı. "2017/67 Dosyası. Sanık Defne Karaca. Sanık müdafi Avukat Ayten Okay. Sanık Anıl Erel. Sanık Barış Atasoy. Sanık Koray İplikçi. Sanık Ege Aksoy. Sanıklar müdafii Avukat Gizem Uysal."

Tek tek mahkeme salonundan içeri girdik ve bizi korkulukların arkasındaki alana, yanımızda iki jandarmayla birlikte yan yana dizdiler. Biri oturmaktan eskimiş metal sandalyeye çökerken diğeri yüzü bize dönük olacak şekilde ayakta bekliyordu. En sağda, başta ben vardım ve yanımda da Koray. Onun yanında Barış, Anıl ve Ege. Ege'nin benden en uzak köşede olması iyi olmuştu.

Arkamızdaki izleyiciler için ayrılan alan hızla dolarken sessizce bekledik. Tek kelime etmemize izin yoktu. Göz teması dahi kurmaya kalksak uyarılıyorduk. İçeri giren insanlar kurbanların aileleri, sevdikleriydi ve bizden iliklerine kadar nefret ediyorlardı. Benim ailem buradaydı ama diğerlerinin aileleri burada mıydı, bilmiyordum. Koray'ın bir ailesi yoktu ve Barış'ın da annesiyle arasının iyi olmadığını biliyordum ama belki Anıl'ın kız kardeşi burada olabilirdi. Belki de olmazdı. Bu durumda muhtemelen hiç kimseleri kalmamıştı.

Duruşma başladı. İlk sözü mahkemenin başkanı aldı, salonda yargılanmak üzere bulunan bizlerin isimlerini tek tek yüksek sesle söyledi. Yargılandığımız suçu ilan etti. Bir süre bizim yerimize başkaları konuştu.

Herkesin bir fikri ya da bildiği vardı. Onları dinlemedim, söylediklerini düşünmedim. Kendi bildiklerim dışında hiçbir şey doğru gelmedi o anda. Sadece *"Asır Karahanlı nerede?"* diye haykırmak istiyordum. *"O nerede, onu neden buraya getirmediniz?"*

Katliamlar düzenleyen katil çetesinin on yedi katliamdan yargılandıklarını öğrendiğimde dudaklarımın kenarı acı bir gülümsemeyle süslendi. Bunun tatlı bir denk geliş olmasını çok isterdim ama maalesef acı bir tesadüftü. Biz plan yapıyorduk da hayat yapmıyor muydu sanki? Hayat da acımasız planlar yapıyordu ama insanlar kadar kötü olamıyordu.

Sıra bize, katillere geldi. İlk sırayı Ege kaptı. Hepimizin aksine o, yakalandığı için çok daha fazla öfkeli olmasına rağmen üzerinde garip bir rahatlık vardı. Rahatlığının sebebini konuşana dek anlayamamıştım.

Ege Aksoy'un konuşmaya başlamadan önce mahkeme salonunda gözlerini dikip baktığı tek kişi bendim. Başını çevirip bana baktı, gerindi ve dudaklarında sinsi bir gülümseme peyda oldu. Aklından sinsi bir plan geçtiğini ilk o zaman anladım.

"Üstüme atılan iftiraları kabul etmiyorum," diye başladı söze. "Bahsedilen on yedi katliamın hepsine şahit olmasam da evet, çoğuna şahit oldum. İnsanlar öldü ama ben kimseyi öldürmedim." Mahkeme salonunda bir gürültü koptu. Kurbanların aileleri bu duruma sessiz kalamadı. Onlar susturulurken Ege dönüp tek tek gözlerini üzerimizde gezdirdi. Yeniden konuşmaya başlamadan önce dudaklarında dolanan gülümsemeyi bastırması zor olmuştu. "Katliamları düzenleyen, insanları öldüren tek kişi Asır Karahanlı. Ben suçlu değilim, kurbanım. Asır Karahanlı beni zorla alıkoydu, katil olmam için zorladı, katliamlarına dâhil etmeye çalıştı. Kafama vura vura bunun doğru olduğunu anlatmaya çalıştı ama hayır, ben başından beri doğru olmadığını

biliyordum. Ona direndim ve kaçmak için elimden geleni yaptım ama kaçamadım. Beni öldürmesinden korktum. Yıllarım diken üstünde, ölecceğim ânı bekleyerek geçti." Ege son cümlelerini kurmadan önce bana baktı. "Ben de 17 Numara gibiyim. Bana da 5 *Numara* dedi Asır Karahanlı."

Ege konuşurken önündeki kalın dosyayı inceleyen başkan, sağındaki hâkime dönüp bir şeyler söyledi. Başkanın solunda oturan hâkim ise şaşkınlıkla izliyordu.

Ortada hiçbir kanıt yoktu. Öldürdükleri âna dair hiçbir kanıt. Her şey Asır'la başlamıştı ve hepimiz onun bir kurbanıydık. Ben direnmiştim, reddetmiştim ve Asır'ın bana dayattıklarını yapmadığımı söyleyebilirdim ama Ege söyleyemezdi. Ege yapmıştı, bundan zevk almıştı. Ege başta benim gibi bir kurban olsa bile sonradan gerçek bir katile dönüşmüştü. *"Altı takım elbiseli adam öldürdüm, Tanrım. Sen affet,"* diyerek otobüsten içeri giren, ardından keyifle silahlarını silen Ege'den başkası değildi.

Başkan, Ege'den baştan, tane tane her şeyi anlatmasını istedi. Pürdikkat Ege'yi izliyor ve dinliyordum. Tahminim dışında gelişen başka bir şey anlatmamıştı. 20 ocakta alındığım otobüse yapılan katliam ve benimle ilgili her şeyi baştan sona anlatmıştı. Dürüst olmadığı tek konu, kendiyle ilgili olanlardı.

Ege'den sonra sıra Barış'a geldi. Her zamankinin aksine durgun, inanılmaz derecede sessizdi. Kurabildiği kadar az cümle kurmuş, az mimik yapmıştı.

"Tehdit edildim," dediğinde dudaklarında buruk bir gülümseme belirdi. "Ailemle, arkadaşlarımla, hayatımla tehdit edildim. Hiç kabul etmek istemedim. Kaçmak istedim ama kaçamadım. Bir süre sonra kabullenmek zorunda kaldım. Kabullenmeseydim ölecektim, sevdiklerim öldürülecekti. Bunun yerine çetenin bir üyesi olmayı seçtim. Elime silahı alıp kimseyi keyifle öldürmedim." Barış dönüp bana baktı. "Defne Karaca, Akın Varol'u vurmak zorunda kaldı. Akın, Defne'yi defalarca öldürmeye çalıştı. Son kez denediğinde Defne'nin silahı kullanmaktan başka çaresi kalmamıştı. Bunu kendini korumak için yaptı. Şahidim."

Barış alındığı andan çetenin bir parçası olduğu âna ve sonrasına kadar birçok şeyi başkanın istediği gibi baştan, tane tane anlatırken dikkatle onu dinlemek istesem de yapamadım. Asır'ın adının geçtiği her anda olduğum yerde yanıp kül oldum sanki. Düşünme yetim de dâhil birçok duyumu orada kaybettim.

"Beni kimsesizliğimden vurdu," diyen Koray'ın sırasının geldiğini bu cümleyi kurduğunda anladım. Başımı eğmiş, gözlerimi zemine dikmiş bir vaziyetteydim. Koray'ın cümleleri beni bulunduğumuz âna yeniden çekti. "Bir şeyin parçası olma ihtiyacımı yüzüme vurdu. Ondan çok daha zekiydim, farkındaydım ama bu konuda aptallık ettim. Asır Karahanlı bir noktada benim dostum, kardeşim, sırdaşım oldu. Çetenin bir parçası olmaktan haz duydum. Katletmekten değil, aile gibi hissetmekten haz duydum. Defne Karaca benim gözlerimi açtı." Koray dönüp bana baktı. "Bastırdığım bütün hisleri yeniden uyandırdı. Artık kötü bir şeyin parçası olmak istemediğime karar verdim. Yakalanmak benim tercihimdi."

Kaşlarım hızla havalanırken gözlerim büyüdü. Koray'ın yakalanacaklarının farkında olduğunu bilmiyordum. Onun planlar kuran tarafta olduğunu hep bilmeme rağmen bu kadarının farkında olduğundan bihaberdim.

"Asır Karahanlı hasta zihinli bir adam. Ona akli dengesi yerinde diyemeyiz. Acıyla hareket ediyor, öfkeyle büyük kararlar alıyor. Kendini durdurmak istediğine birçok kez şahit oldum. Durdukça onu iten bir şeyler oldu. İntikamını alamamaktan korktukça daha da ileri gitti. Onu savunmuyorum, tamamen haksız olduğunu biliyorum ve eminim o da biliyor. Sadece..." Koray başını iki yana sallarken sesli bir iç çekti. "Sevgisi de nefreti de o kadar güçlü ki onlarla baş edemiyor."

Sevgisi de nefreti de o kadar güçlü ki onlarla baş edemiyor.

Bir kadın akıl hastası çünkü karanlığıyla baş edemiyor.

Bir adam akıl hastası çünkü sevgisi de nefreti de o kadar güçlü ki onlarla baş edemiyor.

Kötü olmak için bu kadarı yeterli miydi? Şimdi biz kötü olmakta haklı mıydık? Yeterince bahane sunarsak insanları takındığımız maskelerle kandırabilir miydik? Asır sevgisini bahane etse mesela, acısını... Onu haklı bulanlar olabilir miydi? Karanlığımla baş edemediğimi haykırsam insanların bana acımalarını sağlayabilir miydim?

Kötülük göreceli bir şey miydi?

Başımı iki yana sallayarak zihnime dadanan düşüncelerden kurtulmaya çalıştım. Hiçbir acı, ölümü haklı çıkarmazdı. Öleceğimiz günü bekliyorduk ama bir katliamda ya da bir akıl hastası tarafından öldürülmeyi hak etmiyorduk. Hak etmiyorlardı. Işık hak etmiyordu. Onur hak etmiyordu. Can hak etmiyordu. Katliamda ölen insanlar da hak etmiyordu.

"Manipüle edildim." Anıl'ın dikkatimi çeken ilk cümlesi bu oldu. *Manipüle edildim.* "Doğru bildiğim her şeyin bir yalandan ibaret olduğuna inandırıldım. Kimseyi öldürmek istemedim ama insanların ölmeyi hak edebileceklerine inandırıldım." Ellerini kaldırıp mahkeme salonundaki herkese gösterdi. "Bu eller benim ama hayır, yıllardır bu elleri ben yönetmiyorum."

Ellerimi hafifçe kaldırıp avuç içlerimden parmaklarıma kadar uzanan çizgilere baktım. Şimdi ellerim tertemizdi ama istediğimde katran karası kana bulanmış gibi görünebiliyordu. Çünkü vahşi yanımın elleri hep kanlıydı ve o buradaydı. Gitmek bilmiyordu. Virüs gibiydi, yayılıyordu ve beni öldüreceği ânı bekliyordu.

"Sanık Defne Karaca'dan soruldu."

Başkanın sesi yüksek tonda, uyarıcı bir şekilde mahkeme salonunda yankılandı. Gözlerimi kaldırıp sesin sahibine baktım. Birkaç saniyedir ellerime baktığımı sanıyordum ama hayır, dakikalar olmuştu. Anıl çoktan konuşmasını bitirmişti ve mahkeme salonundaki bütün gözler üzerimdeydi. Sıra bana gelmişti ve belli ki bu bana ilk sesleniliş değildi.

Konuşmak istemiyordum aslında. Hiçbir şey anlatacak gücüm yoktu. Yine de sıkıca birbirine bastırdığım kuru dudaklarımı

birbirinden ayırdım. Başta konuşamayacağımı, sesimi yitirdiğimi sandım ama doğru cümleyi bulunca sessizlik daha ağır bir yük gibi hissettirdi. Aslında konuşmak, anlatmak istiyordum.

"Her şey bir otobüs yolcuğu ile başladı. Hayatımı değiştiren bir otobüs yolculuğu ile..."

Bu biraz uzun sürecekti. Yaşadıklarımı anlatmanın kolay bir yolu yoktu. Binlerce cümle kurulabilirdi ama binlercesine ihtiyacım yoktu. Onlarcası benim için yeterliydi ama biliyordum ki onlarcası da yaşadıklarımı düzeltmeye yetmeyecekti. Hiçbir şey yaşanmışlıkları geri alamazdı. Zaman yalnızca ileriye akardı, geriye değil. Zaman geriye akmadığı sürece dilsiz olsam yeriydi.

Anlattıklarımla mahkeme salonunu derin bir sessizliğe mahkûm etmiştim. Bazılarının şaşkınlıktan bazılarınsa bana acıdıkları için sesleri kesilmişti. Ben yaşadıklarımı atlatmıştım. Atlatamadığım tek şey, kardeşimin ölümüydü. İntikamımı alana dek de atlatamayacaktım.

Ben konuşmayı bitirince sıra tanıkların anlatacaklarına geldi.

"Sevgilimi öldürdü." Tanık olarak katılan Çağla'nın ilk cümlesi bu olmuştu. "Defne benim arkadaşımdı. Birdenbire yabancıya dönüştü. Hayattan zevk alan, başarının peşinde koşan, güler yüzlü kız gitti; yerine korkunç bir insan geldi. Sinirlendiğinde eline silah alıp namlusunu arkadaşına çevirecek biri değildi."

"Hayatımı çaldın," diye araya girmekten kendimi alamadım. Sessiz kalmam adına uyarı gelse bile kendimi tutamıyordum. "Benim ellerim kanlı olabilir ama sırtımdaki bıçaklardan birkaçının sahibi sensin."

Çağla'nın büyüyen kahverengi gözleri, kısık mavilerimle kesişti. "Ben senin hayatını çalmadım. Sen hayatını avuçlarımın içine bıraktın. Koşmadım bile, sadece yürüdüm. Ben adım attıkça geri çekildin..." Başını omzuna doğru yatırdı. "Ve yok oldun."

Ve yok oldun.

Yok oldum.

Evet, ben yok oldum. Beni yok ettiler. Kendimi yok ettim. Biliyorum, farkındayım ama hayır, bütün bunları Çağla'dan duymayı kabullenemiyordum. Bana yaptıklarını, yok oluşuma sessiz kalıp yerime geçmesini kabullenemiyordum. Dostum dediğim kızın gözlerimin içine baka baka elindeki hançeri bana saplamasını aşamıyordum.

"Ben bunu istemedim," dedim çaresiz bir şekilde titreyen sesimle. "Ben sadece yaşamak istedim. Hayatımı çaldılar benden. Hepiniz..." Nefes alıp verişim sıklaşırken gözümün döndüğünü hissettim. "Hepiniz birlik oldunuz ve hayatımı çaldınız benden." Sesim gittikçe yükseldi ve yükselen diğer sesleri bastırıp üste çıktı. Jandarma müdahale etti, Başkan susmamız için bağırdı. Duymuyordum, dinlemiyordum, görmüyordum. "Hayallerim vardı benim. Bir kardeşim..." Yüzüm acıyla buruştu. "Bir kardeşim vardı benim. Kardeşimi aldınız benden. Geçmişimi, geleceğimi, aklımı, kalbimi, sevgimi, mutluluğumu... Neyim varsa aldınız benden. Yok ettiniz beni."

Çağla acıma karşı duygusuz kaldı. "Bunu hak ettin."

Beni çıldırtan nokta tam da bu kısım oldu. Oturduğum yerden fırladım ve Çağla'ya saldırmaya kalktım. Jandarmalar kolumdan yakalamasaydı, yapabilirdim de. Onun canını yakabilirdim, onu öldürebilirdim de.

"Öldürürüm seni!" Korkuyla geri çekilen Çağla mahkeme salonundan çıkarılırken ardından bağırdım. "Can'ı değil, seni öldürmeliydim." Dışarıdan delirmiş gibi göründüğümün farkında olmama rağmen bunu durduramıyordum. "Sen benim dostumdun. Beni düştüğüm yerden kaldıracağına onlarca tekme atmayı tercih eden pisliğin tekiymişsin meğer."

Çıldırma noktamı hatırlıyordum ama sonrası kesik kesikti. Duruşmaya kısa bir ara verildi ve herkes salondan dışarı çıkarıldı. Beni de bir odaya götürdüler, kendi kendime sakinleşmem için Doktor Leyla güzel cümleler kurduysa da hiçbir işe yaramadı. Biraz olsun sakinleşebilmem için düşük dozda sakinleştiriciye

maruz kaldım. İşe de yaradı, sakinleştim. En azından görünürde. İçten içe Çağla'yı öldürme hırsıyla yanıp tutuşuyordum.

Yaklaşık yarım saat aradan sonra duruşma salonuna geri götürüldüm. İyice sakinleşmiş ve büyük tepkiler veremeyecek hâle gelmiştim. Bu yüzden yine her şey kesik kesikti. Hakkımızda alınan kararları anımsayabiliyordum sadece.

Anıl, Barış, Koray ve Ege için, "Gereği düşünüldü. Sanıklar hakkında her birine kasten öldürme suçundan ayrı ayrı ağırlaştırılmış müebbet hapis cezası..." denilen kısmı hatırlayabiliyordum.

Doktor Leyla, görevliye bir dosya vermiş ve görevli aracılığıyla hâkime iletmişti. Hâkim dosyayı incelerken salonda rahatsız edici, mutlak bir sessizlik hâkimiyet kurdu. Hakkımda alınacak kararı merak etmiyordum çünkü karar ne olursa olsun bunu hak etmiş olacağımın farkındaydım.

"Sanık Defne Karaca'nın..." Hâkimin sesiyle birlikte yarıya kadar indirdiğim göz kapaklarımı kaldırdım. "Akıl hastalığı sebebiyle ceza ehliyeti bulunmadığından, hakkında 5237 sayılı Türk Ceza Kanunu 32/1. maddesi uyarınca ceza verilmesine yer olmadığına ve 57/1. maddesi gereğince bir Akıl Sağlığı Hastanesinde kontrol ve tedavi altına alınmasına karar verilmiştir."

Akıl sağlığımın yerinde olduğunu söylesem sanırım beni buradan deli gömleğiyle bağlayarak götürürlerdi.

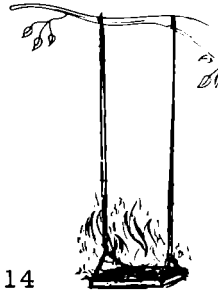

BÖLÜM 14

Bir odada yalnız başımdaydım. Beyaz, soğuk duvarlardan birinin kenarına çökmüş, başımı ellerimin arasına almıştım. Oturacak koltuk vardı ama uzun zamandır kendimi yumuşak koltuklara değil, soğuk duvar kenarlarına layık görür olmuştum.

Akıl hastanesine götürülüp bir odaya tıkılmadan önceki son saatlerimdi. Asır'ı bulamamıştım, kardeşime veda edememiştim ve aylardır adalete haykırmak istediğim hiçbir cümleyi kuramamıştım. Susarak bir nevi kendimi cezalandırmıştım.

İstediğim gibi katiller bir bir cezalarını çekiyordu. Her ne kadar aralarında bana yardım eli uzatanlar olsa da bu yaşananları silecek güçte değildi. Akılları başlarına gelse dahi herkes yaptıklarının bedelini ödeyecekti.

Asır Karahanlı da yaptıklarının bedelini ödeyecekti. Onun cezasını adalet değil, ben verecektim.

Anıl, Barış ve Koray'la son bir kez de olsa görüşebilmek isterdim. Onlara en azından denedikleri için teşekkür etmeliydim. Doğru yolu son anda olsa bile seçtikleri ve değişimi kabullendikleri için teşekkür etmeliydim. Ben kendimi değiştiremesem de birilerini değiştirebilmiş olmak bir nebze de olsa iyi hissettiriyordu.

Mahkeme salonundan ayrı ayrı, aramızda belli mesafelerle çıkarılmıştık. Onları koridorun bir tarafına beni diğer tarafına götürmüşlerdi. Neredeydiler, bilmiyordum. Belki de getirildikleri araca çoktan yeniden bindirilmişler ve cezaevine doğru yola çıkmışlardı.

Onları cezaevinde korkunç şeyler bekliyordu. Onları rahat bırakmayacaklardı. Belki de bazıları cezaevinde can verecekti. Birkaç mahkûmun elinde, adaleti kan dökerek sağlamak istedikleri için. Belki orada da cinayet işleyeceklerdi ve cezaları uzayacak, ömür boyu orada kalacaklardı. Artık onlar için her şey belirsizdi.

Eğer akıl hastanesine kapatılacak olmasaydım, onları ziyaret etmek ve birkaç çift pembe çorap götürmek isterdim. Her şeye rağmen bu hep içimde ukde kalacaktı.

Sona gelmiştik.

Her anlamda.

Düşüncelerimde boğulmadan önce üzerime kilitlenen kapı açıldı. Soğuk duvara yasladığım başımı çevirip odadan içeri kimin girdiğine baktım. Doktor Leyla yanında iki görevli polisle içeri girmişti. Polisler kapının iki yanındaki yerlerini alırken Doktor Leyla odanın en uç köşesine sinen bana yaklaşmaya başladı. Her zamanki gibi, dudaklarında gerçekçi bir tebessüm dolanıyordu.

"Sana bir sürprizim var," dediğinde kaşlarımı çatıp bekledim. Şu durumda hiçbir şeyi sürpriz olarak algılayabileceğimi sanmıyordum. Hiçbir şey beni mutlu edemez, taşlaşan kalbimde herhangi bir noktayı uyandırıp harekete geçiremezdi. "Biraz zor oldu. Hâkime uzun uzun dil dökmem gerekti. Bulunduğumuz durum biraz karışık."

Dişlerimi sıkıp ona dik dik bakmaya devam ettim. Ona dik dik bakmamdan ya da kaşlarımı çatmamdan hiç rahatsız olmuyordu. Her ifademe aynı ifadeyle karşılık veriyordu.

"Sağlığın bizim için çok önemli, Defne." Doktor Leyla birkaç adım uzağımda durup ellerini ceplerine yerleştirdi. "Bunun için ben de dâhil birçok yetkili elinden geleni yapmaya hazır."

Doktor Leyla elini yerden kalkmam için uzattı. "Hadi, kalk bakalım o soğuk duvar kenarından."

Onun elini tutup ayağa kalkmak yerine yüzümü duvara doğru çevirip gözlerimi kapattım. Kollarımı kendime sardım ve iyice kapandım. Bir süre sonra Doktor Leyla sessizce geri çekilip odadan çıktı. Normalde sessizce geri çekilip giden biri değildi. Daha çok üstüme gelmeye bayılırdı ama bu kez nedense gitmeyi tercih etmişti. Sürprizini de söylememişti.

Doktor Leyla'nın çıktığı kapıdan Anıl içeri girdiğinde kaşlarım hızla havalandı, gözlerim irileşti. Anıl, duvar kenarına sinmiş bedenimi görünce gülümseyerek, "Sarışın," dediğinde birbirine sıkıca bastırdığım kuru dudaklarımı araladım. "Anıl..."

Anıl yanıma koştu ve beni tutup çektiği gibi yerden kaldırdı. Bana sıkıca sarıldığında kalbimin ritminin hızlandığını hissettim. Taşlaşan kalbim çatırdadı ve bana varlığını hatırlattı.

"Nasıl?" diye fısıldadım ister istemez. "Nasıl izin verdiler?"

"Doktorun ayarlamış."

Şaşkınlıkla havalanan kaşlarımı bir türlü indiremedim. Anıl'a sarılıp karşılık verirken gözlerim hızla doldu. Bu onu son görüşümdü. Cesur davranıp bana yardım eli uzattığı onca zaman zihnimde canlanırken duygusallaştım.

Anıl Erel, hapsedildiğim karanlıkta bana elini uzatan ilk kişiydi. Bana her zaman gülümsemiş, umudun var olduğunu hatırlatmıştı. O ev her zaman karanlıktı. Dört bir yanına dağılmış yedi adet lamba vardı ve her biri bir katile aitti. Lambalar ara ara yanıyor ama genellikle kapalı oluyordu. Anıl'ın ipini tuttuğu lamba ise daima açıktı, bana yol göstermek için oradaydı.

"Bensiz?" Anıl'ın ardından odaya giren Barış'ı fark etmem zaman almıştı. Aradaki mesafeyi hızla aşmış, Anıl'la birlikte

bana sarılmıştı. Dolu gözlerimi o anda tutamamış, ağlamaya başlamıştım.

Barış Atasoy hapsedildiğim karanlıkta bana elini uzatan ikinci kişiydi. Yaralarımı sarmak için hep orada, karanlığın içinde bir yerdeydi. Kendi karanlığında boğulur, yaralarımı sararken yaktığı lambanın altında aydınlığa kavuşurdu. Aydınlığı kabul etmek onun için de çok zor olmuştu ama işte buradaydı.

"Katiliz," diyen Koray'ın sesini duyduğumuzda üçümüzün de bakışları kapıya doğru döndü. Koray, kızaran bileklerini ovuştururken dik dik bize bakıyordu. "Ben bu kadar duygusallığa gelemem."

Koray gitmek ister gibi göz ucuyla kapıya baktı ama yine de aramızdaki mesafeyi kapatmak için adımlamaya başladı. Aradaki mesafeyi kapattığında bakışları sonunda beni buldu. Uzun uzun gözlerime baktı, düşündü ama düşüncelerini dile getirmekten kaçındı.

"Üzgünüm."

Durduk, sessizleştik. Ağır nefeslerimiz odanın içine dolarken Koray'ın *üzgünüm* demesinin altında yatan onlarca anlamı düşündüm. Üzgün olmak için binlerce neden sıralayabilirdim ama Koray'ın üzgün olmasını gerektiren neden sayısı bir elin beş parmağını geçmezdi.

Koray İplikçi, hapsedildiğim karanlıkta geç de olsa bana elini uzatan üçüncü kişiydi. Onun aydınlığı hep kendineydi. Işığının yayıldığı alana girmeme izin vermezdi. Aksine, karanlıkta kaldığını düşünmemi sağlardı. Aslında hep gölgedeydi ve son anda beni de gölgesinin içine çekmişti. Işığa ulaşamamıştık ama biliyordum ki gölgesi sonsuza dek orada olacaktı.

"Ne duygusallığı, oğlum, gelsene."

Koray, Anıl'ın ona uzattığı elini iterken yüzünü buruşturdu. "Duvarlarımı kıramam, kalsın. Katiliz, katilliğimizi bilelim."

"Katiller sarılamaz diye bir kural yok, aptal," diye söylenen Anıl bana daha sıkı sarıldı. Koray'ın kırılması zor duvarları

varken Anıl'ın duvarları kırık döküktü. Barış'ın duvarları ise çatlak.

"Bilimsel araştırmalara göre katiller soğukkanlı, acımasız ve midesizdir, kardeşim."

"Sikeyim bilimsel araştırmalarını," diyen Barış hemen ardından bana bakıp ekledi: "Küfür için özür dilerim, Defne."

İster istemez güldüm ve bu, diğerlerini de güldürdü. Korkunç bir şey yaşıyorduk ve bu sırada kan gövdeyi götürüyor, kayıplar yaşıyorduk ama Barış bu durumda bile bir küfür için özür dileyebiliyordu. Delirmemek elde değildi.

Hâlâ gülebiliyor olduğumu gören Koray bunun üzerine bize yaklaştı ve sarıldı. Onlar bir çemberdi ve ben çemberin ortasındaydım. Onlar bir bütün, ben de bir bütünün parçası.

Yedi kişilik katil çetesi bölünüp dağılmış ve bana bu üçü kalmıştı. Bu sondu, hepimiz bunu çok iyi biliyorduk. Bir daha birbirimizi görmemiz keşkelerimiz kadar imkânsızdı. Birbirimizi anlamıştık ama birbirimizi anladığımızı konuşmaya vaktimiz olmamıştı. Binlerce farklı cümle kuramamıştık, kuramayacaktık.

Başka bir evrenin dostluğu olacaktı bu da.

"Bunu yaptığıma inanamıyorum," diye söylenen Koray'la, "Hep hayalindi, itiraf et," diyerek uğraşmaya başladı Anıl. "Defne'nin güler yüzüne kanmak için an kolluyordun."

"Kızın ejderha olup ateş püskürtmediği kaldı, ne güler yüzünden bahsediyorsun sen?"

Barış buna kahkaha atarken, "Püskürttü, ben şahidim!" dediğinde şaşkınlıkla gözlerimi büyüttüm. "Abart."

"Odayı ateşe verdin!"

"Sayılmaz."

"Sayılır," diyerek Barış'a destek verdi Anıl. "Biraz daha zorlasak içindeki katili değil, ejderhayı ortaya çıkaracaktık."

Koray hafifçe neşeli bir sesle, "Ejderhayı tercih ederdim," dediğinde hepimizin yüzünde acı birer tebessüm dolandı.

Sessizleştik ve sessizlik ağırlaşmadı, aksine hafif hissettirdi. Son zamanlarda o kadar ağır duyguların esiri altındaydım ki hafif hissetmek inanılmaz iyi gelmişti. Sanki bir şeyleri düzeltebilecekmişim gibi ya da bir şeyleri düzeltebilme ihtimaline son kez bakıyormuşum gibi.

"Hadi bir söz verelim." Barış, hafifçe geri çekilip elini ortaya doğru uzattı ve hepimizle tek tek göz teması kurdu. "Tabii, bu sözü bizden önce Defne tutabilir ama olsun, zaman fark etmeksizin bir söz verelim."

"Ne sözü?" diye sorduğumda Barış yüzüme uzun uzun bakarken gülümsedi. Bana bakarken aklından ne geçiyordu, bilmiyordum ama kötü şeyler düşünmüyordu. Sanki ona hâlâ umut veriyordum. Oysaki umutlarımın tükendiği noktada dans ettiğime yemin edebilirdim.

"Bu son olmasın. Bir gün, belki bir ihtimal cezamız hafifleyiğinde ve cezaevinden çıktığımızda Cem'in mezarında buluşalım. Barış elini öne doğru uzattı. "Defne, sen bizden önce iyileşip o akıl hastanesinden çıkabilirsin. İyileş ve bizi bekle, olur mu?" Anıl ve Koray'a baktı. "Hukuken suçlarımızdan arınarak yeni bir hayata başlayalım. İyi birer adam olarak, iyi bir hayat kuralım kendimize." Yeniden bana baktı. "Sen de katıl bize, sarışın."

Anıl elini Barış'ın elinin üstüne yerleştirerek, "Yıllar sonra bu kadar yakışıklı olamayacağım için üzülüyorum," dediğinde hepimiz ona ters ters baktık. Koray bunun üzerine elini Anıl'ın elinin üstüne yerleştirdi. "İyi hâlden sekiz yılda çıkarım diye düşünüyorum ama tamam, verelim sözü."

Üçünün de ortada birleşen ellerine bakarken ağır ağır nefes alıp bırakıyordum. Bir kez daha tutamayacağım bir söz vermek istemiyordum aslında. Işık'a verdiğim sözü hiçbir zaman tutamamıştım. Onu öldürmüş ve unutmuştum. Şimdi de geleceği olan biriymişim gibi bir söz vermem bekleniyordu. Bir geleceğim olduğunu sanmıyordum. Bir gelecek istemiyordum.

"Bir gün görüşeceğiz, değil mi sarışın?" diye soran Anıl'a çevirdim dolu gözlerimi. Onun da gözleri dolmuştu ve sebebini bilmiyordum. "Yapacağız, değil mi bunu?"

Üçünün de beklenti dolu bakışlarının altında ezildiğimi hissedince derin bir iç çektim. "Verdiğim sözleri tutamıyorum."

Koray, ne demek istediğimi anlamış olmalı ki, "Bu farklı," dedi hemen. "Bu sözü pes etmek nedir bilmeyen 17 Numara'dan istiyoruz. Aynaya baktığında yenileceğini düşünen Defne Karaca'dan değil."

"Sen bizim 17 Numara'mızsın," diye ekledi Barış. "İstemesen de öylesin. Biz umut eden, keşkelerinin peşinden koşan ve düştüğünde pes etmek nedir bilmeyen kadını tanıyoruz ve hep onun tarafında olacağız. Diğer yanın bizi öldürmek için hevesleniyor olabilir ama sen onu susturmasını bilirsin. Sen neler yapmadın, bunu mu yapamayacaksın?"

"O çok güçlü," diye fısıldadım istemeden. "Beni yenecek."

Anıl, uzanıp çeneme dokundu ve hafifçe eğdiğim yüzümü kaldırdı. "Benim tanıdığım gözü kara 17 Numara kendi içindeki canavarı yenmenin bir yolunu bulacaktır. Gücün onun elinde olduğunu sanma çünkü değil. Öyle olsaydı, ilk fırsatta yenerdi seni ve katılırdı aramıza."

Dolu gözlerimi ortada birleştikleri ellerine çevirdim. Onların bir parçası gibi hissetmeme rağmen sanki bir bütünün en ufak, bölünebilir köşesindeydim. Her an yok edilebilir bir hâldeydim. Onlarsa birbirlerine sıkıca tutunmuşlardı ve bölündükleri anda bu bir yok oluş olacaktı. Bu yüzden asla yok olmayacaklardı.

"Tamamen bir canavara dönüşmektense kendimi yok ederim. Biliyorsunuz, değil mi?"

"Asla bir canavara dönüşmeyeceksin, sarışın çünkü sandığının aksine aydınlığın o kadar güçlü ki karanlığın onunla baş edemeyecek."

Zorakı de olsa Anıl'a gülümserken güçlükle elimi Koray'ın elinin üstüne yerleştirdim. "Söz veriyorum, içimdeki canavarı yenebilirsem bir gün Cem'in mezarında buluşacağız. Karanlığımı yeneceğim, intikamımı alacağım ve bu dostluğu başka bir evrene bırakmayacağım." Titrek bir nefesi aralanmış dudaklarımın arasından bıraktım. "17 Numara'yım ben. Öylece pes etmeyeceğim."

Yollarımızın ayrılacağı gün birbirimize bir söz verdik. Bir gün Cem'in mezarında bir araya gelecek ve oluşmakta olan dostluğumuzu başka bir evrene bırakmayacaktık. Bunu istiyorduk, bunu yapabilirdik ama önümüzde binlerce engel olduğundan habersizdik. Habersiz değildik aslında, aptal bir umuda kaptırmıştık kendimizi.

"Aynı cezaevine götürülsek bile farklı koğuşlarda oluruz kesin. Biz de görüşemeyeceğiz."

Koray, Anıl'ın çaresiz ve umutsuz bir şekilde söylediklerine omuz silkerek, "Zaten yüzünüzü görmeye meraklı değilim," diye alay ettiğinde Anıl durup durup onun alnının çatına bir fiske vurdu. "Göt."

Koray, Anıl'ın henüz geri çekmediği elini yakalayıp parmaklarını sıkıp sıkıştırdı. Oldukça soğukkanlı bir şekilde, göz kapaklarını yarıya kadar indirip Anıl'a baktı. "Ağır ol yoksa-"

Anıl onun sözünü kesti. "İnan bana, içimde en ufak bir korku emaresi belirmedi kıvırcık. Boşuna o tatlı ağzını yorma." Parmak ucunu Koray'ın alt dudağına vurdu. "Lazım olacak."

Koray durdu, Anıl'ı uzunca bir süre dikkatle süzdü. Kafasında türlü senaryolar çevirdiğine ve hepsinin Anıl'ı öldürmekle ilgili olduğuna neredeyse emindim. Yine de sert bir görünümü, tavrı ve düşünce yapısı olmasına rağmen Koray İplikçi'nin de bir kırılma noktası vardı. İster inkâr etsin ister kaçıp gitsin. Ne yaparsa yapsın kabul etmeliydi ki asıl dost olmak istedikleri, bu odadakilerden ibaretti. O da umut etmek, değişmek ve bir gün

kendine yeni bir hayat kurmak istiyordu. Belki de bu odada bunu en çok isteyen kişi oydu.

"Dua et, aynı ranzayı paylaşmayalım," diye bir tehditte bulundu Koray. "Aksi durumda ranzanın demirlerini tek tek götüne sokmak için şimdiden detaylı bir plan yaptım."

Anıl güldü ama bu, şüpheli bir gülümsemeydi. Koray'ın bunu gerçekten yapabileceğini düşünüp korkmuştu. Dönüp Barış'a bakmış, sessiz bir yardımda bulunmuştu. Barış ise kendi içinde sessizleşmişti ve dudaklarında dolanan minik tebessümle olanları izliyordu.

Çok vaktimizin olmadığını, birazdan bu ânın son bulup bir anıya dönüşeceğini idrak edince öne doğru yarım bir adım atarak dikkatlerini üzerime çektim.

"Eğer..." Cümlenin devamını nasıl getirmem gerektiğini bilmiyordum. Ondan bahsetmek, canımı hiç düşünmediğim kadar çok yakıyordu çünkü o, canımı söküp almıştı benden. "Eğer Asır ortaya çıkarsa ve sizin de birer kurban olduğunuzu söylerse cezanız azalabilir. Her şey onun anlatacaklarına bağlı." Kinle karışık güldüm. "İpler her zamanki gibi onun ellerinde. Bir şekilde ipleri elinden kaçırsa da yeniden bulup tutmayı başarıyor."

İç gıcırdatan bir sessizliğin ardından Koray aniden o ciddi, sert tavrını bozup, "Asır'ım yapmaz," dediğinde neye uğradığımı şaşırdım.

Barış ve ben bu duyduğumuza inanamaz bir şekilde Koray'a bakarken Anıl koca bir kahkaha patlattı. Bu durumda sadece Anıl'ın yapabileceği bu şakayı Koray'dan duymuş olmayı bir on yıl hazmedemeyecektim sanırım.

Barış şaşkınlığını gizleme zahmetine girmedi. "Anıl'a ne kadar süre maruz kaldın? Söyle de önlemimi alayım. Seni bu hâle getiren dozu almaktan olabildiğince uzak duracağım."

Koray, elinin tekini beline yerleştirirken yüzünü buruşturdu. "Alt tarafı gerçeği şakayla karışık bir şekilde söyledim."

Göz ucuyla Anıl'a baktı. "Anıl'ın yersiz şakalarıyla bunu aynı kefeye koymazsan sevinirim."

Anıl, mavi gözlerini büyütürken yumruğunu sıkıp havada salladı. "Üstüne atlarsam görürsün yersiz şaka nasıl oluyormuş."

Anıl ve Koray durup birbirlerine dik dik bakmaya başladıklarında Barış'la birbirimize baktık. Olgun olanın her zaman Koray olduğunu sanıyordum ama hayır, bu odadaki en olgun kişi Barış'tı. Barış'ın çatlasa bile yıkılmaz duvarları vardı ve bu duvarların gölgesinde sevdiklerini ağırlamaya bayılıyordu. Yine de dozu kaçırmıyordu.

Bir katil olmasaydı, harika bir insandı. Belki bu söylediğim yanlıştı ama içten içe duvarlarını esnetip içeri alabileceği birini hak ettiğini düşünüyordum. İçeri birini alacak ve kendini o kişiye adayacaktı. Umut edecek ama umut ettiği yerden kırılmayacaktı. Mutlu olacaktı Barış Atasoy.

Barış, onu düşündüğümü anlamış gibi uzanıp elimden tuttu. "Tek başına değilsin, bunu biliyorsun, değil mi?"

Yutkunmaya çalıştım ama beceremedim. "Deniyorum."

"Üzgünüm," diye fısıldadı çaresiz bir şekilde. "Çok çok çok üzgünüm." Başını iki yana sallarken sanki ne kadar çok üzgün olduğunu söylerse söylesin yeterli gelmeyecekmiş gibi göründü. "Zamanı geriye alabilseydim kendim için değil, senin için çabalardım, yemin ederim. Kardeşini kaybetmemen için elimden geleni yapardım. Üzgünüm, bu eller..." Tuttuğu elimin üstüne diğer elini yerleştirdi. "Bu eller yalnızca ölümü kolaylaştırıyor sanırım. Kurtarmayı beceremiyor bu eller."

Bazı düşüncelerimizin benzer olduğunu fark ettim. Boşta olan elimi kaldırıp elinin üstüne yerleştirdim. "Geçmiş benim için geçmeyecek ama sizin için geçebilir. Bu ellerin birilerini kurtardığından emin olmadan ölme çünkü biliyorum, kurtarabilir."

Barış yaklaştı ve ellerini ellerimden çekip bana sıkıca sarıldı. Kalp atışları öyle hızlıydı ki, bir gün bu kalbin iyi şeyler için

bu denli hızlı attığına şahit olmayı çok isterdim. Şimdi kaybın, acının, çaresizliğin, korkunun kalp çarpışıydı. Kalbi kanayarak çırpınıyordu.

Odanın kapısı gıcırdayarak aralandığında bunun son anlarımız olduğunu bir kez daha çok acı bir şekilde hissettim. Barış bana daha sıkı sarıldı.

"Güçlü ol," dedi yalvarır gibi bir tonda. "Nerede olursan ol, güçlü ol. Ne kadar güçlü olabildiğini biliyorum, ne kadar ileri gidebileceğini bildiğim kadar. Dinlen, alış, iyileş ve beni görmeye gel. Seni bekleyeceğim." Hafifçe geri çekilip alnıma bir öpücük bıraktı. Gerçek bir ağabey gibi hissettiriyordu. "İçinde bir kötü olabilir ama sen benim kötüm değilsin. Yerlerde sürünmeyi, durmadan acı çekmeyi, yenilmeyi hak etmiyorsun. Sakın bütün bunları hak ettiğini düşünme." Gözlerimin içine uzun ve anlamlı bir şekilde baktı. "Gerekirse onu öldür, kendini değil. Sakın kendine zarar verme, sarışın."

Barış, beni son kez kendine çekip sıkıca sarıldı, saçlarımın arasına derin bir öpücük bıraktı ve geri çekildi. İki polis arkadan yaklaşıp onu kelepçeleyip götürdüklerinde çaresiz bir şekilde ardından bakakaldım.

Bir parçam koptu gitti.

"Asır ortaya çıkacaktır," diyen Koray'a çevirdim bakışlarımı. Sakinleşip her zamanki hâline dönmüştü. Aramızda her zamanki gibi belli bir mesafe vardı. "Bunu yaptığında ve senin karşına çıkıp o çok sevdiğin gülüşünü sana attığında, benim için suratına bir yumruk at." Şaşırtıcı bir şekilde gülerken aramızdaki mesafeyi aşmak için adımladı. "Hak ettiğini o da biliyor, biliyorum." Hiç beklemediğim bir anda uzanıp bana sarıldığında ellerim havada asılı kaldı. Bana sıkıca, kalbinden gelerek sarıldığına inanmakta zorlanıyordum. "Şunu da bil, sarışın, senden hiç nefret etmedim. Sana yardım eli uzattığım ve bazı anlarda sen farkında olmasan da akıl verdiğim için hiç pişman değilim. Asır benim dostumdu ama sen bazı dostlukların

zarar verebildiğini bana kanıtlayan bir ayna oldun. Yaşa, 17 Numara. Yaşamana hepimizin ihtiyacı var."

Koray da kelepçelenip götürüldüğünde bir parçam daha kopup gitti.

Sıra Anıl'a geldiğinde dolu gözlerimde tuttuğum gözyaşlarım bir bir akıp gitti. Onun dolu gözleri karşısında gözyaşlarımı yuvalarında tutamadım. Sıkıca sarılıp sakinleştirmeye çalışsa bile başaramayacağını o da biliyordu. Sakinleşemezdim.

"Barış kadar güzel konuşamam ya da Koray gibi büyük adımlar atmanı bekleyemem ama ben buradayım." Saçlarımı okşamaya başladı. "Ben hep burada olacağım, sarışın." Sesi bir mırıltı gibi hafif, rahatlatıcı tonda çıkıyordu. "Seni ilk gördüğüm andan beri sende beni çeken bir şeyler vardı. Kız kardeşim gibi görünüyordun, onun gibi masum geliyordun ve içten içe seni güldürmem gerekiyor gibi hissediyordum. Sanki sen hep mutlu olmalıydın ama elimden pek de bir şey gelmiyordu. Keşke daha fazlası gelseydi, sarışın. Keşke benim de senin gibi bir şeyleri değiştirebilecek gücüm olsaydı." Sesi hafifçe titredi. "Kız kardeşim de nasıl bir canavar olduğumu öğrendi. Benden nefret ediyor, iğreniyor, biliyorum. Haklı da." Titreyip çatlayan sesini öksürüp düzenledi. Hafifçe geri çekilip yüzümü ellerinin arasına aldı ve bana gülümsedi. "Şimdi yollarımız ayrılıyor, benim tatlı sarışınım. Bir gün yeniden görüşene dek kendine iyi bak, tamam mı?"

Dudaklarımı hafifçe aralayıp ona içimden geçenleri söylemek istediğimde elinin tekini yüzümden çekip işaret parmağını dudaklarımın üstüne bastırdı. Kaşlarını kaldırdı ve gözlerini büyüttü.

"Şimdi değil." Sağ yanağıma bir öpücük bıraktı. "Yeniden görüştüğümüzde söyle ne söyleyeceksen. Günahlarımdan arındığımda rahatlat içimi." Sol yanağıma da bir öpücük bıraktı. "Görüşürüz, benim tatlı sarışınım."

Anıl geri çekildiğinde onu kelepçelediler ve tek bir kelime etmemi beklemeden onu da odadan çıkardılar. O anda kimsesiz kaldım. Dudaklarım aralık, nefes alamaz bir hâlde bakakaldım arkalarından. *Durun*, diyemedim. Bunca sözün altından kalkamayacağımı haykıramadım.

Anıl'ın peşinden birkaç adım atmıştım ki odanın kapısı gürültüyle kapandı. Doktor Leyla odadaydı ama sanki yapayalnızdım. Çaresiz, kimsesiz, hislerinde ve günahlarında boğulmuş bir canavar gibi.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soran Doktor Leyla'ya döndü dehşetle büyüyen gözlerim. Her zamanki gibi temkinli görünmesine rağmen kendimi onun adına o kadar tehlikeli hissettim ki birkaç adım gerileyerek uzaklaştım. "Neyden kaçıyorsun, Defne?"

Elimin tekini boğazıma sardım ve işaret parmağımı kendime çevirip göğüs kafesime vurdum. "Kendimden." Kuramadığım cümleler yakıcı bir madde gibi boğazıma yapışıp canımı yakmaya başladı. "Sana zarar vermekten." Biraz daha gerilerken kendime sığınacak bir köşe aradım. "Onun bu zayıf ânımdan faydalanıp beni ele geçirmesinden."

Doktor Leyla bana bir şeyler söylemek için dudaklarını aralıdıysa da odanın kapısı bir kez daha açılınca kelimeler boğazına dizildi. Annem ve babam polis eşliğinde içeri girdi. Annemin dolu gözlerini, bana sarılmak için can havliyle açtığı kollarını ve babamın sakin görünümüne rağmen gözlerine yansıyan acıyı görünce zihnimde bir şey koptu. Bu kadarı bana fazla geldi. Duygusal boşlukta kaybolup orada kıvranmaya başladım.

"Durun!" diye çığlık attım bilinçsiz bir şekilde. "Her şey dursun bir saniye." Hızla gerileyip duvara çarptım. "Susun."

Dünya aniden bulanıklaştı. Öyle büyük ve karmaşık bir duygu yoğunluğunun pençesine düştüm ki ayaklarım neredeyse yerden kesildi. Açıldığım yerden yeniden içime kapandım.

Yukarı çıktıkça daha sert bir darbe aldım ve daha derine çöktüm. Ben derine çöktükçe o yükseldi, yüzeye çıkacak arayı bulup bana saldırdı. Hissettikçe hissettiğim yerden vurdu beni. Onun açığı hislerimdi ve hislerim de en zayıf noktam.

Ailem, Doktor Leyla ve odadaki diğerleri delirdiğimi düşünüyordu, biliyorum. İnkâr etmek istiyordum.

Deli değilim ben. Sadece bazen kontrolümü kaybediyorum. Deli değilim ben. Sadece bazen baş edemiyorum. Deli değilim ben. Sadece bazen kaybetmeye dayanamıyorum.

Akıl hastanesinin önünde, sakinleştirilmiş bir hâlde bekliyordum. Önümde uzanan beyaz binaya, sessiz ön bahçeye bakıyordum. Gözlerim şiş, dudaklarım kuru ve çatlak, burnum nefes alamayacağım kadar tıkalı bir hâldeydi. Farkında olmadığım bir anda fazla çığlık atmış olmalıydım ki boğazım yanıyor ve sesim bir fısıltıdan ibaret çıkıyordu. Doğru düzgün adım bile atamıyordum. Attığım adımlar birbirine karışıyordu, sıkça kendi ayaklarıma dolanıp yere düşecek gibi oluyordum. Yanımdan bir an olsun ayrılmayan görevli olmasaydı, onlarca kez yere düşmüş ve birkaç kemiğimi kırmıştım.

Dönüp arkama bakmayı ve orada annemle babamı görmeyi çok isterdim. Onlarla vedalaşmak için vaktim olmamıştı. Daha doğrusu vaktim olmuştu ama o anlarda kendimde değildim. Kendime geldiğimde akıl hastanesine giden yolda ilerleyen aracın içindeydim.

Doktor Leyla'nın arabada söylediğine göre tedavimin ilk üç ayında kimseyle iletişim kuramayacaktım. Bunun beni tetikleyen bir şey olduğunu ve tedavinin en önemli adımlarından biri olduğunu söylemişti. Annemi ve babamı dahi göremeyecektim. Üç ay boyunca yalnızlığımın boyu beni bile aşacaktı.

Yolu yarıladığımız sırada Doktor Leyla'ya dönüp kardeşimin mezarını ziyaret edip edemeyeceğimi sorduğumu hatırlıyorum.

Bir kere... Sadece bir kerecik kardeşimle konuşmama izin vermesini rica etmiştim. Bunun oldukça tehlikeli olacağından ve tutunduğum tek dalın bu olduğunu düşündüğünden bahsetmişti. Anlayamadım.

Akıl hastanesinin çift kanatlı kapısından içeri girdik. Giriş katta danışmanın ve Doktor Leyla'nın söylediğine göre iyileşme ihtimali yüksek hastalar vardı. Mavi, pek numarası olmayan üniformalardan giyiyorlardı. Odalarının kapıları kilitli değildi. Kendilerine ait eşyaları yanlarında tutabiliyorlardı. Aileleriyle görüşebiliyorlardı, daha az ilaç alıyorlardı ve kısa süreliğine buradalardı. Kafalarını toplayana kadar.

Sarı üniforma giyenler orta seviyede hastalardı ve orta katlarda kalıyorlardı. Odalarının kapılarının kilitli olup olmayacağına doktor karar veriyordu. En çok sesin olduğu kat bu kattı. Türlü türlü hasta vardı ve hangisinin tehlikeli olduğunu anlamak imkânsızdı. Doktor kontrolünde bazıları aileleriyle görüşebiliyordu. İlaçlarının dozları orta seviyedeydi ve zaman aralığı değişkendi. Bazıları birkaç ay kalırken bazıları dokuz yıldan uzun süredir buradaydı.

En üst kattakiler turuncuya yakın bir üniforma giyiyorlardı. Camlı, fanusa benzer odalarda kalıyorlardı. İyileşme ihtimali en düşük hastalar orada oluyordu. Kapıları her daim kilitliydi ve bazılarının kapılarının önünde nöbet tutan hasta bakıcılar vardı. Tehlikelilerdi. Ne aileleriyle görüşebiliyorlar ne de bu binada doktor dışında herhangi biriyle tek kelime konuşabiliyorlardı. İlaçlarının dozları o kadar yüksekti ki çoğu zaman kendilerinde olmuyorlardı. Bazıları ölene dek burada kalacaktı.

Doktor Leyla'nın peşine takılıp onun odasına götürüldüm. Beni dünyanın en rahat koltuğu olduğunu iddia ettiği kırmızı koltuğuna oturtup masanın ardına geçti. Gözlüğünü takıp yüzüne düşen birkaç tutam beyaz saçını kulağının arkasına sıkıştırdı.

Çok yorulmuştum. Zorla dik tuttuğum omuzlarımı serbest bırakıp *yoruldum* diye çığlık atmamak için kendimi çok zor tutuyordum. Kendi hâlimde bırakılmaya çok ihtiyacım vardı.

"Orta kattaki odalardan birini senin için hazırladık. Artık kendine ait bir odan olacak. Sana sarı renkte bir üniforma vereceğiz."

Orta seviyede tehlike arz ediyorum demekti bu.

"Sarıyı severim," dedim tiz bir sesle. Başka bir yorumum yoktu. Doktorun bana ne yapacağıyla da ilgilendiğimi söyleyemezdim. İlgilendiğim şey hâlâ dışarıdaydı.

"Tedavini üç döneme ayırdım. Her dönem altı aylık süreci kapsıyor. İlk dönemin ilk yarısının sonunda ailenle görüşebileceksin. Ailenle ve sevdiklerinle."

Dudağımın kenarı alaycı bir şekilde kıvrılınca Doktor Leyla'nın kaşları merakla havalandı. "Sevdiklerim?" Alaycı gülümsemem histerik bir kıkırtıya dönüştü. "Mezarını bile ziyaret etmeme izin vermediğin kardeşim gibi mi mesela?"

"Doğru zamanda, en sağlıklı şekilde kardeşinin mezarını ziyaret edebileceksin."

"Doğru zaman?" Ağız dolusu gülmeme rağmen içimde en ufak bir kıpırtı yoktu. "Ya o doğru zaman asla gelmezse?"

"Gelecek," diye diretti Doktor Leyla. "Önce kendine sonra bana güven, Defne, gelecek. Birlikte atlatacağız bunu. Birlikte iyileşeceğiz. Hatta belki de ilk aşamada, sadece aylar sonra kardeşini ziyarete gidebileceksin."

"Ya iyileşemezsem?"

"O hâlde ikinci dönem de birlikte olacağız. Sen kendini iyi hissedene dek sürecek bu. Bir gün sağlığına kavuşacaksın. Umudunu kaybetme."

"Umut." Kelimeyi sırıtarak söylerken dilimin ucunun yandığını hissettim. Bir kelime nasıl oluyordu da dilimin ucunu yakabiliyordu? İnançsız olmak bazen bazı kelimelerin kor alevlere bulanıp dilimizin ucunu yakmalarına sebep olabiliyordu.

İnançsızdım. Umuda inancımı kaybetmiştim. Umut yoktu. Umut hiç var olmamıştı. "Umut yalnızca dört harften oluşan boktan bir kelime." Koltuğun kollarından destek alarak ayağa kalktım. "Umut, bir kandırmaca. Umut diye bir şey yok. Umut etmek öldürür."

Kapıya doğru adımladığımda Doktor Leyla, "Defne," diye seslendi. "Bekle lütfen. Konuşmamız gerek. Sana prosedürü anlatacağım. En hızlı şekilde ilerleme kaydetmek istiyorum. Bu yüzden seninle konuşmama müsaade et. İkimizin de bir şeyleri anlamaya ihtiyacı var."

"Zamanla," demekle yetindim. Kapının kulpunu tutup indirdiğimde Doktor Leyla bir kez daha beni durdurdu. "Lütfen bekle. Sana odana kadar eşlik etmesi için görevli hemşireyi çağıracağım. Odaya yerleşmene yardım ettikten sonra sana bir kâğıt ve kalem verecek. O kâğıda düşüncelerini yazmanı istiyorum. Sizlere daha iyi yardım edebilmek için gerekli gördüğüm bir yöntem bu. Günlük gibi düşün. Her gün bir sayfa istiyorum."

Kapıyı açmadan önce Doktor Leyla'ya kısa bir bakış attım. "Günlük, özel bir şeydir."

"Burada özel yok."

Ters bir bakış, derin bir nefes. Sessiz kalıp odadan çıkmam için bu kadarı yeterli oldu. Kapının önüne çıkıp sessiz koridorda biraz ilerledim. Nereye gitmem gerektiği konusunda pek bilgim olmadığı için mecburen burada hemşireyi beklemem gerekiyordu. Bu yüzden, ilerlediğim koridordaki banklardan birine oturup beklemeye başladım.

Kat sessizdi. Aşağıdan yükselen sesler boğuk bir şekilde yukarıya ulaşıyordu ama o kadar. Rahatsız edici düzeyde değildi. Ayaklarımı öne doğru uzattım, ellerimi ceketimin cebine yerleştirdim ve başımı duvara yasladım. Gözlerimi kapatıp uğuldayan sessizliğe eşlik eden boğuk gürültünün garip karışımını

dinledim. Çok garipti. Iki ayrı dünyanın arasında sıkışmış gibi hissettiriyordu.

İşte akıl hastanesi. Yeni bir sayfa. Sözde bir umut. Her şey bundan ibaret.

Düşünecek ne çok şeyim var.

Düşünecek hiçbir şeyim yok.

İşte bu kadar.

Akıl hastanesinin beyazlara bürünmüş sessiz koridorunun parlak zemininde gıcırdayarak yükselen ayak sesleri, garip düşüncelerimi yarıda kesti. Oysaki düşünecek çok şeyim var, hayır, hiçbir şeyim yok kavgasına tutuşmaya hazır bir hâldeydim.

Ayak sesleri gittikçe yaklaştı ve çok yakınımda aniden kesildi. Hemen ardından, oturduğum banka birinin oturduğunu hissettim. Gıcırdayan ayakkabıların sahibi usulca yanıma oturmuştu ve sanırım şu an dik dik bana bakıyordu.

Sıkıca kapattığım gözlerimi hafifçe aralayıp kim olduğuna baktım. Tam da hissettiğim gibi bana dik dik bakan bir adam hemen yanımda oturuyordu. Otuzlu yaşlarının sonunda, iri yeşil gözlü, koyu kahverengi saçlarını kısacık kestirmiş bir adamdı. Ellerini dizlerinin üstüne yerleştirmiş, omuzlarını öne eğmişti. Bir deri bir kemik diyebileceğim kadar zayıftı. İnce dudakları yara içindeydi. Göz altları mordu ve korkunç görünüyordu.

Ona baktığımı birkaç dakika sonra fark etmiş gibi uzunca bir süre sonra, "Selam," dedi. "Nasılsın?"

"Selam," dedim çekingen bir şekilde. Konuşmak istemiyordum aslında ama nasıl davranmam gerektiğini bilmiyordum. Üniforması sarıydı, orta seviyeydi. Belki tehlikeli belki de tehlikeli denemeyecek kadar sakin.

"Hatırladım seni," dedi ben sessiz kalınca. "Hemşireler senin için çok korkunç dediler, hatırladım." Yaralı dudaklarının kenarları şaşırtıcı bir şekilde kıvrıldı. "Katilmişsin sen." Elinin

tekini dizinden çekip bana uzattı. "Memnun oldum, ben de öyleyim."

Şaşkınlıktan ne yapacağımı bilemez bir hâlde bacaklarımı topladım ve oturduğum yerde doğruldum. Bana uzattığı elini tutmak için uzattığımda elini geri çekti. Benim elim havada kalırken o, elini yeniden dizinin üstüne yerleştirdi. Başımı hafifçe yana yatırırken havada öylece asılı kalan elime baktım. *Bu adam kafayı mı yedi*? demek isterdim ama şöyle ki...

Elimi geri çektiğimde bir elime bir de yüzüme dik dik baktı. Hemen ardından kaşlarını havaya kaldırdı. "Kardeşin ölmüş, çok üzüldüm." Kalbim tekledi. "Benim de kızım öldü, bir de karım." Kanımın çekildiğini hissettim. "Onları ben öldürdüm ama isteyerek olmadı." Kanım çekilmedi, kanım dondu. "Beni bu yüzden deli sanıyorlar. Cinnet hâliymiş falan." Dudak büküp tek elini havada savurdu. "Manyak bunlar, manyak."

Derin bir nefesi içime çekerken göz ucuyla Doktor Leyla'nın odasına doğru baktım. Koridorda ikimizden başka kimse yoktu ve bu adam cinnet geçirip ailesini öldürmüştü. Cinnet geçirip beni de öldürebilirdi ya da ben kişilik değiştirip onu öldürebilirdim.

"Ne zamandır buradasın?" diye sordum konuyu değiştirmek istercesine. "Hangi katta kalıyorsun?"

Elini kaldırıp iki parmağını gösterdi. "İki." Bir parmak daha ekledi. "Ama üç olacakmış."

"Ne üç olacakmış?"

"Üçüncü seviye." Sertçe yutkunmam gerekti. "Şu camlı odalar var ya." Koridorda boş bir noktayı işaret etti. "Onlardan birinde kalacakmışım. Daha güvenliymiş."

"Ne zamandır buradasın?" diye sorumu tekrarladığımda, dudak büküp düşünür gibi yaptı. "Sanırım bir yıldır buradayım. Bir yıl bir hafta önce karımı ve kızımı öldürdüm. Önce hapis dediler ama sonra nedense beni buraya getirdiler."

"Onları isteyerek mi öldürdün?"

"Evet."

"Ne?"

"Evet," diye tekrar ederken bu çok komik bir şeymiş gibi gülmeye başladı. "Deli miyim ben? Tabii ki isteyerek öldürdüm. Aslında üçümüzü de öldürecektim. Mutsuzduk, dayanamıyorduk. Ölürsek her şeyin daha güzel olacağını sandım. Ölme sırası bana gelene dek her şey harika ilerliyordu. Kendimi öldürmeyi beceremedim. Kaçtım, saklandım. Sonra neden kaçıp saklandığımı anlayamadım. Polise gittim, durumu anlattım. Sonra bir baktım, buradayım. Sence neden?"

Uzunca bir sessizlikten sonra adam kaşlarını bir cevap beklercesine ısrarla yukarı kaldırdığında, "Hiçbir fikrim yok," demekle yetindim. Söylenecek hiçbir şey yoktu.

Oldukça rahatsız hissettiren dev yeşil gözlerine bakmak istemediğim için kafamı çevirdim. Kafamı çevirdikten sadece birkaç saniye sonra beni dürttü.

"Hemşireler dedikoduyu çok sever." Ona dönüp baktığımda gözlerini kısmış, gülüyordu. "Dokuz yıl, hayır, neredeyse on yıl önce de buradaymışsın. Küçük bir kız çocuğuyken arkadaşını öldürmüş ve unutmuşsun. Keşke ben de senin gibi unutabilsem."

"Unutmanın iyi bir şey olduğunu mu sanıyorsun?" diye sordum aniden yükselen bir öfkeyle. "Unutunca geçiyor mu?"

"Geçmiyor mu?"

"Geçmiyor." Sesim kısık ve çatlak olmasına rağmen olabildiğince yükseldi. "Unutunca daha kötü oluyor. Unutunca kendini iyi bir insan sanıyorsun. Unutunca masum olduğunu haykırıyorsun. Sen unutunca her şey geçer, biter sanıyorsun ama geçmiyor, bitmiyor. Çünkü sen unutsan da unutmayanlar var. O unutmayanlar unuttuklarını sana en kötü şekilde hatırlatıyorlar. Öyle acımasız oluyorlar ki unutmamış olmayı diliyorsun."

Adam, yeşil gözlerini iyice büyütüp başını omzuna doğru yatırdı ve uzunca bir süre bana o şekilde baktı. Sanki gözlerimin ardında bir şey vardı ve onu görmeye çalışıyordu.

Normalde olsa korkunç derdim. Bu durum, bu adam korkunç. Ondan kaçmalı ve saklanmalıydım ama hayır, hiç korkunç gelmiyordu. Alışmıştım çünkü, anlamıştım. Bazı zamanlarda ondan pek de farkım yoktu. Hatta ondan daha tehlikeliydim. Çok daha tehlikeli.

Bir hemşire aniden yanımızda belirdi. Önce bana baktı, beni baştan aşağı anlayamadığım bir şekilde süzdü ve hemen ardından yanımdaki adama döndü.

"Senin burada olmaman gerekiyordu," dedi ılımlı bir sesle. "Odan henüz hazırlanmadı. Şimdilik eski odana geri dön lütfen." Adam gözlerini kapatıp sıktı ve geri açtığında donuk gözleri düzelmişti. Ayağa kalkıp hemşireye baktı, ona gülümsedi. "Yeni odamı görmek için sabırsızlanıyorum."

Adam hemşirenin yanından geçip gideceği sırada hemşire, "Dur bir dakika," diyerek onu durdurdu. "Defne'ye kötü bir şey söylemedin, değil mi? Ona anlatmaman gereken şeyler anlatmadın."

Hiç anlatır mı?

Adamın dudaklarında sinsi bir gülümseme peyda oldu. Hemen ardından koca bir kahkaha patlatırken, "Anlattım," dedi ve koşarak koridorun sonuna ilerleyip gözden kayboldu.

Sanırım bütün bunlara da alışmam gerekiyordu.

Hemşire cebinden telefonunu çıkarıp birine bir mesaj gönderdi. Hemen ardından telefonunu cebine geri koyup bana döndü ve gülümsedi. Elindeki dosyayı kaldırıp salladı.

"Hadi, benimle gel. Odanın ve ilaçlarının bilgisini aldım. Üç aylık programımız hazır." Dosyanın içinden çıkardığı kâğıt parçasını bana uzattı. "Bu senin." Bir de kalem uzattı. "Bugün senin için çok önemli bir gündü. Bugünle ilgili düşündüklerini yazmak sana iyi gelecek."

Kalemi alırken kendimi gülmeye zorladıysam da becerememdim. Gerçekten bunu yapacağıma inanmaları bir noktada komikti ama gülmeye mecalim yoktu.

Birlikte aşağı indik ve 117 numaralı odanın önünde durduk. Oda numarasına dik dik bakarken hemşirenin de bana dönüp baktığını hissettim. Bekledi ve bu bekleyişin bir amacı olduğunu anlamamı sağladı.

Oda numarası bilinçli bir seçimdi.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sorduğunda, elimi kapıya uzatıp metal numaraları tek tek yerinden sökerek ağzına sokmak istediğimi söylemek yerine sessiz kaldım.

"Neden?" diye sordum sadece. Tam nedenini gerçekten merak ediyordum. Neden bunu yapma gereği duymuşlardı? Neden aylardır maruz kaldığım, gördükçe nefret edeceğim iki rakamın bir araya geldiği bu odayı uygun görmüşlerdi?

"Kabulleniş." Hemşire odanın kapısını açıp itti. "Doktorun bunu kabullenmeni ve hayatın bir parçası olduğunu anlamanı istiyor. Bir ve yedi rakamlarının bir araya gelmesi senin için sorun olmaktan çıkmalı."

Hiçbir şey söylemeden odadan içeri girdim. Odanın ortasında durup etrafı incelemekten kendimi alamadım. Perdesiz bir pencere, kenarları ahşap, ince süngerli bir yatak, kilidi olmayan bir dolap, yüksek ve ulaşılmaz tavan, göz yoran beyaz floresan ışıklar. Oda bundan ibaretti.

Hemşire hemen yanımda durdu. "Yalnız kalacaksın." Bunu bir lüksmüş gibi söylemişti. "Doktor Leyla özellikle yalnız kalmanı istedi." Elindeki dosyayı karıştırırken bana rutini anlatmaya başladı: "Sabah 05.30'da kapılar ve ışıklar açılır. Temizlik görevlileri odanı temizlerken kahvaltıya inmen gerekiyor. Her şey ilaç saatine göre ayarlanmış durumda. İlaçlarını aldıktan sonra banyo saati geliyor. Duşların ve tuvaletlerin kapıları kapanıp kilitlenmiyor. Bu senin için başta sorun olacaktır ama alışacaksın."

Alışmak?

Alışmayı reddettiğim ama alıştığım onca şeyden sonra bunlar pek de büyük sorunlar gibi gelmiyordu. Yine de mahremiyet isterdim. Yalnız, sessiz ve temiz bir ortam. Kilitleyip güvende hissedeceğim kapılar.

"13.00 ile 16.00 arasında bahçe saati. Her gün mutlaka bahçeye çıkmanı, yürüyüş yapmanı ve temiz hava almanı tavsiye ederim. Kendini odaya kapatacak olursan dengen iyice bozulur ve süreç uzadıkça uzar."

Kendimi çok kez odaya kapatmıştım. Beni bu hâle getirenin kapalı kapılar, dört duvar olduğunu hiç sanmıyordum.

"Bir saat sonrasında akşam yemeği ve yeniden ilaç. Her gün mutlaka arama yapılıyor. Bu da diğerleri gibi bir rutin. Sağlığın ve güvenliğin için."

Hemşire anlatacaklarını anlatıp odadan çıktığında ve kapıyı kilitleyip beni dört duvarın arasında yalnız başıma bıraktığında uzunca bir süre olduğum yerde bekledim.

Aylar önce, 17 Numara olduktan kısa bir süre sonra bir şey söylemiştim. Oradan ya delirerek ya da ölerek çıkacaktım. Ya elim, kolum, zihnim bağlı bir şekilde ya da tabutta.

Delirdim.

Bu bir mucize miydi ya da şaşırmış mıydım?

Hayır.

Aslında ben ölmeyi bekliyordum.

Keşke ölseydim.

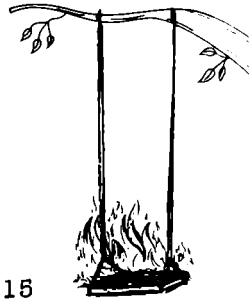

BÖLÜM 15

Akıl hastanesinde sessiz sakin geçirdiğim üçüncü aydı. Sessiz ve sakin. Konuşmadan. Tek kelime etmeden. Ağlamadan. Çığlık dahi atmadan geçirdiğim üçüncü ay.

Üçüncü ay olduğunu bilmemin tek sebebi ise ilk dönemin tamamlandığının bana söylenmiş olmasıydı. Doktor Leyla *ilk üç ayını tamamladın ama hiçbir gelişme gösteremedin* demek için beni odasına kadar çağırmıştı.

Odasının olduğu koridorda, odasına en yakın bankta oturuyordum. İçeride başka bir hasta vardı ve sıramı beklemem gerekiyordu. Hemşire beni buraya kadar getirmiş ve ortadan kaybolmuştu.

Üç aydır delicesine boğuştuğum en büyük his, özlemdi. Annemi, babamı ve Onur'u delicesine özlemiştim. Annem ve babamla bir gün görüşebilecektim ama Onur'la görüşemeyeceğimi bilmek beni her geçen gün daha da mahvetmişti.

Sessiz olmak burada iyi bir şey değildi. Hastalar genelde çığlık atar, kilitli kapılara yumruklarını geçirirler ve koridorda deli önlüğüne bağlanmış bir hâlde sürüklenirlerdi. Sessiz kalmaları istenirdi.

Benim için durum farklıydı. Sesimi çıkarmamı, bir şey söylememi, en azından en ufak bir tepki göstermemi bekliyorlardı.

Yapamıyordum.

Kendimi kaybetmiştim ve bir türlü bulamıyordum.

Duvarlar üstüme üstüme geliyor, zemin sarsılıp ayaklarımın altından kayıyordu ama bina üstüme yıkılsa yine de müdahale edecek durumda değildim. Sessiz, hissiz ve kimsesiz. Olması gerektiği gibi.

Anı kollayan, avını bekleyen sinsi bir avcıydım yalnızca. Bu yüzdendi sessizliğim, sakinliğim. Ve herkes bunun farkındaydı.

Doktor Leyla'nın odasının kapısı açılınca, banktan kalkıp koridorda odaya doğru ilerlemeye başladım. Adımlarım sessiz ve sanki hiç yokmuşum gibiydi. Sesli nefes almayı bile unutmuştum açıkçası.

Doktor Leyla'nın odasından içeri giren hasta bakıcıları gördüğümde kapının birkaç adım gerisinde durup bekledim. Bir heykele dönüştüm oracıkta.

"Hasta değilim ben!" diye haykırdı genç bir kız. "Deli değilim."

Sesi garip bir şekilde tanıdık gelince kaşlarımı çatıp başımı omzuma doğru yatırdım. Henüz doktorun odasından çıkarılmamıştı ama sesi dışarı taşıyor, koridorda yankılanıyordu. İçeride bir şeylerin düşüp kırıldığını, devrildiğini duydum.

Onu birazdan sakinleştireceklerdi. Yüksek dozda sakinleştiriciye maruz kalacak ve uzunca bir süre kendine gelemeyecekti. Nerede olduğundan kim olduğuna kadar her şeyi unutacaktı. Aklı bir karış havada, odanın beyaz duvarlarına bakarken bulacaktı kendini. Sonra yavaş yavaş hatırlamaya başlayacak ve her şey tekrar edecekti. Tekrar, tekrar, tekrar...

"Beni burada tutamazsınız," diye bağırdıktan sonra boğazından bir çığlık koptu. "Annem öldü benim. Annemi öldürdü o adam. Anlamıyorsunuz, dinlemiyorsunuz. Deli değilim ben."

Sesi gittikçe kısıldı ve hemen ardından derin bir sessizlik koridorda peyda oldu. Susturuldu, sindirildi. Kabul etmese de kabul etmiş gibi davranıldı. İstemese de zorlandı.

İki hasta bakıcının kollarından sıkıca tuttuğu genç kız odadan çıkarıldı. Onunla ilk anda göz göze geldik. Yeşile çalan mavi gözleri, omuzlarından aşağı dökülen uzun kahverengi bukleleriyle bu görüntü oldukça tanıdıktı. Onu tanıyordum, o da beni tanıyordu.

Alâ Karademir.

Akıl hastanesine kapatılmadan, kardeşim ölmeden önce bana yardım eli uzatan genç kız. Beni kardeşime götürmüştü Alâ Karademir. Belki o olmasaydı, kardeşimi son kez görme fırsatını bile yakalayamayacaktım.

O zaman annesinin arabasını kaçırdığından bahsetmişti ve şimdi annesinin öldürüldüğünü söylüyordu. Annesi öldürülmüş ve aklını mı yitirmişti? Yoksa hikâyenin öncesi ve sonrası mı vardı? Tam olarak neden buraya, benimle aynı yere düşmüştü?

Beni gördü, dudaklarını aralayıp adımı fısıldar gibi oldu ama o kadar. Bir cümle dahi kuracak durumda değildi ve bir süre de olmayacaktı. Belki de bu ânı hatırlamayacaktı.

Hasta bakıcılar onu götürürken arkasından bakakaldım. Birkaç ay onu nasıl da değiştirmişti öyle. Zayıflamış, bir deri bir kemik kalmıştı. Canlı yüzü çökmüş, göz altları iyice morarmıştı. Tehlike hoşuna gidiyordu ama şimdi kendisi, bahsettiği tehlikeden daha fena görünüyordu. Tehlikenin kendisine dönüşmüş gibiydi.

Ne yapmıştı?

Daha çok küçüktü. Bu yaşta nasıl akli dengesini yitirmişti?

Bir an kendi düşüncelerime gülecek gibi oldum. On iki yaşında akli dengemi yitirdiğimi bir anlığına unutmuştum.

Onun ardından bakakalıp hakkında düşüncelere dalmışken Doktor Leyla, "Defne," diyerek dikkatimi üstüne çekti.

Kapının önünde durmuş, beni izliyordu. "Üç aydır ilgini çeken tek şey, başka bir hasta mı?"

Gözlerimi kırpıştırmakla yetindim. Odadan içeri girip gerçekten rahatsız olan kırmızı koltuğa oturdum. Doktor Leyla da masanın arkasındaki yerini alıp her zamanki gibi dosyamın güncel hâlini karıştırmaya başladı. Konuşmamama rağmen dosyaya bir şeyler karaladı, yüzüme bakıp çıkarımlarda bulundu.

"Üç aydır tek kelime etmedin."

Konuşmak istediğim kişi burada değildi.

"Hiçbir şey... Hiçbir şey yapmadın. Fazladan nefes dahi almadın. Bu ne demek, biliyor musun?"

Tepkisiz kaldım. Yine.

"İyileşmek istemediğini en sessiz şekilde suratımıza haykırdın. Çabalamadığını ve çabalamayacağını..."

En azından anlamışlardı.

"Aileni görmek istediğini sanıyordum."

İlgimi çeken tek cümlesi bu olmuştu. Gözlerim büyürken kaşlarımı kaldırmadan duramadım. Aylar sonra ilk tepkimi de o zaman vermiş oldum.

"Ailen," diye tekrar etti, tepki aldığını fark edince. "Aileni görmek istiyor musun? Bu sana iyi gelecek mi? Deneyecek misin?"

Kırılma noktam olurdu ve ben yeniden kırılmak istemiyordum. Yine de görmek istiyordum, konuşmak istiyordum onlarla. Sarılmak, Onur'u anmak. Çok ihtiyacım vardı. Buna her şeyden daha çok ihtiyacım vardı.

"Onları görebilir miyim?"

Aylar sonra kurduğum ilk cümle, sesimi uzun zamandır kullanmadığım için tiz, çatlak ve kısık çıkmıştı. Neredeyse kendi sesimi duymakta zorlanmıştım.

Doktor Leyla uzun zaman sonra bana genişçe, memnun bir şekilde gülümsedi. Heyecanlanmıştı. "Ailen burada."

"Ne?"

"Buradalar, seni bekliyorlar." Dosyayı kapatıp omuzlarını kaldırdı. "Sessizliğin sana iyi geleceğini sanmıştım ama bu, kendini kapatmana neden oldu. Hislerini geri istiyorum ve hislerini geri getirmenin tek yolu bu."

Hislerimi değil ama ailemi istiyorum. Ne pahasına olursa olsun.

Doktor Leyla beni bir odaya götürdü. Burada bir masa ve dört tane sandalye vardı. Pencere kenarında saksıda çiçekler, duvarda tablolar ve zeminde halı. Diğer odalar boştu, bütün bunlar olmadan ıssız.

Odaya girer girmez halının üstüne bastım, duvardaki tabloyu uzunca bir süre izleyip çerçevesine dokundum ve pencere kenarındaki çiçeği kokladım.

Hisler.

Hisler yalnızca insanlardan veya yaşanmışlıklardan ibaret değildi. Hissetmemizi istiyorlardı ama bize hissettirecek her şeyi elimizden alıyorlardı. Odamda bir çiçek, halı ve tablo olsaydı, belki de hissetmeyi deneyebilirdim. En azından eşyalara karşı güzel bir his.

Odanın kapısı açılınca bir hevesle arkama döndüm. Anneme koşup sarılmayı, babamın kollarınnın arasında güvende hissetmeyi çok özlemiştim.

Arkamı döndüğümde odadan içeri giren iki kişi annem ve babam değildi. Bir anne ve babaydı ama benim annem ve babam değillerdi.

"Defne," dedi kadın. "Merhaba."

Annemin yaşlarında güzeller güzeli bir kadındı. Onu tanımadığımı söylemeyi çok isterdim ama hayır, onu tanıyordum. On iki yaşında bir kız çocuğuyken bu yüzü defalarca görmüştüm. Bu kadının kızıyla oyunlar oynamış ve bu kadının kızını öldürmüştüm.

Hemen yanındaki adam kapıyı kapatmadan önce Doktor Leyla'nın içeri girmesini bekledi. Doktor Leyla büyük bir merakla olanları izliyordu. Her bir tepkimi, nefes alışımı dahi not ediyordu.

Kadının yanındaki adam, beni 17 Numara ilan eden adamın babasıydı. Bu adamın oğluna âşık olmuş, onun canını yakmış ve sonsuz acıya mahkûm edilmiştim. Gözleri maviydi, benim gibi. Kadının gözleriyse kahverengi, onun gibi.

Ne olduğunu sormak için deliriyordum ama soramıyordum. Sesim hepten kesilmişti. Önceden kendi isteğimle konuşmuyordum ama şimdi konuşamıyordum.

"Görüşmeyeli çok uzun zaman oldu," dedi adam, Asır'ın ve Işık'ın babası. Hakan Karahanlı.

"Belki son seferi hatırlamıyor olabilirsin," diye ekledi kadın, Asır'ın ve Işık'ın annesi. Ayşin Karahanlı.

Hatırlıyordum. Artık hatırlıyordum. Son sefer diye bahsettikleri, yine bu akıl hastanesindeydi. Beni görmeye gelmişlerdi. Ben bir odadayken kapı aralığından bana baktıklarını, bu sırada annemle konuştuklarını hatırlıyordum. Gelmişlerdi, görmüşlerdi ve gitmişlerdi.

Korkunç, dehşete benzer bir ifadeyle onlara bakakaldım.

Doktor Leyla, "Oturalım," diyerek ortadaki masayı gösterdi. "Daha rahat konuşalım."

Ayşin ve Hakan Karahanlı iki sandalye çekip masaya yerleşirken olduğum yerde durmuştum, bir milim dahi kıpırdamadan onları izliyordum. Kanım donmuştu.

"Defne, hadi sen de gel."

Doktor Leyla'ya çevirdim bakışlarımı. Dudaklarına yaydığı gülümsemeyi şimdi sköp almak istiyordum işte. Başarmıştı, hissediyordum ama hiç hissetmemem gereken şeyleri.

"Biz anlatalım isterseniz," dedi Ayşin Karahanlı. "Defne hatırlamakta güçlük çekiyor olabilir. Ona neden burada

olduğumuzdan ve bildiklerimizden bahsedersek belki kafasında bir şeyler oturur ve rahatlar."

"Evet," diyerek eşini destekledi Hakan Karahanlı. Asır yüz hatlarını babasından almıştı. "Annen yıllar önce vicdanının sesini dinleyip bize gerçekleri anlattığında buraya geldik, seni gördük. Işık için artık elimizden bir şey gelmiyordu ama arkadaşı için elimizden bir şeyler gelebilirdi. Sessiz kalmalıydık. O zamanlar en doğrusunun bu olduğunu düşünmüştük çünkü kendini kontrol edemeyen bir oğlumuz vardı. Onun sana zarar vermesinden ve katil olmasından korkmuştuk. Onu korumaya çalışırken aslında ona zarar verdiğimizi fark edemedik."

"Zarar verdiğimizi anladığımızda çok geçti," diye devam etti Ayşin Karahanlı. "Asır artık kontrol edilemez bir hâle gelmişti. Dayanamıyorduk. Gerçeği bilirken acısını dizginleyemez olmuştuk. Durmuyordu, sakinleşmiyordu ve bizim de canımızı yakıyordu. Senin bunu isteyerek yapmadığını biliyorduk, annen bize her şeyi anlatmıştı. Canımız yansa bile bunu bir noktada kabullenebileceğimizi fark ettik. Çünkü sen de bir kız çocuğuydun."

"Oğlumuzu acısıyla baş başa bırakıp kaçtık," diye yaptıklarını kabullendi Hakan Karahanlı. "Dağılmıştık ve artık toparlanamayacağımızın farkındaydık. Kendi oğlumuza tahammül edemez olduk. Şimdi yaptıklarını öğrenince..." Başını iki yana sallarken dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı. "Hep birlikte bir canavar yaratmışız meğer."

"Belki o güne geri dönsek kızımızı öldürenin sen olduğunu oğlumuza söylerdik. Sessiz kalmaz, olacakları göze alırdık. Senin ailen dağılırdı, sen dağılırdın. Belki de bu hastaneden asla çıkamazdın, hayallerinin peşinden koşamazdın. Yine de sanırım bu en iyisi olurdu. En azından oğlumuz bir seri katil olmazdı."

"Işık'ı çoktan kaybetmiştik ve sanırım biz..." Hakan Karahanlı dönüp eşine baktı. "Oğlumuzu kaybetmenin onun acısıyla boğuşmaktan daha kolay olacağını düşündük."

Kanım dondu. Midemden yükselen safra boğazımı yakarken kusacağımı sandım. Kusacak, kusacak ve onları bu odaya gömecektim.

Dudaklarımı araladım, kuracağım onlarca cümleyi art arda sıraladım ama hiçbirini dile getirecek gücü kendimde bulamadım. Öyle çok öfkelenmiştim ki burada hem kendimi hem de onları öfkemle yiyip bitirecektim. Dizginlenemez hâle geliyordum.

"İğrençsiniz," diyebildim en sonunda. Onlarca dolu cümlem olmasına rağmen ağzımdan bu çıkabilmişti. "Katil değilsiniz ama en az bir katil kadar iğrenç birer canavarsınız."

İkisi şaşkın bir şekilde dönüp birbirlerine baktı. Belli ki onlara teşekkür etmemi, benim adıma sessiz kaldıkları için güler yüz göstermemi bekliyorlardı. Benim açımdan iyilik meleği olduklarını mı sanıyorlardı gerçekten?

"Annem ve babam beni korudu." Sesim gittikçe yükseliyordu. "Siz ise canınız daha fazla yanmasın diye kaçıp saklandınız mı? Nasıl oldu da benim hayatımı oğlunuzun hayatından daha fazla önemsediniz? Işık ölünce duygularınız da mı öldü sizin?"

"Asır'la baş etmek mümkün değildi," diye söze başlayan annesinin sözünü hızla kestim. "Değişmeye hazırdı!" Sesim odada yankılandı. "Sadece biraz sevgi, biraz anlayışla onu durdurabilirdiniz. Yanında olsanız yeterdi. Sakinleşirdi ve ona gerçeği söylediğinizde tek yapacağı, gelip bana kardeşinin nerede olduğunu sormak olacaktı. Duracaktı, duracaktık."

"Bize böyle mi teşekkür ediyorsun?" diye öfkeyle soran Hakan Karahanlı'ya, "Kardeşim öldü!" diye haykırarak karşılık verdim. "Sessiz kaldığınız için kardeşim öldü. Oğlunuza biraz

şefkat göstermediğiniz için benim gibi bir canavara dönüştü ve o canavar benim kardeşimin canını aldı."

Masaya ilerledim ve kenarlarından tutup masayı yere devirdim. Hızla ayağa fırlayan Ayşin ve Hakan Karahanlı korkmuş gibi görünüyordu.

"Oğlunuz onlarca masumun canını aldı. Bıraksaydınız da benim canımı alsaydı. Ona gerçeği söyleseydiniz, en azından sadece ben ölürdüm. Ne kardeşim ne de onlarca masum insan ölürdü."

"Bilemezdik."

"Bilseydiniz!" Sesim bir çığlıktan farksızdı. "Kaçıp saklanmak yerine görseydiniz." Üç ay sonra ilk kez kendimi kaybediyordum. "Anneme merhamet edeceğinize oğlunuza merhamet etseydiniz. Annemi dinlediğiniz kadar oğlunuzu dinleseydiniz, bütün bunlar olmayacaktı."

Devirecek başka masa kalmayınca sandalyeleri tutup duvara fırlatmaya başladım. Avuç içlerim şiddetle kaşınıyordu. Onlara zarar vermek istiyordum. Canlarını yakmak için kıvranıyordum ve sanki ancak bu şekilde, bir şeyleri devirip kırarak kendimi dizginleyebilecektim.

"Şimdi vicdanınızı rahatlatmak için karşıma geçip içinizi rahatlatamazsınız. Beni iyileştirmeye çalışıp oğlunuzu kör kuyuda yalnız bırakamazsınız. Ondan nefret ediyorum ama siz..." Sesim bir hırıltıdan ibaretti. "Onun adına sizden daha çok nefret ediyorum."

Hasta bakıcılar odadan içeri daldı. Onlarca ses aynı anda odanın içinde yükselmeye başlayınca kendimi kaybetmekten de ileri gittim. Gözümü kan bürüdü.

Ayşin ve Hakan Karahanlı'ya saldırdım. Hasta bakıcılar beni kollarımdan yakalayıp geriye çekerken onları hızla dışarı çıkardılar. Hasta bakıcılara da saldırdım. Beni tutmak isteyen ve karşıma çıkan herkese.

Kan dökmek istedim.

"Kızım..."

Annemin sesini duyunca içimdeki o kan dökmek için ortalığı yakıp yıkan kız sessizleşip geri çekildi. Öfkem aniden havaya karışıp yok oldu.

"Def."

Babam ve annem kapının önünde durmuş, geldiğim hâle şaşkın bir hâlde bakıyordu. Benim için durmadan üzülüyorlardı. Ben onları görmek istemiştim ama hayır, onlar bu manzaraya şahit olmak istememişlerdi. Onları üzüyordum, durmadan yaralıyordum.

"İstemiyorum," dedim çatlak, boğuk sesimle. "Sizi görmek istemiyorum." Ağlamamak için kendimi çok zor tutuyordum. Gözlerim dolu doluydu ama tek bir damla gözyaşı dökmeyecektim. "Gelmeyin, gidin buradan. Hepiniz gidin, yalnız bırakın beni!"

Annemi ve babamı o andan sonra bir daha görmedim.

Beni deli gömleğiyle bağlayıp bembeyaz ışıklı, dört bir yanı yastıkla donatılmış bir odaya kilitlediler. Kendimi kaybetmiştim ve bu odada kendimi bulmamı bekliyorlardı. Yanılıyorlardı. Bir daha asla kendimi bulamayacaktım. Bir daha asla bu yolun başındaki o kız olmayacaktım. Başını otobüsün camına yaslayan, son huzurlu uykusunu uyuduğunun farkında olmayan o kız olamayacaktım.

Çığlıklarım yastıklarla dolu beyaz duvarlara çarptı ama bu kadar. Yine kimse sesimi duymadı, bana yardım eli uzatmadı. Beni burada bıraktılar. Ne kadar süre bıraktıklarını ise hiçbir zaman anlayamadım. Sanki yıllarca burada kaldım. Hislerimi kaybetmedim belki ama geri kalan her şeyi kaybetmiş olmakla boğuştum durdum.

Bundan sonraki süreçte kendimi iyice kaybettim. Elektroşok tedavisi uygulamaya başladılar. Her hafta üç kere EKT aldım. Her seferinde her şeyi unuttum. Neyi unuttuğumu bile unuttum. İyice kayboldum, iyice toparlanamaz hâle geldim.

EKT tedavisi de işe yaramadı.

Lanet olası zihnimin üstünde hiçbir şey işe yaramıyordu.

İlaçların dozları gittikçe yükseldi. Hislerim benimleydi ama bedenimi, zihnimi hissedemez hâle gelmiştim. Günlerim boş boş duvara bakarak geçiyordu. Doktor Leyla benimle sıkça konuşuyordu ama hiçbir zaman cevap alamıyordu. Ölü balık gibi bakıyordum yüzüne.

Bir gün beni hastanedeki sanat odasına benim için yerleştirmelerini istediği bir sahneye çıkardı. Başta neden bir sahnede olduğumu anlayamadım. Ben kimdim ve bir sahnede ne işim vardı?

Ben sahnede dikilirken karşımda bir düzine seyirci vardı. Hepsi akıl hastasıydı ve çoğu zaman neye güldüklerini veya ağladıklarını ne onlar ne de ben biliyordum.

Bir noktada hafızamda bir anı canlandı. Bir sahnedeydim ve bir senaryoda yazanları ezbere oynuyordum. Mutluydum, cesurdum, tatmin olmuş bir hâldeydim. Kendimi yetenekli, güzel, başarılı hissediyordum. İnanılmaz bir histi.

Tıpkı o günkü gibi akıl hastanesindeki minimal sahnede hareket etmeye başladım. Gözlerimi kapattım ve o günü, o anı yeniden yaşamayı denedim. Replikler bir bir hafızamda öne çıktı.

Karşımda başka bir oyuncu yoktu ama benim zihnimde sahne benim gibi oyuncularla doluydu. Yine de yıldızı parlayan bendim. Seyircinin alkışladığı o başoyuncu bendim.

Oyunu bitirdiğimde reverans yapıyor ve beni alkışlayan seyirciye gülümsüyordum. Perde kapanmadan önce gördüğüm son manzara, bana müthiş bir şeye şahit olmuş gibi kocaman gözlerle bakarak, ellerini kızartırcasına birbirine vurarak alkışlayan hevesli seyirciler oluyordu.

Şimdiyse bir düzine akıl hastası reverans yapan sarı üniformalı, beti benzi atmış başka bir akıl hastasını alkışlıyordu. Ne izlediklerini bile bilmiyorlardı çünkü zihnimin içinde

değillerdi. Bütün anılarım, bütün güzellikler artık yalnızca zihnimin içindeydi.

Benim için kurulan aptal sahneyi kırıp parçalama sebebim buydu; yeniden o yastıklı, rahatsız edici odaya kapatılmamın sebebi de.

Hiçbir şey işe yaramıyordu, yaramayacaktı.

Başka bir gün, bahçede hava aldıktan sonra odama geçmek için koridorda ilerliyordum. Dikkatim dağılmış olmalı ki farklı bir katta ilerlediğimi anlamam zaman aldı. Hasta bakıcıların, hastalardan birini, bir odadan çıkardıklarını görüp duraksadım. İçeriden çıkarılan hasta kendinden geçmiş bir hâldeydi.

Ona bunu neyin yaptığını merak ettim.

Işığı kapatılan odadan içeri girip ışığı açmak için ellerimi duvara uzattım. Tam bu sırada biri gülerek ardımdan kapıyı kapattı. Kapı kapanınca ışık otomatik olarak açıldı.

Hızla kapının kulpunu yakaladım, geri açmak istedim ama hayır, sadece dışarıdan açılıyordu. Kötü olan bu değildi. Dört duvarın arasında aylarca kalabilirdim ama aynalı dört duvarın arasında bir saniye bile kalamazdım.

Kalmamalıydım.

"Çıkarın beni!" Çığlık çığlığa aynadan kapıya vurdum. Kırılabilir ayna değildi. Kırılmaz, plastik, cam olmayan aynalardandı. Duşlarda da bu aynalardan kullanıyorlardı çünkü kırıp kendimizi zarar vermemizi istemiyorlardı. Şimdi bu aynalarla donatılmış odada yalnız başımaydım. Kırıp yok etmek istesem de yok edemezdim onları. "Açın kapıyı, açın!"

Aynaya bakmayalı çok uzun zaman olmuştu. Kendimi, onu görmeyeli çok uzun zaman. Ondan kaçıyordum, saklanıyordum ama işte, yine bulmuştu beni ve bu kez sıkıştırmıştı.

"Lütfen dokunma bana," dedim ona. "Lütfen sessiz ol."

Kapıyı yumruklamaya devam ediyordum. Biri sesimi duyup kapıyı açmalıydı. Beni buradan çıkarmalı ve ondan kurtarmalıydı.

Beyaz floresan ışıklar cızırdayarak kısıldı ve oda karanlığa gömüldü. Omzumun üstünde bir el hissettim. Omzumun üstünden, sarı üniformama oluk oluk sıcak kan aktı. Nefesi saçlarımın arasına karışıp kulağıma çarptı.

"Çok uzun zaman oldu," diye fısıldadı. *"Neden benden kaçıyorsun, 17 Numara?"*

Buradaydı, burada. Benimle, arkamda, burada.

"Açın!" Çığlığım kelimelere karıştı. "Açın kapıyı, çıkarın beni buradan! Kurtarın, kurtarın ondan!"

Kapıya bir kez daha vurmak için havaya kaldırdığım elimi kanlı eliyle yakaladı ve beni geriye çekip odanın ortasına fırlattı. Elimi üniformanın içine soktum ve bir bıçak çıkardım.

"Yaklaşma!"

Dönüp şok içinde bıçağa baktım. Ben bu bıçağı ne zaman almıştım? Bir bıçak kullanmamıza izin yoktu. Aylardır tek bir bıçak görmemiştim. Bu nasıl olurdu?

"Hatırlamıyor musun?" diye sordu keyifle gülerken. *"Birlikte aldık."*

"Almadık." Bıçağı korkuyla odanın bir ucuna fırlattım. "Almadık, yapmadık böyle bir şey." Başımı ellerimin arasına aldım. "Hatırlardım." Tırnaklarımı saç diplerime geçirdim. "Artık unutmuyorum. Kandıramazsın beni!"

Öfkeyle yüzümü kaldırıp ona bakmak istediğimde soluk soluğaydım. Aynadaki çaresiz yansımamla göz göze geldim. Dizlerimin üstüne çökmüş, tırnaklarımı saç diplerime geçirmiştim ve kendi gözlerimin içine dehşet içinde bakıyordum.

"Kandırdım işte seni," dedi aniden. *"İşte buradayım. Bö!"* Korkuyla geriye sıçradım. *"Ben senim ve sen de bensin. İşte biz, işte yeni sahne!"* Ondan kaçıp uzaklaşmak için hızla geriledim ama farkında olmadan yine ona tosladım. Sırtım aynaya çarptığı anda ensemde nefesini hissettim. *"Özledim seni, özledim bizi, özledim kanlı ellerimizi."*

Kendimi öne doğru attım. Ondan en uzak yer, odanın ortasıydı. Odanın tam ortasında durup ellerimi kulaklarımın üstüne bastırdım ve kafamı dizlerimin arasına gömdüm. Görmezsem ve duymazsam kandıramazdı beni.

Dudak uçuklatan türden korkunç bir fısıltıyla, *"Ama ben zihninin içindeyim,"* dediğinde çığlığımı dudaklarımın ardında tutamadım. *"Aynalara ihtiyacım olduğunu mu sandın?"* Kahkahası zihnimde yankılandı. *"Yine kandırdım seni aptal."* Elinin tekini omzuma, diğerini alnıma yerleştirdi ve yüzümü kaldırdı. Aynadaki yansımamızla göz göze geldim. *"Sefaletini izlemek keyifliydi ama artık sıktı."*

Onun ellerini itip ayağa kalktım. "Neden yapıyorsun bunu? Neden bir canavar olmayı seçiyorsun?"

Kendimle kavgamda son noktaydı. Artık bunun nedenini merak ediyordum. Neden böyle bir kişiliğim vardı? Gerçekten her şey doğuştan gelen zihinsel bir hastalıktan mı ibaretti? Ben en kötü yanları ikinci bir kişiliğe dönüşen bir akıl hastası olarak mı doğmuştum yoksa bir şey beni buna mı dönüştürmüştü?

Aynadaki yansımam başını omzuna doğru yatırırken göz kapaklarını yarıya kadar indirdi. Sarı üniforması, saçlarının uçları, elleri... Her yeri kan içindeydi.

"Bunun kötü bir şey olduğunu düşünmen ne kadar boktan bir davranış," dedi öfkeyle. *"Şanslısın, bana sahipsin. Senden daha güçlü, daha dişli ve savunmasız yanı olmayan bana. Bir de kendine bak."* Bana bakarken beni alaya alır gibi güldü. *"Öyle savunmasızsın ki Asır Karahanlı şu kapıdan içeri girse seni saniyeler içinde alt eder."*

"Hayır," diye direttiğimde, *"Evet,"* diyerek karşı koydu bana. *"Sıra bende, 17 Numara. Bu kez karşı koyamayacaksın."*

Üstüme doğru atıldığında hiç düşünmeden duvarın kenarına fırlattığım bıçağa uzandım ve onu parmaklarımın arasına alıp kalbimi hedefledim.

Durdu. *"Ne yaptığını sanıyorsun?"*

"Kendimi öldürürüm," dedim nefes nefese. "Sana dönüşmektense kendimi öldürürüm. İkimiz de kaybederiz!"

"Yapamazsın."

"İzle."

Bıçağın sivri ucunu boynuma doğru uzattım ve boynumdan göğüs kafesime doğru tenimde bir kesik açtım. Acıyla kıvranıp dizlerimin üstüne düştüm.

"Dur." Korku dolu çığlığı zihnimde yankılandı. *"Bu bedene ihtiyacım var."*

Nefret, yüzümde şekil aldı. Onun canını yakmak istiyordum. Canı yansın ve aynı benim gibi acı içinde çığlık çığlığa kalsın. Ölsün istiyordum. Ölsün ve bitsin bu işkence.

"Bu beden," derken bıçağın sivri ucunu avucuma bastırdım ve avucumda bir kesik açmaya başladım. "Bu beden bana ait. Sen yalnızca bir misafirsin. Git artık." Kestiğim avucumdan akan kan damlaları beyaz zemine damlamaya başladı. Pat pat pat...

"Gidemem."

Bıçak olmayan elimi göğüs kafesimden aşağı süzülen kan damlalarına bastırdım. Sıcak kan, her yanıma bulaşıyordu. Eğer durmazsa ikimizi de kendi kanımda boğacaktım.

"Gideceksin." Bir kesik daha açtım bedenimde. Bu kez bileğimde. Geriye doğru korkakça bir adım attığında bundan cesaret aldım. Bir kesik de diğer bileğime attım. Sonrasında kendimi durduramadım. Onlarca kesik bedenimde boy gösterirken zemine akıp biriken kanın ortasında oturdum kaldım. Kendi kanımda ölecektim. Ölecektik.

"Durdur şu aptal oyunu!" diye haykırdı çaresiz bir şekilde. Beni durduracak gücü yoktu. *"Kapat perdeyi."*

Bir kesik daha.

Hissedemez oldum.

Yüzüme bir kesik atmaya kalktığımda boğaz delen bir çığlık patlattı. *"Yüzüm olmaz."*

Zayıf bir gülümsemeyle, "Neden?" diye sorduğumda dişlerini sıktı. *"Ben bir oyuncuyum. Her yerimi kapatabilirim ama yüzümü kapatamam. Güzelliğimi alma benden."*

Gülüşüm histerik bir hâl alırken bıçağın sivri ucunu alt dudağıma sürttüm. "Her şeyimi aldın benden." Bıçağın keskin yüzünü yanağıma dokundurdum. "Her şeyini alacağım senden."

Yüzümde bir kesik açacağım sırada üstüme atladı. Bıçağı tutan elimi kavrayıp beni durdurmaya çalıştı. Aynalar kan içinde kaldı. O ve ben. Artık ikimiz de baştan aşağı kan dolu kesikler içindeydik.

Elimden kapmaya çalıştığı bıçağı var gücümle tutup çektim ve ona sapladım. Göğüs kafesinde açılan derin yara onun nefesini kesti. Korkuyla geri adımlarken bıçak onun içinden kayıp elimde kaldı. Kanlar içinde yere yığıldı. Çok geçmeden onun yanına yığıldım.

Zayıf nefeslerim dudaklarımın arasından süzülüp küçücük odanın içine dolarken acı her noktama hükmetti. Gözlerim aynada, onun üzerindeydi. Ağzına dolan kan dudaklarının arasından akıp zemine damlarken son nefeslerini veriyordu. Ölüyordu, öldürmüştüm onu.

"Bitti," dedim, kendi kendime zaferle gülerken. "Bitti, yendim seni." Elimde sıkıca tuttuğum bıçak, parmaklarımın arasından kayıp zemine düştü. Avuç içlerimdeki ve bileklerimdeki kesiklerden akan oluk oluk kanlar durmuyordu. Bütün kanım bu zemine akacak ve onunla birlikte beni de öldürecekti.

Yine de sorun değildi. Onunla yaşamaktansa onunla ölmeyi tercih ederdim. Bu kimlikle baş edebilmem mümkün değildi.

Acı içinde inlerken odanın içine çöken karanlık havanın çekildiğini hissettim. Beyaz ışıklar göz alıcı şekilde odayı aydınlatmaya devam etti. Odanın kapısının açıldığını işittim ama kafamı çevirip bakamadım. Aynadan kimin geldiğini görmeye çalıştım ama görüşüm gittikçe bulanık bir hâl aldı.

Korku dolu bir sesle, "Defne," dedi bir kız. "Defne, ne yaptın kendine?"

Ne yaptım kendime? Hayır. Kendime değil, ona.

"Hey!" Çeneme uzanırken dizlerini kan içindeki zemine bastırdı. "Beni duyuyor musun?" Yüzünü seçmeye çalıştım ama çok zordu. Renkli gözlü ve kahverengi, uzun saçlıydı. "Defne!" Korkuyla çığlık attı. "Yardım edin!" Yüzümü ellerinin arasına alarak gözlerimin önüne düşen kanlı saç tutamlarını geriye doğru attı. "Çok kan kaybetmiş, yardım edin."

Tanıdım.

Alâ Karademir.

Yine yardımıma mı koştun, küçük tatlı kız?

"Defne." Adımı tekrar edip duruyor, benden herhangi bir tepki bekliyordu ama dudaklarımı aralayıp tek kelime edecek gücü kendimde bulamıyordum. "Defne, lütfen bir şey söyle. Bunu kendine nasıl yaparsın?"

Bunu kendime nasıl yaparım? Keşke bilsem. Keşke kendimi kontrol edebilsem. Keşke başka bir yol bulabilsem.

Artık açık tutmakta zorlandığım göz kapaklarımı kapattığımda, "Hayır!" diye çığlık atarak beni sarstı. "Kapatma gözlerini, hayır. Uyanık kal!"

Gözlerimi aralayıp onun yüzünü görmeye çalıştım. Elleri buz kesmişti ve tir tir titriyordu. Onu korkutmuştum. Kesik içindeki kanlı elimi zorla kaldırıp bileğinden tuttum. Gözleri bir hışımla bileğindeki kanlı elime döndü.

"İntihar etmedim," dedim zor da olsa, onun korkularına bir son vermek adına. "Onu öldürdüm."

"Kimi?" diye sorduğunda gözlerim hemen ardında kalan aynadaki yansımama kaydı. "Onu."

Hasta bakıcıların, görevlilerin içeri daldığını işittim ama görmedim. Bedenimdeki acıya zihnim daha fazla tahammül edemedi. Işıkları kapattı ve beni karanlıkta bıraktı.

Karanlık her zamanki gibi yeni bir hikâye anlatmak için beni bekliyordu. Ormanda, ağaçların yerini aynaların aldığı tanıdık topraklarda. Topraktan kanın fışkırdığı, gökyüzünün kan akıttığı ormanda.

"Yendim seni," diye fısıldadım karşısında oturduğum aynaya karşı. "Öldürdüm."

Gururluydum, güçlü hissediyordum. Karanlık yanımı onun yöntemleriyle alt etmiştim. İşte buradaydım, onun alanında ama korkmuyordum. Onun karanlığı artık beni korkutmuyordu. Savunmasız kalmıştı, geri çekilmek zorunda kalmıştı.

Artık buradan gidebilirdim. Bu, buraya son gelişimdi. Artık zihnim bana bu oyunu oynayamayacaktı. Buradaki perdeyi sonsuza dek kapatıyordum. Artık bir bedende iki zihin değil, tek zihin olacaktı ve o, ben olacaktım.

Aynaya son bir bakış atıp kanlı topraktan destek alarak ayağa kalkmak istedim. Elimi toprağa bastırdığımda toprak içeri çöktü ve çöken yerden yukarıya doğru kan dolmaya başladı. Elimi çekip kurtardığımda bir el kan dolan yerden bir hışımla yükseldi ve beni bileğimden yakaladı.

Aynaya baktım. Üzerinde kanla, "Kandırdım seni" yazıyordu. Kaşlarım çatılırken gözlerim dehşetle büyüdü. Bir nefes dahi alma fırsatı bulamadım. Toprakta açılan küçücük delik hızla genişledi ve beni kan gölünün içinde bıraktı. Kan yükseldikçe ben battım. Elimi kurtarıp kan gölünden çıkmaya çalıştıysam da buna gücüm yetmedi. Kan, boyumu aştı ve beni oracıkta boğdu.

Defne Karaca.

Karanlık yanım üstüme basarak beni iyice dibe iterken kendisi yukarı çıktı. Benim boğulduğum sular onun kulaç atabildiği tek yerdi. Kulaç attı, yüzerek hızla kendini dışarı çıkardı.

Karanlık yanımı öldürdüğümü sanırken aydınlık yanımı öldürdüm. Onu yendiğimi sanırken o beni kandırdı. Kendi kanımda, kendi karanlığımda, kendi korkularımda boğulurken bedenimi ona teslim ettim. Hayır, bedenimi benden zorla aldı.

Bedenimdeki kesiklerin birer ize dönüşmesinin üzerinden biraz geçmişti. Artık acımıyordu. Yine de her yerim yara içindeydi. Kollarım, ellerim, boynum ve boynumdan aşağısı. Bıçağı ulaştırabildiğim her yerde bir kesik açmış ve kendimi kan içinde bırakmıştım. Şimdiyse bu izlerle yaşamak zorundaydım.

Uzun bir süredir, zaman algımı yitirdiğim için ne kadar süre olduğundan emin olamıyorum, bir odada yalnız başıma tutuluyordum. Yüksek güvenlikli, ses geçirmeyen, daha önce getirilmediğim bir oda. Benim yaralarımı sarmış, acılarımın birazcık dinmesini beklemiş ve beni buraya tıkmışlardı.

Sabırla dışarı çıkarılmayı beklemiştim.

Sabırla.

Onlara intihar etmediğimi, bunun oyunun bir parçası olduğunu haykırsam da kimse beni dinlememişti.

Kapının kilidi dönüp açıldıktan ve Doktor Leyla içeri girdikten sonra dışarı çıkarılacağımı düşünmüştüm. Beni dışarı çıkarmalarını söylemek yerine uzun uzun yüzüme bakmış, umudun ferinin kalmadığı göz bebeklerini büyütmüş ve "Sen kimsin?" diye sormuştu.

Ona gülümsemiştim. "Ben, benim." Yeterli bir cevap olduğunu düşünmüştüm.

Beni bir süre daha o odada tutmuştu. Nedenini anlayamamıştım. İlaçlarımın dozları inanılmaz derecede yüksekti artık.

Günlerim birbirine girmiş, geceyle gündüzü ayırt edemez hâle gelmiştim. Kontrolü sağlamamı istediklerini düşünmüştüm ama hayır, beni tıktıkları odada resmen kontrolümü yeniden kaybetmeme neden oluyorlardı.

Beni bir gün ansızın odadan çıkardılar. Sessizce, hiçbir şey sormadan ya da söylemeden. Öncesinde kaldığım odaya geri götürüldüm. Bir süre beni rahat bıraktılar. Ne ilaçlarla uyuttular ne de elektroşok verdiler. Sadece bu süreçte ciddi bir gözlemde tutulduğuma emindim.

Normal davrandım.

Aleyna'yla uzun vakitler geçirdim. O, camlı odada kalıyordu ve dışarı çıkması mümkün değildi. Önceden, ilk üç aylık süreçte sadece odasının önüne gidiyordum ve onun bana anlattıklarını dinliyordum. Ölü balık gibi suratına diktiğim gözlerime rağmen bıkmadan usanmadan bana içinden ne geliyorsa, aklından ne geçiyorsa anlatıyordu. Günden güne toparlanıyordu.

Artık ben de konuşuyordum. Onu bu lanet camlı odadan çıkabileceğine ikna etmeye çalışıyordum. Bu iyi bir şeydi. Bunu iyi insanlar yapardı. Aydınlıkta olan insanlar.

Ona iyi geliyordum, biliyordum ve o da bunu sıkça dile getiriyordu. Birine iyi geliyor olmak bana iyi hissettiriyordu. Görünen o ki Doktor Leyla da bu durumdan memnundu. Aleyna'yla konuşabildiğimi gördüğü her an haneme bir artı yazıyordu. Ve bunu camlı odadaki hastalarla konuşmak yasak olmasına rağmen yapıyordu. Bize izin vermişti.

Aleyna'ya her şeyi anlatmıştım. Onu gizli kutum, günlüğüm hâline getirmiştim. Bu, onun kendi sorunlarından da uzaklaşmasına yardımcı olmuştu.

Aleyna'nın yanından ayrılıp odama ilerlediğim sırada iki kez Alâ ile karşılaşmıştım. Beni her gördüğünde yüzünde garip bir ifade beliriyordu. Benden korkuyor muydu yoksa benim adıma üzülüyor mu, bilmiyordum ama benimle konuşmak istiyor gibiydi.

Her seferinde yanından geçip gidiyordum. Alâ Karademir, umut doluydu. Umut, kurtarılmaya ihtiyacı olan insanlarda olurdu. Kendine bir kahraman arıyordu ya da kendi kahramanı olabileceğini ona söyleyebilecek birini. Benden medet umuyordu ama hayır, ben doğru kişi değildim.

Doktor Leyla haftalar sonra beni odasına çağırdığında hangi ayda, hangi günde olduğumuzu ancak öğrenebildim. 10 Eylül 2017. Yazı geride bırakmıştık ve sonbaharı karşılaşmıştık. Yapraklar sararacak, bir bir kuruyarak toprağa dökülecekti. Yağmur yağacak, toprak kokusu sık sık hastane koridorlarına dolacaktı.

Kaç ay olmuştu?

Dört? Beş? Altı? Emin değilim. Belki daha kısa belki daha uzun. Aslında bir önemi de yoktu.

"Tek bir cümleyi bırak, tek bir kelime dahi yazmadın. Onlarca kâğıdı boş gönderdin bana. Tek bir düşüncene dahi ulaşmama izin vermedin. Sana uzattığım yardım elini onlarca kez geri çevirdin."

"Biliyorum," demekle yetindim. Duvardaki saate gözlerimi dikmiş, yelkovanı takip ediyordum. Zamanın aktığını aylar sonra ilk kez hissettim. Saat sabah dokuzu kırk iki geçiyordu.

"Senden düşüncelerini, hislerini bana açmanı istedim. Onları bir yere kapatıp benden saklamanı değil. İlk geldiğinde çok daha iyiydin. Şimdi bambaşka birine dönüştün."

Bu, ağzımdan laf alma taktiği miydi?

"Kardeşinden bahsettiğimde, olanlardan söz ettiğimde bana tepki bile vermedin. Kardeşinin adını anmam sende hiçbir his uyandırmıyor mu? Onu özlediğini sanıyordum."

Başımı koltukta arkaya doğru atıp tavanı izlemeye başladım. Tavanda birkaç çatlak vardı. Bir kalp kırıklığını andırıyordu.

"Bir süredir seninle ilgili net bir kanıya varmaya çalışıyorum. Nereden başlayıp nerede bitireceğinle ve kim olduğunla ilgili. Artık sana da bahsetmek istiyorum. Bunu belki seninle

konuşmamam gerekiyor ama ben en çok seninle konuşmak istiyorum. En çok sana anlatmak istiyorum."

"Neyi?" diye sorarken başımı indirip onun gözlerine baktım. "Neyi anlatacaksınız?"

"Kim olduğunu," derken ellerini masanın üstünde birleştirdi. "Sana kim olduğunu anlatacağım. Belki kim olduğunu bilirsen nasıl davranman gerektiğini de bilirsin."

"Kimmişim?" Bacak bacak üstüne attım. "Anlatın, kimim ben? Neden yapıyorum bütün bunları? Neden aptallık ediyorum, neden oyunlar oynuyorum, neden öldürüp unutuyorum, neden..." Ellerimi kendime çevirdim. "Neden buyum?"

"İlk kez kaybetme korkusu yaşadığında kişilik bölünmesi yaşadığını düşünüyorum. Işık'ı kaybetmekten korktuğun için ikinci bir kişiliğin ortaya çıktı ve bu ikinci kişilik, yok etmek için var oldu. Seni korkularından korumak için."

"Basit bir bahaneye benziyor."

"Zihnimiz her zaman güçlü bahaneler bulmaya gerek duymaz. Zihin açık arar ve bulduğu açıktan içeri sızar. Hislerine yenik düştüğün zayıf anlarında ortaya çıkan güçlü, net kişiliğinin bir açıklaması bu olabilir. Yok etmek için var olan bu kişiliğin karanlıktan beslenmesi normal."

"Neden onun yaptıklarını unutuyorum? Bunun da bir açıklaması var mı?"

"Çünkü korkularından kaçıyorsun. Bu, zihninde kurduğun bir oyun. Yarattığın ikinci kişilik senin bir tür koruman. Güçsüz düştüğün, korktuğun ve hislerine yenildiğin anda ortaya çıkıp saldıran bir tür savaşçı."

"O bir katil."

"Onu yalnızca karanlıkla beslemişsin. Aydınlığa çıkmasına hiç izin vermemişsin çünkü sana göre aydınlık, bir noktada zayıflık hâline gelmiş. Karanlıktan doğmuş ve karanlıkta bırakmaya yemin etmiş. Onu değiştirebilirsin. Onu aydınlığa çıkarabilirsin."

"Belki de kanımda boğarım."

Doktor Leyla kaşlarını çattı. "Ne?"

Bakışlarımı kaçırdım. "Daha fazla konuşmak istemiyorum. Gidebilir miyim? Aleyna'yla konuşmak istiyorum."

"Aleyna'ya anlattığın birkaç şeyi işittim," dediğinde bakışlarım yeniden onu buldu. "Asır'ı öldürmek istediğinden bahsettin. Birçok kez. Onu öldürünce ne olacak? Ne hissedeceksin?"

"Öldürünce anlatırım."

Doktor Leyla derin bir iç çekerken önündeki dosyada bir sayfa açtı. Başta çok daha sabırlıydı ama sanırım zamanla bana olan sabrında zedelenmeler meydana gelmişti. Bazı anlarda onu korkuttuğumu bile düşünüyordum. Bakışları sıklıkla onu ele veriyordu.

"Ona âşık olduğunu söyledin."

"Öyle bir şey söylemedim," dedim hiç beklemeden. "Bir zamanlar aşka benzer hisler yaşadığımı söyledim."

"Aşka benzer his ne demek? Nasıl hislerdi, anlatabilir misin?"

Bir an durdum ve onu düşündüm. Asır'ı. Bana ne hissettirdiğini. Şimdi içim nefretle kaynıyordu ve onu içimde kaynayan nefrette boğup öldürmek istiyordum. Önceden böyle değildi, bir noktada. Bir noktada Asır Karahanlı benim gözümde hayranlık uyandırıcı görünmüştü. Yakışıklı, güvenilir, umut dolu, değiştirilebilir, keşkelerimi gerçekleştirebilir gibi. Onunla keşke demek, bambaşka bir histi. Ondan nefret ediyordum, bunun farkındaydım ama bir noktada onu delicesine seviyordum. Çok garipti, o zamanlarda da anlam veremiyordum. Asır Karahanlı'yı, kanlı ellerin sahibini nasıl sevebiliyordum?

Çikolata kahvesi, harika gözleri vardı. Uzun, hayranlık uyandırıcı kirpikleri. Alnına dökülen hafif dalgalı saçları. Çıkık elmacık kemikleri, keskin çene hattı, düz bir çizgiyi andıran düzgün burnu. Kıyafetler üzerinde kusursuz görünüyordu. Gamzesi... Hayır, hepsini sil. Hepsinden daha çok gamzeleri

dikkatimi çekiyordu. Ürkütücü şekilde güldüğünde ortaya çıkan o derin çukurlar başta korkutucuydu ama sonra, bir anda kendimi o derin çukurları görmek isterken bulmuştum. Anlayamamıştım. Hâlâ anlayamıyorum.

Onu değiştirebilmeyi o kadar çok istemiştim ki, farkında olmadan ona kapılmıştım. Kapılıp gitmiştim sularına. Sularında boğmuştu beni.

Onun kollarında olmayı, kollarından uzak olmaya tercih eder hâle gelmiştim. Ondan uzak kalmak garip bir şekilde beni rahatsız etmeye başlamıştı. Durmadan ona çekiliyordum ve ona çekilmekten rahatsız olsam da buna hayır diyemiyordum. Buna ihtiyacım varmış gibi hissediyordum.

Tehlike mi cezbetmişti beni?

"Kendini kurban konumunda hissettiğinde mi Asır'a karşı aşka benzer hisler hissetmeye başladın?"

Hayır, kurban konumundan çıktığımda. Onu değiştirebileceğim, onu kontrol edebileceğimi anladığımda.

"Onu sevmiş olmayı doğru buluyor musun? Hiç bunu kurtulmak isteyip kurtulamadığın bir virüs olarak gördün mü?"

Gördüm, çokça kez. Yine de durduramadım kendimi. Kardeşime zarar verene dek onu istedim. Onunla olmayı, keşkelerimizi başka bir evrene bırakmamayı diledim. İmkânsız görünse de istedim.

"Asır'ın çok başka, çok farklı bir zihni var. Onun yoluyla senin yolun bir değil. Onun kötü bir adama dönüşme hikâyesiyle senin karanlığın bir noktada çarpışıyor. Evet, onun hikâyesindeki ana kötü sensin. Peki, senin hikâyendeki ana kötü sence kim?"

Dişlerimi sıkıp uzunca bir süre Doktor Leyla'nın beklentiyle parlayan gözlerine baktım. Dinlemem, ufacık da olsa tepki vermem onu heyecanlandırmıştı.

Bekledim, bekledim ve aniden rahatsız kırmızı koltuğu iterek ayağa kalktım. "Daha fazla konuşmak istemiyorum."

Kapıya doğru ilerlediğimde Doktor Leyla ardımdan, "Peki ya, sana Asır Karahanlı'ya gerçek değil, hastalıklı bir aşk beslediğini söylesem?" dediğinde olduğum yerde kalakaldım. Elimi kapının kulpuna uzatmıştım ama onu indirememiştim. Kapıyı açıp odadan çıkamamıştım. Her zamanki sert, keskin tavrımı sergileyememiştim.

"Sen değil, karanlığından beslenen yanın sevdi onu." Elimi kapının kulpundan çekip hafifçe yana, Doktor Leyla'ya döndüm. "Gerçek değildi."

Konuşmak istedim, onlarca soru sorup her birine cevap almak istedim ama yapamadım. Kapıyı açıp çıkmak çok daha kolay geldi. Kaçmak daha kolay geldi.

Kapıyı kapatmadan önce Doktor Leyla arkamdan, "Odanı değiştiriyorum," dediğini duydum. "Artık koyu sarı üniforma giyeceksin."

Bu, *camlı odalardan birinde kalacaksın* demekti. Bu, *iyileşmeye yanaşmıyorsan seni daha da delirtirim* demekti. Bu, bir tür savaştı.

Kapının önünde bekleyen hemşirenin yanından geçip hızla koridorda ilerledim. Hemşire koşar adım peşime takıldı. "Defne dur, doktorundan bilgi almam gerekiyor."

"Aleyna'nın yanında olacağım," diyerek kestirip attım. Aleyna'nın odasının olduğu camlı odalarla dolu koridora gireceğim sırada hemşire bir hışımla önüme geçti. "Dur, giremezsin!"

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

"Giremezsin," dedi nefes nefese. "Senin bu koridora girmen artık yasak."

"Neden yasakmış?" Sesim ürkütücü derecede kısıldı. "Arkadaşım bu koridorda kalıyor. Doktorumun söylediğine göre ben de artık buradaki odalardan birinde kalacağım. Nasıl yasak olabiliyor?"

"Bu koridorda kalmayacaksın." Nefesini dizginlemeye çalışsa da korkusunu gizleyemiyordu. Bir şey onu korkutmuştu ama ne olduğunu henüz çözememiştim. "Diğer koridordaki odalardan birini senin için hazırlıyoruz. Bu sırada odana dönmeni ve ben gelene kadar beklemeni istiyorum. Odandan çıkma, Aleyna'nın yanına gitme."

"Aleyna'ya bir şey oldu," dedim korkuyla. "İki haftadır onu görmüyorum. Ona bir şey oldu, değil mi? Öldü mü?" Hemşireyi kollarından tuttum. "Öldürdü mü kendini?" Sesim bir çığlıktan farksızdı. "İyiydi. İyiye gidiyordu. Öldürdü mü kendini, bir şey söyle!"

"Defne, dur." Hemşire kollarını benden kurtardı. "Aleyna iyi, endişelenme. Senden sadece odana dönmeni ve beni beklemeni istiyorum. Lütfen zorluk çıkarma."

"Tabii." Sesim dümdüzdü. "Odama dönüyorum." Geriye doğru adımladım. "Seni odamda bekliyorum." Birkaç adım daha geriledim. "Acele et, olur mu?"

"Olur," derken gülümsedi. "Birkaç dakika içinde yanında olacağım. Hadi, aşağı in."

Başımı hafifçe sallamakla yetindim. Hemen ardından Aleyna'nın olduğu koridora kısa bir bakış atıp arkamı döndüm. Merdivene ilerledim ve basamakları inmeye başladım. Basamakları inip alt katta gözden kaybolmadan önce merdivenin başına doğru kısa, kaçamak bir bakış attım. Hemşire gittiğimden emin olmak için orada bekliyordu. Ben duvarın kenarından dönünce koşar adım Doktor Leyla'nın odasına ilerledi.

Basamakları geri çıktım. Aleyna'nın odasının olduğu koridora hızla daldım. Hemşire gelip beni geri çıkarmadan önce Aleyna'nın sağ salim bir şekilde odada olup olmadığını görmeliydim.

Koşar adım Aleyna'nın odasının önüne geldim. Nefes nefese bir hâlde camın ardına baktım. Aleyna işte oradaydı. Sırtı bana

dönük bir hâlde yatağında yatıyordu. Koyu sarı üniformasının içinde oldukça canlı görünüyordu.

Nefeslerimi dizginleyip parmak boğumumla cama birkaç kez tıklattım. İnanılmaz derecede endişelenmiştim. Aleyna'ya bu denli değer verdiğimin farkında değildim. Eğer onu bu odada canlı bir şekilde görmeseydim olabilecekleri düşünemiyordum.

Aleyna, cama tıklattığımı duyar duymaz yattığı yerde doğruldu ve bana doğru döndü. Beni görür görmez dudaklarına tatlı bir gülümseme yaydı. Parmak uçlarında yükselerek cama doğru adımladı.

"İnanamayacaksın ama benim seviyemi düşürdüler," dedi hevesle. "Artık senin gibi açık sarı üniforma giyeceğim ve seninle aynı katta, normal bir odada kalacağım." Ellerini hevesle birbirine çarptı. "Normal bir oda, Defne, inanabiliyor musun?"

Olduğum yerde donup kaldım. "İnanamıyorum. Bu harika bir haber."

Aleyna uzunca bir süre ifademe baktıktan sonra, "O hâlde neden kişilik değiştirmiş gibi görünüyorsun?" diye sorduğunda hastalığımla bu kadar kolay alay edişine gülerek, "Hiç," dedim. "Sadece sanırım oda numaranı biliyorum."

"Nasıl?"

"117," dedim yalan bir gülümsemeyle. "Benim odamı senin için hazırlıyor olmalılar." Parmak ucumla onun odasını işaret ettim. "Senin odanı da benim için." Üniformamı tuttum. "Doktor Leyla beni cezalandırmaya karar verdi. Artık koyu sarı bir üniforma giyeceğimi ve bu camlı odalardan birinde kalacağımı söyledi. Neymiş, tedaviye yanıt vermiyormuşum."

Aleyna, gerçek bir hüzünle yüzünü buruştururken, "İnanamıyorum," dedi ve on yıl öncesinden kalma mizahıyla ekledi: "Bunlar hep Amerika'nın oyunları, dostum."

"İyi tarafından bakalım." Hayatta olduğu için mutluydum. Derin bir nefes koyuverdim. "İyileşiyorsun."

Bu bir mucize sayılırdı. Camlı odalarda kalan hastalar için umut, yok denecek kadar azdı. Aleyna yıllardır bu odada kalıyordu ve onun için yıllardır umut yoktu.

"Evet." Hevesle kahkaha attı. Kelimelerinin arasına gülücükler karışıyordu. Çok mutluydu çünkü sonunda zifirî karanlıkta değildi. Aydınlığa giden yolu bulmuştu. "O kadar zaman sonra bu öyle büyük bir mucize ki, hâlâ inanmakta zorlanıyorum. Bazen Doktor Leyla'nın beni kandırdığını bile düşünüyorum." Mutluluktan dolan gözlerle bana bakarken dudaklarını aşağı doğru büktü. "Sen bana umut oldun."

Umut, yalnızca benim için bir yalandan ibaretti. Bazıları için umut denilen şey hâlâ vardı.

"Sen bunu hak ediyorsun."

"Sen de hak ediyorsun, Defne."

Onu duymazdan geldim. Hatta bu söylediğinden sonra görmezden de gelmek istedim ve kafamı koridorun soluna doğru çevirdim. Koridor boyu camlı odalar diziliydi ve ben hiç buradan sonrasına geçmemiştim. Yani en azından buraya tamamen geri döndükten sonra.

"Yan oda doldu," diyen Aleyna'ya döndüm. "Yaklaşık iki hafta önce genç bir adamı yerleştirdiler. Yüzünü göremedim ama iyi bir vücudu vardı. Birkaç hemşirenin onun ne kadar tehlikeli olduğundan bahsettiğini duydum. Sanırım bir katil."

İçime bir uğultu yayıldı ve bu his, olduğum yere çakılmama neden oldu. Sanki bir şey vardı. Orada, birkaç adım ilerideki o odada. Görmem gereken bir şey. Belki de görmememem.

"Merak ettim." Kelimeler dudaklarımın arasından bir fısıltı gibi kısık çıkmıştı. Koridorun soluna doğru dönerken başımı omzuma doğru yatırdım. Yan odada kimin kaldığını görmeyi çok istiyordum ve nedenini bilmiyordum. "Uzun zamandır hiçbir şeyi bu kadar merak etmemiştim."

"Tehlike seni çekiyor olsa gerek."

Başımı hafifçe sallarken göz kapaklarımı yarıya kadar indirdim. "Bazen. Bazı tehlikeler. Bazıları."

Koridorda adımlamaya başladım. Adımlarım küçük ve oldukça yavaştı. Nedenini anlayamadığım bir şekilde adım attıkça kalbimin ritmi hızlanmaya başlamıştı. Beni heyecanlandıran şey neydi? Belki de korkutan?

Camlı odanın önünde durdum ama kafamı çevirip içeri bakmadan önce bir saniye durup bekledim. Cama doğru dönüp içeri baktığımda ilk andaki huzursuz önsezim nihayet anlam kazanırken içimdeki öfke ve korku birbirine karışarak bir kakofoni yarattı.

Ayaklarını sıkıca parlak beyaz zemine basmış, dirseklerini dizlerine yerleştirmiş bir hâlde duvarın kenarındaki yatakta oturuyordu. Koyu sarı üniformasının içinde beyaz bir tişört vardı. Sol yumruğunu sıkmış, sağ elini sol eline sarmıştı. İlk anda yüzü öne eğik, bakışları ellerinin üzerindeydi. Nefes almıyormuş gibi kaskatı kesilmişti, hareket dahi etmiyordu.

Yalnızca ilk anda.

Ona baktığım ilk saniyede çehresini kaldırdı ve karanlık, tanıdık bakışlarını üzerime dikti. Mavilerime bakarken dudağının kenarı kıvrıldı ve yanağında bir çukur meydana geldi. Bana baktı, gülümsedi, gamzelerini gözlerimin önüne sererek bir kez daha "gamzeli katil" lakabının hakkını verdi.

Dişlerimi serbest bırakana kadar, kıracakmış gibi sıktığımın farkında değildim. Nefesim kesilmiş bir hâlde dudaklarımı aralarken tırnak uçlarımdan saç diplerime kadar öfkeyle, nefretle, kinle, intikam hırsıyla yanıp tutuştuğumu hissettim.

"Asır..."

Avcı sonunda avıyla göz göze gelmişti ama son âna kadar kimse ne avcının ne de avın kim olduğunu tam olarak bilecekti.

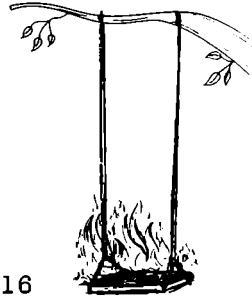

BÖLÜM 16

Aylar oldu.

Canımın ne kadar yanabildiğini hissetmeyeli aylar oldu.

Hislerimi birçok kez dizginlemiş, zihnimdeki kapıları ardına kapatıp zorla kilitlemiştim. Yine birçok kez o kapıların kilitleri kırılmış, beni yaralayıp kanlar içinde yere yığan hisler etrafa saçılmıştı. Her seferinde onları o kapıların ardına geri tıkmanın bir yolunu bulmuştum. Kendimle kavgam bitmek bilmemişti çünkü asıl kavgam onunlaydı.

Asır Karahanlı'yla.

Onu görene dek kendimle kavga ettim. Aynadaki yansımam en büyük düşmanım hâline geldi. Birbirimizi alaşağı edip durduk ama ikimiz de kazanamadık. Yalnızca kazandığımızı sandık. Oysaki biz birdik, tektik. Ne o yalnız başına bir bireydi ne de ben. İnsan ne yalnızca aydınlıkta ne de yalnızca karanlıkta kalabilirdi.

Karanlığım ve aydınlığım bir bütündü.

Yaşarken ölmek. Defalarca bu duyguyu tattığımı sanmıştım. Defalarca kendimi kandırmıştım. Oysaki yaşarken ölmemiştim hiç. En azından kardeşim öldükten sonra bu hastaneye kapatılana dek.

Yaşarken ölmüştüm çünkü hâlâ nefes almamın bir nedeni vardı.

İntikam.

Ben, Defne Karaca'ydım.

Ben, 17 Numara'ydım.

Ve her şekilde bu intikam uğruna kana susamış hâldeydim.

İlk anda elim kalbimin üzerine doğru harekete geçti. Yara izleriyle dolu elimi göğüs kafesime, küt küt çarpan kalbimin üstüne bastırdım. Sanki yara izleri birer cızırtıyla ilk anki hâllerine geri döndü. Acı, her yanımı sarıp sarmaladı. Dizlerimin bağının çözüleceğini ve yere düşeceğimi sandım.

Elimin tekini cama bastırırken aralanmış dudaklarımı hareket ettirip sesimi çıkarmaya çalıştım. Onun adını söylemek dışında bir şey söylemek, bağırıp çağırmak istedim. Yapamadım. Oracıkta, onun gözlerinin içine bakarken kaskatı kesildim.

Mavilerime kilitlediği gözleri bir hışımla, cama bastırdığım yara izleriyle dolu elime kaydı. Elimi gördü, kaşları hızla havalandı ve bakışları dehşete benzer bir hâl aldı.

Ona karşı o kadar fazla his besliyordum ki kendimi kusacakmış gibi hissettim. Onlarca karşıt hissi aynı anda tek bir adama karşı besliyordum.

Gözlerinde kaybolmak isteyecek kadar özleyip aynı anda nasıl aynı gözlerde boğulabilirdim? Ondan ölesiyle nefret edip nasıl olur da keşkelerde boğulabilirdim? Mantıklı değildi. Onunla ilgili hissettiğim neredeyse hiçbir şey mantıklı değildi.

Asır Karahanlı, tuttuğu nefesini bırakıp ayağa kalktığında kaskatı kesilen bedenimin çözüldüğünü hissettim. Onunla ilgili düşünmeyi bırakmak, kendime şu an ve sonrası için yapacağım en büyük iyilik olacaktı.

Cama yaklaştı ve yara izleriyle dolu elime bakarken elini aynı hizaya, camın diğer tarafına yerleştirdi. Ellerimiz bir noktada birleşti. Şaşkınlıkla havaya kaldırdığı kaşlarını indirdi, çattı ve dudakları düz bir çizgi hâlini aldı.

Karşımda olduğuna inanamıyordum.

"17 Numara."

Kırılma noktam, onun sesini duymak oldu. Sesi narin, beni kırmaktan korkuyor gibi çıkıyordu ama hayır, Asır Karahanlı asla beni kırmaktan korkmamıştı. O asla narin bir adam olmamıştı.

"Defne," diye eklediğinde dünya aniden bulanıklaştı. Sesi zihnimin içinde döndü, düğüm oldu ve bütün kapılarımı aynı anda kırıp parçalara ayırdı. Öyle kudretli bir öfkenin, kinin ve duygu yoğunluğunun pençesine düştüm ki gözlerimden alevlerin yükseldiğine neredeyse emindim.

Çıldırtıcı bir sakinlikle, "Seni bekliyordum," dedi. "Uzun zamandır seni bekliyordum."

İçinde bulunduğum şok, yerini yavaşça bambaşka bir duyguya, saf öfkeye bıraktı. Göğüs kafesimin üstündeki, küt küt çarpan kalbimi dizginlemek için orada duran elimi hızla çekip cama, onun suratına doğru çarptım. Ona vuramadım ama ona vurmayı delicesine istedim.

Ona beslediğim nefret öyle kesifti ki boğulacağımı sandım.

Dudaklarımın arasından çıkan ilk cümle, "Seni öldüreceğim," oldu. "Seni kendi ellerimle öldüreceğim!"

Asır'ın dudaklarında beliren gülümseme sinirlerimi gerildikleri yerden kopardı. Öfke, bir çakmak gibi hızla yanıp ortalığı ateşe verdi. Kırılmaz camdan duvarı kırıp geçebileceğime inandıran, gözümü bu yolda kör eden bir yangın. Camı kırıp ona ulaşmak, uzun boynunu ellerimin arasına alıp parmaklarımı âdemelmasına bastırmak ve nefesini kesmek istiyordum. Nefesini kesmek, ölüme giden yolda her ânına eşlik etmek. Ölürken, son nefesleri dudaklarının arasından süzülüp yüzüme çarparken, boşluğa düşen kahverengi gözlerindeki ışığın sonsuza dek sönüşüne şahit olmak istiyordum. Kalbi duracak, nefesi kesilecek ve Asır Karahanlı ellerimde ölecekti.

Asır'ın yüzündeki ifade, öfkem karşısında yumuşayıp garip bir hâl aldı. Tüm dikkatini bana vermiş, alnı endişeli bir tavırla kırışmıştı. Davranışlarında kendi canına dair bir korku yoktu. Her zamanki gibi.

Cama geçirdiğim ellerime çaresiz bir şekilde bakarken dudaklarını bir şey söylemek ister gibi araladı ama bir şey söyleme fırsatı bulamadı. Ne zaman geldiklerini fark etmediğim hasta bakıcılar hızla kollarımdan yakalayıp beni geri çektiklerinde nefesim kursağımda kaldı. Boğazımdan yükselen ama bir türlü dudaklarımın arasından çıkamayan acı dolu bir haykırış vardı.

"Bırak," dedim hırıltılı, öfke dolu bir sesle. "Bırak beni, bırak!"

Hasta bakıcıların kollarının arasında cebelleşmeye başladım. Onlardan kurtulacak, yeniden cama yaklaşacak ve bir şekilde camı parçalarına ayırıp Asır Karahanlı'nın boğazına yapışacaktım.

Gözüm tam anlamıyla kararıp dönmüştü. Mantıklı düşünemiyordum.

Hasta bakıcılardan birinin, "Acil durum!" diye bağırdığını duydum. "Defne Karaca, Asır Karahanlı'yı gördü."

Boğazımda sıkışıp kalan, bir türlü atamadığım çığlığı hasta bakıcıların ellerinden kurtulmak için var gücümle çırpınırken bir anda attım. Dudaklarımın arasından kopan çığlık karşısında hasta bakıcılar irkildi.

"Öldürmem gerek!" diye haykırdım. "Onu öldürmem gerek, bırak beni, bırak!" Çığlıklarım birbiri ardına patlarken kontrolümü tam anlamıyla yitirdim. Kırmızı gören kızgın bir boğa gibiydim. Hasta bakıcıların ellerinden kurtulup öne doğru atıldım ve ellerimi cama geçirdim. Defalarca, bıkmadan, acı hissetmeden.

"Kardeşimi vurdun!" Midemde şimdiden sayısız düğüm oluşmuştu. "Kardeşimi göğsünden vurdun!" Onur'u vurduğu

ve onun öldüğü âni tekrar tekrar yaşadım sanki. "Kardeşimi öldürdün!"

İki elini de cama bastırırken, "Dur!" dedi aniden, korkuyla. Anlayamadım. "Dur, ellerin kanıyor!"

Cama bir kez daha hiç düşünmeden vurmak için hazırda bekleyen ellerim havada, camdan yalnızca birkaç santim uzakta asılı kaldı. Ancak o zaman camın üstündeki kan izlerini ve ellerimdeki kanı gördüm.

"Dur," dedi tekrar, yalvarır gibi bir tonda. "Kendine zarar verme, dur."

Başımdan bir darbe almışçasına kaskatı kesildim. Kanlı ellerimi camın üstündeki ellerinin üzerine bastırdım. Şimdi bir yapbozduk ve tamamlanmıştık. İki katil, iki canavar, birbirlerini tamamlayan iki eksik parça...

"Seni her şeye rağmen sevmiştim."

Bu planlı bir cümle değildi. Ağzımdan öylece çıkıp gitmişti, anlayamamıştım. Belki de içimde tutamamıştım. Doktor Leyla'nın söylediklerinden sonra bu cümleyi kurmuş olmak garip hissettirdi. Yalancı. Hastalıklı.

Asır'ın dudaklarında beliren gerçek gülümsemeyi görünce kalbim atmayı kesti. O anda, nasıl olduğunu anlayamadım, onun nasıl göründüğünü fark ederken buldum kendimi. Zayıflamıştı, bir deri bir kemik kalmıştı. Bir zamanlar öptüğüm dudakları şimdi defalarca ısırılmış gibi çatlamış ve kanamıştı. Elmacık kemikleri iyice belirgin bir hâl almış, saçları kısalmıştı. Koyu sarı üniformasına rağmen hâlâ inanılmaz derecede tehlikeli görünüyordu. Tehlike onun özü hâline gelmişti.

Onun da benden bir farkı olmadığını, benim onu incelediğim gibi beni incelediğini fark edince ağır bir sessizlik bulunduğumuz ortama çöktü. Kimse kollarımdan tutup beni geri çekmeye çalışmadı ya da uzaklaşmam için tek kelime edip sessizliği bozmadı.

Asır'a, camlı odanın içine hapsedilmiş akıl hastası adama bakarken onu sevdiğim anlar zihnimde bir bir canlandı. Onu öptüğüm, ona sarıldığım, umut ettiğim, keşke dediğim... Nasıl yapmıştı bana bunu? Doktor Leyla'nın dediği gibi aşkımız hastalıklı mıydı? Birbirimize hastalıklı bir aşk mı beslemiştik? O yüzden mi bu kadar kolay yakmıştı canımı?

İntikam, her şey demekti. Şimdi anlıyordum aslında. Her şeyi bırakıp yalnızca intikam için nefes almak ne demek, artık biliyordum. Asır'ı, kardeşimin intikamı için öldürecek kadar anlıyordum.

"Seni çok özledim, 17 Numara," dediğinde tok sesi kulaklarımı tırmaladı. Aslında sesi değildi kulaklarımı tırmalayan, beni rahatsız eden. Kurduğu yalancı cümleydi. Bu cümleyi kurmaya hakkı yoktu.

Öfkeyle dişlerimi gösterdim. Onu parçalamak isteyen bir yırtıcıdan farksızdım. "Özleminde boğacağım seni."

Elimi yüzüne çarpmak ister gibi havaya kaldırdığımda biri elimi arkadan yakaladı. Gözlerim bir hışımla arkaya, elimi tutan kişiye döndü. Doktor Leyla buradaydı ve gözleri ilk kez bu denli endişeyle parlıyordu. Doktor Leyla, ölçülü adımlarla yaklaşıp beni süzdü. Dişlerim herkesin duyabildiği bir ritimle takırdayıp duruyordu ve bunun sebebi soğuk değildi. Çenemi sıkıca kapattığımda titreme, uzuvlarıma yayılıp ellerime ve dizlerime ulaştı.

"Zor kullanmak istemiyoruz." Doktor Leyla'nın sesi oldukça kontrollüydü. "Lütfen sakin ol, sana her şeyi anlatmama izin ver. Öfkeni kontrol altına alman gerekiyor. Öfken, en büyük düşmanın."

Kısa bir an öylece Doktor Leyla'nın gerginlikten kaskatı kesilen çehresine baktım. Hemen ardından boğazımdan kopan histerik bir kahkahayı onun suratına patlattım.

"En büyük düşmanım öfkem değil, doktor." Elimi sertçe çekip kurtardım ve camın ardındaki Asır'ı gösterdim. "En büyük

düşmanım işte orada, bu lanet camın ardında." Sesimi kontrollü tutmaya çalıştıysam da Asır'dan bahsedince başarısız oldum. "Şimdi yapman gereken, bana bu odanın anahtarını vermek olacak." Sesim tehlikeli derecede kısılırken öfkeyle zangır zangır titreyen bedenimi hâkimiyetim altına almaya çalıştım. "Bana sadece birkaç dakika ver. Sonrasında istersen bu odalardan birine tık, istersen aklımı yerine getirmek için işkence et. Sadece birkaç dakika karşılığında bana her şeyi yapabilirsin."

Doktor Leyla uzunca bir süre beni şüpheyle süzüp başını iki yana salladı. "Lütfen sana yardım etmemize izin ver." Elini bana doğru uzattı. "Hadi, elimi tut. Birlikte odana inelim, biraz konuşalım. Söz veriyorum, onunla konuşmana izin vereceğim."

"Konuşmama?" derken bana tutmam için uzattığı eline baktım. Boğazımdaki koca yumruyu bastırdım ve dişlerimi sıktım. Başım dönüyordu, kendimi bıraksam göz pınarlarımda biriken yaşlar boşalacaktı. "Konuşmak istemiyorum."

Doktor Leyla'nın yakasına yapışmak, yapmak istediğim son şeydi. Yine de içimde kaynayan öfkeye sahip çıkamamış ve lafla olmuyorsa zorla ondan istediğimi almayı kafaya koymuştum.

"O burada!" diye haykırdım suratına. "Kardeşimin katili burada!" Doktor Leyla'ya uzanan ellerimi geri çekmek için iki hasta bakıcı hızla kollarımdan yakaladı. Onlara direndim. "Öldürmek için can attığım adam burada ve sen bana konuşmaktan bahsediyorsun. Ben konuşmak istemiyorum. Ben kan dökmek istiyorum."

Hasta bakıcılar beni geri çekip doktordan uzaklaştırmayı başardı. Yalnızca doktordan da değil, Asır'dan da uzaklaştırdılar. En uzak köşeye çekip zapt etmeyi denediler. Başaracaklardı da, biliyordum. Sakinleştirici iğne yapacaklardı, deli gömleğiyle bağlayıp beni bir yere kapatacaklardı.

"Hayır." Sesim bir iniltiden farksız çıkmamıştı. "Hayır, yapmayın." Çığlıklarımın arasına hıçkırıklarımın karışması çok sürmemişti. "Bırakın beni, ne olur!" Sıkıştırıldım, kıpırdayamaz

hâle geldım. "Yalvarırım bunu bitirmeme izin verin." Tenimin altında ince, tanıdık bir sızı hissettim. "Dayanamıyorum, lütfen lütfen lütfen!"

Sakinleştirici hızla kanıma karışırken altımdaki zeminin sarsıldığını zannettim. Deli gömleğine bağlanmak üzereyken var gücümle kendimi öne attım ve hasta bakıcıların arasından sıyrıldım. Elimi cama çarpar çarpmaz dizlerimin bağı çözüldü ve hızla yere çöktüm. Elim benimle birlikte camın üstünden aşağı kaydı. Kan izleri camda bir yol çizdi.

Asır Karahanlı benimle birlikte dizlerinin üzerine çöktü. Eli, kan izlerimi takip ederek aşağıda kalan elimin üstüne yerleşti.

"Bunu sana kim yaptı?" diye sorduğunda bakışlarının üstümde gezindiğini fark ettim. Başta anlayamadım ama sonra idrak edebildim. Hasta bakıcılarla cebelleşirken formamın omzu ve kolları açılmıştı. Böylece bir süre önce kendi ellerimle açtığım yaralardan kalan izler ortaya çıkmıştı. Bembeyaz, pamuk gibi tenim şimdi izlerle bezenmiş, çirkin bir hâl almıştı.

"Sen," diye fısıldadım. "Sen ve o."

Doktor Leyla'nın kurduğu bir cümleyi işittim. "Asır Karahanlı derhâl başka bir hastaneye nakledilecek. Burada daha fazla kalamaz. Tehlikeli."

Zihnim karanlığa gömülmeden önce dudaklarımda zayıf, asıl tehlikeyi andıran bir gülümseme peyda oldu. Asır'ın endişeyle parlayan gözlerine, korkunun yer edindiği yüzüne son bir kez bakabildim. Bu gözler, bu yüz canımı yakıyordu.

Ölü kadının gözleri, ölü adamın gözlerinde kayboldu ve karıştılar hiçliğe.

Kendime geldiğim ilk anda göz kapaklarımı bir hışımla, hiç zorlanmadan araladım. Mavilerim odanın beyaz tavanına kilitlendi. Kaldığım 117 numaralı odanın tavanında bir adet yıldız vardı. Biri, odanın eski sahiplerinden biri, bir şekilde bu yıldızı

oraya yapıştırmış olmalıydı. Muhtemelen varlığından kimse haberdar değildi çünkü aksi durumda bu yıldızı burada barındırmazlardı.

Zoraki bir şekilde yutkunup boğazıma oturan yumruyu geri göndermeye çalıştım. Çığlıklarım yüzünden boğazım her zamanki gibi şişip yangın yerine dönmüştü. Sorun değildi, bu beden çok daha fazlasına alışmış durumdaydı.

Ne zamandır uyutulduğumu bilmiyordum ama içeriye dolan gün ışığından ya saatler ya da yaklaşık bir gün olduğundan neredeyse emindim. Yaklaşık bir gündür uyuyordum.

Kaşlarım gerilerek havalandı. Alnımın çatından başlayarak boynuma kadar uzayan keskin bir ağrının esiri altındaydım. Elimi kaldırıp şakaklarıma uzatmak ve biraz masaj yaparak algılarımı açmak istedim.

Yapamadım.

Yatağa bağlanmış bir hâldeydim. Ne bacaklarımı ne de kollarımı hareket ettirebiliyordum. Uzunca bir süre birinin içeri girmesini bekledim çünkü biliyordum ki ne kadar bağırsam da çığlık atsam da kimse bunu duymayacaktı. Aslında duyacaklardı ama duymazdan geleceklerdi.

Bir süre sonra odanın kapısı açıldı. İçeri kimin girdiğini az çok tahmin ettiğim için kafamı çevirme zahmetinde bulunmadım.

"Ne zaman benim için hazırladığınız camlı odaya geçiyorum?" diye sordum Doktor Leyla'ya. "Ne kadar hevesli olduğumu bilemezsiniz." Kelimeler dudaklarımın arasından birer hırıltı gibi yükseldi. "Can atıyorum."

"Asır Karahanlı orada olduğu için bu kadar istekli olduğunun farkındayım," derken bana yaklaştı Doktor Leyla. "Ama sana kötü bir haberim var. Asır yarın buradan gidiyor. Onu başka bir hastaneye naklediyoruz. Senden uzakta bir hastaneye."

"Güzel haber."

'ugün hesaplaşacağız, Asır Karahanlı.

Ya sen ya da ben, bugün ikimizden biri ölecek. Bunu biliyorsun, biliyorum.

"Asır benim hastalarımdan biriydi. Kardeşinin ölümünden bir süre sonra öfke problemleri nedeniyle büyükbabası tarafından hastaneye yatırıldı. Onun bir sınırı yoktu, Defne. Yıllar önce de sınır tanımaz bir adamdı, şimdi de öyle. Ona bir sınır çizmeye çalıştın ama başarısız oldun çünkü Asır sınırları zorlamayı seven türde bir adam. Nefretin de sevginin de dozunu kaçırmayı seviyor."

Bana bunları neden anlattığını anlayamamıştım. Asır'ı ondan daha iyi tanıyordum. Sınırlarını da sınır tanımazlığını da iyi biliyordum. Ne kadar ileri gidebileceğini en ön sıradan izlemiştim ne de olsa.

"Asır'ın bu hastaneye getirilmesini onayladım çünkü tedavilerinizin bir noktasında sizi karşı karşıya getirme gibi bir planım vardı. Biraz söz dinleseydin, karşılaşmayacaktınız."

Keskin bakışlarım benden epey uzakta duran ve yatağa sıkıca bağlanmış durumda olmama rağmen tehlike arz ediyormuşum gibi yaklaşmayan doktora döndü. "Çöz beni."

"Defne..."

"Çöz beni," diye tekrar ettim tek düze bir sesle. "Çöz beni yoksa ben bir şekilde buradan kurtulurum. Yardım et. Yardım edersen canını bağışlarım."

Doktor Leyla'nın gözleri dehşetle büyüdü. Oysaki ortada dehşete düşecek bir şey olduğunu sanmıyordum. Yalan söylemiyordum ya da rol kesmiyordum. Asır yolunda önüme kim çıkarsa çıksın boğazını deşmeye hazırdım. Defne Karaca'nın vicdanı yoktu ve 17 Numara intikam istiyordu. Bir bütünün iki ayrılmaz parçası.

"Defne, sen bu değilsin." Doktor Leyla büründüğüm kişiliği kabullenmekte oldukça zorlanıyordu. "Asır Karahanlı senin karanlık bir anının başrolünden fazlası değil. Anılar geçer,

unutulur ya da zamanla alışılır. Asır'ın varlığına alışman gerek. Onun da hasta bir zihni olduğunu anlamalısın."

"Hastalıklı bir zihin, hastalıklı bir aşk, hastalıklı hastalıklı hastalıklı!" Sesim şimdi bir çığlıktan farksızdı. "Hastayız, anladım. Bırakın da bu iki hasta birbirinin cezasını kessin. Bırakın da ikimizden birinin nefreti soğusun."

"İntikam, nefreti soğutmaz. Aksine, ateşi harlar."

"Harlasın!" Kafamı yataktan kaldırabiliyordum ama bedenimi hareket ettiremiyordum. Bu ise beni çok daha fazla sinirlendiriyordu. "Harlasın ki cayır cayır yansın o adam. Yarattığımız cehennemde acı içinde ölsün."

"Ama onu yakarken o cehennemden sağ çıkamazsın, Defne. Sen de yanarsın."

"Yandım zaten." Başımı ince yastığa bırakıp sesli bir nefesi zoraki bir şekilde dudaklarımın arasından üfledim. "Ben aylardır o cehennemin içinde yanıyorum." Göz pınarlarımda biriken birkaç damla yaş usulca yastığa doğru süzüldü. "Bırakın ne olur, bırakın." Sesim kısıldıkça kısıldı, sessiz yakarışlara dönüştü. "Kandan bir bataklığın içinde sıkıştım kaldım. Çıkmaya çalışıyorum, olmuyor. Boğuldukça boğuldum. Başımı hafifçe dışarı çıkarsam bu kez de yarattığımız cehennemin ateşinde yanıyorum." Gözlerimi kapatırken kaşlarımı çattım. "Yardım et."

Odanın içine ağır bir sessizlik çöktü. Doktor Leyla'nın ve benim nefes alıp verişlerimizden başka hiçbir ses yoktu. Düşüncelerimiz dahi bu noktada susmuş gibiydi.

"Sana yardım etmek için buradayım," diyen Doktor Leyla'nın elini elimin üzerinde hissettim. Göz kapaklarımı hafifçe araladığımda bana gülümsedi. Beni yatağa bağlayan kayışları usulca çözmeye başladı. "Seni zorla zapt etmek istemiyorum. Bu insanlık dışı davranışların destekçisi değilim." Bütün kayışları çıkarıp tutmam için elini uzattı. "Elimi tut, sana doğru yolu göstermeme izin ver. İnanıyorum ki içindeki o masum kız doğru yolu bulmak için bana eşlik edecek."

Uzunca bir süre Doktor Leyla'nın umut dolu gözlerine baktım. Gözlerim kurumuş, tek bir damla gözyaşı akmaz hâle gelmişti. Bir anda kedere gömülmüş hâlimden sıyrıldım. Dudaklarımda hain bir sırıtış belirdi. Doktor Leyla, başından sert bir darbe almışçasına kaskatı kesildi. Ağzı açık kaldı.

"Sahiden o masum kızın varlığına hâlâ inanıyor musun, doktor?" Bir anda yattığım yerden doğruldum. Yüzümdeki sırıtış silindi, yerini keskin bir ifade aldı. "Senin doğru yolunu takip edeceğine..." Çıplak ayaklarımı zemine bastığımda Doktor Leyla ihtiyatlı bir tavırla gerilemeye başladı. "İntikamını unutup seninle iş birliği yapacağına..." Onun üstüne üstüne yürümeye başladım. "Asır buradayken beni kontrol altına alabileceğine gerçekten inandın mı?"

Doktor Leyla'nın sırtı kapıya çarpınca durmak zorunda kaldı. Onun hemen önünde, bir adım ilerisinde durdum. Nefes almayı unutacak derecede büyük bir korkuya kapılmıştı. Ona zarar vereceğimi düşünüyordu ama hayır, ona zarar verme niyetinde değildim. Zamanımı, gücümü, hırsımı, öfkemi... Neyim varsa hepsini ona, Asır Karahanlı'ya harcayacaktım.

"Kardeşin böyle olsun istemezdi," dediğinde beynimden vurulmuşa döndüm. "Kardeşin intikam almanı istemezdi. İyileşmeni, iyi olmanı isterdi. Ablasını isterdi. Ablası gibi davranmanı."

Gözlerimi kapatıp sıkarken başımı sola doğru çevirdim. Derin bir nefes alarak onu hemen oracıkta paramparça etmemek için kendimi dizginledim.

"Ailenin hâlâ senin için umudu var. Eve geri dönmeni, yeniden yaşamaya başlamanı bekliyorlar. Onların mutlu olmasını istemez misin?"

Midemin kasıldığını, boğazıma onlarca düğümün oturduğunu hissettim. Beni zayıf noktalarımdan vurup düşürmeye çalışıyordu. Doktorum bile benimle baş edebilmek, bu odadan sağ çıkabilmek için zayıf noktalarımdan faydalanıyordu.

"İçindeki karanlığın yeni bir perde açmasına izin verme. Yeni bir oyun, yeni bir ölüm, yeni bir acı yaratmasın. O seni yönetmesin, sen onu yönet."

Göz kapaklarım titreşerek aralandı. Başımı hafifçe çevirip Doktor Leyla'nın korkudan titreyen çehresine baktım.

"Perde çoktan açıldı."

Doktor Leyla'yı korkuyla hareket ettiren, bir hışımla kapıyı açıp kendini odadan dışarı atmasına neden olan cümlem bu olmuştu. Onun odadan çıkmasıyla birlikte hasta bakıcılar içeri daldı. Polisin de dâhil olduğunu çok sonradan fark ettim. Hasta bakıcıların beni zapt edemediği noktada polis sert bir atak yaptı ve çıkardığı kelepçeyle beni yatağa kelepçeledi. Çok geçmeden iğnenin keskin sızısını tenimin altında hissettim.

Odada yalnız kaldığımda elimi kaldırabilecek hâlde değildim. Yatağın kenarında, yerde oturuyordum. Sırtımı duvara yaslamış, ayaklarımı öne doğru uzatmıştım. Başımı düzenli aralıklarla duvara çarparak ayık kalmaya çalışıyordum. Elim yatağa doğru uzanmıştı çünkü bileğimdeki demir parçası yatağa bağlıydı. Beni burada öylece bırakıp gitmişlerdi. Kelepçeyi çözüp yatağa bağlamaya çalışmamışlardı bile.

Düşüncelerimin istilasına uğramam çok uzun sürmedi. Kafamı toplamak istedikçe daha çok dağıldım. Bir yapbozdum ve bütün parçalarım şimdi odanın her yerindeydi. Bir türlü doğru parçayı doğru yere yerleştiremiyordum. Bu dağınıklık zihnimi karman çorman etmişti.

"Keşke düşüncelerimi de öldürebilsem," diye fısıldadım kendi kendime. Hani kaçmak benim doğamın bir kuralıydı? Hani? Kaçamıyordum işte, kurtulamıyordum artık. Bitmişti işim. Öylece bir iğneyle, kelepçeyle, ten yakan kayışlarla beni olduğum yerde tutabiliyorlardı. Yalnızca zihnimdeki kapılar kilitli değildi, bulunduğum odaların da kapıları kilitliydi.

İyice sakinleştiğimde biraz rahatladığımı hissettim. Bedenimi artık hissetmiyordum. Sanki kuş olmuş, kanatlanmıştım.

Yerimden kıpırdayamıyordum ama kanatlarımı çırpıyordum. Düşüncelerim de sakinleşti. Bir süre ne düşünebildim ne de hissedebildim. Ruhani ve bedeni hiçbir şey yoktu. Algılarım kapanmıştı.

Defne Karaca.

Kendi kendime güldüğümü hissettim.

Aylar önce katillerle ilgili ödev hazırlayan kızın geldiği hâle bak.

Kesinlikle bir katilim. Tek eksiğim, henüz insan öldürmemiş olmam, derkenki yüzümdeki o alaycı gülümseme. *Yanımızdan geçen, masum görünen küçük bir kız çocuğunun bile katil olabilme ihtimali var,* diye düşünürken aslında o masum görünen küçük kız çocuğuydum. Dünyanın benim etrafımda döndüğünü sanan, daha katil olduğunu bile hatırlamayan akıl hastasının tekiydim. Sahneye çıkıp adımı bütün dünyanın diline dolayacak performansı hiçbir zaman sergileyemeyecektim. Evet, bütün dünya 17 Numara'yı öğrenecekti ama birkaç yıl sonra kimse hatırlamayacaktı. Herkes beni ve hikâyemi unutacaktı. Sadece bir katil olduğumu hatırlayacaklardı. Akıl hastası bir katil.

Uzunca bir süre sonra derin bir iç çektiğimi fark ettim. Göz kapaklarımı yarıya kadar indirmiştim ve odanın içine dolan gün ışığını izliyordum. Gün ışığı yavaşça soluyordu. Güneş batacak, ay yükselecekti. Gün yine karanlığa yenilecekti.

Dizlerimi kendime doğru çektim ve yanağımı dizime yasladım. Sesli nefeslerim odayı doldururken öylece kendimle baş başa kalmanın tadını çıkardım.

Yıldızları görmek istiyordum.

Hayır.

Bir yıldız olmak istiyordum.

Parlayan ya da sönen bir yıldız. Gökyüzünde olduktan sonra ışıldamamın, kaymamın ya da sönmemin bir önemi yoktu.

Zihnim yavaşça açılıp bedenim çözülürken fark ettim ki sandığım gibi derin bir sessizliğin içinde değilim. Çığlıkları işittim önce, sonra çarpma ve kırılma sesleri. Koridor doluydu ve ayak sesleri gürültüyle yükseliyordu. Birbiri ardına patlayan çığlıklar, korku dolu yardım nidaları... Dışarıda ne olduğunu bilmiyordum ama tehlikenin bir nefes gibi tenimde gezindiğini hissedebiliyordum.

Kapının kilidi döndü. Kulpu çevrildi ve kapı gıcırdayarak aralandı. Aralık kapıdan içeri dalan çığlık sesleri kulaklarımı çınlattı. Kapı kapandı.

Akıl hastanesinde kıyamet kopuyordu ama bulunduğum odanın içi kıyamete dâhil değildi. Henüz.

Odaya giren her kimse, onun ayak sesleri, gün ışığının hızla geri çekilip gölgede bıraktığı odanın zemininde gıcırdayarak yükseliyordu. Yavaş, temkinli adımlarla, neredeyse soluk soluğa bir şekilde. Koşmuş ya da kaçmış gibi. Belki de kaçacak. Kaçıracak. Savaşacak. Hayır. Ölecek.

Sesler sustu. Artık adımlamıyordu ya da sık solukları odanın içine dolmuyordu. Bekliyordu.

Başımı dizlerimden kaldırıp hafifçe çevirdim ve doğrudan karşıdaki duvara bakıp sertçe yutkundum. Çenemi hafifçe indirip keskin bakışlarımı sağa doğru çevirdiğimde ise onu gördüm.

Gamzelerini göstererek gülen, gözlerinde karanlığımın bir parçasını taşıyan o adamı gördüm.

"Merhaba, 17 Numara."

Geriye doğru yaslandım ve sırtım soğuk duvara değdiğinde başımı arkaya doğru attım. Dudaklarımın kenarını sersem bir şekilde kıvırdım.

"Merhaba, Asır."

Yüzümde yer edinen gülümseme onun güzel çehresini gördüğümden değildi. Elimden kaçırdığım fırsat ayağıma kadar geldiği için sevinmiştim, o kadar.

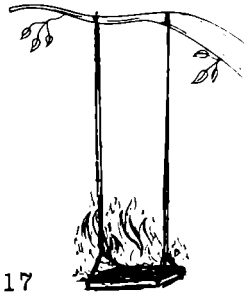

BÖLÜM 17

İlk karşılaştığımız an nasıl da trajikti ama. Yedi katil arasından onun çete lideri olduğunu anladığım ilk andan beri ondan hep daha fazla nefret etmiştim. Her şeyin başı oydu ve alt etmem gereken de oydu. Hikâyemiz, bir otobüs yolculuğuyla başlamış ve katliamla kesişmişti. En azından öyle olduğunu sanıyorduk. Oysaki yıllar önce yollarımız zaten kesişmişti ama biz bunu hiç fark etmemiştik. Fark ettiğimizde her şey için çok geçti. Umudun var olduğunu sandığımız bu hikâye, acının katlanarak üstümüze yığıldığı umut öldürücü bir katliama dönüşmüştü.

Asır Karahanlı insanları katlederdi. Tanımadığı insanları. Şimdiyse her geçen dakika içimde bir hissi katlediyordu. Tanıdığı, bildiği, belki de yarattığı hisleri. Katletmeden duramıyordu. Acıdan besleniyordu.

"Sarı üniforma sana çok yakışmış," dedikten sonra dilini dişlerine sürttü. Bakışları her zamanki gibi keskin, ölüme davet eden cinsten ürkütücüydü. Alaycı ses tonuna rağmen Asır Karahanlı üstündeki o karanlık, korkutucu gölgeden sıyrılamıyordu.

Ona dik dik bakmaya devam ettiğimi fark edince kaşlarını yay gibi gerip bakışlarını kendi koyu sarı üniformasına çevirdi. Yakasından tutup yukarı doğru çekiştirirken dudaklarını aşağı doğru büktü.

"Benimki neden daha koyu?"

"Sen daha delisin."

Ona cevap vermem hoşuna gitmiş olacak ki sırıtışı devleşirken alt dudağını kışkırtıcı bir tavırla ısırdı. "Ve daha tehlikeli. Ah, bu çok güzel bir his."

Gözlerimi devirmeden duramadım. Yataktan destek alarak ayağa kalktığımda Asır birkaç adım gerileyerek ellerini arkada birleştirdi. Benden uzakta, odanın ortasında durup alaycı tavrından ödün vermeyerek gülümsemeye devam etti.

Kelepçeli bileğimi çekiştirirken garip bir sakinlikle, "Bunu çözmeye ne dersin?" diye sordum. Şu an, tam olarak bu konumdayken fevri davranmamın hiçbir önemi yoktu. Bağırıp çağırsam da, ona saldırmaya kalksam da bir işe yaramayacaktı ne de olsa. Önce bu kelepçeden kurtulmam gerekiyordu.

Çenesini kaldırdı ve göz ucuyla kelepçeli bileğime baktı. Hemen ardından gözlerini kısarak başını hızla iki yana salladı. Elini kaldırıp havada savurdu. "Aklımı peynir ekmekle yemedim. Önce konuşacağız, sonra zaten çözmem gerekecek." Bir an durup düşündü. "Duruma göre yani."

Dudaklarımı aşağı doğru bükerken başımı hafifçe salladım ve omzumu soğuk duvara yasladım. Sakinleştirici yüzünden oldukça sakindim ve etkisinin tam olarak ne zaman geçeceğini bilmiyordum. Bazen kendime gelmem birkaç günden uzun sürüyordu, bazen çok daha kısa.

Beni baştan aşağı anlamsız bir arayış içinde süzerek birkaç adım daha gerilediğinde, "Benden korkuyorsun," dedim ona. "Kaçıyorsun."

"Ben olsam öyle demezdim." Birkaç adım daha geriledi. "Sadece deli cesaretin beni biraz ürkütüyor. Bir sonraki hareketini kestirmekte zorlanıyorum, güzelim."

Ani bir öfkeyle, "Bana *güzelim* deme," diye yükseldiğimde ellerini teslim olur gibi havaya kaldırdı. "İşte tam olarak bundan bahsediyorum."

Acıyan gözlerimi kapatıp sesli bir iç çektim. Yatağa kelepçeli olmasaydım ona nasıl ulaşabileceğimi, boğazını yakalayıp nefesini kesebileceğimi düşündükçe çıldırıyordum aslında. Karşımda öylece dikilebiliyor oluşu sinirlerimi oldukları yerden geriyordu. Sinirlerim koptu kopacaktı.

"Neden yakalandın?" diye sordum gerçek bir merakla. "Ellerimde ölmek için bu kadar hevesli olduğunu bilseydim, fırsatım varken erken davranırdım."

Asır, cılız bir nefesi andıran bir kahkaha patlattı. Ardından omuzlarını umursamaz bir tavırla silkip yatağın diğer tarafında kalan pencereye doğru ağır adımlarla ilerlemeye başladı. Pencerenin önünde durup göz ucuyla dışarı baktıktan sonra bakışları yeniden beni buldu.

"Aylar oldu," dedi, inanması güç bir şekilde zayıf bir sesle. "Aylarca seni bekledim. İyileşmeni, buradan çıkıp peşime takılmanı, bir şekilde yollarımızın yeniden kesişmesini bekledim." Bakışlarını yere çevirip bir süre sustu, birçok cümleyi dudaklarının ardında tutup geldiği yere geri gönderdi. Ardından yalancı bir gülümsemeyle, "Tek boynuzlu atımıza atlayıp başka bir evrene geçeriz diye düşünmüştüm," dediğinde uzunca bir süre birbirimize bakakaldık.

O, benden bir tepki bekliyordu ve ben, bunu gerçekten söyleyip söylemediğini anlamaya çalışıyordum. Tamam, her koşulda alay etme yeteneğini kaybetmemişti ama bu... Bu, saçmalık ötesiydi.

"İlaçlarının dozları fazla yüksek olsa gerek."

Alt dudağını dişleyip somurttu. Başını aşağı yukarı sallarken, "Damarlarımda kan yerine ilaç akıyor, ilaç," diye serzenişte bulunmaya başladı. "Düşüncelerimi blokladılar. Buraya gelmeden önce bir düzine planım vardı ama şimdi sadece iki tanesini hatırlayabiliyorum." İki parmağını havaya kaldırıp salladı. "Sadece iki."

"Ne planı?" Soruyu öylesine, zaman kazanmak adına sormuştum. Gözlerim etrafta dolanıyor, ulaşabileceğim herhangi sivri bir şey arıyordu. Sivri ya da sert. Keskin. Bir bıçak olsa fena olmazdı.

Elimi üniformamın içine atıp içinden bıçak çıkarmayı bekledim. Daha önce olmuştu, belki şimdi de olurdu. Bir bıçak çıkarırdım ve tuttuğum gibi Asır'ın alnının çatına saplardım.

"İlki dediğim gibi tek boynuzlu at ve başka bir evren." Bıçak yoktu, üniformamın içi boştu. Odanın içinde de herhangi bir şey yoktu. Onu çıplak ellerimle öldürmem gerekecekti. "Baş başa, intikam yeminlerimiz olmadan, birbirimizin aşkına karşılık verdiğimiz bir olasılık." Bu hayalden zevk alır gibi başını arkaya doğru attı. "Nelerimi vermezdim."

"Başka?"

Başını indirip hevesle yüzüme baktı. Hayaline eşlik ettiğimi sandı. "Sana her evrende bir şekilde âşık olacağımı düşünürsek, nerede olursak olalım aşkından öldüğüm bir olasılık olacak."

Esaslı bir kahkaha patlatmaktan kendimi alamadım. Alaycı tavrıma karşılık hayalleri suya düşmüş gibi gözlerini devirdi. Omzumu soğuk duvardan ayırıp yatağın kenarına oturdum. Ona yaklaşabildiğim kadar yaklaştım.

"Hayal dünyan uçsuz bucaksız." Başımı omzuma doğru yatırdım. "Kitap yazmayı düşündün mü hiç?"

Alayıma karşılık burun kıvırıp ellerini koyu sarı üniformasının ceplerine yerleştirdi. "Hayatım yeterince kitap gibi diye düşündüm. Bir de yazmaya gerek yok. Ne de olsa ana karakterler yaşar, bazıları da yazar. Bırak, başkaları yazsın bizim

hikâyemizi." Yavaş adımlarla pencereye biraz daha yaklaştı ve çelik filelerle örülü pencereyi açtı. İçeriye dalan çığlık ve siren seslerinden bir anlığına ürktüm.

Sanki hastane cayır cayır yanıyordu ve biz iki aptal içinde kalmıştık.

"Dışarıda ne oluyor?" Yerimden kalkıp pencereye yaklaşmak ve neler olduğunu kendi gözlerimle görmek isterdim ama mümkün değil gibi görünüyordu. "Yoksa bu bir katliam mı?"

"Katliam?" Bu kelimeyi ilk kez duyuyormuş gibi kaşlarını bilinmezlik içinde çattı. "Katliam deyince aklıma ne geldi bak." Parmağını şaklatıp bana çevirdi. "Çocuklar nasılmış, biliyor musun? Parmaklıkların ardında eğleniyorlar mıymış?"

Dilini tutup koparmak istiyordum.

"Senin yüzünden."

Dilini dudaklarında gezdirip havadaki parmağını yatağa çevirdi. "Ellerini boğazıma sarmayacaksan şu köşeye oturmak istiyorum. Göz göze, diz dize konuşacak çok şeyimiz var."

Avuç içlerim kaşındı. "Söz veremem."

Yatağın ucuna otururken elini, kısa hâllerine alışık olmadığı her hâlinden belli bir tavırla saçlarının üzerinde gezdirdi. En sonunda elini ensesine yerleştirip sertçe yutkundu. Kahverengilerini önce yatağa, sonra kelepçeye, ardından bana çevirirken oldukça düşünceli bir tavır sergiledi.

Kısa bir an sadece birbirimize bakmakla yetindik. Nasıl göründüğümüze bir de yakından baktık. Bunu yaparken tek düşünebildiğim, karşı karşıya geldiğimiz ilk an oldu.

Akıl hastanesinin en tehlikeli iki akıl hastasıydık. Bir aradaydık. Birbirimizden nefret ediyorduk ve birbirimizi öldürmek istiyorduk.

"Bütün suçu üzerime atmışlar," dedi hiç beklemediğim bir anda. "Kurban olduklarını söylemişler."

"Yalan mı?"

"Doğru," derken bakışlarını kaçırdı. "Hepsi benim kurbanımdı. Kurbanlarımı arkadaşım yaptım ve arkadaşlarım beni sırtımdan bıçakladı. Kim için?" Bana bakarken yalandan güldü. "Kurbanı olduğum kadın için."

"İstediğin kadar bu bahaneye sığın. Sığındığın hiçbir bahane seni içinde tutmayacak. Hepsi seni kusacak."

Tehlikeli derecede alçak bir sesle, "Kabul ettim," dedi. "Hepinizin kurbanım olduğunu, sizi zorla tuttuğumu ve manyağın teki olduğumu söyledim." Doğru olduğu kadar yalandı da. "Her şey yeniden gözden geçirilecek. Yine de bir süre cezaevinde kalacakları kesin. Her şeye rağmen isteseler de istemeseler de hepsi birer katil."

"Senin yüzünden."

"E ben de senin yüzünden katilim."

"Yarattığın vahşetin bütün suçunu üzerime atamazsın. Kardeşinin ölümü yüzünden, kanlı ellerin hiçbir zaman haklı çıkmayacak."

Başını omzuna yatırırken, "Senin de," dediğinde beynimden vurulmuşa döndüm. Ne yazık ki haklıydı.

"Neden yaptın ki?" dedim çaresizce. Kırılmıştım öylece. "Kardeşimi neden öldürdün ki?" Sesim güçsüz, kesik kesikti. Ağladım ağlayacaktım ama kendimi kasarak bunu uzattıkça uzatıyordum. Onun karşısında gözyaşlarına boğulmak ve zayıf görünmek istemiyordum. "Beni neden öldürmedin?"

Hızlıca, net bir cevap vermek istercesine dudaklarını araladı ama sonra doğru kelimeleri bulamamış gibi dudaklarını hızlıca birbirine bastırdı. Gözlerini kaçırıp pencereden dışarıya dikti. Dişlerini alt dudağına geçirip çekiştirdi. Dişini geçirdiği noktaya hızla kan doldu.

En sonunda, gözlerimin içine bakmadan, tam anlamıyla kaçarak, "Ben de senin kardeşini öldürürsem eşitleniriz sandım," dedi ve gözlerimin içine bakarak ekledi: "Eşitlenirsek bir

şansımız olur sandım. Keşkelerimiz bir, acılarımız bir ve biz bir oluruz sandım."

İkimiz de bir an olsun gözlerimizi kırpmadık. Gözyaşlarımız göz pınarlarımıza birikti ve orada kuruyup kaldı. Keşkelerimizin kursağımızda kaldığı gibi.

"Bu, senden nefret ediyorum ama sana âşığım demenin başka bir yolu mu?" Alaya alır gibi nefret içinde güldüm. "Şimdi bana beni sevdiğini söylemeyeceksin, değil mi?"

"Söyleyemem."

Söyleyemezsin tabii. Hakkın yok bir kere. Ne keşkelerinde ne rüyalarında ne başka bir evrende ne de şimdi hakkın var buna. *Seni seviyorum* diyebilmek için insanın önce bir kalbi olmalı. O kalp atmalı. Bedende öylece durmamalı, yaşamalı.

"Söyleyemezsin." Sesim bir anda birkaç oktav yükseldi. "Söyleyemezsin çünkü insan sevdiğinin kardeşini gözleri önünde öldürmez. Söyleyemezsin çünkü insan sevip de zarar vermez. Söyleyemezsin çünkü sevgi öldürmez!"

"Senin sevgin kardeşimi öldürdü ama!"

Yataktan öfkeyle fırladım. "Senin sevgin de benim kardeşimi öldürdü! Beni öldüremediğin için onu öldürdün!"

Benim gibi yataktan kalktı ama yerinde durmadı. Hızla yatağın ucundan dolandı ve ona uzanmak için can atan elimi sıkıca kavradı. İlk anda ne olduğunu anlayamadım. Elimi tuttu ve aylardır sıkmak için can attığım boğazına sardı.

Temas eder etmez elektrik çarpmışa döndüm. Zemin sarsılmaya başladı. Ayaklarımın üzerinde duramayacakmışım gibi güçsüz hissettim. Dengemi her an yitirebilirdim.

"Ben intikam aldım," dedi dişlerinin arasından. "Senin şimdi almak için deli gibi kıvrandığın intikamın bir benzerini aldım. Yıllar boyu intikam alacağım anı bekledim. Acı içinde kıvrandım durdum, kimseye sesimi duyuramadım. Senin sesimi duyduğunu sandım ama hayır, sen yalnızca kendi sesini bastırıyordun."

"Duydum," dedim güçlükle. "Sesini duydum ama kardeşimi öldürdüğünde bütün sesler sustu."

"Kardeşimi öldürenin sen olduğunu öğrendiğimde susturduğum bütün sesler yeniden yükseldi. İntikam istedim. Kardeşimin katiline aynı acıyı yaşatmak istedim. Bunu sen olduğun için yapmadım, Defne. Kardeşimin katili olduğun için yaptım. Sen nasıl şimdi kardeşinin katili olduğum için beni öldürmek için can atıyorsan, ben de senden farksız değildim." İyice yaklaştı bana. Şimdi bir nefes kadar uzağımdaydı. "Çünkü ben buyum. Uzun zamandır işimi kan dökerek hallediyorum. Engel olamıyorum buna, başka bir yol göremiyorum."

Onu sertçe ittim ve sendelediği sırada daha kendini toplama fırsatı vermeden suratına sert bir tokat geçirdim. Bütün öfkem, kinim, hüznüm, acım... Kötü bütün hislerim elimde toplanmış, onun suratına çarpmıştı.

"Engel olmak zorundaydın." Koyu sarı üniformasının yakasından yakalayıp onu kendime çektim. Bunun romantik hiçbir yanı yoktu. Ben öfkeden gözü dönmüş bir hâldeyken o, haklı öfkeme sessiz kalıyordu yalnızca. "Her şey farklı olabilirdi. Biz olabilirdik. Senin intikam yeminin olmasa biz bir olabilirdik."

Bir an için nefes almayı bırakmış gibi göründü. Yüzünde dehşete benzer bir ifadeyle bana bakakaldı. "Olabilir miydik?"

"Olabilirdik," dedim dişlerimin arasından. "Seni sızlayan vicdanımın sesini dinleyip değiştirmek istemedim. Seni, kendim için değiştirmek istedim." Ona bir tokat daha atmak için delirmiş vaziyetteydim. Ona doğru adımladım ama bileğimdeki kelepçe ona daha fazla yaklaşmama izin vermedi. Aramızda belli bir mesafe kala olduğum yerde kalakaldım. "Kanlı ellerini değil, değişebilme ihtimalini sevdim ben senin."

Asır'ın dudakları aralıkken omuzları öne doğru çöktü. Net konuştuğumu sanıyordum ama sanki cümlelerimden farklı anlamlar çıkarıyordu. Aklında ne döndüğünü yine her zamanki

gibi bilmiyordum. Tek bildiğim, her bir cümlemin onu bir yapboz gibi parçalarına ayırdığıydı.

"Her şeyi yaparım," dedi heves dolu bir sesle. "Senin için her şeyi yaparım. Değişirim." Sertçe yutkunarak bana hafifçe yaklaştı. "Beni yeniden sev diye canımı bile veririm." Bana bir adım daha attığında ona ulaşabileceğim kadar yaklaşmıştı. "Ben intikam yolunda on yılımı harcadım. Sen de harcama. Kısasa kısas. Her şey bitti. Gel." Elini bana doğru uzattı. "Tut elimi, gidelim buradan. Birlikte ölmeyelim, birlikte mutlu olmayı deneyelim."

Tam anlamıyla afallamıştım. "Ne?"

Biraz daha yaklaşıp elimi kendi tuttu. Umut, bir yıldız gibi gözlerine yerleşmişti. "Kaybedecek başka neyimiz kaldı ki?"

Asır Karahanlı kardeşinin intikamını almış, on yıllık matemine bir son vermişti. Aldığı canlar, yaktığı kalpler onun için yalnızca on yıllık geçmişinin karanlığından ibaretti. Şimdi aydınlığa çıkmak, yeniden umut edebilmek ve yaşamak istiyordu. Benimle. İntikam aldığı kadınla. Düşmanıyla.

"Bir şey kaldı." Sesim bir fısıltıdan ibaretti. "Son bir şey."

Beklenti dolu bir ifadeyle, "Ne?" diye sordu. "Canımızdan başka neyimiz kaldı ki?"

"İşte." Kaşlarım gerilerek havalandı. "Kendi ağzınla söyledin. Canımız kaldı, Asır. Canımız." Elimi elinden kurtardım. "Senin canını alana dek benim canımı almaması için Azrail'le bir anlaşma yaptım. Aynı senin gibi."

Hayal kırıklığı. Asır Karahanlı'nın gözlerinde yıldız gibi parlayan umut kaybolmuş, yerini hayal kırıklığı almıştı. Bana baktığında umut etmiyordu artık, umut edebilmek istiyordu ama kırmıştım bütün umutlarını. Son âna dek de kırmaya devam edecektim.

Koridorda bir gürültü koptuğunda ikimizin de bakışları aynı anda kapıya doğru döndü. Dışarıda nasıl bir kıyamet koptuğundan benim haberim yoktu ama Asır bu konuda oldukça

rahat görünüyordu. Kıyameti onun yarattığından da adım kadar emindim.

"Ne yaptın?"

Omuzlarını silkerken dudaklarını aşağı doğru bilinmezlik içinde büktü. "İçeride bir katilin dolandığını ve hepimizi öldüreceğini söyledim." Parmağını şaklatarak ekledi: "Bir bombayla." Sırıttı. "Bir deliye."

"Ve?"

Gözlerini kısarken yüzünü buruşturdu. "Sanırım bir deliye öldürüleceğini söylemek doğru değildi. Bir yangının çıktığını gördüğüme eminim."

"Hastane mi yanıyor?"

Kaşlarını kaldırırken sırıttı. "Ve biz içindeyiz."

"Öleceğiz."

Başını iki yana cıkcıkladı. "İstersen neden olmasın ama istemeden olmaz, sevgilim." Aramızdaki mesafeyi kapatırken kıs kıs güldü. "Romeo ve Juliet gibi birlikte ölelim dersen, senin için canımı feda etmeye hazırım." Elini kaldırdı ve parmak ucuyla yüzüme düşen birkaç tutam saça uzanıp dokundu. Bunu yaparken derin, titrek bir nefesi içine çekti. "Seni istiyorum." Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıp çeneme uzandı. Çeneme hafifçe dokunup yüzümü yukarıya kaldırdı. Titrek nefesi yüzüme çarptı. "Nefret ederken de seni istiyorum, severken de. İster takıntı de, ister hastalıklı aşk." Hemen ardından başını hızla iki yana salladı. "Vazgeçtim, hastalıklı deme. Hastalıklı değil çünkü. Olamaz." Sertçe yutkunurken başını hafifçe omzuna doğru yatırdı. Kahverengi gözleri gözlerimden dudaklarıma doğru kayarken bir anlığına nefes almayı bırakmış gibi göründü. "Yaşamak için tek sebebim sensin. Evet, nefret ederken deli gibi seviyorum seni, sevgilim. Delilik gibi görünüyor, değil mi?"

"Delilik." Dudaklarımın arasından yükselen kelime, bir nefes gibi dudaklarına çarptı. "Hastalıklı." Sesim bir fısıltıya dönüşse bile aramızda gür bir şekilde yankılanıyordu. "İmkânsız."

Biraz daha yaklaştığında sırtım soğuk duvara çarptı. Kaçacak başka yerim olmadığını anladığında dudaklarındaki sırıtış zevk dolu bir hâl aldı.

"Herkes ikinci şansı hak eder."

"Bana ikinci bir şans verdiğini hatırlamıyorum."

Cıkcıkladı. "Ben hata ettim, sen etme."

"Tek bir şans," diye fısıldadım aralanmış dudaklarına doğru. Bir nefes kadar yakınımdaydı. Görünürde aramızda birkaç santimlik kısa bir mesafe vardı ama kalplerimiz arasındaki mesafe, birbirine en uzak iki gezegenin arasındaki mesafe kadardı. "Tek bir şans her şeyin düzelmesi için yeterli olacak mı?"

"Olacak." Dudaklarını hafifçe birbirine bastırırken sertçe yutkundu. "Her şeyi yapmaya hazırım."

"Ne için?"

"Senin için."

Boğazımdan kısık tonda bir kıkırtı yükseldi. Gülümsediğimi gören Asır'ın dudaklarının kenarları hızla kıvrıldı. Gamzeleri belirginleşirken gözlerinde yeniden umudun yer edindiğini gördüm.

Komik.

Sırtımı duvardan ayırdığımda aramızdaki mesafe yok denecek kadar azaldı. Kelepçeli olmayan elimi onun göğsüne bastırdığımda kalp atışlarını avucumun içinde hissettim. Küt küt atıyordu kalbi. Sanki bir işlevi varmış gibi. Sanki kalpsiz bir adam değilmiş gibi.

Parmak uçlarımda hafifçe yükseldiğimde kalp atışları o kadar yükseldi ki, varlığından şüphe ettiğim kalbinin yerinden fırlayıp çıkacağını sandım.

"Seni bu kadar heyecanlandıran ne?"

"Sensin." Sesi bir fısıltıdan yüksek çıkmamıştı. "Her zaman sendin."

Dudaklarımı onun kulak hizasına getirdim. Birkaç nefes kadar sessiz kaldım. Onun ağır nefeslerini dinlerken sık kalp atışlarını avuç içimde hissetmekten zevk aldım. Kalbi buradaydı, parçalarına ayrılmak için doğru ânı bekliyordu.

"Aylardır bu ânı bekliyorum." Parmak uçlarımı göğüs kafesinin üstünden çekip yukarı kaldırdım ve çenesini kavradım. "Ellerimde ölürken de heyecanını koru, olur mu, sevgilim?"

Dizimi kırıp bacak arasına geçirdim. İki büklüm olduğunda kolundan tutup sırtını çevirdim. Sırtı bana dönük, iki büklüm bir hâlde ne olduğunu anlamaya çalıştığı sırada ayağımı diz boşluğuna geçirip onu dizlerinin üzerine düşürdüm. Elimi boğazına sarıp parmaklarımı âdemelmasına bastırdım.

"Şimdi bana kapıdaki polisten aldığına emin olduğum kelepçenin anahtarını ver, sevgilim."

Sevgilim? Biz hiçbir zaman sevgili olmamıştık. Sevgili, birbirini seven iki kişiye denirdi. Biz sevgili değildik, biz yalnızca birbirinden ölesiye nefret eden iki kişiydik.

Anahtarı çıkarıp, alabileceğim şekilde yukarı kaldırdığında elinden kaptığım gibi onu öne doğru ittim. O henüz kendini toparlayıp ayağa kalkarken ben çoktan beni yatağa bağlayan kelepçeden kurtulmuştum. Özgürdüm.

İnleyerek, "Ben istemesem deviremezdin, biliyorsun, değil mi?" dediğinde ona kısa bir bakış atarken gülmekle yetindim. Anahtarı yatağın üstüne atıp ona doğru birkaç adım attığımda geri kaçmadı. Aksine, ona yaklaşmış olmamdan zevk alır gibi alt dudağını ısırdı.

"Şimdi şartlar eşitlendi."

"Her zamanki gibi."

İmasını sezdim. Bu, öfkenin bir kabarcık gibi derinden yükselip yüzeye çıkmasına ve patlamasına neden oldu. Elimi ona

okat daha atmak için kaldırdığımda bu kez elimi havada yakaladı. Beni ters çevirdi ve sırtımı göğsüne yasladı.

Hazırlıksız yakalandım.

Kulağıma doğru, "Önce konuşmak istiyorum," diye fısıldadı. "Her şeyi konuşmadan bir karar vermeyelim. Öfkeyle hareket etme, biraz sakinleş."

Dirseğimi karnına geçirmek istediğimde dirseğimi yakalayarak buna da engel oldu. Elinin tekini belime sarıp beni iyice kendine bastırırken diğer elini çeneme yerleştirdi. Beni iyice sıkıştırdı.

"Konuşacak bir şey kalmadı." Ellerinin arasından kurtulmak için çırpındım. "İntikamını aldın, sıra benim intikamımda. Ben senin gibi intikamımı yakınlarından almayacağım, senin canını alıp bu işi bitireceğim."

Kulağımın dibinde histerik bir kahkaha patlattı. "Yakınlarım?" Kahkahası ürkütücü bir hâl almaya başladı. "Benim senden başka kimsem yok."

"Ben de yokum."

"Kalbimdesin."

O hâlde kalbinden başlayacağım. Önce kalbini parçalara ayıracağım ve hâlâ ölmemiş olursan, son nefesine kadar acı içinde kıvranman için elimden ne geliyorsa yapacağım.

"Hastasın sen. Zihnin de kalbin de hasta senin."

"Zihnim hasta olabilir ama kalbim hasta değil, sevgilim. Kalbim senin için çarpıyor, durmadan adını haykırıyor. Her yanımla seni istiyorum."

Ellerinden kurtulmak için çırpınmaya devam ettiğimde çenesini omzuma yerleştirip sesli bir nefesi tenime doğru üfledi. "Böyle konuşmak istiyorsun demek, tamam."

Ayağımı bacağına geçirmeye kalkıştığımda hazırlıklıydı. Şimdi sağ bacağım onun bacaklarının arasına sıkışmış bir hâldeydi. Onun yanında o kadar küçük ve güçsüz kalıyordum

ki cüssesiyle ve gücüyle beni kolayca istediği gibi sıkıştırabiliyordu. Bundan nefret ettim.

"Sana anlatmak istediğim o kadar çok şey var ki..."

Dediği gibi, önce konuşmak istiyordu. Konuşmak istiyordu çünkü bunca zaman hiçbir şeyi konuşarak halletmemişti. Konuşmak istiyordu çünkü aylardır konuştuğu kimse yoktu. Yalnızdı ve bu, onun en ağır cezalarından biri hâline gelmişti. Herkesin nefret ettiği biriydi Asır Karahanlı. Tanıyanların da tanımayanların da. Onu zaten sevmeyenlerin de sevenlerin de. Dünya üzerinde onu gerçekten seven kimse kalmamıştı ve o, bunun farkındaydı.

"Akın," dedi, ilgimi çekmek ister gibi neşeli bir tonda. "Son durumunu merak ettiğine eminim. Onu kafasından vurduğunda ikimiz de ölmüş olduğundan emindik. Şanslı piç." Bu, onu eğlendirmiş gibi güldü. "Yine dört ayak üstüne düşmüş. Bitkisel hayatta. Doktoru uyanma ihtimalinin çok düşük olduğunu söylemiş ama imkânsız değilmiş. Bir gün uyanabilir." Karnımın üstündeki elini hafifçe sıkınca onu daha net hissettim. İç içe geçmiş iki yapboz parçası gibiydik. Yanlıştık, birimiz olması gerektiği yerde değildi. Diğeri, bunu inkâr ediyordu.

Bu hikâyenin biri ben, diğeri Asır'dı.

"Kız kardeşi sonunda ortaya çıkmış," dediğinde ilgimi tam anlamıyla çekti. Sesli bir iç çektiğimde Asır bunu fark etti ve keyifle devam etti: "Onun yanındaydı, eziyetini yakından izlemek için oradaydı. Onun duyabildiğini, hissedebildiğini söyledi. Yıllardır Akın yüzünden çektiği eziyetin bir ödülü olduğunu söyledi. İkimize teşekkür etti."

"Ne için?"

"Onu öldürmek için can atan ağabeyini öldürme cesaretini gösterdiğimiz için. Aslında sana teşekkür etti."

Akın'ı öldürmeyi birçok şeyden daha fazla istiyordum. Onu öldürememiş olmaktan nefret etmiştim ama şimdi düşününce bu en iyisi olmuştu. Bir yatağa zincirlenmiş gibiydi, bazen

hissedebiliyor ve duyabiliyordu ama o kadar. O delici bakışlarını bir daha kimseye gösteremeyecekti. Eline bir bıçak alıp onu sevmeyen kadınların canını yakamayacaktı. Kız kardeşi ondan kaçarak yaşamak zorunda değildi.

"Onu ziyaret edebilmek isterdim," dedim aylar sonraki en keyif dolu çıkan sesimle. Bir şeylerin bana zevk verebileceğini düşünmezdim ama işte, bazı hazlar matem dinlemiyordu. "Teninde bıçak gezdirebilmeyi ve kulağına yaklaşıp onu kışkırtacak cümleler kurmayı isterdim."

"Uyanırdı," diyen Asır'ın güldüğünü işitince, bir anlığına bulunduğumuz durumdan sıyrılarak onunla birlikte güldüm. "Senin boğazına bir bıçak daha dayamak için Azrail'le bir anlaşma da o yapardı. Yeter ki işin ucunda seni öldürmek olsun."

"Akın'ın dostun olduğunu sanıyordum."

Asır'ın hafifçe sarsıldığını hissettim. Akın onun dostuydu. Her şey bizimle başlamıştı ama Akın bazı şeyleri başlatan esas adamdı. Hastalıklı düşüncelerini Asır'a dayatmış, onun kininden faydalanmıştı. Asır'ı ihtiyacı olduğu adama dönüştürmüştü. Asır'ın yaptığını kendi beceremezdi belki ama Asır bunun için biçilmiş kaftandı.

Akın, Asır olmak istiyordu. Olmak istediği adamı yaratmıştı ve sonra onun yerinde olmak istemişti. Bir noktada onunla olmak yetmemişti. Bana olan takıntısının asıl sebebi Asır'dı. Düşüncelerini özenli dayattığı adamı saf kimliğimle bozmamdan korkmuştu. Beni bu yüzden yok etmek istemişti.

Neden onu değil de Asır'ı dinlediğimi, onun yanında olduğumu sorgulamıştı bir keresinde. Asır'ı kıskanmıştı. İlk kez o zaman Asır'ın yerinde olmak için can attığını hissetmiştim.

Akın Varol aslında dost değildi. Asır'ın en büyük düşmanlarından biriydi ama bu ortaya çıkamadan bir yatağa hapsolmuştu.

Şimdi fark etmiştim. Herkes Asır'ı değiştirmeye çalışıyordu. Herkes onu dilediği kişiye dönüştürmek için can atıyordu. Ben

de dâhil. Hem de iki yanımla. Karanlık ve aydınlık. Bir yanım onu kendi gibi bir canavar yapmak isterken diğer yanım kanlı ellerinden kurtulmasını istiyordu. Annesi ve babası sorun çıkarmayan sessiz bir adam olmasını, dedesi küçük bir kızı öldüren bir katil olmasını istemişti.

Herkes onu değiştirmeye çalışınca o da başkalarını değiştirmeye başlamıştı. Kendine katiller yaratmıştı. İsteklerine göre değişen katiller. Yine de ona sırtını çevirip benim tarafımı seçebilen katiller.

"Bir dostum olduğunu sanmıyorum," demekle yetindi Asır. Bütün o zorlama neşesi, alaycı tavrı yok olmuştu. Hemen ardımda zorla yutkunduğunu, ağır nefeslerini titrek bir şekilde bıraktığını işitebiliyordum. Hâlâ kırılma noktaları vardı.

Derin bir nefesi içine çektiğini hissettiğimde başta bunu normal buldum ama sonra içine çektiği nefesin aslında benim saçlarımdan yayılan koku olduğunu idrak ettim. Burnunun ucunun saçlarımın arasında gezinip tenime sürttüğünü hissettiğimde nefesimi tuttum.

Sessizliğim alt dudağını kulağıma sürtene kadardı. Benimle ilgili arzuları, hayallerinden en imkânsız olanlardı. Onun arzularına asla karşılık vermeyecektim. Kardeşimin katilinin teninin tenime değmiş olması bile bir ihanet sayılırdı.

Elini çenemden çekip boynuma indirmesini fırsat bildim. Başımı omzuma doğru yatırdım ve hızla onun kafasına doğru savurdum. Kulağından aldığı sert darbeyle neye uğradığını şaşırdı. Eli hafifçe gevşediğinde elini tutup çektim ve diğer elinden de kurtulup kollarının arasından çıktım.

Hafifçe öne eğilmiş, şaşkın bir şekilde elini kulağına bastırmıştı. Kaşlarını çatarken gözlerini sıkıp açtı. Dudaklarının arasından kaçan hafifçe inilti beni harekete geçirdi.

Onu göğsünden sertçe itip yatağa sırtüstü düşürdüm. Gıcırdayan yataktan yükselen ses, koridordan yükselen diğer bütün sesleri bastırdı.

"Sen silah tutamayan kadındın," diye hayıflandı acı içinde. "Ne ara beni dövmeye başladın, anlamıyorum." Dişlerini sıkıp bir kez daha inledi. "Nevrim döndü."

Elinin tekini yatağa bastırıp kalkmaya yeltendiğinde dizimi yatağa bastırıp üstüne çıktım. Diğer dizimi de yatağın diğer tarafına bastırıp onu dizlerimin arasına aldım. Bedenini dizlerimin arasına sıkıştırıp ellerimi boğazına sardım. Parmak uçlarım hızla âdemelmasına dayandı, elim boğazının her yanını itinayla sardı.

Onu çıplak ellerimle öldürecektim.

Daha fazla konuşmak istemiyordum. Onunla konuşmak, onu anlamak gibiydi. Konuştukça onu anlamaktan, farkında olmadan ona bir şans daha vermekten korkuyordum. Onun acılarında boğulmaktan, acısına anlayış göstermekten.

Hayır.

Asır Karahanlı'nın acılarına anlayış göstermeyecektim. Onu anlamayacaktım. Bir yapbozun birbirini tamamlayan iki eşsiz parçası olduğumuza beni inandırmasına izin vermeyecektim.

Ellerini, boğazını saran ellerimin üzerine sardı. Ellerinin yanında ellerim minicik kalıyordu. Benimkiler uzun ama inceydi ama onun elleri bir adamı tek seferde öldürebilecek kadar güçlü görünüyordu. Onca kan dökmüş olan elleri tertemizdi. Ne iz ne de vahşetin belirtisi vardı.

Bazı anlarda hayran olunası bulduğum, acı kahve mi yoksa çikolata kahvesi mi diye kararsız kalıp hislerime göre karar verdiğim gözleri, bu kez benim yarattığım acıyla dehşet içinde büyümüştü. Gözlerinde, ölümün emaresi vardı. Ellerimde ölebileceğimi ilk kez en derinden fark etmişti. Onu öldürebileceğimi, o kadar ileri gidebileceğimi anlamıştı.

Korkmamıştı aslında. Şaşkınlıkla karışık garip bir hüzündü onunkisi. En güvendiği dağlara kar yağmıştı ama aslında en güvendiği dağ da değildim. Onu en başından yarı yolda bırakan

o dağdım ben. Hiç var olmamıştım aslında. Sadece o, var olmamı istemişti.

"Konuşacaklarımız bu kadardı," dedim dişlerimin arasından. Hâlâ yüzüne tükürmek, onlarca tokadı ardı ardına atmak istiyordum. Ondan hıncımı alana dek durmak istemeyen bir yanım vardı. "Hâlâ nasıl umut edebiliyor, hayal kurabiliyorsun, anlayamıyorum. Kardeşini öldürdüm, karşılık olarak kardeşimi öldürdün. Hâlâ beni sevebiliyor olman için önce delirmiş olman gerek." Onun suratına doğru eğildim ve dudaklarına doğru öfkeyle, "Delirmişsin sen," diye ekledim.

Ona nefes alacak hiçbir alan bırakmamıştım. Öyle sert sıkmıştım ki boğazını, kısa sürede suratı kıpkırmızı kesilmişti. Yüzünün yakınında olmama rağmen yüzüme en ufak bir nefes bile çarpmamıştı. Altımda kıvranıyordu, kurtulmak isteyen yanına sessiz kalmıyordu ama sanki fazladan çaba sarf etmiyordu.

Kurtulmak istiyor diyemezdim, kurtulmak istemiyor diyemeyeceğim gibi.

Asır Karahanlı'yı çözmek her zamanki gibi meşakkatliydi.

Altımda kıvrandığını, ellerimin arasında can çekiştiğini bir kez daha çok keskin bir şekilde hissettim. Aylar sonra ilk kez bu denli mutlu hissettim. Sonunda kardeşimin kanı yerde kalmayacaktı. Sonunda ona verdiğim sözü tutabilecektim. Beni öldüremediği için kardeşimi öldüren, onu anlayacak biri olmadığı için onu anlamamı isteyen ve sırf bu yüzden bana aynı acıyı yaşatan adam ellerimde ölüyordu.

Çikolata kahvesi, hayır, acı kahve gözlerindeki her bir umut tanesi gözlerimin önünde söndü ve yok oldu. Dudaklarının arasından kaçan iniltiler suratıma çarpıyor, dolu gözlerinden akıp giden yaşlar kısa saçlarına karışıyordu.

Onun yüz hatlarına son kez, dikkatlice baktım. Her noktasıyla benim için yaratılmış gibiydi. Yüzünün her hattı, benim gözlerimde muazzamdı. Dış görünüşü harika olan bu adamın içi çürüktü. Kimse dış görünüşünden dolayı beğenip aldığı ama

ısırınca çürük çıkan bir elmayı yemezdi. Onu doğrudan çöpe yuvarlarlardı. Asır Karahanlı her zaman çöpe atılacak o çürük elmaydı.

Asır pes etti. Altımda kıvranmayı, ellerimi itmeyi kesti. Öylece ölümü bekledi. Son bir kez gözlerime baktı, göz pınarlarında biriken son bir damla yaş gözlerinden aktı, zihninden asla ulaşamayacağım bir düşünce geçip gitti.

Ellerimde ölmesine ramak kala dudaklarımın arasından çıkan, "Perde kapandı," cümlesi bir şeyleri anlayamadığım bir şekilde değiştirdi. Asır'ın kapanmakta olan gözleri bir hışımla açılıp büyüdü. Beni üstünden atmasıysa birkaç saniyeden kısa sürdü. Sırtım yatakla birleştiği anda bu kez benim üstüme çıkan Asır'dı.

Boğaz yakan türden derin nefes alıp verişlerini düzene sokması zaman aldı. Bu sırada bedenimi bacaklarının arasına kıstırırken ellerimi de başımın iki yanından yatağa sabitlemişti. Öyle ağırdı ki, onun altından öylece çıkıp kaçmam mümkün değildi.

"Kardeşimin katilini değil, 17 Numara'yı sevdim ben." Sesi çatallı bir hâlde yükselip suratıma çarpmıştı. "Perdeler açmayı, sahne kurmayı seven psikopatı değil, değişmemi arzulayan kadını sevdim. Kan dökeni değil, kan dökmemden rahatsız olanı. Beni yaratanı değil, beni yaratan tarafından nefret eden o masum kadını sevdim."

"O kadın, bir oyunun ufak bir parçasıydı yalnızca." Sesim bir çığlıktan farksızdı. "Anla artık, yok öyle biri. Öldü o."

"Ölemez!" Onu birçok kez öfkeli görmüş olmama rağmen bu kez inkâra dayalı bir öfkesi vardı. "Beni sadece o sevdi, ölemez."

"Nasıl da bencil bir adamsın." Kafamı yataktan kaldırabildiğim kadar kaldırdıysam da bedenimi hiç hareket ettiremedim. Bu, yatağa kayışlarla bağlanmaktan farksızdı. "Sevgi açlığını giderecek kimsen kalmadığı için nasıl da üzüldün öyle.

Yalnızca o, sana kanardı. Yalnızca o, senin acılarına anlayış gösterirdi. Yalnızca o, böyle bir aptallık ederdi." Yüzlerimiz arasında bir karışlık mesafe vardı. Dişlerimin arasından fısıldadım. "Buna rağmen kardeşini öldürdün onun. Senin acılarını gören tek kişinin kardeşinin canını aldın." Öfke, kürek kemiklerimde dolandı. "Kardeşini öldürürken onu da öldürdüğünün farkındaydın, itiraf et."

"17 Numara'yı istiyorum."

Bu, öyle içten bir dilekti ki inanamadım. Onu seven, onun için çabalayan yanıma muhtaçtı. Beni böyle, her şeyin farkında ve nefret dolu hâlimle kabullenemiyordu.

"Öldürmeseydin o hâlde."

"Öldürmedim." Öfkeden gözü dönmüştü. "Herkesi öldürürdüm ama onu öldüremezdim."

"Öldürdün, Asır." Bağırmıyordum ya da çileden çıkmak üzere değildim. Garip bir sakinlik çökmüştü üstüme ve bu, Asır'ı delirten en büyük nedenlerden sadece biriydi. "Kan aktı her yerinden, görmedin mi?" Gözleri boynuma ve üniformanın açıkta bıraktığı kesikler içindeki tenime kaydı. Güçlükle bir nefes alıp bıraktı. "Kendi kanında boğuldu. Kandan bir bataklıkta, yalnız başına. Kimsesi yok orada. Aynı senin gibi. Bunu ona sen yaptın."

"Kurtaramaz mıyım?" diye sordu dolu dolu bir çaresizlikle. "Onu oradan çıkaramaz mıyım?"

Gözlerim yanıp sulandığında buna anlam veremedim. Yine de tek bir damla gözyaşı dökmemek için direndim. "Boğuldu bile. Ölü bedeni bir işine yaramaz. Daha fazla yara alamaz ya da daha fazla yakamazsın onun canını. Bırak, ölüsüne acı bari."

"İstemedim." Öyle güçsüz göründü ki gözüme, bütün duvarlarını yıktığını sandım. "Onu öldürmeyi istemedim. Direndim ama içimdeki canavara karşı koyamadım. İntikam isteyen o genci susturamadım."

Gözlerimin önünde acı çekiyordu ve buna hakkı olduğunu mu sanıyordu? Yüzüme baka baka benim için üzülüyor muydu? Bu, deliliğin kaçıncı seviyesiydi? Deliydim, kabul ediyorum ama bu bambaşka bir şeydi. Bu delilikten de öteydi.

"O hâlde beni anla," dedim acısını görmezden gelerek. "İntikam isteyen yanımı anla, Asır. Pes et."

Asır, tek elini elimden çekerek onu serbest bıraktı. Amacının beni bırakmak olduğunu sanmıştım ama hayır, amacı yaralarıma dokunmaktı. Bedenimin büyük bir kısmını kaplayan bıçak izleri. Beni neredeyse kan kaybından, acıdan öldürecek o izler.

"Pamuk gibi beyaz, kusursuz güzellikteki tenine ne yaptın, Defne?" Bunu kabullenmekte zorlanıyor gibiydi. "Neden?" Başını iki yana sallarken parmak ucu izlerimin üstünde dolanmaya devam etti. Kaşlarını çatmıştı, her bir ize acı acı bakıyordu. "Beni öldürecektin, kendini değil. Neden yaptın bunu kendine?"

Cevapsız bıraktım onu. Bunu kendime neden yaptığımı onlarca cümleyle açıklayabilirdim elbette ama istemiyordum. Artık çok geçti, bir açıklama yapmaya gerek yoktu.

Acı, birçok farklı türde insanı ele geçirebilirdi. Beni ele geçiren acı, vahşiydi. Aynı benim gibi.

"Beni öldürürsen ne olacak?" diye sordu bu kez de ama merak içinde. "Beni öldürdükten sonra kendine böyle zarar vermeye devam mı edeceksin? Benimle savaşın bir şekilde bitecek ama kendinle olan savaşın ne olacak?"

Yine cevapsız bıraktım onu. Bu sorunun cevabı bende de yoktu. Asır Karahanlı ölünce ne yapacaktım? Onun için de acı çeken bir yanım olacak mıydı ya da boşluğa mı düşecektim?

"Ben ölünce en nefret edilen sen olacaksın? Dayanabilecek misin en nefret edilen olmaya?"

En nefret edilen olmak? Benim kendimden nefret ettiğimden daha fazla mı?

"Benimle savaşın bitince yaşayabilecek misin, söyle!" Bu kez suratıma haykırmıştı. "Beni öldürmeden duramıyorsun ama bensiz durabilecek misin? İntikamın olmadan yaşayabilecek misin? Yeniden gülebilecek misin, söyle!"

"Gülmeyeceğim!"

"Yaşayabilecek misin?"

Sessizlik. Ona bir cevap vermek zorunda değildim. Ondan sonra bana ne olacağının bir önemi yoktu. Onun canını almam yeterliydi. Sonrasına bakardım.

"Bana seni öldürmemem için yalvaracağına benim canımı mı düşünür oldun şimdi de?" Suratına doğru kıkırdadım. "Bu sahne hangi oyundan? Hangi senaryodan çaldın bu sözleri? Bu kez canımı nasıl yakacaksın, Asır Karahanlı? Sevgiden mi?" Başımı iki yana sallarken dudak büktüm. "Sevgisizlikten mi?"

"Her şeyden çok mu?" diye sordu bu kez de. Pes etmiyordu. Cevaplamazsam da sormaya devam ediyordu. Sanki kafasını kurcalayan bir şey vardı ve bu şekilde onu çözmeye çalışıyordu. "Beni öldürmeyi her şeyden çok mu istiyorsun? Tek isteğin bu mu?"

"Tek isteğim bu," dedim kelimelerin üstüne basa basa. "Seni öldürmekten başka bir gayem yok. Sen ölünce nefes alıp almamamın da bir önemi olmayacak. İçimdeki vahşi kız isterse yerime geçebilir. Benim tek isteğim, senin ölümün."

Asır'ın gözlerinden karanlık bir gölge geçip gitti. Sesli bir soluğu bilinçsiz bir şekilde dudaklarının arasından yüzüme üflerken anlayamadığım bir şekilde öylece kalakaldı. Dudaklarını sıkıca birbirine bastırıp dişlerini sıktı ve çene kemikleri belirgin bir hâl aldı. Sertçe yutkundu, âdemelması yavaşça hareket etti.

Asır Karahanlı o anda bir karar verdi.

"Sensiz ölmüyorum, 17 Numara."

"Bensiz ölüyorsun."

Sersemliğinden faydalanıp onu üstümden attım ve altından hızlıca çıkıp kaçtım. İkinci hamlem bana çevirdiği suratına bir

yumruk çakıp onu tam anlamıyla sersemletmek olacaktı. Hazırlıklıydı. Güzel suratına savurduğum yumruğumu havada yakaladı.

"Ben istemediğim sürece beni öldüremezsin." Sesi de bakışları gibi keskindi. "Ve ben sensiz ölmüyorum."

Yumruk yaptığım elimi bırakarak, bir hışımla yanımdan geçip kapıya doğru yürümeye başladığında kısa bir an arkasından bakakaldım. Kaçıp gidecek miydi yani? Öylece gidecek miydi?

"Gidemezsin." Arkasından gittim. "Öylece çekip gidemezsin. Buradan sağ çıkmana izin vermem."

Kapıyı açtığında dışarıda kopan kıyamet içeri daldı. Onun hemen arkasından koridora adım atmamla birlikte aşağı kattan yükselen alevler yükselerek merdivenlere taştı. Koridorun iki ucu, aşağı kattan yansıyan alevlerle kızıl bir hâl almıştı. Binadaki bütün alarmlar çalıyordu. Alevlerin yanı sıra bembeyaz koridorlar şimdi kırmızıya bürünmüştü. Kan yoktu, henüz bir ceset de görmemiştim ama bu durum kontrol altına alınamazsa bu binadan onlarca ceset çıkarılacaktı.

Kapının önünde baygın bir vaziyette yatan polise uzanıp silahını alan Asır'ı görünce kaşlarımı çattım. Bana doğru döndü ve eline aldığı silahı yüzüyle aynı hizaya getirdi.

"Bu, birinci cinayet silahımız."

Elindeki silaha uzandığımda elini gülerek geri çekti. "Sabırlı ol, 17 Numara."

"Bütün sabrım tükendi," diyerek üstüne atıldığımda hızla geri çekildi ve silahı benden en uzak köşeye çekti. Koridorun bir ucuna doğru ilerlediğinde peşine takılmaktan başka çarem kalmamıştı. Gülüyordu, düştüğümüz bu saçma durum her zamanki gibi onun hoşuna gidiyordu.

"Kısasa kısas, ne demek biliyor musun, 17 Numara?"

Yürürken arkasını döndü ve geri geri yürümeye devam etti. Elindeki silahı sanki bir oyuncakmış gibi sallıyor, bana yalancı bir gülümseme sunuyordu.

Şaşırtıcı olan, koridorda ikimizden başka kimsenin olmamasıydı. Aşağıda başlayan yangın yüzünden yukarı çıkamıyor olabilirlerdi. Belki de çoktan üst katlardaki hastaları tahliye etmişlerdi. Bir biz kalmıştık. Belki de bizi kurtarma gereği hissetmemişlerdi.

"Senin canını alınca kısasa kısas olacak."

Başını iki yana sallayarak bu söylediğimi reddetti. "Hayır. Ancak karşılıklı olursa kısasa kısas olur. Unuttun mu? Cana can. Kardeşimin canına karşılık kardeşinin canı. Benim canıma karşılık..."

"Benim canım?"

Asır'ın bunu kabul eden bakışları çehremde dolanırken bir anlığına ikimiz de donakaldık. Çokça düşündüm o kısa anda. Onu, söylemek istediğini. Bağıra çağıra haykırdığı gerçeği. Bizi, bulunduğumuz durumu. Hislerimiz kadar hissizliğimizi.

O kadar çok kaybımız vardı ki bunu bir kayıp olarak göremedim. Ölmüş olmak o anda kaybetmiş olmak gibi hissettirmedi. Ölmek, adalet gibi hissettirdi.

Bütün yaşanmışlıkların adaleti ölümdü.

İkimizin ölümü.

Başımı sersem bir şekilde iki yana salladım. "Olmaz."

"O hâlde benimle savaşmaya devam etmek zorundasın. Benden sonra yeniden gülebileceğine, yaşayabileceğine inandır beni, 17 Numara."

Öfkeyle içime çektiğim nefes, omuzlarımın titreyip sarsılmasına neden oldu. "Seni hiçbir şeye inandırmak zorunda değilim." Sesim öfke dolu bir hırıltıdan ibaretti. "Bu binadan bugün yalnızca bir ceset çıkacak." Başımı omzuma doğru yatırdım. "Ve o da sana ait olacak, Asır. Yalnızca sana."

Silahın emniyetini kapattı. "Göreceğiz."

İntikam yeminlerinde boğulmuş iki yaralı ruhtan birinin eziyeti bu gece acı içinde bitecekti.

Asır arkasına döndü ve merdivenlere yöneldi. Zaman kaybetmeden peşine takıldım. Nereye gittiğini, amacının tam olarak ne olduğunu bilmiyordum ama kafasına koyduğu bir şeyin peşinden gittiği kesindi.

En üst katın merdivenlerinde burun buruna geldik. Şimdi elinde nereden geldiğini anlayamadığım ikinci bir silah daha vardı. Silahın namlusunu, karşı karşıya gelir gelmez kalbimin üstüne bastırmıştı.

"Bu da ikinci cinayet silahımız."

Silahın namlusuna elimi sardığımda alnını alnıma bastırıp gözlerini kısa bir anlığına kapattı. Sık solukları suratıma çarptı. Fonda çığlıklar, siren sesleri yükseliyordu ama biz burada, hastanenin en sakin katında dip dibeydik.

Asır, göz kapaklarını usulca araladı ve uzunca bir süre gözlerimin içine baktı. Düşündü, bir karar daha verdi. Düşüncelerini yine benimle paylaşmadı ama bu düşüncelerin bedelini birlikte ödeyeceğimizden emindim.

"Beraber yaşayamıyorsak beraber ölürüz."

Aynı acıları yaşadık, benzer yollarda can çekiştik ve şimdi birlikte mi ölecektik? Umut dolu keşkelerimizin hiçbiri birlikte ölmek üzerine değildi. İkimizden biri ölürdü, ayrı ayrı ölürdük ama birbirimizi öldürmek... Bu bizim için bile fazlaydı. Bu fazla acımasızcaydı.

"Kaderlerimizin bir yazıldığına dair umudum asla tükenmedi. Ben sensiz ölmüyorum, 17 Numara."

"Beni öldürebilseydin bu hâlde olmazdık," derken alnımı alnından ayırıp kalbimin üzerine bastırdığı silahı elinden almaya çalıştım. "Büyük cümleler kurma, Asır. Bu kez altında kalacaksın."

Asır dudaklarını araladı, bana yine büyük büyük cümleler kuracakmış gibi göründü ama o sırada merdiven boşluğundan yükselen gür ses onu susturdu.

"117 Numaralı oda boş, Defne Karaca odada değil." Gözlerim merdiven boşluğuna kaydı. Öyle korkulu bir sesti ki bu, sanki tehlikenin farkındaydılar. "Asır Karahanlı da odasında yok." Hastane tahliye ediliyordu, geride kalan güvenlik görevlileri ve hasta bakıcılar tehlikeyi kontrol altına almaya çalışıyordu. "O ikisi yalnız kalırsa ikisinden biri ölür."

Asır bileğimden yakaladı, beni kendine doğru çekti ve çatıya çıkan merdivenlere götürdü. Çatıya çıkan kapı her zaman kilitli olurdu. Birçok defa çatıya çıkmaya çalışmıştım ama kapıyı yalnızca bir sefer açık bulabilmiştim. Bütün gece gökyüzünü izlemiş, yıldızlarla sohbet etmiştim. Kısa duvarın üstüne çıkıp oturmuş ve güneş doğarken bacaklarımı aşağıya doğru sallandırmıştım.

İntihar edeceğimi sanmışlardı.

Kısa süren keyfimin büyük yaptırımları olmuştu.

Asır cebinden çıkardığı anahtarla kapıyı açmak için elimi bıraktığında kaşlarım şaşkınlıkla havalandı. Tabii ki bunu da düşünmüştü. Başından beri bu çatıya çıkacağımızın farkındaydı. Her şey planlıydı.

Kapıyı açıp geçmem için kenara çekildi. Kapının pervazına tutunup eşikten geçtim. Mavilerim kendi gibi masmavi gökyüzüyle karşı karşıya kaldı. Ilık esinti yüzüme çarpıp saçlarımı geriye doğru savurdu. Aşağıdan yükselen dumanlar bile bu tatlı, garip hissi bölemedi.

Asır'ın kapıyı kapatıp kilitlediğini duysam da dönüp ona bakmadım. Yalnızca gökyüzüne, batmak için hazırlanan güneşin gökyüzünün mavisini nasıl bambaşka renklere bürüdüğüne baktım. Hissettim, aylar sonra ilk kez nefes almış gibi hissettim.

Sonbaharın tatlı esintileri bedenimi sarıp sarmalarken kalbimde bir nokta titreşip bana acımı, sızımı hatırlattı. Nefretim, kinim bu anda uçup gitti. Geriye, yarattığı acının sızısı kaldı.

Yorgunluğumu hatırladım, bu yorgunluğun bana neler yaptırdığını. Aylardır yaşadığım azap dolu saatleri...

Eskiden bazı geceler kulaklığımı kulağıma takar, gökyüzünü en güzel şekilde görebileceğim, bulabildiğim en yüksek yere çıkardım. Kendimi müziğe kaptırır, geçmişi ve geleceğimi düşünürdüm. Geçmiş beni ağlatırdı çünkü bana babamı hatırlatırdı. Gelecek bana umut ettirirdi çünkü hayallerim vardı. Hüznün ardından gelen o tatlı umut dolu hayaller bile beni o kadar mutlu ederdi ki, bir şeylerin iyi olabileceğine dair inancım beni heyecana boğardı.

İnsanın ruhu ölünce hayalleri de ölürmüş. Artık geleceği göremiyor, umut edemiyordum. Ruhumun bana ait olduğuna dahi inanmıyordum. Ruhum bölünmüş, büyük bir kısmı ölmüştü. Geri kalan kısmı da yalnızca intikam için hayattaydı.

İntikam için yaşayan ruhla bir ceset arasındaki tek fark, ruhun hâlâ yaşadığını sanıyor olmasıydı.

Sağdan şakağıma dayanan silahın soğuk metalini hissettiğimde kirpiklerim hiç hareket etmedi. Soğuk metali tenimde hissetmek beni korkutmuyordu. Beni korkutan o metalin sevdiklerimin canını almasıydı. Almıştı da. Onur'umun canını almıştı bir metal parçası.

Gözlerimi maviden pembeye dönen gökyüzünden almadan, "Öldür beni," dedim ona. "Daha önce becerebilmiş gibi."

Beni öldürmeyi beceremediği için bir seri katile dönüşen, vahşi bir adamın ruhuna sahip olan ve kardeşimin canını alan adam şimdi şakağıma silahın soğuk namlusunu bastırıyordu.

Küçük bir kız çocuğuyken de öldürememişti.

Bir otobüsün içinde de öldürememişti.

17 Numara dediğinde de öldürememişti.

Kız kardeşini öldürdüğümü öğrendiğinde de öldürememişti.

Asır Karahanlı herkesi, dedesini bile öldürmüş ama beni öldürememişti.

Asır, şakağıma bastırdığı silahı alnımın ortasına doğru kaydırırken önüme geçti ve gökyüzünün yerini aldı. Bir rüzgâr esti ve is kokusuna karışan kokusu burnuma doldu. Asır Karahanlı bir bataklıktı. Bir kere üstüne basmıştım ve batmaya başlamıştım. Beni yukarı çekmeye çalışan çok kişi olmuştu ama hiçbiri becerememişti. Şimdi kimse yoktu ve Asır Karahanlı'nın bataklığında boğulmak üzereydim.

Lotus çiçeği olduğumu sanıyordum. Bataklıktaki temiz, kir tutmayan bir çiçek. Hayır, ben hiçbir zaman lotus çiçeği olmamıştım. Ben başından beri o bataklığın bir parçasıydım. Ben de bir bataklıktım.

Alnıma dayadığı silahı çekip bana uzattı. Silahı almak için önceki kadar hevesli değildim. Çatıya çıktığımda, bunun son olduğunu hissettiğimde içimde bir şeyler daha ölmüştü.

"Birlikte yaşayamıyorsak birlikte ölürüz." Dişlerini sıkıp bekledi. Çene kemikleri belirgin bir hâl alırken uzun uzun gözlerime baktı. Bir daha bu kadar uzun bakamayacakmış gibi upuzun. "Kötü sonlu aşk hikâyesi. Unutulmayanlardan."

Silahı aldım. "Bizimkisi asla bir aşk hikâyesi olmadı, biliyorsun."

Elini saçlarıma uzatıp bir tutam saçı parmaklarının arasına aldı. Saç tellerime baktı, hissedebildiği ne varsa o noktada hissetti. Onun acı bakışlarında kendimi gördüm. Çaresizliğimi, bitmişliğimi. Onun gözlerinde bitmiş, çoktan ölmüş bir kadındım.

Çoktan ölmüş bir kadınla birlikte ölmek istiyordu.

"İzler geçmemiş," derken boynumdaki ize dokundu. Akın'ın defalarca kesmeye çalışıp beceremediği boynumdaki kalıcı iz. Diğer izlerle bir bütün gibiydi artık. Benim kesip bıraktığım izlerle. Yine de ayırt edilebiliyordu demek. "Her iz bir anı. Acını unutulmaz kılmış."

"Unuttum," dedim hiç düşünmeden. "Yenileri unutturdu onu bana. Bedenimdeki değil, ruhumdaki izler kanattı en çok. Onları

unutamaz, silemez oldum. Ruhumdaki izlerin birçoğunun sebebi sensin. Sen açtın o yaraları ve kapatmadan kaçıp gittin."

"Unutmak mümkün olsaydı, ben önce seni unutabilmek isterdim. Daha az acı çekmek için önce seni silerdim hafızamdan, kalbimden. Keşke hasta olsaydım da unutsaydım senin gibi. Keşke seni unutabilmenin bir yolu olsaydı."

"Unutmak daha acı. Canın acıyor ama canının ne için acıdığını hatırlayamıyorsun. Özlüyorsun ama kimi özlediğini hatırlayamıyorsun. Eksik hissediyorsun ama kimin eksik olduğunu hatırlayamıyorsun." Dolu gözlerimden akan tek damla yaş buz kesmiş yanağıma süzülürken ekledim: "Bir daha unutacağıma ölmeyi tercih ederim."

"Bir daha unutacak mısın?"

Sertçe yutkunarak boğazıma oturan onlarca yumruyu geri itmeye çalıştım. "Bilmiyorum." Sesim çatallanarak yükseldi. "En acısı da bu."

"Beni unutabilirsin."

"Unutabilirim."

"Beni sevdiğini de unutabilirsin."

Sessizlik.

Benden bir cevap bekliyordu ama öylesine bir cevap değil. Dolu dolu, gerçek bir cevap. Umut ediyor, umut ettiği yerden kırılmamak için keşkelerinde boğuluyordu.

Cevabım, elimdeki silahın soğuk namlusunu alnının çatına bastırmak oldu. "Kardeşimin canına karşılık senin canın. Olması gereken bu. Sıra senin canına geldi, Asır."

Kendi silahını kaldırıp göğüs kafesime bastırdı. Kalbimin üzerine, tam ortasına. "Benimle ölmeyi kabul ediyor musun, 17 Numara?"

Kalbime bastırdığı silahın namlusunu tutup göğüs kafesimden çektim. "Kabul etmiyorum."

Onunla ölmeyecektim. Onunla ölmek, kardeşime ihanet etmek demekti. Kardeşimin intikamına, yaşadıklarıma,

yaşattıklarıma... Annemi ve babamı öylece bırakıp ölemezdim. Bu hastaneden çıkıp kardeşimin mezarını bir kez bile olsa ziyaret etmeden ölemezdim. Yıllar sonrası için verdiğim sözü tutmadan ölemezdim. Geride bıraktıklarıma olan borcumdan yapamazdım bunu. Ölmek istemediğimden değil.

Ölmek istiyordum artık.

Ölümden kaçan, ölüme kafa tutan ve yaşamak istiyorum diye haykıran kız gitmiş, yerini ölmek için can atan kız almıştı. Ölmek istiyordum çünkü ölünce kurtulurdum. Ölmek istiyordum çünkü ölüm, yaşamdan daha az acı verir bir hâl almıştı.

"Bitsin istemiyor musun?"

"Bitsin istiyorum."

"Beni öldürünce bitecek mi?"

"Seni öldürünce..." Cümlenin devamını getiremedim. Onu öldürünce bitmeyecekti. Her şey daha sancılı olacaktı. Artık beni nefes almaya zorlayacak bir intikamım olmayacaktı. Arayacağım, bekleyeceğim, canını almak isteyeceğim bir Asır olmayacaktı. Onun gözlerine bakıp *bunu neden yaptın* diye haykırmak istemeyecektim çünkü o çoktan ellerimde ölmüş olacaktı. Daha da delirecektim, kendimi tam anlamıyla kaybedecektim. Vahşi yanım bedenimi tamamen ele geçirecekti ve ben kendi bataklığımda boğulurken acımasızca insanları katledecekti. Belki de insanları iyileştiğine inandıracak, buradan çıkacak ve asıl katliamları o yapacaktı. Ailemin canına kastedecekti. Beni geri getirmek için çabalayan kim varsa hepsinin kalbini söküp alacaktı. O kan dökecek, ben döktüğü kanda boğulup acı içinde sonsuza dek kıvranacaktım.

İrkilerek geriye doğru adımladım. Bu korkunç senaryo karşısında kanım dondu. Gözlerimi kapatıp derin bir nefesi zor da olsa içime çekip yavaşça bıraktım.

"Beni öldürünce bitmeyecek çünkü içindeki o canavar istediğini almış olacak. Seni öylece bırakmadı, yalnızca sırasını bekliyor."

"Eğer beni öldürebilseydin her şey çok kolay olacaktı," diye fısıldadım. "İntikamını benden alsaydın belki de ellerimdeki, ruhumdaki kandan haberim dahi olmadan ölecektim. Acı çektiğimi bilmeden ölecektim." Sesim titremeye başladı. "Yollarım ışıksız kaldı. Yolumu çoktan kaybettim."

Gözyaşlarım şimdi kendim için akıyordu. Çoktan ölen ruhum, hayallerim, hayatım için. Bunun son bulması için yapmam gerekeni sanırım biliyordum. Bir kazanan olmak zorunda değildi. Kısasa kısas, her şey karşılıklı. İntikamsa intikam. Bitsin artık bu işkence.

"Ben sana iki yol gösteriyorum ama sen ışıklı olanı seçmiyorsun. O zaman gel." Elini bana uzattı ve tutmamı bekledi. "Elimi tut, karanlığa birlikte gidelim. En azından karanlıkta birlikte olalım."

"Belki de dediğin gibi olmalıdır." Elini tuttum. "Birlikte yaşayamıyorsak birlikte ölmeliyizdir."

Kabullenişim Asır'ı şaşırttı. Kaşlarını şaşkınlıkla kaldırırken gözleri büyüdü. Bunu gerçekten kabullenip kabullenemediğimi anlamak için bir süre gözlerimin içine, en derinine bakması gerekti. Yalnızca bakışımla onu, bunu gerçekten istediğime inandırdım.

Silahlarımızı indirdik. Pes ettiğimiz ya da vazgeçtiğimiz için değil, ölüme hazırlanmak için. Birbirimizi öldürmeye, buna bir son vermeye hazırlanacaktık.

Asır, tuttuğu elimden beni ileriye doğru çekti. Neredeyse batmak üzere olan güneşe, ardında bıraktığı pembeyle turuncu karışımı gökyüzüne bakarken ellerimizi ayırmadık. Son kez kanlı ellerimiz tutuştu. Son kez kanlı ruhlarımız yan yana durdu. Son kez birbirimizden nefret ettik. Son kez birbirimizi...

Başımı hafifçe eğip zihnimde dönen cümleyi bastırdım.

Dakikalar içinde şehir karanlıkta kalacaktı. Şehir karanlıkta kalmadan, belki de kalırken biz ölmüş olacaktık. Güneşin

doğuşunu bir daha göremeyecektik. Ben bir daha yıldızları göremeyecektim. Bir yıldıza dönüşecektim.

"İkinci bir hayat varsa ruhum seni bulacak. Normal bir hayat için." Elimi kaldırıp dudaklarına götürdü ve kesikler içindeki avucuma bir öpücük bıraktı. "Başka bir evrende, en güzel hâlimizle."

Dolu gözlerimi saklama gereği hissetmedim. Artık ona saf nefret beslemiyordum. Her şey bitmek üzereydi. Bağırmamın, çağırmamın hiçbir anlamı yoktu. Kardeşimin intikamını alacaktım.

"Canımı çok yaktın." Kelimeler hıçkırıklarıma karıştı. "Senin yaşamanı da yaşamayı da istemiyorum. Bu, dünyaya yapacağımız bir iyilik olsun. Bu iki kötü ruh, iki canavar ellerimizde ölsün. Bir daha kimseyi öldüremesinler. Bir daha kendileri de dâhil kimsenin canını yakamasınlar."

Asır sertçe yutkunarak dudaklarını sıkıca birbirine bastırsa da gözlerinin doluşunu saklayamadı. Gözlerini kaçırırken hafifçe öksürerek boğazını temizledi. Elini elimden çekip cebine uzandı ve bir kâğıtla kalem çıkardı.

"Hasta bakıcıların her gün duygularımızı yazmamız için verdikleri kâğıtlardan biri." Kâğıdı bana uzattı. "Senin de benim gibi yazmadığına eminim. İlk ve son kez, birlikte yazmaya ne dersin?"

Uzanıp kâğıdı aldım. "Geride bıraktıklarımıza."

Beni, "Geride bıraktıklarına," diye düzeltti.

Geride bıraktığı, onu seven kimsenin olmadığını düşünüyordu. Annesi ve babası hâlâ hayatta olmasına rağmen hem de.

Başımı hafifçe sallayarak duvar kenarına yaklaştım. Kısa duvarın üstüne kâğıdı yerleştirip Asır'ın kalemi vermesini beklerken gözlerim aşağıya kaydı. Onlarca hasta, doktor, hasta bakıcı, güvenlik görevlisi, polis... Aşağıda onlarca insan vardı. Ambulanslar, polis araçları bahçeye dolup taşmıştı. Korku dolu çığlıklar yükselmeye devam ediyordu.

Asır kalemi kâğıdın üstüne bıraktığında kalemi parmaklarımın arasına aldım. Başta ne yazacağımı bilemedim. İlk cümle ne olmalıydı? Bu bir veda mektubu muydu yoksa özür mektubu mu? Hissettiklerimi mi yazmalıydım yoksa geride kalanları üzmemek adına yalanlarımı mı?

Kafamı kaldırıp hemen dibimde duran ve gözlerini bir an olsun üzerimden ayırmayan Asır'a baktım. "Nasıl başlamam gerektiğini bilmiyorum. Senin için ne yazmamı istersin?"

"Benim için bir şey yazma," derken elini sırtıma yerleştirdi. "Nedenlerini yaz. Neden bunu yaptığımızı. Onları ikna et."

"Neye?"

"Ölümün bir ceza değil, hediye olduğuna."

"Onlara söz vermiştim." Anlayamadığı için merakla kaşlarını kaldırdığında, "Anıl, Barış ve Koray'a yıllar sonra tekrar görüşeceğimize dair söz verdim. Günahlarımızdan arınıp tekrar bir araya gelecektik. Cem'in mezarında," dedim.

Dudaklarında zayıf, acı dolu bir gülümseme peyda oldu. "Mezarına gelsinler o hâlde."

"Papatya da bıraksınlar mı?"

"Papatya da bıraksınlar."

"Senin mezarına ne bıraksınlar?"

Derin bir nefesi içine çekerken gözlerini benden kaçırıp gökyüzüne baktı. "Mezarımı ziyaret edecek kimsenin olacağını sanmıyorum. Belki birileri mezarıma tükürmek için gelir ama kimse sevgiyi temsil eden bir çiçek bırakmaz."

Nefret edilen olmayı hak ediyordu ama en nefret edilen olmayı hak ediyor muydu gerçekten? Ben de kötüydüm ama bir şekilde beni seven birilerini ardımda bırakabiliyordum.

"Eğer ellerinde ölecek olmasaydım, mezarına bir çiçek bırakırdım."

Buna güldüğünde gamzeleri belirginleşti. Garip bir şekilde bu onu mutlu etmişti. "Bir de tükürürdün, itiraf et."

Güldüm ve bu çok daha garip bir şekilde gerçek bir gülümsemeydi. "Bir de tükürürdüm, evet."

"Eğer ellerinde ölecek olmasaydım, mezarına binlerce çiçek bırakır, seni her gün ziyaret eder, yalnızca seninle konuşurdum." Başını hafifçe omzuna yatırırken alt dudağını ısırdı. "Mezarında kafama sıkardım."

Başka bir evrende tanışmış olsaydık ve birbirimizin canını bu kadar yakmasaydık, Asır Karahanlı benim en iyi dostum, sevgilim, ailem olurdu. Biz, birbiri için yaratılmış iki ruh gibiydik. Her evrende birbirimize aittik. Bu evren, en kötü versiyonumuzdu. En çok bu evrende yakmıştık birbirimizin canını.

"Birlikte ölürsek belki başka bir evrende birlikte uyanırız."

"Keşke."

Onun gözlerinde, yüz hatlarında kaybolduğum kısa andan sonra kalemi kâğıda bastırdım ve geride bıraktıklarımıza yazmaya başladım. Bu bir veda ve özür mektubuydu.

Son cümleleri yazmadan önce dönüp yazdıklarımı âni ânına okuyan Asır'a baktım. Onun hak etmediği birçok şey vardı ama hak ettiklerine kör, sağır, dilsiz olamazdım. Kötüydüm, kötüydü ama bir noktada iyiyi hak ediyorduk.

Son cümleleri yazıp kâğıdı katladım ve cebime koydum. Bu sırada Asır'ın son yazdıklarımı okuyup okumadığını anlamak için çehresine baktım. Okumuştu ve bu okudukları göz pınarlarında biriken yaşların bir bir dökülmesine neden olmuştu.

Asır elimi tuttu. "Teşekkür ederim." Yara izlerimden bir kez daha öptü ve karşıma geçti. "Silahı aynı anda ateşlemeliyiz yoksa ilk davranan katil olarak yaşamaya devam eder."

"O zaman üç deyince."

Acı acı gülümsedi, gamzelerini gözlerimin önüne serdi. "Üç deyince."

"Bize çok kızacaklar." Tutuşan ellerimize bakıp derin, titrek bir iç çektim. "Geride bıraktıklarımız bizi affetmeyecek."

Ne ailem ne de arkadaşlarım. Yapacağımız bu şey için kimse beni asla affetmeyeceklerdi. Kızacaklardı, onlara bir acı daha yaşattığım için belki de benden nefret edeceklerdi.

Dayanamıyordum ama, olmuyordu. Bu sondu, başka yol yoktu.

Asır yaklaştı ve alnını alnıma bastırıp gözlerini usulca kapattı. "Bizi affedemeyecek kadar sevecek birilerini bıraktıysak ne mutlu bize."

Asır'ın kapalı gözlerine, uzun kirpiklerine bakıp gözlerimi, batmakta olan güneşin yarattığı muazzam manzaraya çevirdim. Gökyüzü tam o tablodaki gibiydi. Asır'ın tablo yapıp odasına astığı yapbozdaki gibi. Şimdi çatıdaki o iki kişiydik. Bir arada ve mutlu değildik ama. Bir arada ve birbirimizin ellerinde ölmek üzereydik.

Çatı katının kapısı zorlanıp yumruklanmaya başladığında o ânın geldiğini anladık. Doktor Leyla kapının diğer tarafındaydı ve bana sesleniyordu. Kapıyı açmak için zorluyorlardı ama anahtar Asır'daydı ve başka bir anahtar varsa bile onu bulup getirmeleri için zaman gerekiyordu. Onlara o zamanı vermeyecektik. Bizi yakalayamayacaklardı. Hayır. Bizi kurtaramayacaklardı.

"Hadi." Sesim bir fısıltıdan ibaretti. Boğazım düğüm düğüm olmuştu, acıyordu. Artık olanları hazmedemiyordum. Boğazıma kadar dolmuştum ve bu dolmuşluk beni durmadan boğuyordu. Artık boğulmak istemiyordum. "Yapalım."

Alnımı Asır'ın alnından ayırıp geri çekildim. Bir nefes kadar kısa bir süre içinde Asır, beni tuttuğu elimden geri çekti ve silah olan elini belime bastırdı. Dudakları dudaklarımın üzerine kapandı. Son kez, ilk kezmiş gibi büyük bir arzuyla öptü dudaklarımdan. Sadece dudaklarımız değil, o anda yarım kalan ruhlarımızın da bir araya geldiğini hissettim. Şimdiye kadar birbirine sırtını dönen iki yaralı ruh, pes etmişti.

Bu bir öpücük değildi. Bu bir öpücükten fazlasıydı. Vedaydı, *seni seviyorum* demekti. Evet, Doktor Leyla yanılıyordu. Asır Karahanlı'nın zihni hastaydı ama hayır, aşkı hastalıklı değildi. Dudaklarının dokunuşunda, kalbinin atışında yarım kalmış bu aşkın özlemi vardı. Nefret içinde sevmişti beni. Önce sevmiş, sonra benden nefret etmiş, intikam almış ama beni sevmekten vazgeçememişti. İstemiş ama yapamamıştı.

Aşağıdan dumanlar, çığlıklar yükseliyordu. Çatı katının kapısını güç kullanarak kırıp açmaya çalışıyorlardı. Güneş batıyor, pembe ve turuncuya bulanan gökyüzü usul usul karanlığa gömülüyordu. Sonbaharın, 11 Eylül 2017'nin ılık rüzgârı bedenlerimizi sarıp sarmalıyor ve bizi son kez selamlıyordu. Asır Karahanlı dudaklarımdan öperken bana, beni gerçekten sevmiş olduğunu yalnızca son bir öpücükle hissettirmeyi başarıyordu.

Bazen bir mektup yazar öyle veda ederdik. Bazense son kez öper ve bunu vedadan sayardık.

Birbirimizi sevmek için çok zamanımız olmamıştı. Birbirimizden nefret etmek içinse bol bol zamanımız olmuştu. Üç beş günlük sevgi, ayların nefretiyle yarışabilir miydi?

Bizimkisi sahiden üç beş günlük bir sevgi miydi?

Doktor Leyla haklı mıydı?

Hastalıklı aşk diye bir şey var mıydı?

Aşk, nasıl hastalıklı olabiliyordu?

Zihnimdeki kapıların sarsılıp aynaların çatladığını hissettiğimde irkildim. Asır dudaklarımdan öperken donakaldım, hislerimde kayboldum. Zihnimin içindeki kaçık kız bağırmaya başladı.

"Kapat perdeyi," diyordu. *"Onunla ölmeyeceksin. Öldüremezsin bizi."*

Beni yeniden yenmesinden, boğup üstüme çıkmasından delicesine korktum. Bugün yalnızca Asır'ı öldürmeyecektim. İçimdeki vahşi kızı da öldürecektim. Onu yenmenin tek yolu, ölmekti.

Sersemlemiş bir hâlde geri çekildiğimde soluk soluğaydım. Asır geri çekilip göz kapaklarını aralamadan önce bir süre bekledi. Zihnimin içindeki vahşi kıza omuz silktim. *Evet, bu adamla öleceğim ve seni de kendimle birlikte mezara götüreceğim.*

Gözlerini açan Asır'ın, dudaklarını aralayıp zoraki bir şekilde yutkunmaya çalıştığını gördüm. Bir şey onu şaşırtmış, hatta korkutmuş gibiydi. Bir his, bir farkındalık tarafından boğuluyordu ama ne olduğunu anlayabilecek vaktim yoktu. Kapı birazdan kırılıp açılacaktı.

Geriye çekilip aramızda biraz mesafe koydum. Silahı kaldırıp namlusunu Asır'ın göğüs kafesine çevirdim. Kalbini hedef aldım. Kalbini parçalara ayıracaktım. Aynı benim kalbimi parçalara ayırdığı gibi. Kalbinin tam ortasından vuracaktım.

Asır, tam anlamıyla sersemlemiş bir hâlde silahını kaldırıp alnımın çatını hedef aldığında nefesim kesildi. Önce zihnimi, sonra beni öldürecekti. Hastalıklı düşüncelerimden başlayacaktı öldürmeye. Kardeşini öldüren hastalıklı düşüncelerimden...

"Seni bir kere daha öpsem yaşamak için sana yalvarırdım."

Beni bir kere daha öpecek olsaydı, ona yenilmekten korkardım. Karanlık yanımın beni kandırmasından, onu sevdiğime inandırmasından. Sevgi değildi bana bütün bunları yaptıran, onunla ölmeyi kabul ettiren. Sadece nefretti, intikamdı.

Acı bir gülümseme dudaklarımda son kez peyda oldu. Onun da son bir kez gülmesini isterdim ama hayır, Asır Karahanlı son bir kez gülmedi. Son bir kez gamzelerini gözlerimin önüne sermedi. Yalnızca acı çekti. Düşüncelerinde, hislerinde boğuldu. Henüz onu öldürmemiştim ama şimdi bir ölüden farksız görünüyordu.

"Artık çok geç." Onu uyandırmak ister gibi yüksek çıktı sesim. "Üç saniyemiz var."

"Bir."

İlk o başladı üçten geriye saymaya. Son üç saniyemiz sanki üç yıl sürdü. Dokuz yıldan fazlasını unuttuğum on yıllık bir hikâyeydi bu. Benimle başlamıştı, bizimle bitecekti.

"İki."

Ben devam ettim saymaya. Bu bir vedanın son saniyesiydi. Mesele en başından beri katil olmak değildi, intikam uğruna neler yapabileceğimizdi. Bu bir vazgeçişti, bir intikamdı. İnsan sevmekten vazgeçerdi ama intikamdan vazgeçmezdi. Sevgiden daha güçlü bir şey varsa o da intikamdı.

Çatı katının kapısı gürültüyle kırılarak açıldı. Son bir saniye kalsa da kimsenin gücü bizi kurtarmaya yetmedi. İkimizin dudaklarında da birer gülümseme belirdi. Asır Karahanlı'nın gamzelerini, gamzeli katili son bir kez gördüm.

Zihnimde yaşayan son an, ondan ibaretti. Onun gamzelerinden, gamzelerini ortaya çıkaran gülümsemesinden, gülümsemesine rağmen acıyla kaynayan ifadesinden, gözleri umut çığlığı atan o adamdan...

Kısasa kısas.

Birlikte, "Üç," dediğimizde silahlarımız aynı anda patladı. Mermiler aynı anda yuvalarından fırladı. Alnımın çatına saplanan bir saniyelik dayanılmaz acı ve sonsuz karanlık. Ölüm bundan ibaretti. Dünya benimle, bizimle birlikte karanlığa gömüldü. Her zamanki gibi ışıklı değil, karanlık olan o yolu seçmiştik. Karanlık artık bizim yolumuzdu.

Acı değil, pes etmek öldürür insanı, demiştim. Pes ettim, öldüm dememek için çok direnmiştim. Oysaki pes etmek bazen kazanmak demekti.

Kardeşimin kanını yerde bırakmamış, bu yolda kendi canımı katilimin ellerine sunmuştum. Başka bir evrenin aşkını bu evrende bu şekilde yaşayacak değildik. Bu bir aşk hikâyesi değildi, nefret hikâyesiydi. Bizi bir araya getiren de nefretti, ayıran da.

Ben, Defne Karaca. Karanlık bir zihni ve kanlı elleri olan vahşi kadın. Böyle doğdum, böyle ölüyorum. Yarattığım vahşetin bedelini ödüyorum. Kötülük hastalıklı olsa da olmasa da karşılık bulurdu. Kötülüğün karşılığını kardeşimi kaybederek bulmuştum.

Ben, 17 Numara. Aydınlık bir zihni ve temiz elleri olan masum kadın. Beni böyle bildiler, beni böyle sevdiler. Doğduğum kimlik tarafından karanlığa sürüklendim ve kanlı bataklıkta boğuldum. Karanlıkta kalan yanımın yarattığı vahşetin bedelini ödüyorum. Umutlarımı, hayallerimi ve keşkelerimi de kendimle birlikte mezara gömüyorum.

Yol karanlıktı ama başka bir evrene giden yolun ışıkları her daim açık kalacaktı ve biz bir gün o yolu bulacaktık.

FİNAL

Silahlar patladığında ve polisler kapıyı kırıp açtığında her şey için çok geçti. Asır Karahanlı kalbinden, Defne Karaca alnının çatından vurulmuş bir hâlde yerde, kanlar içinde yatıyordu. Yaşadıklarına, nefes aldıklarına dair en ufak bir belirti yoktu. İkisinin de doktoru olan Leyla Kıratlı soğukkanlılığını kaybetmiş, onları o hâlde görür görmez korku dolu çığlığını basmıştı. Koşar adım yanlarına ilerlemiş ve ilk olarak Defne'nin yanında dizlerinin üzerine çökmüştü. Parmak uçlarını Defne'nin nabzına uzatırken nefesini tutmuş, en ufak bir yaşam belirtisi almak için Tanrı'ya yalvarmaya başlamıştı.

Saniyeler birbirini kovaladı, sessizlik ağırlaşarak korkunç bir hâl aldı. Güneş, son kırıntılarını da alıp gökyüzünü terk etti. Doktor Leyla, dudaklarının arasından kaçan bir hıçkırıkla elini Defne'nin nabzından çekti. Kızın yüzüne dökülen sarı saçlarına uzandı ve tutamlarını çehresinden çekti. Alnından saçlarına ve yüzüne oluk oluk kan akıyordu.

Defne Karaca'nın sarı saçları kendi kanına bulanmıştı. Eskiden güneş gibi parlayan teni solmuş, narin bedeni hiç olmadığı kadar sessizleşmişti. Kendiyle savaşmıyordu artık. İçindeki

canavarı öldürmeye çalışmıyordu. Aylar sonra ilk kez acı çekmeyi bırakmıştı.

Defne Karaca şimdi gerçekten ölmüştü. Ellerindeki kandan kaçarken kendi kanıyla dolan zeminde cansız yatıyordu.

Asır'ın nabzını kontrol eden hemşire, "Hayatta!" diye haykırdığında ölüm sessizliği son buldu. "Nabız alıyorum, yaşıyor. Ambulans çağırın."

Defne Karaca ilk anda ölmüştü ama Asır Karahanlı'nın kalbi atmaya devam ediyordu.

Doktor Leyla'nın dolu bakışları hızla Asır Karahanlı'nın yerde kanlar içinde yatan bedenine döndü. Koyu sarı üniformasının göğüs kısmı kırmızıya boyanmış, akan kan zemine yayılmıştı. Hemşirenin, hasta bakıcının, polislerin ayak bastığı yerler bile kan içindeydi.

Asır ve Defne'nin kanları bütün zemini kırmızıya boyayıp birbirine karışmıştı.

Polislerden biri koşarak çatı katının kapısından geçti ve sedye getirmek için harekete geçti. O anda herkes Asır'ı kurtarmak için can havliyle çabalarken Doktor Leyla çatık kaşlarını zorla da olsa gevşeterek Defne'nin cansız bedeninin yanından kalktı ve Asır'ın yanına ilerledi. Birbirine sıkıca bastırdığı dudaklarını o anda ayırmakta zorlandı. Üzerindeki beyaz önlüğü hızlıca çıkarıp yanına eğildiği Asır'ın göğsünün üstüne bastırdı. Asır çok kan kaybediyordu ve müdahale edilmezse kan kaybından ölecekti.

Doktor Leyla, Asır'ın ölü gibi görünen ama hâlâ yaşamın izlerini taşıyan çehresine bakarken, "Neden ölmedin?" diye sormaktan kendini alamadı. "Madem birlikte ölmeye karar verdiniz, sen neden hâlâ hayattasın, Asır?"

Asır Karahanlı getirilen sedyeye çarçabuk yatırıldı ve Defne'yle ölmek için çıktığı çatıdan yaşatılmak için tek başına çıkarıldı.

Doktor Leyla geride, Defne'nin yanında kaldı; yaşatmak, iyileştirmek için çabaladığı ama başaramadığı genç kızın yanında. Ölü bedeninin hemen yanında duran silaha baktı, genç kızın en ufak bir his barındırmayan soğuk elini tuttu.

"Farkında olmadan bana bir cümle kurmuştun." Defne duymuyordu ama duymasa da Doktor Leyla onunla konuşuyordu. "*Ölmek istemiyorum*, demiştin."

Evet, Defne Karaca ölmek istememişti. Defne Karaca içindeki vahşi kızın ölmesini istemişti. Kendini de feda etmişti.

Doktor Leyla titrek nefeslerini bastırıp cebindeki telefonu çıkardı ve rehberini karıştırıp Defne'nin annesinin numarasını buldu. Bu haber hızlı bir şekilde medyaya düşecek ve aylarca üzerine konuşulacaktı. Defne'nin ailesinin bunu o şekilde öğrenmesini istemiyordu. Bu yüzden onları aramayı kendine görev bildi.

Telefon ikinci çalışta açıldı ve Defne'nin annesinin endişe dolu sesi telefonun diğer ucundan yükseldi. "Kızım iyi mi?"

Doktor Leyla'nın kurabileceği onlarca cümle vardı. Kızını kaybettiğini bir anneye birçok farklı şekilde söyleyebilirdi. Alışkındı. Karşı tarafı önce yatıştırır, sonra en uygun dilde gerçeği söylerdi. Fakat bu kez en uygun dili arayacak gücü kendinde bulamamıştı.

"Başaramadım," dedi Doktor Leyla. Kendini suçladı. "Onu iyileştiremedim, özür dilerim." Sertçe yutkundu ve gerçeği dile getirdi. "Defne'yi kaybettik, çok üzgünüm."

"Kaybettik?"

"Defne, Asır'la birlikte çatı katında canına kıydı. Defne öldü."

Bir annenin acı dolu çığlığı ikinci kez kulakları sağır etti. Kızının çığlıklarını kimse duymamıştı ama annenin çığlıkları yeri göğü inletti.

Ali Soyer'in telefonu ısrarla çalmaya devam edince daldığı deniz manzarasından gözlerini çekip almak zorunda kaldı. Denize bakmak, Defne'nin gözlerine bakmak gibi hissettiriyordu ona. Aylardır bakamadığı gözlerin özlemini dindirmeyi deniyordu kendince ama beceremiyordu. Onu özlemişti. Kimseyi, hiçbir şeyi özlemediği kadar özlemişti hem de. Yaşamının hiçbir anlamının kalmadığını düşünmeye başlamıştı. Defne dışında hiçbir şeyi yoktu ona göre.

Ali Soyer, ölü bir adamdı. Enver Karahanlı tarafından yetimhaneden alınıp eli silah tutan bir adam olarak büyütülmüş, bir kimliğe sahip olmuştu fakat şimdi sahip olduğu her şeyi kaybetmiş durumdaydı. Kurtulabilmek için kendini öldü olarak göstermişti. Asır Karahanlı tarafından öldürüldü olarak.

Defne'ye yaklaşamıyordu. Aylardır akıl hastanesine en yakın otelde konaklıyor, Defne'yi görebilmek için fırsat arıyordu ama bulamıyordu. Enver Karahanlı'dan çaldığı yüklü miktarda paranın küçük bir kısmıyla iyi bir avukat tutmuştu ve cezaevindeki eski dostlarına yardımcı olmaya çalışıyordu. Böylece Defne'nin gözüne girebilecekti.

Cebinden çıkardığı telefonu kulağına yaslamadan önce aramayı yanıtladı. "Ne var?"

Arayan, öncesinde Enver Karahanlı için çalışan ama kurduğu güçlü bağlar sayesinde artık Ali için çalışan adamlarından yalnızca biriydi. Ali, Enver Karahanlı'nın geride başıboş bıraktığı mirası türlü oyunlarla ele geçirmenin peşindeydi.

"Abi, çok kötü bir haberim var. Defne Karaca..." Ali, tenini sıyıran garip uğultuyla irkildi. Kalbi küt küt çarpmaya başladı. Sırtını, yasladığı arabadan çekerken sertçe yutkunduğunda kuruyan boğazı acıdı. "Defne iyi mi?" Elini boğazına sararken zemine diktiği bakışlarının üzerindeki kaşlarını çattı. "Ne oldu Defne'ye, o iyi mi?"

"Çok kötü," diye bir ses yükseldi telefonun diğer ucundan. Ali'nin bütün korkuları bir bir üstüne yığıldı sanki. Bütün

ihtimalleri düşündü, kafasında ölçüp tarttı. İyi kötü ne varsa. Bu dünyada Defne'yle ilgili olabilecek her şey onu en derinden ilgilendiriyordu ve diken üstünde durmasına neden oluyordu. Canından çok değer veriyordu ona. Onun için gerekirse canını vermeye hazırdı artık. Bunu biliyordu.

"Ne oldu ona?" Ali'nin sesi gür bir şekilde yükselerek sahil kenarında yankılandı. Elindeki telefonu öyle çok sıkıyordu ki neredeyse kırıp parçalara ayıracaktı. "Sakın bana Asır'ın onu alıp gittiğini, ortadan kaybolduklarını söyleme. Öldürürüm seni!"

Asır Karahanlı iki buçuk hafta önce yakalanmıştı. Kardeşinin mezarında, onunla konuştuğu sırada. Bilerek yakalanmıştı, bu apaçık ortadaydı. Bir planı vardı ve herkes bu plana farkında olmadan ortaklık etmişti. Onu önce mahkemeye çıkarmışlar, ağırlaştırılmış müebbet hapis cezasına çarptırmışlar ve akıl hastası olduğu tescillenince Defne'nin kaldığı akıl hastanesine sevk etmişlerdi.

Tam da istediği gibi.

Ali, bütün bunları öğrendiğinde tehlikenin farkına varmıştı ama bunu engelleyecek gücü yoktu. Asır'ı engelleyemezdi. Güvendiği tek şey, Defne'nin bir daha ona güvenmeyeceğini bilmesiydi. Yine de iki haftadır diken üstünde, içeriden bir haber almayı bekliyordu.

"Asır Karahanlı hastaneyi birbirine katmış." Ali bunu duyduğuna hiç şaşırmamıştı. Aksine, *Asır Karahanlı akıl hastanesini katletmiş*, denmesini beklemişti. "İkinci kat alevler içinde kalmış. Bütün bina yanmadan önce yangını söndürebilmişler ama ağır yaralılar varmış."

Ali bunların biriyle bile ilgilenmiyordu. Hastanedekiler dâhil, bu şehirdeki herkes ölebilirdi. Ali'nin düşündüğü tek can, Defne'nin canıydı. Bu yüzden Asır'ın tüm şehri katletmesini izleyebilirdi. Tek isteği, Defne'nin bu sırada yanında olmasıydı. Asır'la değil, kendisiyle.

"Defne? O nerede?" Bir anda Ali'nin boğazına sert bir yumru oturdu, sebebini anlayamadı. "Hastanede değil mi? Güvende."

"Hastanede." Ali çok kısa bir an rahatladı. Rahatlığı, bir sonraki cümleyi duyana kadardı. "Morgda."

Ali'nin sesi cılız bir nefesten ibaretti. "Ne?" Aklı, hayali... Kalbi durmuştu sanki. "Nerede dedin?"

"Asır ve Defne, çatı katında intihar etmişler. Birbirlerine sıkmışlar. Asır göğsünden, Defne başından vurulmuş."

Ali'nin göz kapakları titreşirken nefesi kesildi. Gözleri hızla doldu. Birkaç damla gözyaşı, kırpmadığı gözlerinden usulca akıp yanaklarına süzüldü. Telefonu sıkıca tutan parmakları gevşiyordu ve telefon ellerinden kayıp yere düşmek üzereydi.

"Ne?" diyebildi yeniden. Konuşmak istiyordu ama konuşamıyordu. Bunun bir kâbus olduğuna inanmak üzereydi. Gerçek olamazdı. Duyduklarında bir yanlışlık olmalıydı.

"Defne oracıkta ölmüş." Ali, kalbindeki damarların tek tek çekilip koparıldığını sandı. "Ama Asır hâlâ hayatta. Defne'nin morga götürüldüğü hastanede Asır ameliyata alınmış."

Ali'nin elindeki telefon kayıp düştü ve asfalt zemine çarptı. Telefonun hemen ardından Ali de dizlerinin üzerine, asfalt zemine düştü. Nefes almayı denedi, alamadı. Bağırmak istedi, bağıramadı. Tek kelime edecek gücü dahi kalmamıştı o andan sonra.

Ali kimsesizdi. Öyle kalabalığın arasındaki kimsesizlik değil, gerçek kimsesizlik. Defne'yi görmüş, ona tutunmuş ve onu sahiplenerek kimsesizliğinin yara bandı olarak görmüştü. Şimdiyse yara bandını henüz iyileşmemiş yarasının üzerinden sertçe çekip almışlardı.

Sevmiş ama sevilmemişti. Yine de bu, ona geri adım attırmamıştı. Bir gün sevileceğine inanmıştı çünkü. Şimdi de öğreniyordu ki o bir gün asla gelmeyecekti. Çünkü sevdiği kadın, onu seven başka bir adamı sevmiş ve onunla intihar etmişti duyduğuna göre.

"Yalan," diyebildi en sonunda. "Oyun." Başını yerden kaldırıp önünde uzanan hırçın denize baktı. Dolu gözlerinden akan yaşlar kısa sürede yüzünü sırılsıklam etmişti. "Asır'ın yeni oyunu." Defne'nin öldüğünü kabul etmektense bunun Asır'ın bir oyunu olduğuna inanmayı tercih ediyordu Ali. "Defne'nin bana ihtiyacı var." Başını hızla iki yana sallarken dolu gözlerle uzun uzun hırçın, mavi denizi izledi. "Onu Asır'dan kurtaracağım. Yaşatacağım sarışınımı."

Ali, elinin tersiyle gözlerinden akan yaşları sildi ve dizlerinin üzerinden kalkarken yere düşürdüğü telefonu aldı. Arkada kalan arabasına ilerlerken adımları uzun ve sertti. Her adımında içinde büyüyen öfke devleşti, canavarlaştı ama onun canavarları, Asır ve Defne'nin canavarlarına yetişemezdi artık.

Ali, Asır ve Defne'nin bulunduğu hastaneye vardığında kaskatı kesilmişti. Her ihtimalle yüzleşmeye hazırdı ama o ihtimallerin onu ne kadar yıkabileceğinden henüz habersizdi.

Koridorda ilerlerken beklemediği bir manzarayla karşılaştı. Hızla onun geldiği tarafa doğru yürüyen bir adam ve kadının peşinden bir polis memuruyla hemşire koşturuyordu.

"Asır Karahanlı sizin oğlunuz, değil mi?" diye sordu polis memuru. "Onu burada öylece bırakacak mısınız?"

Hemşire merakla ve şaşkınlık içinde, "Sıfır negatif kana ihtiyacımız var," dedi. "Onun için kan vermeyecek misiniz?"

Ayşin Karahanlı dolu gözlerle ama öfkeyle ardına dönüp, "Hayır," dedi net bir sesle. "O benim oğlum değil. Benim oğlum on yedi yaşında, kız kardeşiyle birlikte öldü. O adam bir katil."

Hakan Karahanlı, Ayşin Karahanlı'nın omuzlarını sıkıca sardı ve başka hiçbir şey söylemeden birlikte hastaneden çıkıp gittiler.

Ali, yanlarından geçerken şahit olduğu bu kısa an karşısında kaşlarını şaşkınlıkla kaldırmaktan kendini alamadı. Öfkesine rağmen o kısa anda eski dostu Asır için üzüldü. Her zaman

kendisinin bir annesi ve babası olmadığı için üzülmüştü ama şimdi annesiz ve babasız olduğu için kendini şanslı saymıştı, en azından böyle bir anne ve babaya sahip olmadığı için.

Ali, Asır'ın içeride olduğunu öğrendiği ameliyathanenin önünden bir hışımla geçip morga indi. Morga iner inmez ise o acı manzarayla karşı karşıya kaldı.

Morgdan çıkarılan kadın, Defne'nin annesiydi ve koridor onun çığlığıyla resmen sarsılmıştı.

"Kızımı öldürdüler," diyordu. "Benim kızım hastaydı. İyileşecekti benim kızım, yaşayacaktı. Mutlu olacaktı benim kızım. Kardeşinin yanına değil, kardeşinin mezarını ziyarete gidecekti."

Defne'nin babası morgun kapısının önünde ayakta dikiliyor ve suratına kapanan kapıya bakıyordu. Aklı da kalbi de içeride kalmıştı. Kızı oradaydı, o soğuk odada ve artık kızının kahramanı değildi. Kızını kurtaramamıştı, koruyamamıştı. Şimdi bu ağırlığın altında ezilmekteydi.

Defne'nin ailesi bir süre sonra morgun önünden ayrılmak zorunda kaldı çünkü annesi baygınlık geçirmişti ve babası onun yanında olmak zorundaydı. Ancak o zaman Ali, saklandığı köşeden çıkabilmiş ve morgun kapısına ilerleyebilmişti. Morg görevlisine Defne'yi görmek istediğini söylemiş ve Defne Karaca'nın neyi olduğu, hangi sıfatla onu görmek istediği sorulduğunda bir süre dili lâl kesilmişti.

Ali Soyer, Defne Karaca'nın neyiydi?

Hiçbir şeyi.

Ali Soyer için Defne Karaca birçok şey ifade ediyor olabilirdi ama Ali Soyer, Defne Karaca'nın ancak hiçbir şeyi olurdu.

"Nişanlısıyım," dedi Ali ve bunu söylerken keşkelerinde boğuldu. "Nişanlısıyım, onu görebilir miyim?"

Ali, Defne'nin kalbine girmeyi başaramamıştı ama onu son bir kez görebilmek için bulunduğu morgun kapısından içeri girmeyi başarmıştı.

Görevli, daha yeni kapattığı on yedi numaralı dolabın kapağını açtığında Ali gözlerini kapatıp sıktı. Hâlâ, Defne'nin anne ve babasını görmesine rağmen *hâlâ* bunun Asır'ın oyunu olduğunu düşünüyordu. Asır oyunlarını ve tüm oyunları böyle küçük süslemelerle dikkat çekici kılmayı severdi. 17 Numara için on yedi numaralı ceset dolabı...

Ali, soğuk odanın ortasında dikilmeye devam etti. Ellerini sıkıp yumruk yaptı ve çarşafın altında kalan bedenin Defne'ye ait olmaması için Tanrı'ya yalvarmaya başladı.

Odanın bir köşesine çekilmiş bekleyen görevliye kısa bir bakış atıp sertçe yutkunduktan sonra usul usul soğuk zeminde ilerledi. Metal masanın üstünde yatan üstü örtülü cesedi baştan aşağı anlamsız bir arayış içinde süzdü. Gözleri, cesedin açıkta kalan ayaklarında takılıp kaldı. Cesede yaklaştı ve elini çıplak ayak parmağında takılı olan etikete uzattı. Etiketi kendine çevirdiğinde bütün dünyası çoktan üstüne yıkılmaya başlamıştı.

Defne Karaca, yazıyordu etikette. 18 Şubat 1995'te doğmuş, 11 Eylül 2017'de ölmüştü.

Dişlerini sıkıp başını başka tarafa çevirdi Ali. Buz gibi odaya rağmen teni cehennem gibi yanmaya başlamıştı. Tek bir kasını hareket ettirecek cesareti kalmamıştı. Onlarca ceset görmüştü ama önünde uzanan cesedi görmeye cesareti yoktu.

Görevli, Ali'nin çarşafı kaldıramayacağını anladığında beklediği köşeden ayrılıp odanın ortasına yaklaştı. Metal masanın hemen önünde durup ellerini, üzerinde uzanan cesedin üstündeki beyaz çarşafa uzattı. Çarşafı kenarlarından tutup tek seferde ama yavaşça kaldırdı.

Ali, hazırlıksız yakalandı. Çarşaf kaldırıldığında gördüğü manzara karşısında âdeta dilini yuttu. Geriye doğru birkaç savsak adım atarken nefesleri bir bir soluk borusuna tıkanıp kaldı.

Bunun bir oyun olduğuna inanmak isteyen yanı, gözlerinin önüne serilen gerçek karşısında kaskatı kesildi.

Defne Karaca gerçekten ölmüştü. Bu bir oyun değildi. Sarı saçlarına bulaşıp kuruyan kanı gördü önce, ardından boynundan göğsüne ve kollarına uzanan izleri. Bembeyaz teni kesiklerle doluydu ve hepsi çoktan birer ize dönüşmüştü. Onu son gördüğünde bu kadar zayıf değildi. Şimdi bir deri bir kemikti. Mor, çökmüş göz altları, kanı çekilmiş yanakları, bembeyaz kesilmiş dudakları... Defne Karaca birçok kez böyle görünmüştü. Ölü gibi. Ölmemiş ama bir ölü kadar ölmüş görünmüştü insanların gözünde. Şimdiyse ölü gibi görünmüyordu, ölmüştü de böyle görünüyordu.

Defne, alnının sol yanından vurulmuştu. Akan kan, alnının sol yanından akıp saçlarının sol yanının büyük bir kısmını kırmızıya boyamıştı. O kadar çok kan akmıştı ki, yara kandan görünmez bir hâl almıştı.

Ali, geriye attığı birkaç adımı geri aldı. Elini Defne'nin yüzüne uzattığı ilk anda bunun diğer dokunuşlarla hiçbir alakasının olmadığını anladı. Defne'nin ruhunu hissedememişti. O, burada değildi.

"Gerçekten sensin," dedi zayıf çıkan sesiyle. "Gerçekten ölmüşsün, Defne." Biraz daha yaklaşıp ellerini Defne'nin yüzünün iki yanına yerleştirdi. "Seni kurtaramadım, sarışın." Saçlarını okşadı. "Delirmeni de ölmeni de engelleyemedim." Elleri omuzlarını sardı. "Beni dinleseydin, benimle gelseydin hayatta olacaktın." Ali, dişlerini sıkıp yüzünü acıyla buruşturdu. "Seni öldürdü ama o hâlâ yaşıyor. Asır hâlâ yaşıyor."

Ali, Defne'nin cansız bedenini omuzlarından tutup kendine doğru çekti ve ona sıkıca sarıldı. Defne, ona sarılmasına izin vermezdi. Defne, Ali'ye kör, sağır ve dilsizdi aslında. Yine de en ufak bir gülümseme yeter olmuştu Ali'ye. Şimdiyse son kez, Defne'nin ona karşı çıkamayacağını bilerek sarılıyordu ona.

Ali'nin sıcak gözyaşları Defne'nin buz kesmiş cansız bedenine aktı. Bu dayanılmaz acıyla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu. Ali daha önce hiç gerçekten sevdiği birini kaybetmemişti.

Bütün umutlarını sıkı sıkıya bağladığı kadın, umutlarını da kendiyle birlikte götürmüştü.

Ali, Defne'nin kanlı sarı saçlarını son kez okşadı. "Senden önce kimdim, hatırlamıyorum. Senden sonra kim olacağımı bilmediğim gibi." Hafifçe geri çekilip sıcak dudaklarını Defne'nin buz kesmiş tenine dokundurdu. Bu onu darmadağın etti. "Affet beni, Defne. Katlinin bir parçası olduğum için affet beni."

Bütün umutlar, keşkeler, hayaller yok olmuş, geriye çaresizliğin ağır sessizliği kalmıştı. Sessiz, ıssız, soğuk ve tam anlamıyla ölüm kokan morgun dört duvarının arasında, kaybın kalbinde yarattığı sızıyla acı içinde kıvrandı Ali.

Görevli, bu kadarının yeterli olduğunu söylediğinde Ali, Defne'ye veda etmek zorunda kaldı. Onun kusursuz yüz hatlarına, âşık olduğu her bir noktaya uzun uzun baktı. Onu hafızasına kazıdı. Bu noktada öfke bir yılan gibi süzülüp damarlarında gezinmeye başladı.

Defne'nin bedenini metal masanın üstüne bıraktı. Kanlı sarı saçları masanın kenarından aşağı sarkarken dehşetten nefes alamadı. Defne'nin kulağına eğildi ve "Onun yaşamasına izin vermem," derken sesi tehlikeli derecede kısıldı. "Seni öldürdükten sonra nefes alamaz, yaşayamaz Asır Karahanlı." Ali, gittikçe artan öfkesini bastırmaya çalışsa da Defne'nin ölü bedenini gördükçe başarısız oldu. "Söz veriyorum, öldüreceğim onu."

Ali, geri çekilip morgdan çıkmadan önce son defa Defne'nin saçlarının arasına derin bir öpücük bıraktı. "Sen sevmesen de sevdim ben seni. Öyle çok sevdim ki sensiz nasıl yaşayacağımı bilmiyorum. Seni asla unutmayacağım, Defne. Seni seviyorum ve seni son nefesime kadar özleyeceğim. Üzgünüm. Her şey için çok üzgünüm."

Defne Karaca'nın ölü bedeni on yedi numaralı metal dolaba geri yerleştirilirken Ali Soyer ona vedasını etmiş, yanından ayrılmıştı. Gözyaşlarını silmiş, zayıf adımlarını güçlendirmiş ve

Asır Karahanlı'nın yanına gitmek için harekete geçmişti. Ölmezse onu öldürecekti.

Üç Yıl Sonra...

Aynı cezaevinin farklı koğuşlarına düşen Anıl, Barış ve Koray üç yıl sonra yeniden gökyüzünü görebildiklerinde ilk işleri, eski dostlarını ziyaret etmekti. Yüzlerinde, kalplerinden gelen acı dolu birer gülümsemeyle.

İlk önce üç buçuk yıl önce söz verdikleri gibi Cem'in mezarını ziyarete gittiler. Kuru, uzun zamandır ziyaret edilmediği apaçık belli olan toprağın üzerine, aldıkları çiçekleri bırakıp kuru toprağını da suladılar.

Her şey ortaya çıktığında Cem'in de bir katil olduğu ortaya çıkmıştı ve ailesi bunu öğrendiğinde onun mezarını ziyaret etmeye utanır olmuştu. Tek bildikleri, oğullarının bir katil çetesinin üyesi olduğu ve bu yüzden öldüğüydü.

"Çok uzun zaman oldu," diyerek elindeki boş su bidonunu kenara bıraktı Koray. "Dile kolay, üç buçuk yıl. Zaman sahiden düşündüğümüzden hızlı geçti."

Anıl, başını sallayarak onu onaylarken kısa sarı saçlarını eliyle sıvazladı. Ellerini ceketinin ceplerine yerleştirip Cem'in mezarının kenarına oturdu. Kıstığı bakışlarını Cem'in mezar taşının üzerine çevirdi. Yorgun bakıyordu, üzgün. Bütün neşesi, enerjisi kaybolmuştu Anıl'ın.

"Biz de ölmeliydik," diyen Anıl yüksek sesle yutkunarak lafına devam etti: "Onca katliamın, çatışmanın, oyunun, vahşetin, intikam ateşinin içinde biz de ölmeliydik. Ölmüş olmalıydık çoktan."

Barış ve Koray, dönüp birbirlerine baktılar. Cezaevinin karanlık, ıssız duvarlarının arasında olmak en çok Anıl'ı etkilemişti. Kendini, yaşantısını, yaptıklarını ve yapamadıklarını düşünürken kaybolmuştu kendi içinde. Yıllardır gülümsememişti,

iyi bir şey düşünmemişti. Defne'nin öldüğünü öğrendiği günden beri onun da içinde bir şeyler ölmüştü.

"Kaderimizde yaşamak varmış demek." Barış, Anıl'ı ihtiyatlı bir tavırla süzdü. Barış her zaman ağırbaşlı ve kontrollüydü. Cezaevinde de farklı bir adama dönüşmemişti. Sessiz ve sakin kalmış, çıkacağı günü beklemişti. Sert bakışları birçok kez dikkatleri üzerine çekmiş, düşman edinmesine neden olmuştu ama ortaya koyduğu ağırlık sayesinde başına iş açmadan cezaevinden çıkmayı başarabilmişti. "Bazen ben de düşündüm. Neden ölmedik? Belki ölüm yarınımızın belirsizliğinden daha kolay olurdu. Hapiste çürüyeceğiz sanmıştım ama Asır belki isteyerek belki de istemeden yardım etti bize. Kurtardı bizi. Son hamlesi iyilik üzerine oldu."

Henüz bir gözlüğü olmayan Koray, kısık bakışlarını odaklamaya çalışırken, "Asır'ım yaptı," dedi. "Bizim kurban olduğumuzu söyledi ve bizi kurtardı. Kendiyle birlikte öldürmedi bizi de."

Barış'ın dudaklarında zayıf bir gülümseme belirirken Koray'a baktı. Koray dönüp ona baktığında aklından ne geçtiğini anlamış olacak ki o da gülmeye başladı. Buna tek gülmeyen Anıl'dı çünkü bunu duymamıştı bile. Aklı bir sonraki duraklarındaydı.

"Burada buluşacağımıza söz vermiştik," dedi Anıl, Cem'in mezar taşının kenarını sıkıca kavrarken. "Yeni bir hayat için birbirimize bir söz vermiştik ama Defne sözünü tutmadı, Cem. Bizi yarı yolda bıraktı."

Koray ve Barış'ın dudaklarındaki gülümsemeler hızla silindi, geriye ise mezarlığa sinen matem havasının ağır sessizliği kaldı. Bir süre kimse konuşmadı. Üçü de bir sonraki duraklarını düşünüyor ve nasıl gideceklerini bilmiyorlardı. Korkuyorlardı ve bunu dile getirmekten çekiniyorlardı. Onlarca insanın katlini izlemişlerdi, cesetleri yok etmişler ve izlerini temizlemişlerdi ama şimdi bir mezarı ziyaret etmeye korkuyorlardı.

"Hastaneden çıkıp bana bir çift pembe çorap getireceği o günü bekledim." Koray, bunun düşüncesiyle tebessüm etti. "Bunu aklından geçirdiğini biliyordum. Kesin gelir ve çorabı uzatıp giymemi beklerdi. Kavga ederdik ve ben onun saçlarını yolduğum için görüşme sonlanırdı."

Anıl bir anda kedere gömülmüş hâlinden sıyrıldı. "Onun için baştan aşağı pembe giyinirdim. Bence bunu komik bulur, gülümserdi." Elini yeniden kısa saçlarının üstünde gezdirdi. Defne'nin öldüğünü öğrendikten sonra ilk işi saçlarını kesmek olmuştu. Artık uzatmıyordu ya da şekil vermiyordu sarı saçlarına. En güzel sarışın ölmüştü ve kendi sarı saçlarından nefret eder olmuştu. "Gülümserdi, değil mi?"

Barış, dudaklarını sıkıca birbirine bastırırken onu başıyla onayladı. Uzanıp Anıl'ın omzunu sıktı. "Sana gülümserdi."

Anıl, dolu gözlerini Cem'in mezarına çevirirken, "İşte böyle, kardeşim," dedi tiz ve çatlak çıkan sesiyle. "Sen gidince dağıldık aslında. Sadece çok geç fark ettik. Şimdi de toparlanacak gücümüz kalmadı."

"Kaldı." Barış, elini uzatıp Anıl'ın tutmasını bekledi. "Hadi, kalk düştüğün yerden." Sesi sert ve oldukça netti. "Hak ettiğimizi bulduk. Şimdi de hak ettiğimizi bulmamızı sağlayan kadını ziyaret gideceğiz. Bir söz verdik. Ne olursa olsun buluşacaktık."

"Böyle değil," diye itiraz eden Anıl'ı, "Öyle ya da böyle," diyerek susturdu Barış. "Zamanı geriye alamayız ve onu geri getiremeyiz. O bir seçim yaptı. Doğru ya da yanlış. Artık seçimlerine saygı duyup kabullenmekten başka bir çaremiz yok çünkü çok geç, Anıl."

Barış'ın haklı olduğunu bilse de söylediklerine kırılmadan edemedi Anıl. Barış kadar dik bir duruş sergileyemiyordu ya da Koray gibi acıları üzerinden espri çeviremiyordu. Eskiden öyleydi ama artık yapamıyordu.

Koray o soğuk, aldırmaz sesiyle, "Hadi ama," diye serzenişte bulunmaya başladı. "O kadına birkaç çift lafım var, artık gidelim." Parmağını şaklatıp eliyle bulundukları mezarlığın çıkışını işaret etti. "Kadınlar bekletilmeyi değil, bekletmeyi severler. Mezardan çıkıp *neden ilk beni ziyarete gelmediniz, bunca zamandır neredeydiniz,* diye bağırıp çağırırsa hiç şaşırmam doğrusu."

Koray'ın iyice garipleşen mizahına karşılık ona ters bir bakış attı Barış. "Doğruyu söyle. O koca beynin..." Bu sırada ellerini kaldırıp bir beyni elinde tutuyormuş gibi şekil verdi. "Üç buçuk yıldır kullanamadığın için fazla sulandı ve işlevini yitirdi, değil mi? Ondan bu espriye benzer garip şeyleri söylüyorsun."

Koray bir anlığına kusacakmış gibi göründü. İşte bu, Koray'dı. İnsanlara genelde kusacakmış gibi bakardı.

"Senin sulanıp işlevini yitirecek bir beynin olduğunu bile sanmıyorum. Sadece kas gücün var." Başını omzuna doğru yatırıp iki elinin de iki parmağını kaldırdı. "İki artı iki kaç?"

Barış ona elinin tersini gösterdi. "Bir tane çarparsam görürsün kaç oluduğunu!"

Koray ellerini indirip beline yerleştirdi. Başını ağır ağır sallarken derin bir iç çekti. "Bir artı biri sormalıydım. Üstüne fazla gittim."

Barış'ın dudaklarının arasından öfke dolu bir hırıltı yükseldi. "Mezarlıkta küfretmeyeceğim dedim, asabımı bozma." Anıl'ın kolundan tutup onu yukarıya çekti. Öyle sert çekmişti ki Anıl bir an neye uğradığını şaşırıp sallandı. "Yürüyün, bizimkinin yanına gidelim."

Üçü yeniden yan yana gelip önce Cem'e veda ettiler, ardından bir mezarlıktan çıkıp bir diğerine doğru yola çıktılar. Cem'in mezarını ziyaret etmek onlar için kolay olmuştu çünkü ölürken de gömülürken de yanındaydılar. Sonrasında onu ziyaret de etmişlerdi ama Defne için aynı şey söz konusu değildi. Defne'yi ne ölürken ne de gömülürken görmüşlerdi. Onu son

gördüklerinde birbirlerine sarılıyorlardı. Hayattaydı. Şimdiyse tek bildikleri, o sarıldıkları kadının bir ölü olduğuydu.

Üçü de birer buket papatya aldı. Koray fazladan bir çiçek daha almıştı. Bir adet kırmızı gül.

Mezarlık görevlisinden Defne'nin mezarının nerede olduğunu öğrendikten sonra usul usul karanlığın çöktüğü mezarlıkta ilerlemeye başladılar. Mezarlığın ağır sessizliğine ilk anda kendilerini kaptırdılar. Tek kelime etmediler, fazladan nefes dahi almadılar. Anıl geri kaçmak istedi, Barış ise durmak. Koray en önden ağır adımlarla ilerlemeye devam etti.

Yılın son günleriydi. Kar yağmış, mezarlığın büyük bir kısmını beyaza bürümüştü. Havada keskin, burun sızlatan bir soğuk vardı. Ağaçlar çoktan çiçeklerini ve yapraklarını dökmüştü. Mevsimler geçmiş, mezarlar eskimişti. Yine de eskiyen iki mezardan birinin üzeri sanki henüz yeni defnedilmiş gibi çiçeklerle dolu bir şekilde tertemizdi. Diğeri ise yine ilk günkü gibi kuru ve boş.

"Defne Karaca" yazan mezar taşını ilk gören Anıl oldu. Mezar taşını ve üzerindeki taze çiçekleri görür görmez sızlayan kalbine daha fazla söz geçiremedi ve dolu gözleri hızla akmaya başladı.

"Orada," dedi hıçkırıklarının arasından ve koşar adım Defne'nin mezarına ilerledi. "Geldik, sarışın. Sözümüzü tuttuk." Elindeki papatyaları Defne'nin mezarının üzerindeki diğer taze çiçeklerin yanına bıraktı ve toprağına dokundu. "Sana papatya getirdik."

Barış, kendi dolu gözlerine bakmadan, "Koray, ağlıyor musun lan?" diyerek Koray'a takıldı. Koray hemen bakışlarını kaçırıp gözlerini elinin tersiyle sildi. "Ne ağlaması lan, gözüme toz kaçtı. Olur öyle şeyler."

"Öyle şeyler olur da sana olmazdı be oğlum."

"Bana da olur öyle şeyler."

Anıl, sertçe yutkunup kuruyan dudaklarını ıslattıktan sonra, "Ağlamak suç mu, desene lan," diye çıkıştı. "Bizim kızın mezarına gelmişiz, kahkaha mı atacağız? Kalpsiz miyiz lan biz? Özlüyoruz, suçlu hissediyoruz ki ağlıyoruz."

Barış çenesini sıktı. "Kalpsiz değiliz ama katiliz." Sözlerinde can sıkıcı bir dürüstlük vardı.

"Biz hak etmiştik, o değil." Anıl küçük bir çocuktan farksız görünüyordu. Ağlıyor, durumu kabullenmekte zorlanıyordu. Onca zaman eli kandan çıkmayan adamlardan biri değilmiş gibi şimdi sızlanıyordu. Zamanın geriye akmasını dilemediği tek bir gün yoktu. "Ben ölseydim ama sen ölmeseydin, sarışın. Bunu hak etmediniz."

Barış derin ve sesli bir iç çekerken bakışlarını sağa, Defne'nin hemen yan tarafında kalan mezara doğru çevirdi. "Biri hak etti."

Anıl ve Koray'ın bakışları, Barış'ın bakışlarını takip etti. Gördükleri manzara karşısında bir süre üçü de susup kaldılar. Sessizlik ağırlaşıp üzerlerine çöktü. Soğuk tarafından sarınıp sarmalandılar.

İlk sözü Anıl aldı: "Yazdıkları mektupta mezarlarının yan yana olmasını istediklerini söylemişler. Kabul göreceğini düşünmemiştim."

Koray, Defne için aldığı papatyanın yanındaki gülü ceketinin içinden çıkarıp dikenlerine elini sürttü. Bir güle baktı bir de "*Asır Karahanlı*" yazan mezar taşına. Üstünde tek bir çiçek dahi olmayan kuru toprağa.

"Asır Karahanlı yaşamak için savaşmadı." Koray elindeki tek gülü Asır'ın mezarına bıraktı. "Bunu Ali'den ilk duyduğumda koca bir kahkaha patlatmamak için kendimi çok zor tutmuştum çünkü bir şaka olduğunu sanmıştım." Dudaklarında zayıf bir gülümseme belirdi. Anılar bir hışımla gözünün önünden geçip gitmişti öylece. "Yaşayabilirdi ama tedaviye cevap vermedi."

"Bunu Defne için yaptığına inanmak istiyorum," diyen Anıl ilk andan sonra bir daha Asır'ın sadece bir metre uzağındaki mezarına bakmadı. "Onu öldürüp yaşamaya devam edecek olsaydı, işler değişirdi."

Koray, ellerini ceplerine yerleştirerek küçük adımlarla Asır'ın mezarına yaklaşabildiği kadar yaklaştı. Mezar taşını inceledi.

Asır Karahanlı.

D: 20.01.1990

Ö: 11.09.2017

"İçinde onun yattığına inanmakta zorlanıyorum. Sanki bu da bir oyun ve o bir yerlerde hâlâ nefes alıyor. Belki de birlikte nefes alıyorlar."

Barış yüzünü buruşturdu. "Sanmıyorum." Başını iki yana sallarken ilerleyip iki mezarın arasında durdu. " '*Beraber yaşayamıyorsak beraber ölürüz,*' yazmışlar. Kimin beraber yaşamayı kabul etmediğini tahmin edebiliyorum." Defne'nin çiçeklerle dolu mezarına baktı ve onun mavi gözlerini görür gibi oldu. "Defne, onu son gördüğümüzde Asır'ı öldürmek için deliriyordu. Tam anlamıyla delirmekten bahsediyorum. Çıldırmış bir hâldeydi. Asır gibi intikamını Asır'ın yakınlarından almayı tercih etmezdi."

"Asır'ın bir yakını kalmamıştı." Koray bunu söylerken omuzlarını kaldırıp indirdi. "Onun tek yakını, tek sevdiği Defne'ydi."

Anıl, "Böyle sevgi olmaz olsun," diye sert bir çıkış yapmaktan kendini alamadı. "Nefret bile bu kadar can yakmıyor. İnsan severken nasıl bu kadar can yakabilir, anlayamıyorum. Sevgi değildi bu, hastalıktı."

"Hastalık mı?" diye soran Barış'a dönüp baktı Anıl. "Hastalık."

Barış bunu sormaya fırsat bulamadan başka bir ses aralarına dâhil oldu: "Evet, hastalık," dedi. "Hastalıklı bir aşk." Bunları söyleyen Ali'den başkası değildi.

Üçünün de bakışları elinde taze çiçeklerle Defne'nin mezarına yaklaşan Ali'ye döndü. Ali, elindeki çiçekleri tek tek Defne'nin mezarının üzerine bırakırken dudaklarında hafifçe bir tebessüm dolanıyordu.

"Bir sen eksiktin zaten," diye söylenmeye başladı Barış. "Sen niye yırtık çoraptan çıkan parmak gibi her yerden çıkıyorsun, oğlum? Bir düş yakamızdan. Bizi bir rahat bırak."

Ali, Barış'a ters bir bakış attı. "Öyle deme ama. Çıktığınızı öğrenir öğrenmez birkaç çift laf etmek için peşinize takılmasam içim rahat etmezdi."

"Asır aşkını görmeye geldin, itiraf et," diye alay eden Koray'a, "Ya, ne demezsin," derken burun kıvırdı Ali. "Mezarını ziyaret edip bir düzine küfretmezsem günüm iyi geçmiyor. Her gün mutlaka gelip küfrümü ediyorum. Arada siz de deneyin, iyi geliyor."

"Bu ölümde parmağın olduğunun farkındasındır umarım." Ali, Koray'ın söylediklerini duyunca kaşlarını kaldırıp ona baktı. "Ben Defne'yi kurtarmaya çalışmaktan başka bir şey yapmadım."

"Asır, Defne'nin kardeşini öldürmeyecekti. Defne'nin bir akıl hastası olduğuna inandığında intikam almaktan vazgeçmişti. Başka bir yol deneyecekti. Bunu bana telefonda söylediği sırada sen geldin. Defne'yi alıp götürmeye çalıştın. O andan sonra Asır başka bir yol denemekten vazgeçti. Onu kaçırmandan, birlik olup onu iyileştirme adı altında her şeyi unutturmanızdan korktu. Bu ihtimalden nefret ettiğini söyledi bana."

Ali'nin gözleri dehşet içinde büyüdü. "Saçmalık." Kelime dudaklarının arasından tükürür gibi çıkmıştı. "Defne'yi onun pis ellerinden kurtarmak için canımı vermeye hazırdım ben. Tek istediğimiz onu iyileştirmekti. Unutulmaktan korktuğu için kardeşini öldürerek kendini unutulmaz kıldı, öyle mi?" Öfkeli bir kahkaha patlattı. "Saçmalık."

"Bu saçmalıkta parmağın var," diye diretti Koray. "O burnunu her şeye sokmasaydın, belki de bu şekilde sonlanmayacaktı."

"İstediğin kadar suçla beni." Ali'nin sesi öfkeyle yükseldi. "Ben en azından çabaladım. Siz ne yaptınız?" Ali'nin gözleri üçünün de üzerinde gezindi. "Koyun gibi Asır'a boyun eğdiniz. En başında beni dinleseydiniz, Defne ölmemiş olacaktı."

Sinirler gerildikçe gerildi. Barış, her an Ali'ye saldıracak gibi görünüyordu. Koray dilini tutup kavgayı sonlandırmakta zorlanıyordu. Anıl sessiz kalsa bile herhangi bir durumda Ali'nin ağzını burnunu dağıtmaktan keyif alacaktı. Ali, üçe karşı bir olsa da ağzına geleni söylemekten geri durmaya niyetli değildi.

"Defne ölmüş olacaktı," dedi Anıl. "Ölmüştü çoktan." Ağzından çıkan kelimeler dudaklarını titretince sertçe yutkundu. "Kardeşi ölünce ölmüştü. Onu son gördüğümde tanıdığım, bildiğim kadın değildi artık. Anlamıştım ama anlamazdan gelmiştim."

Ölü kadının gözlerini yalnızca Asır görmemişti. Herkes bunun farkındaydı ama kimse buna inanmak istemiyordu. Onun yaşarken ölmüş olduğuna inanmaktansa türlü sebeplere tutunmayı tercih ediyorlardı. Çünkü biliyorlardı ki yaşarken ölmesinde onların da parmakları vardı. Hepsinin. Asır tek başına öldürmemişti Defne'yi. Silahı o tutmuştu, tetiğe o basmıştı ama bu gücü ona veren birçok kişi vardı.

Uzun ve derin bir sessizlik mezarlığa hâkimiyetini kurdu. Dördü de düşünceli bakışlarını Defne'yle Asır'ın mezarlarına diktiler. Daha çok Defne'nin. Asır'ın mezarına her baktıklarında kendilerinden nefret ettiler çünkü.

"Buradan da Akın'ı ziyarete gidersiniz artık."

Üçünün de şaşkın bakışları Ali'yi buldu ama lafı Anıl aldı: "Akın nerede ki?"

Gördükleri son şey, Akın'ın vurulduğuydu. Bildikleri son şey ise bitkisel hayatta olduğu. Uyanabilirdi, uyanmayabilirdi de.

"İki ay önce yatağında ölü bulundu," derken keyifle şakıdı Ali. "Yakınlardaki başka bir mezarlıkta."

Koray şaşkınlığını bırakıp, "Eceliyle mi öldü yoksa biri mi öldürdü?" diye merakla sormaktan alamadı kendini. Akın'ın düşmanı çoktu ve öldürülmüş olma ihtimali çok yüksekti. "Yoksa sen mi öldürdün?"

Ali, sırıtırken omuzlarını silkti. "Kim bilir, belki de ben öldürmüşümdür." Tiksinmiş gibi göründü. "İki türlü de ölmeyi hak etti. Tıpkı Asır gibi."

"Sen de." Barış'ın net ve soğuk sesi havayı bıçak gibi kesti. "Sen de ölmeyi hak ediyorsun. Ölü olarak bilinmeyi değil, ölmeyi."

Koray'ın gözleri Defne ve Asır'ın mezarları arasında gidip gelmeye başladı. Defne'nin çiçeklerle dolu ıslak mezarının yanında Asır'ın kuru ve ıssız mezarı garip hissettirmişti. Mezarın üzerindeki tek çiçeği de kendisi bırakmıştı zaten.

Koray vicdanını susturamadı. Bir gül bıraktığı mezarı sulamak istedi. Bulduğu bir şişeye su doldurup geri döndü. Asır'ın kuru toprağını ıslatmaya başladı.

Alçak bir sesle, "Kötü seviyorum ben," dedi Asır'a. "İyisiyle kötüsüyle dostumdun."

Koray, lafını bitirdiği sırada Ali uzanıp Asır'ın mezarındaki tek gülü aldı ve tek hamlede gülü parçalara ayırdı. Gül yaprakları Asır'ın mezarının üzerine saçıldı.

"Sevgiyi temsil eden tek bir çiçeği bile hak etmiyor."

Koray'ın dudaklarının arasından öfke dolu bir hırıltı yükseldi. "Buna sen mi karar veriyorsun?" Koray belki de ilk kez öfkesine sahip çıkamadı. Yumruğunu sıktı ve Ali'nin suratına indirdi. "Siktir git."

Ali, patlayan dudağından akan kanı silerken öfkeyle güldü. "Söz vermiş olduğum için çok şanslısın." Koray başta bunu anlayamadı. Ali, öfkeden gözü dönecek gibi olmasına rağmen sakin kalmayı başardı ve elini ceketinin iç cebine atıp bir kâğıt çıkardı. "Bu mektuba çok geç ulaştım. Hepinizi tek tek ziyaret edip mektupta yazanlardan üstünkörü bahsetme fırsatım oldu ama sanırım tamamını okumanız gerekiyor."

Barış mektubu Ali'nin elinden kaptı. "Şimdi siktir git."

Anıl ve Koray hızlıca Barış'ın iki yanına geçtiler. Barış katlanmış kâğıdı açarken merakla onu izliyorlardı. Ali'yse sesini çıkarmadan olduğu yerde bekledi, istedikleri gibi çekip gitmedi.

"Defne ve Asır'ın mektubu," dedi Barış, sesi heyecan doluydu. "Bizim için de yazdıkları mektup."

Barış gözlerini cümlelerin üzerinde gezdirmeye başlamıştı ki, "Sesli oku," dedi Anıl. "Çabuk."

Barış, Asır ve Defne'nin üç yıl önce çatı katında, birbirlerini öldürmeden hemen önce yazıp geride bıraktıkları mektubu sesli bir şekilde okumaya başladı. Bu, üç yıl öncesine gitmiş gibi hissettirmişti.

Bu mektubu okuduğunuza göre ölmeyi başarmışız. Bizi kimse kurtaramamış.

11 Eylül 2017, güneş batmak üzere. Gökyüzü çoğunlukla pembe, biraz da turuncu. Akıl hastanesinin çatı katındayız, birlikteyiz. Birlikte olamadık ama burada birlikteyiz.

Aylar önce biz birbirimize bir söz verdik. İlk andan beri birbirimizi öldürmek için büyük yeminler ettik. Azrail'le sık sık anlaşma yaptık ama bizi kandırdı. İkimizden birinin öleceğini sanıyorduk ama hayır, bu tek kişilik bir piyes değil.

Birbirimizi affedemiyorsak birlikte ölebiliriz. Bu, birbirimizden nefret ederek yaşamaktan daha kolay şimdi. Ellerimiz

kanlı, kalplerimiz kanlı, zihinlerimiz hasta. Biz iyi değiliz ve bir daha hiç iyi olmayacağız.

Ben, Defne. 17 Numara. Yaşadıklarımın önüme aşılması zor duvarlar ördüğünü anladığımda o duvarları aşmaya çalışmaktan vazgeçtim. Karanlığımla başa çıkmanın yolunu bulamadım. Ne karanlığımla ne de yanımdaki adamla. Ya öldürecektim ya da onunla ölecektim. Onunla ölmek onu öldürmekten daha adil geldi. Hem onu öldürecektim hem de karanlık yanımı. Her şeyi başlatan o vahşi kızı.

Bizimkisi bir intikam oyunu. En başından beri öyleydi. Bu işten zararsız çıkmamız imkânsızdı. Zarar gördük. Hatta öyle çok zarar gördük ki yaşarken öldük.

Artık bunu istemiyoruz.

Her şey için çok üzgünüm. Işık, Can, Cem, Onur... Bizim yüzümüzden can veren herkes için çok üzgünüm. Bu kanlı oyunda kurban oldukları için kendimi asla affedemeyeceğim.

Biz birbirimize aylar önce birbirimizi öldüreceğimize dair yeminler ettik. Şimdi verdiğimiz o sözü tutuyoruz. Belki ölmeden önceki son üç saniyemizde ölmek istemeyeceğiz ama üç saniye bizi yaşatmaya yetmeyecek. Yetmesin. Biz ölmeyi en çok hak edenleriz. Ölmek bizim için bir kurtuluş. Bizi unutun. Kötüler unutulmaz ama siz bizi unutun.

Anne, baba... Affedin beni. Bir gün kardeşimin mezarını ziyaret edebilecek kadar iyi olacağıma inandığınızı biliyorum ama üzgünüm, asla iyi olamayacağım. Kardeşimin mezarını ziyarete gitmek yerine onun yanına gidiyorum. Onur'la sizi yıldızlardan izleyeceğiz. Gülümseyin.

Anıl, Barış ve Koray, buluşma yerimiz değişti. Yanıma gelin, mezarıma. Birer buket papatyayla. İyi kalın, öldürmeyin,

kurtarın. Başkalarının yarasını sarın, başkalarını güldürün, başkalarına çokbilmişlik yapın. Sevin, sevilin ve birbirinizi asla bırakmayın. Sözümü tutamadığım için de affedin beni.

Bizi birlikte ziyaret edecekler var, mezarlarımız yan yana olsun. Birlikte öldük birlikte gömülelim.

Hoşça kalın.

Defne Karaca, namıdiğer 17 Numara ve Asır Karahanlı."

Barış mektubu okuyup bitirdiğinde boğazına koca bir yumru oturdu, yutkunamadı bile. Uzunca bir süre kimse konuşmadı, hiç hareket etmedi. Yalnızca Defne ve Asır'ın mezarına bakmakla yetindiler. Uzun uzun mektupta yazılanları düşündüler. Oldukları yerde binlerce kez kırıldılar.

Barış, düğümlenen boğazını zor da olsa çözerek kâğıttaki bir noktaya dokundu. O noktada mürekkep biraz dağılmıştı. "Yazarken ağlamış."

Anıl kendini o andan sonra tutamadı. Gözyaşları sicim sicim akarken dudaklarının arasından kaçan hıçkırıkları bastırmak istercesine elini ağzının üstüne kapattı. Kaçıp gitmek, o da bir yerde kafasına sıkmak istedi.

Barış, dişlerini sıkıp kendini soluksuz bıraktı. Anıl gibi hıçkırıklara boğulmamak için kendini oldukça zor tutuyordu. Elindeki kâğıdı göğsüne bastırırken herkese sırtını döndü. Kendinden nefret etti. Kendini suçladı.

Koray aralarında en soğukkanlı olandı. Her zaman her durumda soğukkanlılığını korumayı başarırdı. İstediği takdirde.

Anıl'ın paramparça olduğunu görünce kendi hüznünü dizginlemeye karar verdi. Dostuna yaklaştı ve onu omuzlarından tutup kendine çekti. Anıl'a sıkıca sarıldı. Göz ucuyla Defne ve Asır'ın mezarlarına bakarken içinden onlara bir söz verdi. *"Birbirinizi asla bırakmayın,"* demişlerdi ve Koray, Anıl ve Barış'ı asla bırakmayacaktı. Söz dinleyen bir adam değildi ama bunu yapacaktı.

Barış biraz olsun sakinleşip elindeki mektubu katladı ve cebine yerleştirdi. Bunu gören Ali, "Onu bana ver," diye yükseldi bir anda. "Sadece okumanız için verdim. Şimdi onu bana geri ver."

Barış'ın keskin bakışları Ali'ye döndü. "Mektup bizde kalıyor." Sesi tehlikeli derecede kısılmıştı ve tüyler ürpertiyordu. "Adının bile geçmediği, sana ait tek bir sözün bile bulunmadığı mektup sende kalmayacak."

Ali'nin içi öfkeyle dolup taştı. Barış'a saldırmak ve mektubu zorla almak istiyordu. O mektup Defne'den kalan son şeydi ve ona ihtiyacı vardı.

"Defne için size yardım ettim," dedi tükürürcesine. "Size en iyi avukatları tuttum, orada güvende olmanız için dışarıdan elimden gelen her şeyi yaptım. Şimdi de sizin için, Defne adına her şeyi yapmaya hazırım. Siciliniz bok gibi. Bütün ülke katil olduğunuzu biliyor. Öyle ya da böyle. Dışarıda üç gün dayanamazsınız, ölürsünüz." Ali elini ısrarla Barış'a uzatırken kaşlarını kaldırdı. "Şimdi o mektubu bana ver."

Barış elini cebine doğru uzattı. Ali, Barış'ın mektubu vereceğini düşünüp rahat bir nefesi bıraktığı sırada Barış, orta parmağını kaldırdığı elini cebinden çıkarıp Ali'nin suratına tuttu.

"Sik-tir-git," dedi tane tane. "Sana minnet edeceğimizi mi düşündün, it?"

Ali'nin dudaklarının arasından öfke dolu bir hırıltı yükseldi. Suratına el hareketi çeken Barış'a saldırmak için bir adım atmıştı ki önce ona dik dik bakan Koray'ı, sonra da Anıl'ı fark etti. Üçe birdi ve buradan sağ çıkmasının ihtimali yoktu. Bunu fark edince yerine sindi, sakinleşti. Mektubu sonra, doğru anda geri almaya karar verdi.

"Ne hâliniz varsa görün."

Ali, ağzı açık, burun delikleri şişmiş bir hâlde Anıl, Barış ve Koray'a tek tek bakıp bir hışımla yanlarından geçti ve mezarlığı terk etti.

Zaman aktı, güneş battı ve mezarlık karanlığa gömüldü. Mezarlıktan ayrılma vakti geldiğinde Barış son kez Defne'nin çiçeklerle dolu mezarına dokundu.

"Seni asla unutmayacağız, sarışın," dedi sesini kontrollü tutmaya çalışarak. "Yaşadıkların için bizi affet."

Asır'ın mezarına son bir kez bakan tek kişi Koray'dı. Bir şey söylemedi, sadece baktı. Sessiz bir vedaydı bu.

Mezarlıktan ayrılmadan önce dönüp Defne ve Asır'a el salladılar. Aynı anda, plansız bir şekilde, "Hoşça kalın," dediler ve son kez gülümsediler. Mezarlıktan çıkıp giderken akıllarında tek bir düşünce vardı: Asır ve Defne, bunu hak etmişler miydi?

23 Ağustos 2017
Asır Karahanlı

Akıl hastanesine kapatılmadan hemen önce, uçurumun kenarında, telefonun ucundaki annesine, "Ben kötü biri değildim ki!" diye haykırdı Asır. "Ben o zaman kötü biri değildim ki."

Aylar süren yalnızlığını sonlandırdığı andı. Annesi ve babası telefonun ucundaydı ve ona Defne Karaca'ya bir hayat borçlu olduğunu söylüyorlardı. Anlayamıyordu, anlamak istemiyordu. Oysaki Defne'nin ona bir hayat borçlu olduğunu sanıyordu ama demek ki yanılıyordu. Çünkü onun dışındaki herkes aksini düşünüyordu.

O zaman Asır bir karar verdi. Borcunu ödeyecekti.

Öfkeyle hareket etti. Dibinde durduğu uçurumun kenarından ayrılıp ezbere bildiği ormanı bir hışımla geçti.

Ailesiyle olan son konuşmasının üzerinden yalnızca birkaç saat geçmişti ki elinde papatya baskılı siyah bir zarfla evden içeriye son adımlarını attı. Ondan başka artık kimsenin ayak basmadığı evin içinde ilerledi, odasına çıktı ve ıslak gözlerini odasındaki dağınıklığın üzerinde gezdirdi. Hiçbir şeye dokunmadı, yalnızca masasının başına geçti. Aylar önce Defne'nin kırıp parçaladığı ama yeniden yapıp çerçeveleterek duvardaki yerine geri astığı yapboza baktı. Eksik diye Defne'ye yalanlar söylediği ama günlerce cebinde taşıdığı yapboz parçalarını inceledi.

Keşke, diye düşündü. *Keşke bir yapbozu tamamlamak kadar kolay olsaydı. En azından tamamlanırdık ama bak, şimdi sonsuza dek eksik kalacağız.*

Dolma kalemi parmaklarının arasına sıkıştırdı, siyah kâğıdı önüne yerleştirdi ve Defne'ye yazdığı onlarca sayfaya rağmen yazmaya başladı son mektubunu.

17 Numara'm,

Bu satırları okuyabiliyorsan bunun tek bir anlamı var, beni öldürmeyi başardın. İntikamını aldın, katilini öldürdün. Öte yandan eğer bu mektubu bulduysan, beni özlemişsindir ve anılarımızı ziyaret ediyorsundur. İyi ki özledin beni, Defne Karaca, iyi ki özledin. Eğer özlemeseydin ne yapardım ben...

Ölümün benim için çok da göz korkutucu bir şey olmadığını düşündüğünü biliyorum ama ben ilk kez yanıldığını hissediyorum. Ölüm benim için de korkutucu olabiliyor ama tek bir şekilde. Eğer öldüren sen olacaksan korkarım, Defne ve işe bak, beni senden başka kimse öldüremez.

Aylar önce, kardeşimin katilinin sen olduğunu öğrendiğimde ölüm benim için korkutucu olmaya başladı. Çünkü biliyordum, bunların yaşanacağının farkındaydım. Belki de engel olmalıydım, bir şekilde kendimi durdurmalıydım. Ama çok zordu, Defne. Bunu düşünmek bile kardeşime ihanet etmek gibi. Beni en iyi sen anlarsın, beni anlasana...

Birbirimizden pek hazzetmediğimiz zamanlarda, seninle ilk karşı karşıya gelmelerimizde sana kafa tutmak, cümlelerine ve tehditlerine gülmek çok kolaydı. Çünkü sözlerini tutmak için vereceğin çabanın beni eğlendireceğini düşünüyordum. Şimdi düşününce ilk kez bunun için çabalamamanı, birbirimize karşı verdiğimiz öldürme yeminlerini tutmamanı istiyorum.

Aylardır sensizim, sessizim ve kimsesizim.

Sessizlik ve kimsesizlik değil ama sensizlik hiç düşünmediğim kadar canımı yakıyor.

Asır Karahanlı'nın canı yanmaz diyorlar ya, canım yanıyor sevgilim. Canımı çok yakıyorsun ve bundan haberin bile yok.

Benimle olmak, beni affetmek neden bu kadar zor, Defne? Neden benim yaptığım gibi yarana merhem olmama izin vermiyorsun? Eğer istersen, eğer kabul edersen ben bütün bunları

sana unutturmaya ve unutmaya hazırım... Hazırdım yani. Ama belli ki bu mektubu okuduğuna göre sen yarana merhem olmama izin vermedin çünkü yarayı açtığım için benden ölesiye nefret etmeye devam ediyorsun.

Sen de nefret et.

Sen de sevme.

Oysaki sadece senin sevmeni istemiştim.

Bu mektubu okuyabilmen bir yandan beni mutlu ediyor. İntikamını aldın, seni kapattıkları hastaneden artık çıkabildin. Mutlusun, mutlu olmalısın.

Varlığım seni hep mutsuz etti, yokluğum seni ölene dek mutlu etsin.

Yanında kimler var, tahmin edebiliyorum. Anıl, Koray, Barış ve muhtemelen Ali. Ali olmasa kasayı bulabilir miydin, bilmiyorum ama umarım ona bu satırları okutup beni yokluğumda bile öfkelendirmesine müsaade etmiyorsundur, sevgilim. Yanında olması bir yana, benim değişeceğime değil de onun değiştiğine inanman biraz yıkıcı olurdu. Ben de değişebilirdim, ben de senin için değişebilirdim.

Artık çok geç, değil mi?

Ne sevmeyi ne de terk etmeyi becerebildik. Birbirimize bu dünyada cehennemi yaşattık. Senin gülen yüzünü, mutlu anlarını ve bana aşkla baktığını görmeyi çok isterdim. Sanırım hayatım sona erdiğinde üzüleceğim tek şey, bunları göremeyecek olmanın verdiği hayal kırıklığı olacak.

Mutlu ol, Defne Karaca, beni öldürdüğün için çok mutlu ol. Özlemeyi ve anmayı unutma ama olur mu? Çünkü ben sevilmeyenim ve senin beni sevmene muhtaç bir adamım. Her ne olursa olsun senin beni özlemeni ve anmanı isterim.

Koray'ın laflarına da aldırma, hayatını sevdiği insanları sinir ederek geçirmeyi seviyor. Bu noktada onunla biraz benziyoruz. Seni en başından sevmiş olacak ki elimden kurtulman için türlü oyunlara kalkıştı. Ona inan.

Barış senin abin, her ne olursa olsun güvenilir adamın. Onu bazen senin yaralarına bakabilmek için ilk yardım videoları izlerken yakalıyordum. Senin canının kıymetini benden önce o anladı. Ona güven.

Anıl senin ruh ikizin olabilir ve bu beni bazen çok yoruyor. Seni bu evde bile mutlu ettiğini görmek belki de ona da bir teşekkür borcum olduğunu anlamamı sağladı. En güzel sarışın sensin, sevgilim ama Anıl'ın da hakkını yememek lazım. Ona gülümse.

Seni seviyorum, Defne Karaca, hastalıklı da olsa seviyorum. Seni ilk gördüğümde önce yüz hatlarını sevdim, sonra gülüşüne yandım ve ardından bana her kafa tutuşunda cesaretine hayran kaldım. Ben seni her şeyinle sevdim. Oradan bakınca hastalıklı gibi durmuyor, değil mi? Ama bize hastalıklı diyecekler, sevgilim, iki hasta zihin diyecekler. Belki normal değiliz ama sevgim hastalıklı değil. Ben belki hastayım ama sevgim değil.

İntikam yeminlerimiz olmasa biz bir olabilirdik, 17 Numara'm. En çok da normal bir hayatta tanışamamak insanı üzüyor. Senin dediğin gibi, keşke normal bir hayatta tanışsak ve senden nefret etmesem.

Kasadaki kutuya senin için bir şey bıraktım, onu hayatının sonuna dek taşırsan ruhumu yanında hissedersin, sevgilim.

Benimle yaşayamadıysan, benim için de yaşa, 17 Numara.

Seni Seviyorum.

Asır Karahanlı

Asır, mektubun son satırlarını yazdı ve beyaz dolma kalemini masanın üstüne bıraktı. Yanında getirdiği fakat yazarken bir damla bile içmediği içkisini kafasına dikerken buz kesen tenine sıcak gözyaşları aktı.

İçkisini bitirdi, masanın üstüne şişeyi kırarcasına bıraktı ve mektubu katladı. Mektubu siyah zarfın içine dikkatlice yerleştirdi ve ağzını kapatarak önünü çevirdi. Papatyanın üstüne *17 Numara'ma* yazdıktan sonra dolu gözlerinden tek damla yaş aktı fakat hızlıca elini zarfın üzerine yerleştirdi. Gözyaşı eline damladı, aldığı derin nefesle birlikte geri çekilirken yüzündeki ıslaklıktan kurtuldu.

Zarfı aldı, kasadaki yerine yerleştirdi. Özellikle Defne için yazdığı defterin altına koydu. Defne için aldığı mavi, zümrüt yüzüğü bilekliklerin ortasına yerleştirdi. En üstte gri, ince gümüş bilekliğin üzerindeki "17N" yazısını görünce dudaklarına acı dolu bir gülümseme yayıldı. Sadece Defne'nin numarası mavi zümrütle işlenmişti, çocuklarınki sadeydi. Her bir üye için numaralarının işlendiği bileklikler. Bunları onlara vermeye vakti olmamıştı.

Kasayı kapattı ve kilitledikten sonra anahtarı yapbozun arkasındaki yerine astı. Şişesini aldı ve odadan çıktı.

Artık her şey bitebilirdi.

Asır Karahanlı bitmeye hazırdı.

Asır Karahanlı, 11 Eylül 2017'de saat akşam yediyi yirmi geçe göğsünü delen mermi sonucu hastaneye kaldırıldı. Doktorlar yaşaması için bir umut olduğunu dile getirdiler, mermi kalbe hasar vermemişti bile. Uyanabilirdi, bir umut vardı ama o uyanmadı.

Ameliyatından hemen sonra, akşam on bir sularında hasar görmeyen kalbi atmayı kesti. Cesedi saatler sonra Defne Karaca'nın yanındaki yerini aldı. Sevdikleri, Defne Karaca'yı son kez görmek isterken, Asır Karahanlı'yı kimse son kez görmek istemedi.

Yazdıkları mektup kaderlerini belirledi. Defne gömülürken, Asır'ı da yanına gömdüler. Defne için dualar ederken, onun için de bir şeyler okudular. Yine de Defne'ye çiçek bırakırken ona sevgiyi temsil eden bir çiçek bile bırakmadılar.

Asır'ın ailesi bir kez bile mezarını ziyarete gelmedi. Onu evlatlıktan reddettiler ve dokuz yıl önce kızları için kazdıkları boş mezara gömdüklerini varsaydılar.

Yine de bütün sevgisizliğe ve şeytani planlarına rağmen Asır Karahanlı istediğini aldı. Kimse onun iç dünyasında yaşadığı travmaları, acıları görmedi. Herkes onun ne kadar şeytan olduğundan bahsederken, acı kustuğunu bilemedi.

Asır Karahanlı sevdiği kadınla ölmek istedi ama sevildiği kadınla ölemedi. Sevilmediğini son üç saniyesinde anlasa bile, sevdiği kadın için tedaviye yanıt vermedi.

Çünkü sevgi hastalıklı olabilirdi, karşılıksız olabilirdi ve son bulabilirdi ama intikam ve acının önüne hiçbir duygu geçemezdi. Çatı katında birbirine sıkan iki insandan birinin sevgisi hastalıklı olsa da yaşanmışlıklar sahte olamazdı. Nefret, sevgiyi hastalığa bulasa da onu silip götüremezdi. Hasta diyebilirlerdi ama hastalıklı aşk demesinlerdi. Çünkü Asır'ı kötülükten alıkoyan da aşktı, onu boğup hırpalayan da. Yollar yarattıran da yaktıran da.

Tek bir hikâye, iki farklı bakış açısı. Bakış açısı her şeydi ve herkes kendi bakış açısından haklıydı.

Asır'ın bakış açısından hikâye bambaşkaydı ve bu, başka bir hikâyeydi.

SON

YAZARIN NOTU

"*Mesele en başından beri katil olmak değildi, intikam uğruna neler yapabileceğimizdi,*" demiştik. Bu kitapta intikam uğruna çok şey yaptık. Canavarlar yemedi kahramanları ya da kahramanlar yenmedi canavarları. Canavarlar birbirini yedi.

17 Numara başından beri bir aşkı anlatmıyordu. Hasta zihinleri ve kanlı ellerin sahiplerini anlatıyordu. Akıl hastası katilleri.

Bu kitapta bazı kısımları yazarken epey yıprandım. Durup kaçmak istediğim çok an oldu ama işte, ben de Defne gibi kaçamadım. Belki de final olduğu için bitirmek istemedi bir yanım.

Kitabın son kısmından anlayacağınız üzere bu hikâyenin bir de Asır Karahanlı tarafı var. Aynı hikâye ama bambaşka bir bakış açısı. Onun hikâyesi bir otobüsle başlamıyor, küçük kız kardeşi öldüğünde başlıyor.

Bir gün Asır Karahanlı'nın bakış açısından bu hikâyenin bilinmeyen tarafını okumak dileğiyle diyelim...

17 Numara benim ilk kitabım ve umuyorum ki son olmayacak. Bu süreçte yanımda olan herkese öyle çok minnettarım ki bunu çoğu zaman belli edemesem de bilmenizi isterim.

En büyük teşekkürüm, okurlarıma. Yazdıklarımla sizi defalarca üzüp hırpalamama rağmen benim yanımda kaldınız. Eh, siz de kabullendiniz normali yazamadığımı. Hep en uç noktalarda gezindik ve bunu da sevdik. 17 Numara nefret dolu, kötülük üzerine kurulu bir seriydi ve ben en çok bunu anlayan okurlarıma teşekkür etmek istiyorum. Bu kitapta gerçek sevgiye dair hiçbir şey yoktu. Sevgi böyle bir şey değildi. Biz tamamen zıt bir şeyin peşindeydik. Anlayan herkese teşekkür ederim.

Benden hiçbir zaman desteğini esirgemeyen en iyi arkadaşım Nurşen Kaya, bu teşekkürü hak ettin. Kitaplarımı okumadın ama en zor anlarımda yanımda oldun. Sen olmasaydın bu kitap var olmazdı çünkü üniversitenin ara tatilinde Sakarya'dan İstanbul'a döndüğümüzde o ara sokakta biz seninle bunu konuştuk. Karanlıktı, eve yürüyorduk ve sen bana, "Yaz," dedin. "Aklında kalacağına yaz," dedin ve ben tatilden sonra öğrenci evimize geri döndüğümde ilk iş 17 Numara'yı yazdım. İlk kitabın teşekkürünü yazarken biraz küstük, o yüzden final kitabında dolu dolu yazıyorum. Thnx.

Üç Silahşörler: Ilgın Belovacıklı, Nisa Nur Yıldırım ve Gizem Uysal, bana olan desteğinizi ölene dek unutmayacağım. Birer okurdan dosta dönüştünüz. Varlığınız bana güçlü hissettirdi. Durmama izin vermediğiniz için teşekkür ederim.

Ayten Okay, bir numaralı okurum. Bütün yazdıklarımı herkesten önce okuyup yazdıklarıma benden çok sahip çıkan arkadaşım. Sana binlerce kez teşekkür etsem yine de yetmeyebilir. Yeri geldi karakterlerimle benden çok bağ kurdun. Ben hep her şeye olumsuz tarafından baktım, başarılı hissetmem gereken noktada bile başarısız hissettim çünkü huyum buydu ama sen bana bunu yapmamam gerektiğini öğrettin. Artık bunu yapmıyorum. Teşekkür ederim.

Yanında melek kaldığım ve telefonumda iblis diye kayıtlı olmayı dibine kadar hak eden Dilara Özçelik'e, mantık aradığımda bana yardım ettiği için teşekkür ederim. Bu kitabın

duruşma sahnesini onunla birlikte yazdım. Avukat bir arkadaşa sahip olmanın en iyi yanı!

Bu kitabın son okumasını yapacağını öğrendiğimde beni azarlayacağından emindim. Mihriban Onur, en büyük zorbam... Benden çoğu zaman nefret ettiğine neredeyse eminim çünkü beni bu dünyada okurlarım dışında en çok zorbalayan insansın. Beni sürekli dürtüp, azarlayıp, geç kalmamam ve yeteri kadar aktif olmam için teşvik ettiğin için teşekkür ederim. Yayınevine her gittiğimde, "Mihri beni zorbalıyor," diyeceğim çünkü zorbaya zorba olmak gerek. Desteğin için ayrıca teşekkür ederim.

Tatlı Artemis Milenyum ekibine bu kitabı en iyi şekilde elimize almamız için ellerinden geleni yaptıkları için çok teşekkür ederim. Editörüm Nurdan Başalan'a bu kitabı en az benim kadar sahiplendiği için ayrıca teşekkür ederim. 17 Numara'da mantığa aykırı çok sahne vardı. Titizliği sayesinde bu işin üstesinden geldiğimize inanıyorum.

17 Numara benim içimdeki bütün kötü hislerden faydalanıp yazdığım, tamamen karanlık ve umuttan yoksun bir seri oldu. Rüyayı ilk gördüğümde ve birkaç yıl sonrasında bu kitabı taslak denilecek bir şekilde yazıp yayımladığımda bunun farkında değildim tabii ki. Yıllar sonra yeniden yazdığımda ise her şey çok başkaydı. Her şey karanlıkta kalmıştı, umut yoktu ve olmayacaktı. Son kötüydü, bunun farkındaydım ve başka bir sonumuzun olmayacağını da biliyordum. Sanırım bu yüzden bu sonu bir kurtuluş olarak gördüm, gördüler.

17 Numara karanlık olabilir ama varlığıyla benim yolumu aydınlattı. Okudunuz, destek oldunuz ve yolum aydınlandı. Kim olmam gerektiğini farkında olmadan anlattınız bana. Ben burada olmalıydım. Burada, bu satırları yazıyor olmalıydım. Oradan oraya savrulurken 17 Numara sayesinde yolumu buldum. Bu yolu hiç kaybetmemek dileğiyle... Teşekkürler. Başka hikâyelerde görüşene dek gülümseyin çünkü benim yazdıklarım pek güldürmüyor...

Fenna

FATMA ŞAMATA

Fenna mahlası ile tanınan yazar Fatma Şamata, 1998 yılında İstanbul'da doğdu. Sakarya Üniversitesinde lisans eğitimini tamamladıktan sonra kendini yazmaya adadı. 17 Numara'yı, lisedeyken gördüğü bir rüyadan esinlenerek üniversitenin ilk yıllarında artık zihninden çıkıp gitmesi adına yazmaya başladı. 17 Numara'dan sonra yazmaya ilgisi olduğunu keşfeden Fatma Şamata, yazmayı, kötü hislerini yatıştırmanın güzel bir yolu olarak da görmekte.

fatmasamata

fatmasamataa

Rinova Library